

НОРА РОБЪРТС ДЪРЗОСТ И МЕЧТИ

Част 1 от „Мечти“

Превод от английски: Даниела Кърчева, 1997

chitanka.info

На старите приятели

ПРОЛОГ

Калифорния, 1846

Той така и не се завърна. Войната ѝ го бе отнела. Усещаше го, усещаше смъртта му в празнотата, обсебила сърцето ѝ. Фелипе бе мъртъв. Американците го бяха убили — или може би това бе сторила собствената му нужда да се изяви. Застанала на високите назъбени скали над разпенените води на Тихия океан, Серафина съзнаваше единствено, че го е загубила.

Мъглата се стелеше около нея, но тя не придърпа по-плътно наметката си. Студът, който усещаше, бе проникнал в кръвта и костите ѝ и с нищо не можеше да се пропъди.

Любимият ѝ бе мъртъв, въпреки че се бе молила, въпреки че бе прекарала безброй часове, паднала на колене, за да умолява Светата Майка да ѝ помогне, да бди над нейния Фелипе, след като той замина да се бие с американците, на които толкова им трябваше да получат Калифорния.

Беше загинал при Санта Фе. Съобщението пристигна, адресирано до баща ѝ, за да го извести, че младият му повереник е паднал посечен в боя, докато се сражавал градът да не попадне в ръцете на американците. Тялото му било погребано — толкова далеч оттук. Тя никога, никога повече няма да се взира отново в лицето му, да слуша гласа му, да споделя мечтите му.

Не постъпи така, както я помоли Фелипе. Не отплува за Испания, за да изчака, докато Калифорния отново е в безопасност. Вместо това скри зестрата си, златото, което щеше да им помогне да изградят съвместния си живот — живота, за който бяха мечтали през безбройните слънчеви дни тук, върху тези скали. Баща ѝ ще му я даде, когато се завърне като герой. Така ѝ бе казал Фелипе, докато целуваше мокрите ѝ от сълзи страни. Ще си построят красив дом, ще имат много деца, ще си засадят градина. Беше ѝ обещал, че ще се върне при нея и ще поставят началото.

А сега го бе изгубила.

Може би защото постъпи егоистично. Пожела да остане в Монтерей, вместо да се съгласи да бъдат разделени от океана. И когато американците стигнаха дотук, скри моминската си зестра, уплашена, че може да я вземат, както бяха взели толкова много други неща.

А ето че сега ѝ бяха отнели всичко, което обичаше. Болката ѝ бе непоносима и поради страха, че собственият ѝ грях е причината да загуби Фелипе. Беше лъгала баща си, за да открадне часовете, прекарани с любимия. Беше се отдала, преди бракът им да бъде благословен от Бога и църквата. Но още по-непростимо бе, мислеше си Серафина, свела глава срещу яростните пориви на вятъра, че не успяваше да се разкае за греховете си. Няма да се разкае.

Не ѝ бяха останали никакви мечти. Никаква надежда. Никаква любов. Бог ѝ бе отнел Фелипе. И затова, въставайки срещу шестнайсет години религиозно възпитание, срещу цял един живот на вяра, тя вдигна глава към небето и прокле Бога.

И скочи.

Сто и трийсет години по-късно скалите бяха облени от златните лъчи на лятото. Чайките кръжаха над океана, надвесили белите си тела над тъмносините води, а после отлитаха с дълги, отекващи крясъци. Упорити и жилави цветя, въпреки нежните си цветчета, успяваха да си пробият път през твърдата почва, напиреха към слънцето през малките пукнатини в скалата и придаваха очарование на голия пейзаж. Вятърът бе нежен като милувка на любовник. А над главите небето имаше съвършения син цвят от сънищата.

Върху скалите седяха три момичета, унесени в размисли за легендата и морето. Това предание им бе добре известно и всяка имаше своя собствена представа за Серафина, изправена на брега в онези последни, отчаяни мигове.

За Лора Темпълтън Серафина беше трагичен образ с мокро от сълзи лице, застанала самотно върху тези брулени от вятъра скали, стиснала в ръка едно-едничко диво цвете, докато полита в бездната.

И сега Лора жалееше за нея, зареяла тъжните си сиви очи над океана, като в същото време се питаше как би постъпила самата тя. За нея романтиката на тази история се преплиташе с трагичността.

Според Кейт Пауел това си беше една жалка загуба. Смръщи вежди срещу яркото слънце и продължи да подръпва жилавата дива трева с малката си ръчичка. Наистина, разказът трогваше сърцето ѝ, но онова, което всъщност я вълнуваше, бяха причините, погрешното действие. Защо да се слага край на всичко, когато в живота има още толкова други неща?

Беше ред на Марго Съливан да разкаже легендата и тя го бе сторила с изобилен драматизъм. Както винаги, в нейното въображение нощта бе наелектризирана от бурята — ревящ вятър, пороен дъжд, проблясващи светкавици. Огромното предизвикателство на жеста едновременно я очароваше и смущаваше. Пред очите ѝ винаги оставаше образът на Серафина, която се хвърля с вдигнато към небето лице и застинало на устните проклетие.

— Доста глупава постъпка, заради едно момче — заяви Кейт. Абаносовочерните ѝ коси бяха грижливо прибрани назад на конска опашка и така на слабото ѝ триъгълно личице още повече изпъкваха огромните ѝ кафяви очи с форма на бадем.

— Обичала го е — простичко изрече Лора. Гласът ѝ бе тих и сериозен. — Той е бил нейната единствена голяма любов.

— Не виждам защо трябва да е само един — изпъна дългите си крака Марго. Двете с Лора бяха на дванайсет, а Кейт с година по-малка от тях. Но тялото на Марго вече бе започнало да загатва за женската същност, която се пробуждаше в него. Вече се бяха оформили гърдите ѝ и тя изпитваше голямо удоволствие от този факт. — Аз няма да имам само един любим. — В гласа ѝ отекнаха уверени нотки. — Ще имам цял куп.

Кейт изсумтя. Беше слаба и плоска, но изобщо не ѝ пукаше. Имаше много по-интересни неща, за които да мисли, освен момчетата. Училището, бейзболът, музиката.

— Откакто Били Лиъри си набута езика в гърлото ти, си се побъркала.

— Харесвам момчетата.

Сигурна в женствеността си, Марго се усмихна многозначително и прокара ръка през дългата си руса коса. Тя се разпиля по раменете ѝ, гъста и тежка, с цвят на узряла пшеница. В мига, в който се изплъзнеше от орловия поглед на майка си, Марго я освобождаваше от лентата, с която Ан Съливан предпочиташе да я вижда пристегната.

Също като тялото и леко дрезгавия глас, косата ѝ подхождаше повече за жена, отколкото за подрастващо девойче.

— А и те ме харесват. — Кое по нейна преценка беше най-хубавото в цялата работа. — Но проклета да съм, ако се убия заради някой от тях.

Лора инстинктивно се огледа, за да се увери, че богохулните думи не са чути от друг. Бяха сами, разбира се, и бе благословено лято. Сезонът, който най-много обичаше. Погледът ѝ се задържа върху къщата на върха на хълма зад тях. Това бе нейният дом, нейната сигурна защита и тя изпитваше удоволствие да погледне към красивите кулички и високите сводести прозорци, към бледочервените тухли на покрива, които се припичаха на калифорнийското слънце.

Понякога си представяше, че е замък, а самата тя — принцеса. Едва отскоро бе започнала да бленува за съществуващ някъде принц, който един ден ще пристигне на кон и ще я отведе към любовта, женитбата и вечното щастие, което винаги следваше.

— Аз искам само един — прошепна тя. — И ако нещо му се случи, това винаги ще разбие сърцето ми.

— Няма нужда да се хвърляш от скалата. — Практичният ум на Кейт не можеше да го възприеме. Човек може да си пукне от мъка, ако изпусне някой елементарен удар или се провали на тест, но заради момче? Ами че това е глупаво! — Трябва да изчакаш да видиш какво ще стане след това.

Тя също се загледа в къщата. Темпълтън хауз, сега вече нейният дом. Помисли си, че от трите тя бе единствената, която разбира какво означава да се изправиш лице в лице с най-лошото — и да чакаш. Беше на осем, когато загуби родителите си. Беше видяла как се разпада целият ѝ дотогавашен свят, оставяйки я потопена в сълзи. Но семейство Темпълтън я взеха, обикнаха я и въпреки че беше едва втора братовчедка по линия на не особено устойчивия клон на Пауел в родословното им дърво, те ѝ осигуриха ново семейство. Винаги е по-разумно да изчакаш.

— Знам какво бих направила аз. Щях да ридаю и да проклинам Бога — решително изрече Марго. Дори незабавно приведе думите си в действие, вживявайки се с лекотата на хамелеон в ролята на безкрайно страдание. — После щях да си взема зестрата и да отплувам на околосветско пътешествие, да видя всичко, да изживея всичко. Да бъда

всичко. — Протегна ръце нагоре, изпълнена с блаженство от начина, по който слънцето милваше кожата ѝ.

Обичаше Темпълтън хауз. Това бе единственият дом, който помнеше. Била е само на четири годинки, когато майка ѝ напуснала Ирландия и дошла да работи тук. Въпреки че винаги се бяха отнасяли с нея като една от семейството, тя никога не бе забравила, че е дъщеря на прислужница. Целта ѝ беше да стане нещо повече. Много повече.

Знаеше какво желае майка ѝ за нея. Добро образование, добра работа, добър съпруг. Какво по-досадно от това, питаше се Марго? Няма да повтори съдбата на майка си — няма начин да се обрече на еднообразие и самота още преди да е навършила трийсет.

Майка ѝ е млада и хубава, преценяващо се замисли Марго. Дори и да се опитва да ги омаловажи, фактите са си факти. Въпреки това никога не излиза и не се среща с други хора. И е така ужасно строга. „Не прави това, Марго, не прави онова“, помисли си нацупено. „Много си малка още за червило и сенки“. Притесняваше се, вечно се притесняваше, че дъщеря ѝ е твърде буйна, твърде своеволна, че отива твърде далеч в желанието си да надскочи общественото си положение. „Каквото и да е положението ми“, помисли си Марго.

Чудеше се дали баща ѝ е бил буен. Бил ли е красив? Започваше да се пита дали майка ѝ не е била принудена да се омъжи... както става понякога с младите момичета. Едва ли е могла да се омъжи от любов, защото ако го е обичала, защо тогава никога не говори за него? Защо няма снимки, нещо за спомен? Защо никога не разказва за мъжа, за когото се беше омъжила и когото бе загубила при буря в морето?

Марго вдигна поглед към океана и си представи майка си. Ан Съливан изобщо не е Серафина, помисли си тя. Никаква мъка и отчаяние, просто обръща страницата и я забравя.

Може би в крайна сметка така е правилно. Ако не позволиш на един мъж да означава прекалено много за теб, няма да те заболи толкова, когато си отиде. Но това не значи също, че трябва да престанеш да живееш. Дори и да не скочиш от морския бряг, има толкова други начини да сложиш край на живота.

Само ако мама можеше да разбере, помисли си тя, но после тръсна глава и отново впери поглед във водата. Няма да мисли сега за това — за това, че както изглежда, нищо, което прави или желае, не

среща одобрението на майка ѝ. При тази мисъл усети как всичко в нея сякаш се преобръща. Сега няма да мисли за това.

Ще мисли за местата, които някой ден ще посети. За хората, с които ще се срещне. Беше вкусила от това великолепиe, след като заживя в Темпълтън хауз и като част от света, в който те така естествено се движеха. Всички онези разкошни хотели, които притежаваха във всички онези невероятни градове. Един ден и тя ще бъде гост в тях, ще пристъпва уверено в свой собствен апартамент — като онзи в „Темпълтън Монтерей“ с неговите две нива, елегантна мебелировка и отрупан навсякъде с цветя. Имаше легло, достойно за кралица, с балдахин и дебели копринени възглавници.

Когато сподели това с господин Ти, той се засмя, прегърна я и я метна върху леглото. Никога няма да забрави усещането, когато се притисна към онези меки, парфюмирани възглавници. Госпожа Ти ѝ каза, че леглото е пристигнало от Испания и че е на двеста години.

Един ден и тя ще има красиви и ценни неща като онова легло. Но не само за да се грижи за тях, както майка ѝ, а да си бъдат нейни. Защото, когато са твои, когато ги притежаваш, ти също ставаш красив и важен.

— Като намерим зестрата на Серафина, ще бъдем богати — заяви Марго и Кейт отново изсумтя.

— Лора вече си е богата отбеляза логично тя. — А и ако я намерим, ще трябва да внесем парите в банката, докато станем достатъчно големи.

— Ще си купя всичко, което поискам. — Марго се поизправи и обви коленете си с ръце. Дрехи, бижута и всякакви красиви неща. А също и кола.

— Не си достатъчно голяма, за да караш — отбеляза Кейт. — Моята част ще я инвестирам, защото чичо Томи казва, че за да правиш пари, са нужни пари.

— Ама че скука, Кейт — тупна я нежно с ръка по рамото Марго. — И ти си скучна. Ще ви кажа какво ще направим с парите, ще заминем на околосветско пътешествие. Само трите. Ще отидем в Лондон, Париж и Рим. Ще отсядаме само в хотелите на Темпълтън, защото те са най-добрите.

— Един безкраен празник — обади се Лора, незабавно понесена на крилете на въображението си. Вече бе ходила в Лондон, Париж и

Рим и те ѝ се струваха много красиви. Но нищо не бе по-красиво от това място, от Темпълтън хауз. — Няма да си лягаме по цяла нощ и ще танцуваме само с най-красивите мъже. После ще се върнем в Темпълтън хауз и винаги ще бъдем заедно.

— Разбира се, че винаги ще бъдем заедно. — Марго праметна ръка през раменете на Лора и Кейт. Приятелството им ѝ принадлежеше, без никакво съмнение. — Нали сме най-добри приятелки? И винаги ще си останем най-добрите приятелки. — В този момент дочу бръмченето на автомобил и веднага скочи на крака, но бързо направи пренебрежителна гримаса. — Джош е, с едно от гадните си приятелчета.

— Скрый се да не те види — силно я дръпна за ръката Кейт. Джош може и да беше кръвен брат само на Лора, но в емоционално отношение беше също толкова близък и на Кейт и това правеше чувството ѝ за превъзходство съвсем искрено. — Ще се домъкне тук и ще започне да се перчи. Мисли се за голяма работа, откакто получи право да кара кола.

— Няма да се занимава с нас — изправи се и Лора, любопитна да види кой се е уредил този път в малката лъскава спортна кола. Съгледа тъмните, развети коси и се нацупи. — О, това е онзи хулиган Майкъл Фъри. Не разбирам защо Джош движи с него.

— Защото е опасен. — Може и да беше само на дванайсет, но някои жени просто са родени с дарбата да разпознават — и оценяват — един опасен мъж. Но очите на Марго следяха Джош. Казваше си, че това е защото той ужасно я дразни — бъдещият наследник, принцът от приказките, който постоянно се държеше с нея като с глупавичка по-малка сестра, докато всеки, който имаше очи, можеше да забележи, че тя вече бе почти жена.

— Привет, малките! — Със заучената небрежност на шестнайсетгодишен, Джош се облегна на шофьорското място в шикозната си кола. От радиото гърмеше „Хотел Калифорния“ на Ийгълс и отекваше в свежия летен въздух. — Пак ли търсите златото на Серафина?

— Просто се наслаждаваме на слънцето и усамотението. — Марго скъси разстоянието, пристъпвайки бавно с изпънати назад рамене. Очите на Джош ѝ се усмихваха изпод разветите от вятъра и изрусели от слънцето коси. Майкъл Фъри бе прикрил своите очи зад

чифт огледални слънчеви очила и Марго не можеше да каже накъде гледат. Това не я интересуваше особено, но въпреки това се облегна на колата и му отправи най-прекрасната си усмивка. — Здравсти, Майкъл.

— Ъ-ха — чу се в отговор.

— Вечно висят на скалите — обясни Джош на приятеля си. — Въобразяват си, че ще се спънат в купчина испански златни монети — усмихна се с насмешка към Марго. Много по-лесно бе да се държи подигравателно, отколкото да се замисли дори за миг как само изглежда в тези миниатюрни къси панталонки. По дяволите, та тя е още дете и практически му е като сестра, а той несъмнено ще се пържи в ада, ако продължава с тези неприлични мисли за нея.

— Някой ден ще ги намерим.

Тя се наведе по-близо и той усети аромата ѝ. Марго повдигна едната си вежда, привличайки вниманието към малката бенка, която потрепна в долния ѝ край. Веждите ѝ бяха няколко тона по-тъмни от цялото онова изобилие от светлоруси коси. А гърдите ѝ, които при всеки момчешки поглед сякаш все повече се наливаха, съвсем ясно се очертаваха изпод прилепналата тениска. Тъй като устата му бе мъчително пресъхнала, гласът му прозвуча грубо и подигравателно.

— Продължавай да си мечтаеш, графиньо. Хайде, момиченца, връщайте се да играете. Ние имаме да вършим по-интересни неща. — Подкара бързо, задържайки опитно око върху огледалото за обратно виждане.

Женското сърце на Марго туптеше с неясен копнеж. Отметна косите си назад и изгледа как малката кола се отдалечава. Лесно е да се подиграваш на дъщерята на икономката, помисли си тя с кипяща ярост. Но когато стане богата и известна...

— Някой ден ще се разкайва, че ми се е подигравал.

— Знаеш, че не говори сериозно, Марго — успокои я Лора.

— Не, той просто си е мъж — сви рамене Кейт. — Което е определението за тъпанар.

Това разсмя Марго и те пресякоха заедно пътя, за да поемат нагоре по хълма към Темпълтън хауз. Някой ден, помисли си тя отново. Някой ден.

ПЪРВА ГЛАВА

Когато стана на осемнайсет, Марго съвсем точно знаеше какво иска. Същото, както и на дванайсет. Всичко. Но сега вече бе решила как да действа, за да го постигне. Ще се възползва от външността си — най-големия ѝ и вероятно единствен талант, ако питаха нея. Смяташе, че ще съумее да го постигне или в най-лошия случай ще се научи как става. Едва ли ще е по-трудно от алгебрата, английската литература или всички онези тъпи предмети в училище. Но рано или късно ще бъде звезда. И ще го направи, както тя си знае.

Беше взела решението предната вечер. Вечерта преди сватбата на Лора. Беше ли егоистично от нейна страна да се чувства така окаяна поради факта, че Лора ще се омъжва?

Същото чувство на окаяност беше изпитала и когато миналото лято господин и госпожа Ти заведоха Лора, Джош и Кейт за цял месец в Европа. А тя си остана у дома, защото майка ѝ отхвърли предложението на семейство Темпълтън да вземат и нея. Ужасно ѝ се искаше да отиде, припомни си сега, но нито нейните молби, нито тези на Лора и Кейт успяха да променят решението на Ан Съливан.

— Не ти е мястото да се шляеш из Европа и да отсядаш в луксозни хотели — заяви майка ѝ. — Семейство Темпълтън и без това са достатъчно щедри към теб, за да искаме още повече.

Марго остана вкъщи, за да изкарва прехраната си, както майка ѝ се изразяваше, в бърсане на прах, лъскане и обучение как се поддържа добре едно домакинство. И се чувстваше жалка. Но това не означаваше, че е егоистка. Не че не искаше Лора и Кейт да си прекарат чудесно. Просто жадуваше да бъде заедно с тях.

И сега, не че не се надяваше женитбата на Лора да бъде най-прекрасната, а защото не можеше да понесе, че я губи. Това егоистично ли е? Надяваше се, че не е, понеже не се чувстваше нещастна само заради самата себе си. А и заради Лора. Заради мисълта, че тя се обвързва с един-единствен мъж и с брак, преди още да е имала възможност да поживее.

О, господи, Марго искаше да живее!

Така че чантите ѝ вече бяха готови. Веднага щом Лора потеглеше за сватбеното пътешествие, Марго възнамеряваше да поеме пътя към Холивуд.

Разбира се, ще ѝ липсва Темпълтън хауз, както и господин и госпожа Ти, а също така — о, боже! — ще ѝ липсват Кейт и Лора, дори и Джош. И майка ѝ ще ѝ липсва, макар да знаеше, че разривът ще бъде жесток, преди още да е затворила вратата след себе си. Винаги толкова много се караха.

Сега колежът бе ябълката на раздора помежду им. Колежът и решителният отказ на Марго да продължи образованието си. Знаеше, че ще умре, ако трябва да прекара още четири години сред книги и в аудиториите. А и защо ѝ трябва колеж, след като вече бе решила как иска да живее и как да стане богата?

В момента майка ѝ бе твърде заета, за да спори. Като икономка, единствено организацията на сватбеното тържество занимаваше сега ума на Ан Съливан. Церемонията щеше да се състои в църквата, след това всички лимузини щяха да поемат по магистрала 1, а после нагоре по хълма към Темпълтън хауз.

Къщата вече бе в изряден вид, но Марго предположи, че майка ѝ вероятно е някъде навън и спори с цветаря за украсата. Всичко трябва да е повече от свършено за сватбата на Лора. Знаеше колко много майка ѝ обича Лора и това не я измъчваше. Измъчваше я мисълта, че майка ѝ искаше и тя да бъде като Лора. А тя никога не беше успяла. Не го беше искала.

Лора бе сърдечна, мила и свършена. Марго знаеше, че тя не е нито едно от тези три неща. Лора никога не се караше с майка си по начина, по който Марго и Ан се нахвърляха една срещу друга като разярени котки. Но в живота на Лора и без това всичко бе ясно и уредено. Никога не ѝ се бе налагало да се тревожи за мястото си или къде да отиде. Вече беше видяла Европа, нали? Може да прекара в Темпълтън хауз и целия си живот, ако така предпочита. Ако поиска да работи — хотелите на Темпълтън са на нейно разположение — веднага може да заеме мястото си.

Но Марго не беше и като Кейт — толкова ученолюбива и целенасочена. Няма като нея само след няколко седмици да хукне към Харвард, за да вземе диплома, та да може да води счетоводство и да

тълкува данъчните закони. Божичко, каква скука! Но такава си беше Кейт — предпочиташе да прочете „Уолстрийт Джърнъл“, вместо да прелиства лъскавите страници на „Вог“, можеше часове наред да обсъжда с господин Ти, и то с наслада, лихви, проценти и нарастване на капитала.

Не, тя не желае да бъде като Кейт или Лора, независимо колко много ги обича. Исква да бъде Марго Съливан. И възнамеряваше да си живее добре като Марго Съливан. Един ден ще притежава също толкова изискана къща като тази, каза си тя, докато бавно слизаше по централното стълбище, плъзгайки ръка по излъскания махагонов парапет.

Стълбите се спускаха в дълга изящна извивка, а високо над тях, подобно на огромно слънце, висеше искрящ кристален полилей. Колко ли пъти го бе наблюдавала как хвърля величествените си отблясъци върху полираните бели и електриково зелени мраморни плочки във фойето, придавайки допълнителна изисканост на и без това елегантните гости, посещаващи великолепните приеми, с които се славеха семейство Темпълтън?

Къщата винаги ехтеше от смях и музика по време на тези приеми, припомни си Марго, независимо дали гостите бяха тържествено насядали около дългата изящна маса в трапезарията под чифт полилеи, или се разхождаха свободно из стаите, увлечени в непринудени разговори с чаша шампанско в ръка, или пък се бяха удобно разположили в прелестните кътчета за сядане.

Някой ден и тя ще дава прекрасни приеми и се надяваше да бъде също толкова сърдечна и забавна домакиня като госпожа Ти. Дали такива неща се предават с кръвта, запита се Марго, или човек се научава на тях? Ако могат да се учат, то тя ще се научи.

Така, както майка ѝ я беше научила да аранжира цветя — начина, по който онези искрящи бели рози във високата кристална ваза придаваха допълнителна изящност на старинната английска масичка във фойето. Вижте само как се отразяват в огледалото, помисли си тя. Извисени и благородни с разперените си зелени листенца.

Това са дребните неща, които одухотворяват дома, припомни си наум. Цветя и красиви вази, свещници и приятно излъсканото дърво. Уханията, начинът, по който светлината се процежда от прозорците, тиктакането на големите старинни часовници. Това са нещата, които

ще запомни, когато бъде далече оттук. Не толкова сводовете, отвеждащи от една стая в друга, нито сложната и красива плетеница на мозайките край величествената входна врата. Ще запомни миризмата в библиотеката, след като господин Ти е изпушил една от любимите си пури, и начина, по който смехът му отекваше в стаята.

Ще запомни зимните вечери, когато заедно с Лора и Кейт се сгушваха на килимчето пред камината в салона — разноцветните отблясъци по полицата от лапис, усещането за топлина, разливащо се по страните ѝ, начина, по който се кискаше Кейт, щом успееше да спечели някоя игра.

Ще си спомня ароматите в малкия салон на госпожа Ти. На пудра, парфюми и восък. И как се усмихваше госпожа Ти, когато Марго отиваше да си поговори с нея. Винаги можеше да разговаря с госпожа Ти.

И собствената ѝ стая. Как семейство Темпълтън я оставиха сама да избере новите си тапети, когато навърши шестнайсет. И как дори майка ѝ се беше усмихнала и одобрила избора ѝ — бледозелен фон, осеян с пищни бели лилии. Часовете, които беше прекарала в тази стая, сама или с Лора и Кейт. Говореха, говореха, говореха. Крояха планове. Мечтаеха.

„Правилно ли постъпвам? — запита се с внезапен пристъп на паника. Как ще понесе да напусне всичко и всички, които познава и обича?“

— Пак ли позираме, графиньо? — Във фоайето се появи Джош. Още не беше облечен за сватбата, а носеше памучен панталон и риза. На двайсет и две години, той беше приятно заякнал и времето, прекарано в Харвард му се отразяваше добре.

Марго с неудоволствие си помисли, че ще изглежда елегантен дори и в картонени дрехи. Оставаше си все същият приказен принц, макар че лицето му бе загубило част от момчешката си невинност. Имаше интелгентен израз, със сивите очи на баща му и очарователните устни на майка му. Косата му бе потъмняла до цвят на бронз, а един последен тласък в растежа през последната година в гимназията го беше извисил до метър и осемдесет.

Искаше ѝ се да беше грозен. Искаше ѝ се външността му да не я интересува. Искаше ѝ се поне веднъж да я погледне по друг начин, а не така, сякаш е просто една досадница.

— Мислех си нещо — отвърна му тя, но остана на мястото си, опряла нехайно едната си ръка върху парапета на стълбите. Знаеше, че никога не е изглеждала по-добре. Шаферската ѝ рокля беше най-великолепният тоалет, който някога бе притежавала. Именно заради това се беше облякла толкова рано — за да ѝ се наслаждава колкото е възможно по-дълго.

Лора беше избрала синия цвят на лятното небе, за да подхожда на очите на Марго, а копринената материя бе ефирна и раздвигана като вода. Издължената кройка подчертаваше безспорно надарената ѝ фигура, а дългите прозрачни ръкави оставяха на показ кадифената ѝ кожа с цвят на слонова кост.

— Избързала си, а? — Говореше бързо, защото всеки път, когато я погледнеше, желанието пробождаше като с нажежено острие слабините му. Трябваше да е само плътско желание, защото така беше по-просто за обяснение. — Сватбената церемония е насрочена чак след два часа.

— Почти толкова ще трябва, за да се приготви Лора. Оставих я с госпожа Ти. Помислих си, че... ами имат нужда да останат за момент сами.

— Пак ли плачат?

— Майките плачат на сватбите на дъщерите си, защото знаят какво ги очаква.

Той се усмихна широко и ѝ протегна ръка.

— Ще бъдеш интересна младоженка, графиньо.

Марго пое ръката му. Пръстите им се бяха преплитали стотици пъти през годините, прекарани заедно. И днес не беше по-различно.

— Това комплимент ли беше?

— Само констатация. — Отведе я в салона за гости, където в сребърните свещници бяха поставени тънки бели свещи и навсякъде бяха закачени пищни гирлянди от цветя. Жасмини, рози, гардении. Цялата стая, в която слънчевите лъчи струяха през високите, сводести прозорци, искреше в ослепително бяло.

На полицата над камината имаше снимки в сребърни рамки. „И аз съм тук, помисли си Марго, като член от семейството.“ Върху пианото стоеше кристалната компотена купа, за която безразсъдно бе похарчила всичките си спестявания по повод двайсет и петата годишнина от сватбата на господин и госпожа Темпълтън.

Опита се да попие всичко, всеки най-дребен детайл. Нежните цветове на килима Обюсон, деликатната дърворезба по краката на креслата в стил кралица Ана, сложните инкрустации по музикалния шкаф.

— Толкова е красиво — изрече тихо.

— Ммм? — Беше зает да разкъсва станиола на бутилката шампанско, която бе отмъкнал от кухнята.

— Къщата. Толкова е красиво.

— Ани е надминала себе си — отвърна той, имайки предвид майка ѝ. — Сватбата трябва да е върхът.

Тонът му я накара да извърне поглед към него. Познаваше го толкова добре, всяко негово изражение, дори най-неуловимите нотки в гласа му.

— Питър не ги харесва.

Джош сви рамене и освободи бутилката от тапата, като я притисна с овладяно движение на палеца.

— Не аз се женя за Риджуей, а Лора.

Тя се усмихна насреща му.

— Не мога да го понасям. Скучен, превзет фукльо.

Джош отвърна на усмивката ѝ, възвърнал обичайния си тон.

— Обикновено мнението ни за хората съвпада, за разлика от други неща.

Понеже той ненавиждаше това, Марго го потупа по бузата.

— Може би щяхме да стигнем до разбирателство по повече въпроси, ако не ти доставяше такава наслада да се заяждаш с мен.

— Това ми е работата, да се заяждам с теб — дръпна я за китката, за да я подразни. — Иначе ще се почувстваш пренебрегната.

— Станал си още по-гаден, откакто взе диплома от Харвард. — Марго взе една чаша. — Поне се престори на джентълмен и ми налей малко. — Той я изгледа втренчено и тя вдигна очи към тавана. — За бога, Джош, аз съм на осемнайсет. Щом Лора е достатъчно голяма, за да се омъжи за някакъв глупак, и аз съм достатъчно голяма, за да пия шампанско.

— Само една — изрече той с тон на загрижен по-голям брат. — Не искам после да залиташ по пътеката към олтара. — С тъжна насмешка отбеляза, че изглежда така, сякаш е родена с чаша шампанско в ръка. И мъже в краката си.

— Предполагам, че трябва да пием за булката и младоженеца. — Марго нацупи устни, загледана в пенливите мехурчета, които се издигаха в чашата ѝ. — Но се боя, че ще се задавя, а хич не ми се иска да го похабя. — Потръпна и отпусна чашата. — Толкова е подло. Мразя да се държа подло, но, изглежда, нищо не мога да направя.

— Не е подло, честно е — леко раздвижи рамене той. — Но пък е възможно да бъдем едновременно подли и честни. Значи за Лора. Адски се надявам, че знае какво прави.

— Тя го обича. — Марго отпи и реши, че шампанското трябва да стане любимата ѝ напитка. — Един Господ знае защо смята, че трябва да се омъжи, за да спи с него.

— Хубава мисъл.

— Ами трябва да бъдем реалисти. — Приблужи се до вратата към градината и въздъхна. — Сексът е твърде глупава причина да се ожени човек. Истината е, че не мога да се сетя за нито една разумна. Естествено, Лора не се омъжва за Питър само заради секса. — Почука нервно с пръсти по стъклото и се заслуша в звъна му. — Прекалено е романтична. Той е по-възрастен, по-опитен, очарователен е, ако искаш така да го кажем. Пък и е в бизнеса и без проблеми ще влезе в империята на Темпълтън, за да поеме властта, докато тя си стои у дома или се занимава с нещо друго. Вероятно за нея това е идеалният вариант.

— Само не започвай да плачеш.

— Не плача, наистина. — Но се почувства по-добре от ръката му, обгърнала раменете ѝ и с благодарност се облегна на него. — Просто толкова много ще ми липсва.

— След месец се връщат.

— Аз няма да съм тук. — Нямаше намерение да го казва, не и на него, и затова бързо се извърна назад. — Не казвай нищо на никого. Трябва сама да кажа на всички.

— Какво да им кажеш? — Не му харесваше това присвиване в стомаха. — Къде ще вървиш, по дяволите?

— В Лос Анджелис. Довечера.

И той като нея се взря замислено и поклати глава.

— Каква е тази глупава прищявка, Марго?

— Не е прищявка. Обмислила съм го внимателно. — Отново отпи от чашата и се отдалечи. Беше по-лесно да говори ясно, когато не

е толкова близо до него. — Трябва да започна мой собствен живот. Не мога вечно да остана тук.

— Колежът...

— Не е за мен. — Очите ѝ блестяха, студени сини пламъчета в центъра на буйния огън. Най-сетне ще направи нещо за себе си. И ако това е егоистично, така да бъде! — Това е желанието на майка ми, а не моето. А и не мога да продължавам да живея тук като дъщерята на икономката.

— Не ставай глупава. — Да отхвърли тази мисъл бе като да издуха почти незабележима пращинка. — Ти си от семейството.

Не можеше да го оспори и въпреки това...

— Искам да започна свой живот — повтори упорито. — Ти вече си имаш своя. Заминаваш в юридическия университет. Кейт отива в Харвард цяла година по-рано, благодарение на малката си умна главица. Лора се омъжва.

Сега вече започна да схваща и ѝ се усмихна подигравателно.

— Самосъжеляваш се значи.

— Може и така да е. И какво лошо има в това? — Наля си още шампанско в чашата, гледайки го предизвикателно. — Толкова голям грях ли е човек да изпитва малко самосъжаление, когато всички, които обича, правят онова, което искат, а той не? Е, и аз ще направя нещо, което искам.

— Отиваш в Лос Анджелис и после какво?

— Ще си намеря работа. — Отпи още веднъж и си представи себе си съвсем ясно. В центъра на вълнуващи събития. — Ще стана модел. Лицето ми ще бъде по кориците на всяко по-голямо списание.

Има лице за това, помисли си той. Както и тяло. Бяха убийствени. Престъпно красиви.

— И това ли ти е амбицията? — попита с полуусмивка. — Да те снимат?

Марго вирна брадичка и го изгледа с изпепеляващ поглед.

— Ще бъда богата, известна и щастлива. И ще го постигна сама. Няма да съм на издръжката на мама и татко. Няма да разчитам на хубавичък влог, с който да разполагам по всяко време.

Очите му се присвиха опасно.

— Не започвай да ме обиждаш, Марго. Нямах представа какво е да работиш, да поемаш задължения, да ги изпълняваш.

— О, а ти имаш, така ли? Никога не ти се е налагало да се погрижиш за друго, освен да щракнеш с пръсти и някой от прислужниците пристига незабавно със сребърния поднос, за да те обслужи.

Колкото и силно да беше засегнат, той прекоси стаята и се насочи към нея.

— И ти си яла от същия шибан поднос през по-голямата част от живота си.

Думите му я накараха да се изчерви засрамена.

— Може и да е вярно, но отсега нататък сама ще си купувам храната.

— И с какво? — улови лицето ѝ със силните си пръсти. — С външността си? Улиците на Лос Анджелис са задръстени с красавици, графиньо. Ще те налапат и изплюят, преди да си усетила какво става.

— Да пукна, ако успеят — освободи се от хватката му тя. — Аз ще съм тази, която ще ги излапа, Джошуа Конуей Темпълтън. И никой няма да ме спре.

— Защо не направиш услуга на всички ни и поне веднъж в живота си не се замислиш, преди да се впуснеш в нещо, от което ще трябва да те измъкваме? Избрала си дяволски неподходящ момент за начало на действията си. — Остави чашата си, за да може да пъхне ръце в джобовете на панталона. — Сватбата на Лора, родителите ми почти са откачили, защото се тревожат, че още е толкова млада. Собствената ти майка търчи наоколо със зачервени от плач очи.

— Няма да проваля сватбата на Лора. Ще изчакам, докато замине на сватбеното пътешествие.

— О, адски мило от твоя страна — ядосано се извърна той. — Помислила ли си как ще се почувства Ани?

Марго силно прехапа долната си устна.

— Не мога да съм това, което тя желае. Защо никой не може да го разбере?

— А как смяташ ще се чувстват родителите ми, като знаят, че си сама в Лос Анджелис?

— Няма да ме накараш да се чувствам виновна — промърмори сърдито, но наистина изпитваше угризения. — Решила съм го.

— Дявол да те вземе, Марго. — Сграбчи я за раменете, така че тя загуби равновесие и залитна върху него. Както беше с токчета, очите

им бяха на една височина.

Сърцето ѝ мъчително туптеше в гърдите. Помисли си — почувства го — че нещо ще се случи. Точно тук. Точно сега. — Джош! — Произнесе го тихо, с неуверен и пресипнал глас. Пръстите ѝ се забиха в раменете му и всичко в нея се преобърна от копнеж.

Отривисто трополене по стълбите накара и двамата бързо да се отдръпнат. Когато успя да си поеме дъх, той продължаваше да я гледа втренчено. В стаята влетя Кейт.

— Не мога да повярвам, че трябва да нося подобно нещо. Чувствам се като пълен идиот. Тия тъпи дълги поли са непрактични, само ти се пречат. — Кейт пусна елегантната копринена рокля, която придържаше, и примигна срещу Марго и Джош. Стори ѝ се, че приличат на две настръхнали котки, готови да скочат. — Трябва ли точно сега да се карате вие двамата? Изпаднала съм в затруднение. Трябва ли тази рокля да изглежда по този начин, Марго, и ако е така, защо? Това шампанско ли е? Мога ли да получа малко?

Погледът на Джош се задържа върху Марго още един кратък миг.

— Ще го занеса горе при Лора.

— Искам само една глътчица преди... Брей! — Кейт се нацупи и изгледа как Джош изскача от стаята. — Какво му става?

— Същото, както винаги. Нахален всезнайко. Просто го ненавиждам — процеди Марго през зъби.

— О, ако това е всичко, дай да поговорим за мен. Помогни ми — разпери ръце тя.

— Кейт. — Марго притисна пръсти към слепоочията си и въздъхна. Кейт, изглеждаш страхотно. С изключение на невероятната ти пострижка.

— За какво намекваш? Кейт откри косата си изпод дръзката черна шапчица. Косата е най-хубавото ми нещо. Почти не се налага да се реша.

— Очевидно. Е, все пак ще я закрием с шапката.

— Искан да кажа за шапката...

— Ще я носиш. — Марго инстинктивно вдигна чашата си за поздрав. — Придава ти много шикозен вид, приличаш на Одри Хепбърн.

— Ще го направя заради Лора — промърмори Кейт, после се отпусна не особено изискано в едно от креслата и праметна обутите си

в копринени чорапи крака през облегалката. — Ще ти кажа нещо, Марго. Питър Риджуей не ми е особено приятен.

— Добре дошла в клуба.

Мислите ѝ отново и отново се връщаха към Джош. Наистина ли се канеше да я целуне? Не, това е глупаво. По-вероятно беше да я разтърси като сърдито момченце, чиято играчка не действа, както му се иска.

— Не сядай така, Кейт, ще измачкаш роклята.

— По дяволите — изправи се тя неохотно. — Знам, че чичо Томи и леля Сузи не са особено щастливи от цялата работа. Но се опитват, защото Лора е толкова щастлива, че сякаш излъчва сияние. Искам и аз да се радвам за нея, Марго.

— Тогава ще се радваме. — Отхвърли тревогите си за Джош, за бъдещето, за Лос Анджелис. Сега на дневен ред беше Лора. — Трябва да подкрепяме хората, които обичаме, нали така?

— Дори и когато правят глупости — въздъхна Кейт и подаде чашата от шампанско на Марго. — В такъв случай, предполагам, че трябва да се качим горе и да стоим при нея. — Изкачиха стълбите, после за момент спряха пред стаята на Лора и се хванаха за ръце. — Не знам защо съм толкова нервна — промърмори Кейт. — Стомахът ми се бунтува.

— Защото сме заедно — стисна ръката ѝ Марго. — Както винаги.

След това отвори вратата. Лора седеше пред огледалото и тъкмо привършваше с гримирането. В дългия си бял халат вече изглеждаше като истинска младоженка. Златистата ѝ коса беше вдигната високо, а край лицето ѝ закачливо се спускаха нежни къдрици. Сюзън стоеше зад нея, вече облечена за церемонията в тъмнорозова рокля, украсена с дантела.

— Това са много стари перли — изрече тя с развълнуван глас. Очите ѝ срещнаха тези на дъщеря ѝ в лъскавото огледало, поставено в елипсовидна рамка от палисандър. — От баба Темпълтън са — подаде тежките обеци на Лора. — Даде ми ги в деня на моята сватба. Сега вече са твои.

— О, мамо. Пак ще се разплача.

— Никакви такива повече — пристъпи напред Ан Съливан. Изглеждаше приятно и изискано в най-хубавата си тъмносиня рокля и с оформените на къси къдрици тъмноруси коси. — Никакви зачервени

очи за нашата булка днес. Трябва ти нещо назаем, затова си помислих, че... можеш да носиш медальона ми под роклята си.

— О, Ани — скочи и я прегърна Лора. — Благодаря ти. Много ти благодаря. Толкова съм щастлива.

— Дано си поне наполовин толкова щастлива и през останалата част от живота си. — Ан усети, че очите ѝ овлажняват, прокашля се и приглади и без това безупречната покривка върху леглото с балдахин на Лора. — По-добре да вървя долу да видя дали госпожа Уилямсън се справя със сервитьорите.

— Госпожа Уилямсън няма проблеми — улови ръката ѝ Сюзън, която много добре знаеше, че дългогодишната им готвачка може да се справи и с най-капризните сервитьори. — А, ето ги и придворните дами. Точно навреме, за да облекат младоженката. И колко прекрасно изглеждат!

— За това ги бива. — Ан се извърна и огледа критично дъщеря си и Кейт. — Мис Кейт, трябва да си сложите повечко червило, а ти, Марго, по-малко.

— Най-напред ще пийнем — вдигна шампанското Сюзън. — След като Джош се оказа достатъчно предвидлив да донесе една бутилка.

— Ние пък носим чаши — обяви Кейт, безцеремонно пропускайки да спомене, че вече са пили. — За всеки случай.

— Ами мисля, че имаме повод. Само половин чаша — предупреди Ан. — Доколкото познавам тези момичета, добре ще си пийнат на приема.

— Вече се чувствам като пияна. — Лора наблюдаваше мехурчетата, които се издигаха в чашата ѝ. — Бих искала да вдигна тост, моля! За жените в моя живот. За майка ми, която ми разкри, че любовта поддържа свежестта на брака. За моята приятелка — продължи тя, обръщайки се към Ан, — която винаги, винаги ме изслушваше. И за сестрите ми, които бяха моите най-близки същества. Толкова ви обичам!

— Готово — преглътна над чашата си Сюзън. — Гримът ми отново се разтече.

— Госпожо Темпълтън! — На вратата застана една от прислужниците, широко отворила очи, докато надничаше към Лора. По-късно долу щеше да разправя, че е било като видение — всички

тези красиви жени, застанали в стаята, където слънцето хвърляше причудливи светлини през потрепващите дантелени пердета. — Стариият Джо, градинарят, се кара с човека, който дойде да нареди масите и столовете в градината.

— Аз ще отида — бързо изрече Ан.

— И двете ще отидем. — Съюзът помилва бузата на Лора. — Така ще съм достатъчно заета, за да не цивря. Марго и Кейт ще ти помогнат да се облечеш, мила. Такава е традицията.

— Да не си измачкате роклите — нареди Ан, после прегърна Съюзът през раменете и ѝ прошепна нещо тихичко, докато излизаха от стаята.

— Не мога да повярвам — усмихна се широко Марго. — Мама така се разсея, че забрави бутилката. Да прием, дами!

— Може би по още едно — реши се Кейт. — Стомахът ми е толкова нервен, че се страхувам да не повърна.

— Само посмей и ще те убия. — Марго дръзко преглътна шампанското. Харесваше ѝ екзотичното усещане, докато гъделичкаше гърлото ѝ и мехурчетата излитаха сякаш в мозъка ѝ. Искеше да се чувства точно така до края на живота си. — Окей, Лора, давай да те пъхаме в тази невероятна рокля.

— Това наистина става — промърмори Лора.

— Точно така. Но ако искаш да промениш намеренията си...

— Да променя намеренията си? — разсмя се към Кейт тя, докато Марго с благоговение измъкваше дългата копринена рокля с цвят на слонова кост от обвивката ѝ. — Луда ли си? Това е всичко, за което някога съм мечтала. Сватбеният ми ден, началото на живота ми с мъжа, когото обичам. — Със замъглени очи, тя закрачи развълнувано, докато смъкваше халата си. — Толкова е сладък, толкова красив, толкова нежен и търпелив.

— Искате да кажете, че не я е притиснал да свършат великата работа — поясни Марго.

— Просто уважи факта, че аз искам да изчакам до първата ни брачна нощ. — Тържественото изражение на Лора изведнъж се смени с безумно ликуване. — Нямам търпение!

— Казах ти, че не е нищо особено.

— Ще бъде, ако си влюбена. — Внимателно пристъпи в роклята, която Марго ѝ придържаше. — Ти не беше влюбена в Биф.

— Не, но изпитвах безумна страст, което си е все нещо. Не казвам, че не беше хубаво, напротив. Но мисля, че е нужна практика.

— Ще натрупам голяма практика. — Младоженческото сърце на Лора се разтуптя при тази мисъл. — В качеството си на омъжена жена. О, погледнете ме само! — Смаяна, Лора се взираше в отражението си в огледалото. Метри бледа коприна искряха с малки кръгли перлички. Романтичните буфан ръкави се издуваха на раменете, а после плътно прилепваха към ръката. След като Кейт и Марго приключиха със закрепването на шлейфа, Кейт го нагласи в изкусен водопад от бродирана коприна.

— Булото — преглътна сълзите си Марго. Възползвайки се от предимството на височината си, тя нагласи внимателно перлената диадема около хванатата на кок коса, после отметна дългия тюлен воал. Най-дългогодишната ѝ приятелка, помисли си, докато една сълза успя да се прокрадне навън. Сестрата, която обичаше от цялото си сърце. — О, Лора, изглеждаш като принцеса от някоя приказка. Наистина!

— Чувствам се прекрасно. Чувствам се наистина прекрасно.

— Знам, че все повтарях, че е прекалено натруфено — успя да се усмихне разчувствано Кейт. — Не съм била права. Идеално е. Отивам да си вземе фотоапарата.

— Като че ли и без това няма да направят най-малко половин милион снимки, докато всичко приключи — каза Марго, след като Кейт изскочи от стаята. — Ще отида да взема господин Ти. След това предполагам, че ще те видя в църквата.

— Да. Марго, знам, че един ден ти и Кейт ще бъдете също толкова щастливи, както съм аз сега. Нямам търпение и аз да участвам.

— Нека първо приключим с теб. — Спря се на вратата, извърна се още веднъж — само да погледне. Страхуваше се, че нищо и никой няма да успее да я накара някога да изпита това, което придаваше този нежен блясък в очите на Лора. Така че, помисли си, докато внимателно притваряше вратата, ще се задоволи със славата и богатството.

Завари господин Ти в спалнята му тихичко да ругае и да се бори с официалната си вратовръзка. Изглеждаше толкова елегантен в гълъбовосивото сако, което идеално подходеше на очите му. Има широки рамене, на които една жена може да се облегне, помисли си Марго, и прекрасно мъжествено телосложение, което и Джош беше

наследил. В момента се беше навъсил, докато си мърмореше под носа, но лицето му беше съвършено, с правилен нос и волева брадичка, с леки бръчици около устните.

Съвършено лице, помисли си тя и пристъпи в стаята. Лице на баща.

— Кога ще се научите да се оправяте с тези вратовръзки, господин Ти?

Намръщеното му изражение се стопи в усмивка.

— Никога, докато наоколо ми има хубави жени, които да се грижат за мен.

Тя услужливо се приближи, за да оправи бъркотията.

— Изглеждате толкова елегантен.

— Никой няма да ми обърне внимание, пък и на който и да е друг мъж, докато моите момичета са наблизо. Ти си по-красива от мечта, Марго.

— Почакайте да видите Лора. — Забеляза тревожните пламъчета в очите му и целуна гладко избръснатата му буза. — Не се вълнувайте, господин Ти.

— Моето бебче израсна пред очите ми. Трудно ми е да гледам как ми я отнема.

— Няма да успее. И никой не би могъл. Но разбирам. И на мен ми е тежко. Цял ден се чувствам нещастна, вместо да се радвам за нея.

В коридора се чува припрени стъпки. Сигурно е Кейт с фотоапарата, каза си Марго, или някой от прислугата, забързан да се погрижи за някоя последна подробност. В Темпълтън хауз винаги е пълно с хора, помисли си тя унесено, които я изпълват със звуци, светлина и движение. Тук никога не се чувстваш самотен.

Сърцето ѝ отново се сви при мисълта да замине, да остане сама. И въпреки това към страховете ѝ се примесваше и едно толкова опияняващо очакване. Като първа глътка шампанско, когато пенливите му пръски се взривяват върху езика ти. Като първа целувка, онова нежно, палецо докосване на устните.

Имаше толкова много първи неща, които жадуваше да опита.

— Всичко се променя, нали господин Ти?

— Нищо не остава вечно, независимо колко ни е добре. След няколко седмици ти и Кейт ще заминете в колеж, Джош ще се върне в юридическия университет. Лора ще е съпруга. Ние със Сузи ще

бродим из тази къща като двама ненужни старци. — Кое то бе една от причините той и жена му да обмислят идеята за преместване в Европа. — Къщата няма да е същата без вас.

— Къщата винаги ще си е същата. Това ѝ е най-прекрасното. — Как би могла да му каже, че заминава още тази нощ? Устремена към нещо, което можеше да види така ясно, както собственото си отражение в огледалото. — Старият Джо ще продължи да се грижи за розите в градината, а госпожа Уилямсън ще командва всички в кухнята. Мама ще продължава да лъска сребърните прибори, защото смята, че никой, освен нея не може да го прави както трябва. Госпожа Ти пак ще ви измъква всяка сутрин на тенис корта и ще ви смазва от бой. После ще седите на телефона, за да си уговоряте срещи или да нареждате строго.

— Никога не нареждам строго — възрази с блеснали очи той.

— Винаги така правите и в това ви е чарът. — Искаше ѝ се да заплаче за детството, което бе отминало толкова бързо, макар винаги да бе смятала, че никога няма да свърши. За онази част от живота ѝ, която вече бе зад гърба ѝ, макар винаги да се беше борила да се освободи от нея. За страхливката в нея, която не ѝ позволяваше да му каже, че заминава. — Обичам ви, господин Ти.

— Марго. — Разбирайки погрешно думите ѝ, той докосна с устни челото ѝ. — Няма да мине много и ще те поведе към олтара, за да те предам на някой красив младеж, който едва ли ще може да бъде достатъчно добър за теб.

Насили се да се засмее, защото ако се разплачеше, щеше да развали всичко.

— Няма да се омъжа за никого, ако не прилича съвсем точно на вас. Лора ви чака. — Отдръпна се, като си напомни, че това е бащата на Лора. Не нейният. Днес беше денят на Лора. Не нейният. — Ще отида да видя дали колите са готови.

Забърза надолу по стълбите и там видя Джош, зашеметяващ в официалния си костюм, който я изглежда навъсено, докато тя спря на място, останала без дъх.

— Не започвай пак с мен — заповяда решително. — Лора слиза само след минута.

— Няма да започвам. Но трябва да поговорим по-късно.

— Добре. — Нямах намерение да говори с него. В мига, в който хвърлят и последното зрънце ориз, тя бързо и безшумно ще се измъкне. Приблѝжи се до огледалото с шапката, която бе взела от стаята си, и по инстинкт нагласи широката синя периферия, така че най-добре да подчертава красотата ѝ.

„Там ме очаква славата“, помисли си, докато изучаваше лицето си. И богатството. Ей Богу, ще го постигне! Вдигна брадичка, срещна собствените си очи и ѝ се прииска вече да започва.

ВТОРА ГЛАВА

Десет години по-късно

Върху голите пусти скали над неспокойния океан Марго наблюдаваше как се надига бурята. Черни облаци се струпваха по тъмното небе и плътно и яростно потулваха и най-слабата светлина от звездите. Вятърът виеше като подивял вълк, жаден за кръв. Нажежените до блясък остриета на светкавиците накъсваха и раздираха мрака, рязко очертавайки формите на назъбените скали и разпенени вълни. Преди да изригне гръмотевицата, въздухът се насищаше с омайния мирис на озон.

Изглежда, посрещането ѝ у дома, дори и от природата, няма да бъде особено мило.

„Поличба ли е това?“, помисли си тя и напъха ръце в джобовете на сакото си, за да ги скрие от хапещия вятър. Едва ли може да очаква някой в Темпълтън хауз да я посрещне с отворени обятия и щастлива усмивка. Няма кой да посрещне зарадван блудната дъщеря, усмихна се горчиво.

Няма право да го очаква.

Посегна уморено да издърпа фибите, които придържаха стегнато прибраните ѝ светлоруси коси и ги пусна. Това малко освобождение ѝ се отрази добре и тя хвърли фибите над ръба на скалата. Внезапно си припомни как като малко момиченце беше хвърляла цветя от същата тази скала заедно с двете си най-добри приятелки.

Цветя за Серафина, припомни си тя и почти се усмихна. Колко романтична им се струваше тогава легендата за младата девойка, политнала от скалата в бездната на мъката и отчаянието.

Спомни си, че Лора винаги малко си поплакваше, а Кейт тържествено наблюдаваше как цветята танцуват надолу към водата. Но тя самата винаги усещаше тръпката на този последен полет, предизвикателството на жеста, дръзката му смелост.

Марго се чувстваше достатъчно обезверена, достатъчно уморена, за да признае, че именно търсенето на тръпката, предизвикателното

поведение и склонността към безразсъдство бяха нещата, довели я до тази точка на пълен провал в живота ѝ.

Очите ѝ, искрящите сини метличини, които камерите обожаваха, сега бяха помръкнали. Беше оправила внимателно грима след приземяването на самолета в Монтерей и отново му хвърли последен поглед на задната седалка в таксито, което взе до Биг Сър. Господ беше свидетел, че наистина я биваше в постигането на винаги нужното изражение. Само тя си знаеше, че под скъпата козметика, страните ѝ са пребледнели. Може би изглеждаха малко по-хлътнали, отколкото би трябвало, но именно тези изпъкнали скули я бяха изкачили до кориците на толкова много списания.

Хубавото лице започва от костите, помисли си тя и потрепери, когато поредната светкавица пробяга по небето. Имаше късмет с костната си структура, с гладката, безупречна кожа на ирландските си прадеди. Ясните сини очи и светлоруси коси несъмнено водеха началото си от някой древен викинг-завоевател.

О, да, наистина има лице, продължи разсъжденията си. Няма нищо нескромно да го признае. В края на краищата, то и създаденото за прегрешения тяло бяха нейният пропуск, нейният път към славата и богатството. Пълни, чувствени устни, малък правилен нос, волева, закръглена брадичка и изразителни вежди, които се нуждаеха от съвсем малко потъмняване и оформяне.

Лицето ѝ ще бъде хубаво дори и когато стане на осемдесет, ако доживее толкова. Няма значение, че сега беше изхвърлена, използвана, замесена в скандал и жестоко унижена. Главите пак се обръщаха след нея.

Жалко, че вече изобщо не ѝ пукаше.

Извърна очи от ръба на скалата и се вгледа в мрака. Оттатък пътя, на билото на хълма, забелязваше светлините ма Темпълтън хауз, къщата, която пазеше толкова много от нейните радости и скърби. Има само едно място, на което да отидеш, когато си отчаян, само едно място, на което да избягаш, когато си изгорил всички мостове.

Марго вдигна чантата, с която бе пътувала, и пое към къщи.

Ан Съливан служеше в Темпълтън хауз от двацет и четири години. Само година след като бе овдовяла. Беше пристигнала от Корк,

повела четиригодишната си дъщеря, за да започне работа като прислужница. В онези дни Томас и Сюзън Темпълтън, поддържаха къщата, така както поддържаха хотелите си. В разкош. Рядко минаваше седмица, без стаите да се изпълнят с гости и музика. Персоналът се състоеше от осемнайсет човека, които се грижеха и най-дребната подробност в къщата и извън нея да бъде свършено изпипана.

Съвършенството беше запазената марка на Темпълтън, също както луксът и сърдечността. Ан беше обучена, и то добре, че и най-доброто настаняване не означава нищо без любезно посрещане.

Децата, господин Джошуа и госпожица Лора, си имаха бавачка, която на свой ред разполагаше с помощничка. И въпреки това те бяха възпитавани от родителите си. Ан винаги се беше възхищавала на предаността, дисциплината и любовта, върху които се градеше семейство Темпълтън. Макар да знаеше, че е възможно, богатството никога не бе изместило любовта от този дом.

Идеята момиченцата да си играят заедно беше на госпожа Темпълтън. В края на краищата те бяха на една възраст, а и Джошуа като момче и с цели четири години по-голям нямаше много време за тях.

Ан завинаги щеше да бъде благодарна на госпожа Темпълтън, не само заради работата и неподправената сърдечност, но и заради предимствата, които бе предложила на дъщеря ѝ. Никога не се бяха отнасяли към Марго като към прислуга. Вместо това, към нея се отнасяха като към любимата приятелка на господарската дъщеря.

След десет години Ан стана икономка. Това беше пост, който знаеше, че е заслужила, и много се гордееше. Нямаше ъгълче в къщата, което да не е чистила със собствените си ръце, нямаше късче бельо, което да не е изпрала. Любовта ѝ към Темпълтън Хауз беше дълбока и трайна. По-дълбока и по-трайна, отколкото към всичко останало в живота ѝ.

Беше останала, след като господин и госпожа Темпълтън се преместиха в Кан, след като мис Лора се омъжи — твърде прибързано и необмислено по мнението на Ан. Беше останала, след като собствената ѝ дъщеря избяга в Холивуд, а след това и в Европа, в преследване на блясъка и славата.

Никога не се омъжи повторно, изобщо не ѝ беше минавало през ума. Темпълтън хауз беше нейната опора. Тя се възправяше година

след година, стабилна като скалата, върху която бе построена. Никога не я разочарова, не ѝ се противопостави, не ѝ задаваше въпроси. Никога не я обиди или не поиска от нея повече, отколкото можеше да ѝ даде.

Както правят дъщерите, помисли си Ан.

И докато навън бурята бушуваше и дъждът започна да шибя по големите сводести прозорци, тя влезе в кухнята.

Сивкавосините плотове бяха безупречно излъскани и предизвикаха одобрително кимване за новата млада прислужница, която беше наела. Сега момичето си бе отишло вкъщи и не можеше да я види, но Ан нямаше да забрави да ѝ каже, че се е справила добре.

Колко по-лесно е, каза си замислено, да спечелиш обичта и уважението на персонала, отколкото на собственото си дете. Често си мислеше, че е загубила Марго още в деня, в който момиченцето се беше родило. Беше се родило прекалено красиво, прекалено неспокойно, прекалено буйно.

Колкото и да бе разтревожена за Марго, след като новините се разпространиха и дотук, тя продължи да изпълнява задълженията си. Нищо не можеше да направи за нея. С горчивина си даваше сметка, че никога с нищо не е могла да помогне или да се погрижи за Марго.

Любовта не беше достатъчна. Въпреки че, помисли си Ан, може би прекалено много бе крила любовта си от Марго. Но това бе само защото се страхуваше, че ще даде на момичето твърде много, а давайки ѝ твърде много, можеше да я накара да поиска дори повече, отколкото показваше, че желае.

А и просто не даваше много израз на чувствата си, каза си Ан и леко сви рамене. Слугите не можеха да си го позволят, независимо колко любезни са работодателите им. Тя си знаеше мястото. Защо Марго никога не можа да я разбере?

За момент се облегна на плота и по изключение даде воля на чувствата си със здраво стиснати очи, за да спре напирещите сълзи. Сега просто не може да мисли за Марго. Момичето не е при нея, а пък къщата има нужда от последен оглед.

Изправи се и дълбоко си пое дъх, за да се успокои. Подът скоро бе забърсан с влажен парцал и проблясваше на светлината със същия сивкавосин цвят, като плотовете. По печката, стар модел с шест плочи, не се забелязваха следи от приготвената вечеря. Младата Джени не

беше забравила да постави прясна вода на нарцисите, които весело се жълтееха върху масата.

Доволна, че усетът ѝ за новата прислужница се беше оказал верен, Ан приближи до саксиите с треви, поставени на перваза на прозореца над мивката. Едно опипване с палеца ѝ показа, че пръстта е суха. Поливането на тревите на прозореца не влиза в задълженията на Джени, помисли си тя и зацъка с език, докато се зае сама да свърши работата. Готвачката сама трябваше да се погрижи за тях. Но госпожа Уилямсън вече бе натрупала доста години и бе станала малко разсеяна. Ан често си намираще извинения да остане в кухнята, докато траеше приготвянето на храната, само за да е сигурна, че госпожа Уилямсън няма да среже нещо важно или да предизвика пожар.

Всеки друг на мястото на мис Лора вече щеше да я е изпратил в пенсия, помисли си Ан. Но мис Лора разбираше, че нуждата да се чувстваш необходим не намалява с възрастта. Мис Лора разбираше Темпълтън хауз и традициите.

Минаваше десет и къщата бе притихнала. Задълженията ѝ за деня бяха приключили. Хвърли последен, изпитателен поглед на кухнята и си помисли как ще се прибере в квартирата си и ще запари чай в малката си кухничка. Може би ще си вдигне за малко краката и ще погледа някоя глупост по телевизията.

Нещо, каквото и да е, но да не мисли за своите тревоги.

Вятърът изсвистя в прозорците и я накара да потрепери, накара я да се почувства благодарна за топлината и сигурността на къщата. И тогава задната врата се отвори и вътре нахлуха дъжд, вятър и леден въздух. Нахлу нещо много повече. Ан усети как сърцето ѝ подскача и замира в гърдите ѝ.

— Здравей, мамо. — Ведрата, уверена усмивка се беше превърнала в нещо като втора природа и почти успя да премине и в очите ѝ, докато Марго прокарваше ръка през падащата като мокро злато чак до кръста ѝ коса. — Видях светлината — в буквален и преносен смисъл — добави с нервен смях.

— Пропускаш дъжда. — Това не беше първата мисъл, която ѝ дойде наум, но беше единствената практична. — Затвори вратата, Марго, и закачи това мокро сако.

— Не съм вървяла много под дъжда. — Без да изоставя шеговития тон, Марго затвори бурята отвън. — Забравила съм колко

студен и дъждовен може да е март по централното крайбрежие. — Остави настрана пътната си чанта, закачи сакото на закачалката до вратата и после разтри замръзналите си ръце, за да им намери някакво занимание. — Изглеждаш чудесно. Променила си прическата.

Ан не вдигна ръка да я попипа — жест, който би бил толкова естествен за друга жена. Не беше суетна и често се беше питала откъде Марго е взела своята суетност. Баща ѝ беше скромен човек.

— Наистина, много ти отива — отново опита да се усмихне Марго. Майка ѝ винаги е била привлекателна жена. Русата ѝ коса беше съвсем слабо потъмняла през годините и в късите ѝ, подредени къдри само тук-там се забелязваха признаци за побеляване. Вярно, че по лицето ѝ имаше бръчици, но те не бяха дълбоки. И въпреки че сериозните ѝ, здраво стиснати устни не бяха начервени, изглеждаха също толкова пълни и сочни като тези на дъщеря ѝ.

— Не те очаквахме — продума Ан и съжали, че гласът ѝ прозвуча толкова сковано. Но сърцето ѝ бе твърде препълнено с радост и тревога, за да се отпусне повече.

— Наистина. Мислех да се обадя или да изпратя телеграма. Но после... се отказах. — Пое си дълбоко дъх и се запита защо никоя от двете не можеше да прекоси късото разстояние по плочките и просто да се докоснат. — Сигурно сте чули.

— Чухме разни неща. — Извадена от равновесие, Ан се приближи до печката и постави чайника с вода да заври. — Ще направя чай. Сигурно си премръзнала.

— Видях някои от материалите във вестниците и в новините. — Марго вдигна ръка, но гърбът на майка ѝ бе толкова скован, че отново я пусна, без да посмее да я докосне. — Не всичко е вярно, мамо.

Ан посегна да вземе делничната каничка и я затопли с гореща вода. Вътрешно трепереше от болка и от възмущение. От любов.

— Не всичко?

Това е само поредното унижение, каза си Марго. Но пък в края на краищата това е собствената ѝ майка. А тя така отчаяно се нуждаеше от някой, който да я подкрепи.

— Не знаех с какво се занимава Ален, мамо. Той ми беше мениджър през последните четири години и изобщо, изобщо не съм разбрала, че се е занимавал с наркотици. Никога не е използвал, поне не пред мен. Когато ни арестуваха... когато всичко излезе наяве... —

Замълча и въздъхна, докато майка ѝ продължаваше да отмерва чай. — Всички обвинения срещу мен отпаднаха. Не мога да спра спекулациите на пресата, но поне Ален има доблестта да заяви на властите, че съм невинна.

Въпреки че и това беше унижително. Доказването на невинността ѝ се равняваше на доказателство за наивността ѝ.

— Спала си с женен мъж.

Марго отвори уста, после отново я затвори. Никакви извинения, никакви обяснения не можеха да подействат, не и пред майка ѝ.

— Да.

— Женен мъж с деца.

— Виновна съм — горчиво изрече Марго. — Сигурно заради това ще отида в ада, а и на този свят здравата си плащам. Присвоил си е голяма част от парите ми, разруши кариерата ми, направи ме обект на подигравки и съжаление за жълтата преса.

В душата на Ан се надигна жал, но тя я пропъди. Марго сама бе направила своя избор.

— Значи се върна тук, за да се скриеш.

„Да лекувам раните си“, помисли си Марго, но и думите на майка ѝ не бяха далече от истината.

— Искаше ми се да отида за няколко дни някъде, където няма да ме преследват непрекъснато. Ако предпочиташ да си отида, тогава...

Преди да успее да довърши, вратата на кухнята се отвори.

— Ама че бурна нощ. Ани, вече трябваше... — Лора спря на място. Кротките ѝ сиви очи съгледаха Марго. Изобщо не се поколеба — тя не просто прекоси онова късо разстояние, тя прелетя през него. — Марго! О, Марго, ти се върна у дома!

И в този единствен миг, в тази радушна прегръдка, тя вече си беше у дома.

— Не е искала да се държи толкова строго с теб, Марго — успокой я Лора. Утешаването на объркани души беше като инстинкт за нея. Беше забелязала болката, изписана на лицата на майката и дъщерята, за която те, изглежда, оставаха слепи. Марго сви рамене и Лора продължи да налива чая, който Ан бе запарила, а тя бе взела в своята всекидневна. — Толкова се притесняваше.

— Наистина ли? — Пушейки, без да поема дима, Марго гледаше замислено. Вън зад прозореца имаше градина, спомни си тя, с беседка, обвита в глицинии. А отвъд цветята, поляните и красивите каменни стени бяха скалите. Слушаше гласа на Лора, утехата, която носеше, и си спомняше как надничаха в тази стая, когато бяха деца и това беше територия на госпожа Темпълтън. Как бяха мечтали да станат изискани дами.

Извърна се и се вгледа в приятелката си. Каква ведра красота, помисли си Марго. Лице, създадено за приеми, за градински партита и благотворителни балове. И такава очевидно беше съдбата на Лора.

Къдравият водопад от коси имаше цвят на старо злато и с опитна ръка беше закрепен да пада край деликатното ѝ лице. Очите бяха така ясни, така искрени — в тях като в огледало се отразяваха всичките ѝ чувства. В момента бяха изпълнени със съчувствие, а по страните ѝ бе избила руменина. От вълнение, каза си Марго, и от тревога. Когато се вълнуваше, Лора или бързо се зачервяваше, или страните ѝ губеха всякакъв цвят.

— Ела да седнеш — покани я Лора. — Пийни малко чай. Косата ти е влажна.

Марго разсеяно я отметна, за да освободи раменете си.

— Ходих долу на скалите.

Лора бързо погледна към прозорците, където дъждът продължаваше да шиба яростно.

— В това време?

— Трябваше да събера кураж.

Все пак седна и пое чашата. Разпозна делничния „Долтън“, който майка ѝ използваше. Колко пъти беше тормозила Ан да ѝ обяснява имената и шарките на сервизите от китайски порцелан, кристал и сребро в Темпълтън хауз? И колко пъти бе мечтала да притежава свои собствени красиви неща?

Сега чашката топлеше премръзналите ѝ ръце и това бе достатъчно.

— Изглеждаш чудесно — обърна се към Лора. — Не мога да повярвам, че е минала почти цяла година, откакто те видях в Рим.

Бяха обядвали на терасата в запазения за собствениците апартамент на хотел „Темпълтън Рим“, а градът се простираше под тях в пролетното си великолепиe. А нейният живот, помисли си Марго,

беше изпълнен с обещания, също като въздуха край тях, бляскав като самото слънце.

— Липсваше ми. — Лора се протегна и бързо стисна ръката ѝ. — На всички ни липсваше.

— Как са момичетата?

— Прекрасно. Растат. Али много хареса роклята, която ѝ изпрати за рождения ден от Милано.

— Получих благодарственото ѝ писмо и снимките. Имаш красиви деца, Лора. Толкова много приличат на теб. Али има същата усмивка, а Кейла е взела твоите очи. — Отпи от чая, за да потисне риданието в гърлото си. — Седим тук, точно както си представяхме, че ще стане, и не мога да повярвам, че всичко не е само сън. — Бързо тръсна глава, преди Лора да успее да проговори и угаси цигарата. — Как е Питър?

— Добре е. — В очите на Лора трепна лека сянка, но тя я прикри зад миглите си. — Има да довършва някаква работа и още е в офиса. Предполагам, че ще остане в града заради бурята. „Или защото предпочита друго легло пред това, в което спи с жена си“. — Джош намери ли те в Атина?

Марго рязко вдигна глава.

— Джош ли? И той ли беше в Гърция?

— Не. Успях да го открия в Италия, след като научихме... след като се разпространи новината. Смяташе да промени графика си и да пристигне на помощ.

— Изпратила си големия брат на спасителна акция, а, Лора? — усмихна се лекичко Марго.

— Той е прекрасен адвокат. Когато поиска. Не те ли намери?

— Изобщо не съм го виждала. — Марго уморено положи глава на високата облегалка на креслото. Продължаваше да усеща всичко като на сън. Едва седмица бе изминала, откакто животът ѝ бе направил рязък завой и бе изхвърлил зад борда всичките ѝ мечти. — Всичко стана толкова бързо. Пристигането на гръцките власти на яхтата на Ален, претърсването. — Потрепери при спомена от шока да бъде вдигната от сън, за да открие на борда десетина униформени гърци, да ѝ бъде заповядано да се облече, да бъде разпитвана. — После намериха всички онзи хероин.

— Във вестниците пише, че е бил под наблюдение почти от година.

— Това е едно от нещата, които спасиха глупавия ми задник. Цялото наблюдение и доказателствата, които бяха събрали, сочеха, че съм чиста. — С все още опънати нерви, тя извади нова цигара от инкрустираната си табакера и я запали. — Използвал ме е, Лора. Успявал е да организира представяне там, където е трябвало да вземе наркотика, после на друго място, където е трябвало да го предаде. Току-що бях приключила със снимките в Турция. Пет ужасни дни. За награда ми отпусна кратко пътешествие из гръцките острови. Авансов меден месец. Така го наричаше — добави тя, като изпусна струйка дим. — Изглаждаше последните дребни спънки за приятелски развод, а след това вече щяхме да получим възможност да разкрием връзката си. — Пое си дъх, за да се успокои, докато Лора търпеливо я изслушваше. Загледана в дима от цигарата, който се виеше към тавата, Марго продължи да говори: — Естествено, никакъв развод нямало да има. Жена му на драго сърце е била съгласна да спи с мен, докато могат да ме използват и докато парите ми продължават да текат.

— Съжалявам, Марго.

— И аз се хванах, това е най-гадното в цялата история. — Сви рамене, дръпна силно за последен път и смачка цигарата. — Само най-изтъркани клишета. — Не изпитваше към Ален повече омраза, отколкото към самата себе си. — Трябваше да крием връзката и намеренията си от пресата, докато не бъде приключено с всички подробности по бракоразводния му договор. За външния свят щяхме да сме само колеги, делови партньори, приятели. Щеше да организира кариерата ми, да използва всичките си връзки, за да увеличи броя на участията и хонорарите ми. И защо не? Успя да ми уреди няколко солидни рекламни договора във Франция и Италия? Именно той доведе до завършек сделката с „Бела Дона“, която ме изстреля на върха.

— Не мога да повярвам, че талантът и красотата ти не са си казали думата при избирането ти за лице на „Бела Дона“.

Марго се усмихна.

— Вероятно можех и сама да го получа. Но никога няма да разбера. Толкова силно желяех този договор. Не само заради парите, макар че естествено исках и тях. А заради изявата. Божичко, Лора, да

виждам лицето си по рекламните плакати, хората да ме спират по улицата за автограф. Да знам, че върша действително добра работа за един действително добър продукт.

— Жената на „Бела Дона“ — изрече Лора в желанието си да накара Марго да се усмихне. — Красива. Уверена. Опасна. Бях толкова възхитена, когато видях рекламата във „Вог“. Това е Марго, казвах си, моята Марго, върху цяла лъскава страница, така изумително красива в бял атлаз.

— И продава крем за лице.

— Продава красота — решително я поправи Лора. — И увереност.

— А опасност?

— Мечти. Трябва да си горда.

— Бях — въздъхна тежко. — Бях толкова увлечена във всичко това, толкова възхитена от самата себе си, когато започнахме да навлизаме на американския пазар. И така увлечена по Ален, по всичките му обещания и планове.

— Вярвала си му.

— Не. — Поне така й се искаше. Той бе само един от поредицата мъже, с които се беше забавлявала, беше флиртувала. И — да, вярно — използвала. — Искях да вярвам на всичко, което ми казваше. Това се оказа достатъчно, за да се оставя да ме залъже с вечните изтъркани номера за жена си, която не иска да му даде развод. — Марго се усмихна лекичко. — Естествено, че нямах нищо против. Докато беше женен, беше в безопасност. Нямах да се омъжа за него, Лора, и започвах да си давам сметка, че не обичам толкова самия него, колкото живота, който си представях, че вода. Той постепенно пое всичко в свои ръце, защото за мен бе много по-лесно, да не се налага да се грижа за всички подробности. И докато аз мечтаех за бляскавото бъдеще, когато двамата ще обикаляме Европа като царски особи, той е източвал парите ми, използвал ги е за финансиране на сделките си с наркотици, възползвал се е от малкото популярност, която имах там, за да разчиства пътя си, и ме е лъгал за жена си. — Притисна очите си с пръсти. — И така последиците са, че репутацията ми е напълно разбита, кариерата ми е обект на подигравки, „Бела Дона“ се отказаха от мен като лице на фирмата и аз съм на ръба на фалита.

— Всеки, който те познава, ще разбере, че си била жертва, Марго.

— Това не оправя нещата, Лора. Ролята на жертва не е сред онези, които ми харесват да играя. Просто нямам сили да променя нещата.

— Ще го преодолееш. Нужно ти е само време. А точно сега ти е нужна хубава гореща вана и добър сън. Нека да те настаним в стаята за гости. — Лора се изправи и протегна ръка. — Къде е багажът ти?

— Оставих го на гардероб. Не знаех дали ще ме приемете.

За момент Лора не каза нищо, само я изгледа, докато погледът на Марго трепна.

— Ще забравя, че изобщо си изрекла тези думи, защото сега си уморена и се чувстваш съсипана. — После здраво обви ръка около кръста ѝ и я поведе навън. — Не ме попита за Кейт.

Марго изпъшка.

— Ще побеснее срещу мен.

— При тези обстоятелства — поправи я Лора — трябва да ѝ дадеш известно право. На летището ли е багажът ти?

— Аха. — Изведнъж се почувства толкова уморена, сякаш вървеше във вода.

— Аз ще се погрижа. Ти се наспи. Ще говорим пак утре, когато се почувстваш по-добре.

— Благодаря, Лора. — Спря на прага на стаята за гости и се облегна на вратата. — Ти винаги си насреца.

— Точно затова са приятелите — целуна я лекичко по бузата Лора. — Да бъдат винаги насреца. Върви в леглото.

Марго не си даде труд да потърси нощница. Остави дрехите си да лежат на пода, там, където ги бе смъкнала. После напълно гола се пъкна в леглото и придърпа меката завивка чак до брадичката си.

Вятърът виеше в прозорците, дъждът настоятелно шибаше по стъклата. В далечината се чуваше бученето на вълните, които я унесоха в безпамятен сън.

Дори не помръдна, когато Ан се прокрадна в стаята, приглади завивките и докосна косата ѝ. И отправи тиха молитва.

ТРЕТА ГЛАВА

— Съвсем типично. Да се излежава в леглото до обяд.

Марго смътно дочу гласа в съня си, позна го и простена.

— О, господи, махай се, Кейт.

— И на мен ми е приятно да те видя. — Видимо доволна, с едно енергично движение Кейт Пауел издърпа връзката на пердето и пропусна ярката слънчева светлина право в очите на Марго.

— Винаги съм те мразила — дръпна върху лицето си една възглавница, за да се защити Марго. — Върви да торМОЗИШ някой друг.

— Взех си специално свободен ден, така че да мога да те торМОЗЯ. — Със своя решителен маниер, Кейт седна на ръба на леглото и издърпа възглавницата от ръцете на Марго. Безпокойството ѝ бе прикрито зад изпитателен поглед. — Изобщо не изглеждаш зле.

— За възкръснал мъртвец — промърмори Марго. Отвори леко едното си око, видя сериозната, подигравателна физиономия на Кейт и отново го затвори. — Изчезвай.

— Ако аз изчезна, и кафето изчезва. — Кейт се изправи, за да налее от каничката, която беше оставила в краката на леглото. — Кроасаните също.

— Кроасани. — След като подуши въздуха, Марго внимателно отвори очи. Кейт тъкмо разчупваше хрупкавото хлебче на две. От него се издигаше пара и се разнасяше божествено ухание. — Трябва да съм умряла, докато съм спала, щом ти ми носиш закуска в леглото.

— Обяд — поправи я Кейт и отхапа голям залък. Когато се сетеше да яде, Кейт обичаше да си похапва добре. — Лора ме накара. Наложих се да излезе за събранието на някакъв комитет, което не успяла да отмени. — Кейт невъзмутимо вдигна подноса. — Сядай. Обещах ѝ, че ще се погрижа да хапнеш нещо.

Марго закрепил чаршафа около гърдите си и лакомо посегна към кафето. Отпи първата глътка и усети как част от умората от пътуването със самолета се стопява. После продължи да отпива по-бавно,

изучавайки жената, която енергично размазваше конфитюр от ягоди върху кроасани.

Момчешки подстриганите гарвановочерни коси подчертаваха триъгълното лице с меден оттенък. Марго знаеше, че тази прическа не е заради модата, а за удобство. Кейт има истински късмет, помисли си Марго, че толкова отива на огромните ѝ, екзотични кафяви очи и решително издадената ѝ брадичка. Мъжете вероятно намираха леко издадената устна за секси и Марго трябваше да признае, че тя придаваше женственост на целия ѝ израз.

Не че Кейт особено се стараеше да изглежда женствена. Строгийт тъмносин раиран костюм беше напълно делови. Златните бижута бяха малки и изискани, италианските обувки удобни. Дори и парфюмът, помисли си Марго, долавяйки уханието му, ясно подсказваше, че това е сериозна, делова жена.

Аромат, който казва „не се забърквайте с мен“, реши Марго и се усмихна.

— Дори външно изглеждаш като проклет експерт-счетоводител.

— А ти изглеждаш като някоя хедонистка.

Усмихнаха се смутено една на друга. И двете не бяха подготвени за сълзите в очите на Марго.

— О, господи, не прави така.

— Съжалявам. — Марго разтърка очи, подсмърчайки. — Цялата тази история продължава да се мята насам-натам из мен. Адски съм объркана.

С овлажнели очи, Кейт измъкна две кърпички. Умееше да съчувства на нещастieto, особено когато ставаше дума за хора от семейството ѝ. И въпреки че помежду им нямаше кръвна връзка, Марго беше от семейството. Винаги е била, от времето, когато осемгодишната осиротяла Кейт беше взета и обградена с любов от семейство Темпълтън.

— Ето, издухай си носа — нареди ѝ с дрезгав глас. — Поеми дълбоко дъх, изпий си кафето. Само не плачи. Знаеш, че ще разплачеш и мен.

— Лора просто отвори вратата и ме пусна — попи сълзите си Марго и се помъчи да овладее гласа си. — Просто добре дошла у дома, легни да поспиш...

— А ти какво очакваше да направи, да те изрита на улицата?

Марго поклати глава.

— Не, не и Лора. Цялата тая помия може скоро да се излее върху нея. Пресата едва ли ще пропусне случая. Детското приятелство на опозорената знаменитост с известна дама от висшето общество.

— Преувеличаваш — сухо я прекъсна Кейт. — Никой в Щатите не те смята за чак такава знаменитост.

Разкъсвана между обидата и смеха, Марго се облегна назад.

— Аз съм истински хит в Европа. Бях.

— Тук е Америка, скъпа. Медиите за нула време ще захвърлят такава дребна рибка като теб.

— Много ти благодаря — нацупи се Марго. Отметна завивката и стана от леглото. Кейт преценяващо огледа голото ѝ тяло, преди да се пресегне за халата, който Лора беше оставила на таблата.

Това тяло, слязло от централните страници — пищни гърди, тънка талия, добре оформен ханш и дълги, опасни крака — изобщо не беше засегнато от скандала. Ако Кейт не знаеше как стоят нещата, би казала, че фигурата, с която толкова се гордееше нейната приятелка, е продукт по-скоро на модерните технологии, отколкото на добро съчетание на гени.

— Отслабнала си малко. Как успяваш това никога да не е за сметка на бюста ти?

— Имаме си споразумение със Сатаната. Той беше част от професионалната ми характеристика.

— Беше?

Марго се плъзна в халата. Беше нейният — дълга, свободно падаща бледожълта коприна. Лора очевидно бе уредила да докарат багажа ѝ.

— Повечето рекламодатели не обичат прелюбодейци и търговци на наркотици да оставят знака си върху продуктите им.

Погледът на Кейт потъмня. Няма да позволи на когото и да било да говори по този начин за Марго. Дори и на самата Марго.

— Оправдаха те за наркотиците.

— Не разполагаха с никакви доказателства, за да ме обвинят. Това е съвсем различно. — Сви рамене и се приближи до прозореца, за да пропусне в стаята следобедния бриз. — Винаги си ми казвала, че си прося белята. Предполагам, че и това съм си го изпросила.

— Пълна глупост. — Вбесена, Кейт скочи права и започна да крачи из стаята като разярена котка. Ръцете ѝ автоматично бръкнаха в джоба за неизменната кутийка с хапчета. Паренето в стомаха ѝ вече беше започнало. — Не мога да повярвам, че се примиряваш с тези лъжи. Нищо не си направила. — Трогната, Марго се извърна обратно и понечи да заговори, но Кейт продължи бързо, тъпчейки хапчетата в устата си като бонбони, докато яростно обикаляше из стаята. — Вярно, проявила си лош усет към нещата и невероятна липса на здрав разум. Очевидно имаш съмнителен вкус за мъжете, а и начинът ти на живот съвсем не буди възхищение.

— Сигурна съм, че мога да разчитам на теб, ако трябва да го потвърдиш при нужда — вметна Марго.

— Обаче — вдигна ръка Кейт, за да я спре. — Не си направила нищо незаконно, нищо, което да те кара да се откажеш от кариерата си. Ако искаш да прекараш живота си, като се снимаш, за да могат хората да търчат да си купуват някакъв смешно скъп шампоан или крем за лице, или така че само като те видят, мъжете да губят двайсет точки от коефициента си за интелигентност, не можеш да позволиш тази история да ти попречи.

— Знам, че във всичките тези приказки се крие опит за морална подкрепа — проговори Марго след кратък размисъл, — но първо трябва да го отсея от лошия си усет, съмнителен вкус и глупава професия. Пък и не трябва да забравям, че твоите преценки винаги са добри, вкусът ти е съвършен, а кариерата ти — бляскава.

— Точно така. — Бузите на Марго се бяха зачервили, а в очите ѝ пламтяха искри. Кейт се ухили доволно. — Красива си, като се ядосаш.

— О, я млъквай! — Марго се отдалечи към вратата на терасата, отвори я със замах и енергично прекрачи върху широката каменна плоча с миниатюрна градинка от разноцветни теменужки.

Времето бе ясно и приятно, един от онези неопишимо красиви дни, окъпани в златиста слънчева светлина и напоени с аромата на цветя. Имението на Темпълтън, Биг Сър, се простираше с избуялата си зеленина, гладки каменни стени, изящни декоративни храсти и величествени вековни дървета. Добре запазените белосани обори, които вече не се използваша, приличаха на кокетни къщурки в южната му част. Марго едва забелязваше проблясването на водата в басейна и изящния павилион зад него, обвит в красива зеленина.

Беше се отдавала на мечти в този потънал в зеленина павилион, спомни си тя. Беше си представяла, че е изискана дама, която очаква предания си и безстрашен любовник.

— Защо изобщо ми е хрумнало да замина оттук?

— Не знам — приближи се отзад Кейт и я прегърна през раменете. Дори и на токчета пак беше с два-три сантиметра по-ниска от сто седемдесет и шестте сантиметра на Марго, но въпреки това я притегли към себе си и ѝ предложи опора.

— Искях да бъда личност. Известна личност. Искях да се срещам с известни хора, да бъда част от техния свят. Аз, дъщерята на икономката, да летя до Рим, да се излежавам по плажовете на Ривиерата, да кръстосвам пистите в Сент Мориц.

— Постигнала си всичко това.

— Дори повече. Но защо никога не ми беше достатъчно, Кейт? Защо в мен винаги има една част, която иска още нещо? Само още нещо, което никога не успях да уловя. Никога не успях да разбера какво е то. И сега, когато вероятно съм загубила всичко останало, пак не знам какво е.

— Имаш време — тихо отвърна Кейт. — Спомняш ли си Серафина?

Устните на Марго леко се извиха при мисълта за това как бе стояла на скалата на Серафина предната вечер. И за всички онези безгрижни дни, когато тя, Кейт и Лора бяха разговаряли за младото испанско момиче, за заключенията, до които бяха достигнали.

— Тя не е почакала да види. — Марго облегна главата си на рамото на Кейт. — Не е спряла да види какво ще ѝ предложи остатъкът от живота.

— Ти имаш шанса да изчакаш и да видиш.

— Ами — тежко въздъхна Марго — колкото и съблазнително да звучи, мисля, че може и да не успея да дочакам. Струва ми се, че май съм изпаднала във финансова криза. — Отдръпна се и се опита да се усмихне безгрижно. — Мога да се възползвам от професионалната ти помощ. Предполагам, че жена с магистърска степен от Харвард ще може да разгадае зле воденото ми и объркано счетоводство. Искаш ли да хвърлиш един поглед?

Кейт се облегна на парапета. Усмивката дори за миг не успя да я заблуди. Много добре знаеше, че ако Марго се тревожи за нещо

толкова прозаично като парите, то нещата са наистина безнадеждни.

— Разполагам с останалата част от деня си. Облечи си нещо и да започваме.

Марго знаеше, че работата е зле. Беше очаквала да е зле. Но от начина, по който Кейт си мърмореше и цъкаше, разбра, че ще бъде много по-зле.

След първия час тя се махна от очите на Кейт. Нямахше полза да виси над рамото ѝ и да получава упреци, затова се зае да разопакова багажа си, като внимателно окачваше роклите, нахвърляни безразборно в палисандровия шкаф, и старателно сгъваше пуловерите в ароматизираните чекмеджета на огледалния скрин.

От време на време отговаряше на въпросите на Кейт и търпеливо понасяше периодичните ѝ ругатни. Испита безкрайно облекчение, когато Лора отвори вратата.

— Съжалявам, че толкова се забавих. Не успях...

— Тихо. Опитвам се да направя чудеса тук.

Марго посочи с пръст към терасата.

— Работи над счетоводните ми документи — обясни ѝ тя, след като излязоха отвън. — Не можеш да си представиш какви неща измъкна от куфарчето си. Един такъв малък преносим компютър, калкулатор, за който съм сигурна, че може да прави изчисления за космическата совалка и дори факс.

— Блестяща е. — Лора с въздишка седна на един от столовете от ковано желязо и изхлузи обувките си. — Темпълтън моментално биха я наели, но тя ужасно се е заинатила да не работи за семейството. „Битъл и съдружници“ имат късмет с нея.

— Каква е тая тъпотия с водораслите? — провикна се Кейт.

— За балнеолечение — извика в отговор Марго. — Мисля, че се приспада, защото...

— Остави мисленето на мен. Как, по дяволите, може да дължиш петнайсет хиляди долара на Валентино? Колко тоалета можеш да носиш?

Марго седна.

— Едва ли ще е много разумно от моя страна да ѝ обяснявам, че бяха само за една рокля за коктейл.

— Бих казала, че не — съгласи се Лора. — Децата ще се върнат от училище след около час. Те винаги й оправят настроението. Ще имаме семейна вечеря, за да отпразнуваме завръщането ти у дома.

— Каза ли на Питър, че съм тук?

— Разбира се. Знаеш ли, ще отида да се погрижа да има охладено шампанско.

Преди Лора да успее да стане, Марго покри ръката ѝ със своята.

— Не е очарован от новината.

— Не ставай глупава. Разбира се, че е очарован. — Но започна да върти брачната халка на пръста си — сигурен знак, че е развълнувана. — Винаги е щастлив да те види.

— Лора, няма нужда да те познавам от почти двацет и пет години, за да видя, че лъжеш. Просто никак не те бива. Той не ме иска тук.

На устните ѝ напиреха извинения, но бяха безполезни. Истина беше, призна си Лора, че лъжите бяха изкуство, което тя така и не овладя.

— Тук е твоят дом. Питър го разбира, дори и да не е съвсем доволен от положението. Аз те искам, Ани те иска, а децата са очаровани, че си тук. А сега, не само ще поръчам шампанско, но и веднага ще кача една бутилка.

— Добра идея. — По-късно ще се измъчва от угризенията си. — Може би това ще помогне Кейт да ме спаси от разорение.

— Тази ипотека е просрочена с петнайсет дни — провикна се Кейт. И си прехвърлила лимита на кредитната си карта от Виза. Божичко, Марго!

— Ще донеса две бутилки — реши Лора и продължи да се усмихва, докато напускаше стаята на Марго.

После отиде в своята, с желанието да остане за малко насаме. Смяташе, че е преглътнала яда си, но не беше. Все още го усещаше заседнал като горчива буца в гърлото ѝ. Закрачи из малката си всекидневна, за да се успокои. Тази стая се беше превърнала в нещо повече от убежище. Можеше да дойде тук, да се затвори сред нежните цветове и ухания и да се оправдае, че трябва да отговори на няколко писма или да довърши някое дребно ръкоделие.

Но най-често идваше тук, за да уталожить чувствата, които я задушаваша.

Вероятно трябваше да очаква реакцията на Питър, да бъде подготвена за нея. Но не беше. Напоследък сякаш никога не беше подготвена за реакцията на Питър. Как стана така, че след десет години брак ѝ се струваше, че изобщо не го познава?

Мина през офиса му на връщане от събранието на комитета. Докато вземаше асансьора до апартамента на покрива на „Темпълтън Монтерей“, Лора тихичко си тананикаше. Питър го беше предпочел пред канцелариите на изпълнителния директор на партера на хотела. Било по-спокойно, обясни той, по-лесно можел да се концентрира.

След дните, прекарани да помага и овладява занаята в централния офис по продажбите и резервациите, Лора трябваше да се съгласи с думите му. Може би така се откъсваше от пулса на събитията и от хората, но Питър си знаеше работата.

Ведрата прелест на деня, прибавена към удоволствието, че старата ѝ приятелка отново е у дома, повдигаха настроението ѝ. Пъргаво прекоси просторното, застлано със сребрист килим фоайе на приемната.

— О, здравейте, госпожо Риджуей. — Секретарката ѝ отправи бърза усмивка и продължи работата си почти без да я погледне. — Мисля, че господин Риджуей има среща, но нека все пак му звънна, за да му съобща, че сте тук.

— Благодаря, Нина. Ще му отнема само няколко минути. — После се приближи до къта за сядане, където в момента бе спокойно и безлюдно. Тъмносините кожени фотьойли бяха нови и също толкова скъпи, колкото и антикварните масички, лампите и акварелите, които Питър си беше поръчал. Но Лора предполагаше, че има право. Офисите се нуждаеха от малко повече шик. Представителността беше важна в бизнеса. Беше важна за Питър.

Щом обаче отправи поглед през широките прозорци, тя се запита как изобщо някой би могъл да обръща внимание на тъмносините кожени кресла, когато насреща му се разкрива тази грандиозна гледка на крайбрежието.

Само как се плискаха вълните, сякаш се простираха до безкрая. Пенливите им върхове бяха обагрени в розово, а под тях кръжаха бели чайки. Яхтите в залива се полюшваха като скъпи лъскави играчки за мъжете в тъмносини двуреди блейзери и бели памучни панталони.

Отдаде се на възхищението си и почти забрави да освежи червилото и пудрата си, преди секретарката да я покани да влезе.

Кабинетът на Питър Риджуей подхождаше за изпълнителния директор на хотелите „Темпълтън“, Калифорния. С грижливо подбраната мебелировка в стил Луи XIV, с внушителните морски пейзажи и скулптури той имаше не по-малко ерудиран и безупречен вид от самия му обитател. Когато той се изправи зад бюрото си, усмивката ѝ автоматично стана по-сърдечна.

Беше красив мъж, загорял и русокос, стегнат в елегантния си „Савил Роу“. Беше се влюбила в това лице — в ясните му сини очи, волева уста и брадичка — както в приказките принцесите се влюбват в принцовете. И също като в приказка, той я бе грабнал едва навършила осемнайсет години. Беше всичко, за което някога бе мечтала.

Вдигна устни за целувка и получи разсеяно докосване по бузата.

— Не разполагам с много време, Лора. Целият ден съм ангажиран със срещи. — Продължаваше да стои прав, отметнал глава, с едва забележима сянка на досада върху лицето. — Казвал съм ти, че е по-удобно първо да се обадиш, за да си сигурна, че ще можем да се видим. Графикът ми не е толкова гъвкав, като твоя.

Усмивката ѝ се стопи.

— Съжалявам. Снощи няхах възможност да говоря с теб, а когато се обадох сутринта, вече беше излязъл, така че...

— Ходих в клуба за бърз тур до петнайсетата дупка и една сауна. Имах много тежка нощ.

— Да, знам. — „Как си Лора? Как са момичетата? Липсвахте ми“. Изчака за момент, но той не каза нищо такова. — Ще се прибереш ли довечера?

— Ако мога сега да се върна към работата си, може би ще успея да свърша до седем.

— Добре. Надявах се да успееш. Ще имаме семейна вечеря. Марго се върна.

Устните му се свиха за момент, но продължи да се взира в часовника си.

— Върна се?

— Пристигна снощи. Толкова е нещастна, Питър. Толкова е уморена.

— Нещастна? Уморена? — Смехът му прозвуча отривисто и недружелюбно. — Изобщо не съм изненадан след последната ѝ авантюра. — Забеляза погледа в очите на жена си и бързо укроти яда си. Не беше от мъжете, които обичаха проявите на гняв, дори и когато ставаше дума за самия него. — За бога, Лора, нали не си я поканила да остане?

— Не става въпрос да я каня. Това е нейният дом.

Вече не ставаше дума толкова за гняв, а по-скоро за отегчение. Седна и тежко въздъхна.

— Лора, Марго е дъщеря на икономката ни. Това не означава, че Темпълтън е нейният дом. Понякога можеш да отидеш твърде далеч с приятелството си от детството.

— Не — кротко изрече Лора. — Не мисля, че имаш право. Тя е изпаднала в беда, Питър, и няма никакво значение дали има, или няма вина за това. Нуждае се от приятелите и семейството си.

— Името ѝ е във всички вестници, в новините. Всеки скапан таблоид описва историята. Секс, наркотици, за бога!

— Беше напълно оправдана по обвиненията за наркотици, Питър, и със сигурност не е първата, забъркала се с женен мъж.

Гласът му придоби онази търпелива монотонност, която винаги я караше да настръхва.

— Може и да е вярно, но „дискретността“, изглежда, не ѝ е позната като понятие. Не мога да позволя името ѝ да се свързва с нашето и да рискувам положението ни в обществото. Не я искам в дома си.

Това накара Лора да вирне глава и помете всяка мисъл за омиротворяване.

— Това е домът на моите родители — нахвърли се насреща му, яростно натъртвайки всяка дума. — Ние сме в него, Питър, защото те пожелаха той да бъде обитаван и обичан. Знам, че майка ми и баща ми щяха да приемат Марго, и така постъпвам и аз.

— Разбирам — скръсти ръце върху бюрото той. — Това беше лек намек, който не си подхващала от известно време. Живея в Темпълтън хауз, работя за империята на Темпълтън и спя с наследницата на Темпълтън.

„Когато благоволиш да се прибереш у дома“, помисли си Лора, но премълча.

— Всичко, което имам, дължа на щедростта на Темпълтън.

— Това изобщо не е вярно, Питър. Ти си независима личност, опитен и преуспяващ хотелиер. И няма никаква причина да обръщаш разговора за Марго в спор.

Той я погледна изпитателно и опита друга тактика.

— Не те ли притеснява, Лора, фактът, че допускаш жена с нейната репутация край нашите деца? Няма начин да не чуят клюките и Алисън вече е достатъчно голяма, за да разбере част от тях.

Страните ѝ се заляха в руменина, после отново пребледняха.

— Марго е кръстница на Али и моята най-стара приятелка. Тя ще е добре дошла в Темпълтън, докато аз живея там, Питър. — Изправи рамене и го погледна право в очите. — Ако трябва да използвам думи, които са разбираеми за теб, това условие не подлежи на договаряне. Вечерята е в седем и половина, ако успееш да дойдеш.

После бързо излезе, овладявайки желанието си да затръшне вратата.

Сега, сама в стаята си, отново потисна напирания към повърхността гняв. Никога не ѝ се отразяваше добре, ако допуснеше да се излее навън, само я караше да се чувства глупава и виновна. Затова ще се успокои, ще си сложи онази фалшива безгрижна маска, с която вече започваше да свиква.

Важно бе да не забравя, че Марго има нужда от нея. А вече ставаше болезнено ясно, че съпругът ѝ няма.

— Може ли да опитам парфюма ти, лельо Марго? Онзи в хубавото златно шишенце. Моля те!

Марго сведе поглед към нетърпеливото лице на Кейла. Ако търсят деца за ролята на ангелчета, помисли си тя, с тези нежни сиви очи и игриви трапчинки, Кейла ще я спечели безапелационно.

— Само две капчици — извади капачката Марго и пръсна зад всяко ухо на Кейла. — Една жена не желае да бъде натрапчива.

— Защо?

— Защото загадъчността ѝ придава по-пикантен вкус.

— Като пипера ли?

Али, с три години по-голяма от шестгодишната Кейла, изсумтя. Но Марго придърпа малката в скута си и я подуши.

— Може и така да се каже. Искаш ли да ти пръсна, Али?

На Али само дето не ѝ бяха потекли лигите при вида на съблазнителните шишенца и кутийки върху тоалетната масичка, но положи върховни усилия, за да прозвучи небрежно.

— Може би, но не искам от същия като нея.

— Значи нещо по-различно. Нещо... — Марго се включи в играта и посегна с ръка към няколко шишенца — ... дръзко и предизвикателно.

— Но ненадрапчиво — вметна Кейла.

— Това се казва момиченце. Ето тук. — Без да се замисля, Марго жертва няколко капки от парфюма за по десет долара милиграма. Беше новият продукт на „Бела Дона“, наречен „Тигър“. Вероятно имаше още двадесетина от шикозните, ръчно изработени стъклени шишенца в апартамента си в Милано. — Толкова бързо растеш — закачи я с укор и подръпна златистите къдри, разпилени по раменете на Али.

— Вече съм достатъчно голяма, за да си пробия ушите, но татко не ми разрешава.

— Мъжете просто не ги разбират тези неща. — Тъй като много добре разбираше какво е, тя я погали по бузата, преди да премести Кейла на нейните колене. — Разкрасяването е привилегия на жените — усмихна ѝ се окуражително в огледалото и отново се зае да оправя грима си. — Майка ти ще го придума.

— Тя за нищо не може да го придума. Той изобщо не я слуша.

— Много е зает — важно заяви Кейла. — Трябва все да работи и да работи, за да се запазим.

— Да си запазим репутацията — поправи я Али и направи отегчена гримаса. Кейла нищо не разбира, помисли си наум. Мама понякога я разбира, а леля Кейт винаги я изслушва, но сега хранеше надежди, големи надежди, че нейната известна и загадъчна леля Марго ще разбере всичко. — Ще останеш ли тук, лельо Марго, след като ти се случиха всички онези лоши неща?

— Не знам — с леко изтракване остави червилото си Марго.

— Радвам се, че дойде у дома — обви врата ѝ с ръце Али.

— И аз. — Непостоянните ѝ чувства отново се надигнаха. Изправи се бързо и хвана всяко от децата за ръка. — Хайде да слезем долу и да видим дали има нещо хубавичко за хапване преди вечеря.

— Ордъоврите са сервирани в предния салон — високомерно изрече Али, след което се разсмя. — Даже няма да се наложи да оставаме за вечеря след ордъоврите.

— Дръжте се за мен, деца. — Марго спря на най-горното стъпало на стълбите. — Да изрепетираме появата си. Брадичките повдигнати, погледът отегчен, коремите прибрани, пръстите безгрижно се плъзгат по перилата.

Беше стигнала до средата, пристъпвайки след момичетата, когато видя майка си на долната площадка. Ан стоеше със скръстени ръце и тържествено изражение на лицето.

— А, лейди Алисън, лейди Кейла, поласкани сме, че ще можете да се присъедините към нас тази вечер.

Али царствено кимна с глава.

— Благодаря ви, мис Ани — успя да изрече, преди да се втурне след сестра си.

Едва когато стигна долу, Марго забеляза искриците в очите на майка си. За първи път след завръщането ѝ двете се усмихнаха неспринудено.

— Бях забравила колко са забавни.

— Мис Лора отглежда ангелчета.

— И аз точно това си мислех. Тя прави всичко както трябва... всичко, което аз не можах. Съжалявам, мамо...

— Няма да говорим сега за това. — Но Ан за момент докосна опряната на парапета ръка на дъщеря си. — После... сега те очакват. — Понечи да тръгне, но след това спря. — Марго, точно сега мис Лора не по-малко от теб се нуждае от приятелка. Надявам се, че ще бъдеш добра приятелка.

— Кажи ми, ако нещо не е наред.

Ан поклати глава.

— Не е моя работа. Просто бъди добра приятелка. — Отдалечи се и остави Марго да влезе в салона сама.

Али вече прекосяваше стаята, прехапала език и понесла в две ръце пълна чаша шампанско.

— Сама ти го налях.

— Е, тогава ще трябва да го изпия. — Пое чашата и огледа стаята. Лора бе взела Кейла на скута си, а Кейт изпробваше специалитетите, подредени върху джорджианско сребро. В

облицованата с красив лапис камина проблясваше тих огън. Великолепното овално огледало над полицата връщаше отраженията на изисканите антики, деликатния порцелан и розовите светлини на глобусите. — За това, че отново съм у дома с приятелите — изрече тя и отпи.

— Хапни от тези солени кексчета — покани я с пълна уста Кейт. — Невероятни са.

Какво пък, по дяволите, каза си Марго, теглото ѝ едва ли вече има толкова голямо значение. Отхапа едно парченце и простена от удоволствие.

— Госпожа Уилямсън все още е истинско чудо. Господи, трябва да е на осемдесет.

— Миналият ноември стана на седемдесет и три — поправи я Лора. — И все още умее да забърка най-невероятното шоколадово суфле. — После добави, намигвайки към Кейла. — Според слуховете точно такава ще има и тази вечер.

— Татко казва, че госпожа Уилямсън трябва да излезе в пенсия и да си вземем френска готвачка, както семейство Баримор в Кармел. — Понеже Марго беше хапнала от солените кексчета, Али също ги опита.

— Френските готвачки са много надуты. — За да демонстрира твърдението си, Марго постави пръст под носа си и го вирна нагоре. — А и никога не правят желираните торти с излишно тесто за малките момиченца.

— И на теб ли ти правеше? — Мисълта за това очарова Али. — Даваше ли ти също да загладиш краищата?

— Точно така. Трябва да призная, че майка ти най-много я биваше. Според госпожа Уилямсън аз съм била прекалено нетърпелива, а Кейт твърде много се стараела да го направи точно както трябва, докато майка ти имаше усет. Беше шампион в правенето на желирани торти.

— Един от най-големите ми таланти. — Марго долови острите нотки в гласа на Лора и повдигна вежди. Лора само сви рамене и пусна Кейла на пода. — Роклята ти е невероятна, Марго. От Милано ли е, или от Париж?

— От Милано. — Щом Лора искаше да смени темата, можеше да се съобрази. Зае поза като за снимки, с отметната назад глава и ръка на хълбока. Прилепналата черна коприна следваше линиите на тялото ѝ и

дръзко завършваше по средата на бедрото. Дълбокото правоъгълно деколте загатваше извивката на гърдите, а от раменете започваха прозрачни ръкави, които стигаха до китките, където проблясваха две диамантени гривни. — Малко подаръче от един смел нов дизайнер.

— Ще замръзнеш, докато приключим с вечерята — вметна Кейт.

— Не и щом сърцето ми е толкова горещо. Питър ли чакаме?

— Не — спонтанно отвърна Лора, но след това овладя раздразнението си, забелязвайки тревожния поглед на Али. — Той се притесняваше, че събранието му може да се проточи, затова не се знае точно кога ще може да си тръгне. Ще започнем вечерята без него. — Хвана ръката на Кейла, но после се извърна, тъй като на вратата се появи Ан.

— Извинете, мис Лора, търсят ви на телефона.

— Ще се обадя от библиотеката, Ани. Изпийте по още една чаша шампанско — предложи им тя и тръгна към вратата. — Няма да се бавя.

Марго и Кейт си размениха погледи, които означаваха, че възнамеряват да си поговорят по-късно. Преднамерено развеселено, Марго довърши шампанското и се впусна в някаква история за залагания в Монте Карло. Когато Лора се върна, децата бяха ококорили очи, а Кейт клатеше глава.

— Ти си за освидетелстване, Марго, да заложиш двайсет и пет хиляди долара на едно завъртане на малкото сребърно топче.

— Ей, ама аз спечелих. — Споменът я накара да въздъхне. — Поне този път.

— Татко ли беше? — поинтересува се Али и бързо се приближи до майка си, като я дръпна за ръката. — Идва ли си?

— Не — разсеяно разроши косата ѝ с пръсти Лора. — Не беше татко, скъпа. — Не беше чак толкова разсеяна, че да не забележи начина, по който се отпуснаха раменцата на дъщеря ѝ. За да я успокои, тя клекна до нея и се усмихна. — Но имам наистина много добра новина. Нещо специално.

— Какво е то? Парти ли?

— По-добро — целуна я по бузата Лора. — Вуйчо Джош пристига у дома.

Марго се отпусна на облегалката на канапето и установи, че има нужда да изгълта шампанското.

— Чудесно — промърмори тя. — Направо чудесно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джошуа Конуей Темпълтън беше мъж, който правеше всичко, както и когато на него му харесваше. Сега караше на юг от Сан Франциско, защото беше решил да не взема самолет от Лондон до Монтерей. Можеше да оправдае отклонението си, като се престори, че се налагаше да хвърли набързо едно око върху „Темпълтън Сан Франциско“, но хотелът, който бе запазена марка на семейството му, работеше като добре смазан часовников механизъм.

Голата истина бе, че по някое време, докато летеше, той реши да си купи кола.

И тя беше истински бонбон.

Малкият ягуар препускаше по магистрала 1 като нетърпелив жребец след стартовия изстрел. Взе един завой, описвайки дъгата със сто километра, и това го накара да се усмихне доволно.

Това бе неговият дом, това пусто каменисто крайбрежие. Беше обикалял бавно по живописния панорамен път Амалфи в Италия, беше летял из фиордите на Норвегия, но дори и тези спираци дъха красоти не можеха да се мерят с драматизма на отвесните брегове на Биг Сър.

В тях имаше нещо повече. Проблясващите пясъци и искрящите заливчета. Стръмните скали, които дръзко се възправяха от бурното море към безупречно ясното небе. Кичестите горички, неочакваната поява на някой поток, който се спуска като водопад от каньона, подобно на разтопено сребро. Следваха километри на пълно спокойствие, нарушавано единствено от вик на тюлен и от монотонния плясък на вълните.

Величието на този пейзаж винаги караше гърлото му да се свива. Където и да ходеше, колкото и дълго да траеха пътуванията му, тази единствена точка върху глобуса го привличаше към себе си и той винаги се завръщаше у дома. Дръзко изпитваше възможностите на ягуара по стръмните, остри завой, които се спускаха към назъбените канари и недружелюбното море. После натискаше газта на правите участъци и се смееше на глас, докато вятърът брулеше лицето му.

Не желанието да пристигне по-бързо го пришпорваше, а любовта към високите скорости и риска. „Имам време“, помисли си той. Колкото искаш. И щеше да се възползва от него.

Тревожеше се за Лора. Имаше нещо в гласа на сестра му, което го притесняваше. Думите ѝ бяха точно на място. Но пък Лора винаги се държеше така. Ще трябва да бъде внимателен, реши накрая.

Трябваше да се погрижи и за някои делови въпроси. Чувстваше се напълно доволен да повери управлението на хотелите „Темпълтън“ в Калифорния в ръцете на Питър. Бумагите не интересуваха Джош. Той се вълнуваше от лозята и фабриките, дори от ежедневната работа на някой натоварен петзвезден хотел, но подробностите бяха грижа на Питър, не негова.

През по-голямата част от изминалите десет години той се бе възползвал от свободата да пътува из Европа, да прави проверки на място, да следи за необходимото обновяване и да спомага за запазване на връзката между промените и семейната традиция. Винарски изби във Франция и Италия, маслинови насаждения в Гърция, овощни градини в Испания. И, разбира се, самите хотели, които стояха в основата на всичко това.

Джош разбираше и поддържаше дългогодишната идея на семейството, че разликата между другите хотели и хотелите на Темпълтън се състои в това, че те сервираха свои собствени вина, използваха собствено маслиново масло, собствени земеделски продукти и бельо собствено производство. Продуктите на Темпълтън винаги се предлагаха в хотелите „Темпълтън“. И част от работата му се състоеше в това, да се грижи да бъдат добре използвани.

Макар титлата му да беше изпълнителен вицепрезидент, по същество той се явяваше посредник в разрешаването на всички проблеми. От време на време уреждаше лично или следеше за решаването на възникналите дребни юридически усложнения. Нормално бе това да се очаква от един възпитаник на Харвард. И все пак предпочиташе хората пред документите. С удоволствие наблюдаваше прибирането на реколтата, пиеше узо с персонала или сключваше нови сделки за кристал и моруна в Робюшон, Париж.

Чарът беше неговият най-ценен капитал в „Темпълтън“ — така твърдеше майка му. Стараеше се да не я разочарова. Защото, независимо от безгрижния му, дори малко бурен начин на живот, той

гледаше сериозно на задълженията си към семейството и бизнеса. За него двете бяха едно и също.

И докато размишляваше за семейството — макар че точно в този момент разлетелите се изпод гумите му камъчета накараха четиричленното семейство в едно комби, покрай което профуча, да зяпнат от изумление — Джош си помисли за Марго.

Сигурно е потисната. Разстроена, разкаяна, нещастна. Не че не си го заслужаваше. Устните му се изкривиха в нещо средно между усмивка и ехидна гримаса. Беше задвижил връзките си, беше платил на когото трябва и изобщо доста се беше разтичал, за да се погрижи тя бързо и окончателно да бъде освободена от всякаква наказателна отговорност в Атина.

В края на краищата, „Темпълтън Атина“ беше стар и уважаван хотел, а и заедно с курортното селище със същото име осигуряваше доста добри постъпления за държавата.

Но нищо не можеше да се направи за скандала или за вредите, които той нанасяше върху кариерата, която Марго си бе изградила в Европа. Ако да гледаш нацупено в камерата можеше да се нарече кариера.

Ще трябва просто да го преглътне, реши Джош и този път в усмивката му трепна сянка на арогантност. А той възнамеряваше да ѝ помогне, както си знае.

По-стар навик, почти несъзнателно, Джош сви с колата встрани от пътя и спря с изскърцване на спирачките. Там, възправен безмълвно върху скалистия хълм, заобиколен от дървета, окичени в пролетна зеленина и виещи се диви лози, осеяни в пищни цветове, беше неговият дом.

Над неравния терен се издигаха камък и дърво, два от природните елементи, от които Темпълтън се бяха възползвали. Първоначалната двуетажна постройка, издигната от някой предшественик за селска къща, стоеше тук вече повече от сто двайсет и пет години, надживявайки бури, наводнения и земетресения.

Следващите поколения бяха добавяли нови крила, които се разклоняваха в една или друга посока, спускаха се надолу, следвайки извивката на хълма. Под високите сводести прозорци и големите стъклени врати стърчаха широки дървени балкони и здрави каменни тераси и предлагаха красиви панорамни гледки.

Цветята и дърветата бяха разцъфнали в розово, бяло и жълто. Пролетните цветове, помисли си Джош — свежи и мамещи. Тревата все още бе в нежното меко зелено на началото, избуяваше от скалистата основа и ставаше още по-пищна и наситено зелена нагоре към къщата.

Земята и океанът бяха също толкова неотделима част от къщата, както заоблените ѝ форми и излъскани камъни.

Обичаше я такава, каквато беше, заради онова, което е била за него, което му беше дала. Мисълта, че Лора се грижи за нея, го крепеше и топлеше.

Удоволствието, че отново е тук, го накара да извие бързо през шосето и да поеме по криволичещия тесен път, врязан в скалата, а после с изумление натисна спирачките, за да не се разбие в някаква висока желязна врата.

За момент остана загледан навъсено, докато интеркома до колата му не избръмча.

— Темпълтън хауз. Какво обичате?

— Какво, по дяволите, е това? Кой сложи тая тъпотия?

— Аз... Господин Джошуа?

Разпознал гласа, той се опита да потисне раздражението си.

— Ще отвориш ли тази глупава врата, Ани. И я остави отворена, освен ако някой не се готви да ни атакува.

— Да, сър. Добре дошли у дома.

„Какво, за бога, си въобразява Лора?“, чудеше се той, докато вратата безшумно се отваряше назад. Темпълтън винаги е бил отворен за гости. По време на младежките години приятелите му постоянно пристигаха по извития път — пеша, с мотори, с коли. Идеята да го затворят дори и с толкова обикновено нещо като тази врата, развали удоволствието от прехода от пустия терен към добре поддържаните поляни и градини.

Нервно изви около централното островче, великолепно оформено с вечнозелени храсти и кимащи нарциси. Остави ключовете и багажа си в колата и пхнал ръце в джобовете, изкачи красивата стара стълба от гранит към предната тераса.

Вратата на централния вход беше вдлъбната като в ниша, обградена от красива мозайка, която оформяше стебла на виещи се пурпурни лози.

Точно когато посягаше към вратата, тя широко се отвори. Лора буквално се хвърли в ръцете му.

— Добре дошъл — продума най-сетне, след като покри лицето му с целувки и го принуди отново да се усмихне.

— За малко си помислих, че си ме заключила. — Обърканият ѝ поглед го накара да я ощипе за брадичката — стар навик. — Каква е тази врата?

— О! — изчерви се леко тя и се отдръпна, приглаждайки косата си. — Питър сметна, че имаме нужда от известно обезопасяване.

— Обезопасяване? Достатъчно е човек да се покатери на някоя скала и да я заобиколи.

— Ами да, но... — И тя беше казала същото. И понеже това беше Джош, се отказа от преструвките. — Вдъхва сигурност. И впечатлява. — После улови лицето му в ръце. — Ти също. Изглеждаш впечатляващо, искам да кажа. — В действителност си помисли, че изглежда рошав, мрачен и ядосан. За да го успокои, тя го хвана подръка и възхитено възкликна, забелязвайки колата на алеята. — Откъде взе тази нова играчка?

— От Сан Франциско. Лети като стрела.

— Което обяснява защо пристигна цял час по-рано от очакваното. Имаш късмет, че госпожа Уилямсън цяла сутрин се труди като роб в кухнята, за да приготви всички любими ястия на миличкия мастър Джош.

— Ако ми кажеш, че за обяд ще има баница със сьомга, веднага ти прощавам всичко.

— Банички със сьомга — потвърди Лора, — както и пурички, аспарагус, гъши пастет и торта „Негърка“. Страхотна комбинация. Ела и ми разкажи всичко за Лондон. Нали от Лондон пристигаш?

— Бях само на кратко работно посещение. Бях си взел няколко дни да отида до Портофино.

— О, точно така. — Лора тръгна към салона, за да му налее чаша газирани минерална вода, бутилирана от „Темпълтън“. Пердетата бяха дръпнати, както тя обичаше, и образуваха рамки около кътовете за сядане край прозорците, гостоприемно примамващи с цветните си възглавнички. — Нали точно там те открих, след като чух за Марго.

— Аха. — Когато Лора му се обади, той отдавна вече работеше по въпроса за Марго. Но не сподели с Лора. Вместо това безгрижно

докосна стрък фрезия, натопен във ваза от майсенски порцелан. — И как е тя?

— Придумах я да поседи малко край басейна, да се попече на слънцето. Това е ужасна история за нея, Джош. Изглеждаше толкова отчаяна, когато се върна. „Бела Дона“ ще се откажат от нея като лице на фирмата. Договорът трябва да се поднови и е почти сигурно, че ще я освободят.

— Жестоко е. — Той се настани на голямото кресло с облегалка, което бе най-близо до камината, и изпъна крака. — Но вероятно ще може да рекламира някой друг крем за лице.

— Знаеш, че не е толкова лесно, Джош. Пожънала е голям успех в Европа, рекламирайки „Бела Дона“. Това е бил основният ѝ източник на приходи, а сега ще секне. Ако си обърнал поне малко внимание на писанията в пресата, знаеш, че шансът да ѝ предложат нещо подобно тук в Щатите, е почти равен на нула.

— Значи трябва да си намери истинска работа.

Солидарността с приятелката ѝ я накара да вирне предизвикателно брадичка.

— Винаги си бил толкова строг към нея.

— Все някой трябва да бъде. — Но знаеше, че е безсмислено да спори със сестра си за Марго. Любовта винаги я правеше сляпа. — Окей, скъпа, съжалявам за това, което ѝ се случи. Истина е, че пострада несправедливо, но животът е пълен с такива неща. През последните години е натрупала доста лири и франкове. Така че сега трябва само да лежи на чеквата си книжка, да си ближе раните и да измисли какво да прави.

— Мисля, че е разорена.

Това така го изненада, че остави чашата си настрана.

— Какво имаш предвид под разорена?

— Искам да кажа, че помоли Кейт да хвърли поглед върху сметките ѝ. Още не е свършила, но имам усещането, че е зле. И Марго знае, че нещата са зле.

Не можеше да повярва. Лично беше прегледал най-подробно договора ѝ с „Бела Дона“ и знаеше, че хонорарите и печалбите можеха да ѝ осигурят спокойно бъдеще за цяло десетилетие.

После презрително изсумтя. Защо трябваше да се хваща? Та нали говорят за Марго.

— Какво е направила, за бога, да не с хвърлила парите си в Тибър?

— Ами... начинът ѝ на живот... в края на краищата там тя е знаменитост, а и... — „Не ѝ ли стигаха и без това тревогите, че трябваше да обяснява?“ — запита се Лора. — По дяволите, Джош, не съм много сигурна, но знам само, че онзи жалък тип, който я забърка в тази каша, е движел нещата ѝ през последните три-четири години.

— Глупачка — изруга той. — Значи се домъкна у дома да хленчи.

— Не е хленчила. Не очаквах от теб да се държиш така — продължи тя. — Но сигурно защото си мъж. Никой от вас не притежава никакво чувство за вяност и състрадание. Питър искаше да я изхвърли, сякаш...

— Нека само опита — процеди Джош с опасен блясък в очите. — Къщата не е негова.

Лора отвори уста, после отново я затвори. Ако продължаваше да се спуска по наклонената плоскост на емоционалното състояние, в което бе изпаднала, щеше да свърши зле.

— Питър не е израснал с Марго, като нас. Не е привързан към нея по същия начин. Той не разбира.

— Не е и нужно — лаконично отсече Джош и стана. — При басейна ли е?

— Да. Джош, нали няма да отидеш при нея и да започнеш да се заяждаш. Достатъчно е разстроена.

Джош ѝ хвърли бърз поглед.

— Ще отида само да натрия малко сол в раните ѝ, а после мисля, че ще отскоча да изтегля няколко хилядарки, за да дам своя принос в подпомагането на вдовиците и сирачетата.

Лора направи отчаяна гримаса.

— Просто се опитай да се държиш поносимо. Ще обядваме след около половин час на южната тераса. — Така щеше да разполага с достатъчно време да се погрижи да качат багажа му и да го разопаковат.

Марго го усети в мига, в който той пристъпи от застланата с плочки пътека край ръба на басейна. Не го видя, не го чу, не го

подуши. Когато ставаше дума за Джош, в нея се задействаше шестото чувство. Понеже той не проговори, а само седна на един от меките шезлонги на терасата, тя продължи да плува. Още беше студено за плуване, разбира се. Но имаше нужда да прави нещо.

Пореше водата с широки, плавни движения и се реши да му хвърли един бърз поглед. Беше се загледал към розовата градина. Погълнат в мисли, помисли си Марго.

Имаше очите на Лора. Винаги се изненадваше да види прекрасните сиви очи на Лора върху лицето на Джош. Неговите са по-уверени, продължи с разсъжденията си тя, по-дръзки и често припламваха с насмешка, когато се взираха в Марго.

Някъде беше добил лек загар, забеляза тя, докато обръщаше посоката и поемаше обратно по дължината на басейна. Едно приятно съвсем слабо потъмняване, което допълваше очарованието на и без това безупречно красивото му лице.

Като човек, който приемаше, че е извадил късмет, що се отнася до генетичните си данни, Марго не отдаваше голямо значение на естествената красота. Така или иначе, това беше въпрос на съдба.

Но съдбата бе по-благосклонна към Джошуа Темпълтън.

Косата му беше няколко нюанса по-тъмна от тази на сестра му. Жълтеникавокафява, предполагаше, че е точният термин. Беше я пуснал малко по-дълга от последния път, когато двамата се бяха видели. Кога беше това — преди три месеца във Венеция? Сега лекичко се развяваше над яката му.

Имаше хубави изразителни устни, припомни си Марго. Те можеха да се усмихват чаровно или с вбесяваща насмешка, но и още по-лошо — да се изкривяват в такава презрителна усмивка, че да смразят кръвта на човека отсреща.

Брадиката му беше волева и, слава богу, без брадата, която си беше пуснал, след като навърши двайсет години. Носът му беше правилен и загатваше за аристократичност. А над всичко това сияеше ореолът на успех, увереност и предизвикателност, примесен с проблясъци на стаена опасност.

Не ѝ беше приятно да признае, че имаше период по време на юношеството ѝ, когато тази аура едновременно я съблазняваше и плашеше.

В едно нещо беше напълно сигурна. Той беше последният човек, пред когото ѝ се искаше да разкрие какъв неистов ужас изпитва сега от настоящето — и бъдещето. Нарочно спря в сенчестия край на басейна. Докато бавно изкачваше стъпалата, водата се отцеждаше по тялото ѝ. Замръзваше от студ, но беше готова по-скоро да се превърне на синкава бучка лед, отколкото да си го признае.

Сякаш току-що открила, че не е сама, Марго направи изненадана гримаса и се усмихна. Гласът ѝ бе тих, гърлен и едва загатнато чувствен.

— Е, Джош, светът е твърде малък.

Носеше оскъден бански в две части от лъскава сапфирена материя. Извивките на тялото ѝ бяха съблазнителни, добре оформени, с кожа гладка като полиран мрамор и блясък на фина коприна. Знаеше, че за повечето мъже бе достатъчен само един поглед на това, което Господ ѝ бе дал, за да изпаднат моментално в състояние на мечтателност.

Джош само леко смъкна черните си очила и я изгледа над ръбовете им. Забеляза, че е отслабнала и че великолепната ѝ кожа е настръхнала от студ. С братски жест ѝ подхвърли хавлиената кърпа.

— След малко ще започнеш да тракаш със зъби.

Тя с раздражение обви кърпата около врата си и стисна юмруци.

— Закалява тялото. Откъде пристигаш?

— От Портофино, през Лондон.

— Портофино. Едно от любимите ми места, макар там да няма хотел на „Темпълтън“, В Сплендидо ли беше отседнал?

— А къде другаде? — Ако иска да се прави на идиотка, като продължава да стои тук и да мръзне, той ще я остави. Кръстоса изпънатите си крака и се облегна назад.

— Ъгловият апартамент — отдаде се на спомените тя. — Когато застанеш на терасата, виждаш залива, хълмовете, градините.

Такова беше и неговото намерение. Да разпусне няколко дни, да поплува малко. Но се оказа твърде зает с преговори по телефона и размяна на факсове с полицаи и политици в Гърция, за да се наслаждава на гледката.

— Как ти се стори Атина?

Почти съжали за въпроса си, когато забеляза как трепнаха очите ѝ, но после бързо се овладя.

— О, не толкова гостоприемна, както обикновено. Малко недоразумение. Вече всичко е уредено. Макар наистина да беше доста досадно, че прекъснаха разходката ми по море.

— Сигурен съм, че е било — промърмори той. — И толкова неучтиво от страна на властите. Толкова безпокойство за няколко мижави кила хероин.

— Същото си мислех и аз — усмихна се непринудено Марго. После нехайно посегна към халата, който беше праметнала на облегалката на стола. Дори и гордостта ѝ не можеше повече да удържи треперенето. — Но мога да се възползвам от свободното време. Малка почивка от ежедневието. Толкова отдавна все не успях да отделя време, за да погостувам на Лора, Кейт и момичетата. — Пристегна колана на халата и почти въздъхна от облекчение. — И на теб, разбира се, Джош. — Понеже знаеше, че това го дразни, тя се наведе и го потупа по бузата. — Колко време ще останеш по тези места?

Той я улови за китката, знаейки, че това ще я ядоса, и се изправи.

— Колкото е необходимо.

— Добре тогава. — Изглежда, винаги забравяше, че е десет сантиметра по-висок от нея. Докато не се изправеше лице в лице с това високо и стройно тяло. — Ще бъде също като в доброто старо време, нали? Мисля да се прибера и да облека нещо сухо.

Целуна го припряно по бузата, извика му през рамо „чао“ и бързо закрачи по пътеката към къщата.

Джош остана да я наблюдава как се отдалечава, презирайки се, че се дразни, задето не я свари разплакана и рухнала. Много повече се презираше и поради безспорния факт, че винаги е бил влюбен в нея.

На Марго ѝ бяха нужни шест проби, преди да се спре на подходящо облекло за обяд. Свободната копринена туника и бледорозовият клин ѝ се сториха напълно подходящи за всеки ден, като едновременно с това запазваха известна елегантност и изисканост. Допълнително подчерта тоалета с полюшващи се златни обеци, чифт тънки гривни и дълга плетена верижка. Обувките ѝ отнеха още десет минути, преди да я осени идеята да върви боса. Това щеше да ѝ придаде безгрижен вид.

Не можеше да обясни защо винаги толкова се стараеше да направи впечатление на Джош или се стремеше да го надмине. Съперничеството между брат и сестра звучеше твърде посредствено и банално като обяснение.

Вярно бе, че той безмилостно я беше дразнил като малка от висотата на своето четиригодишно старшинство; беше я тормозил и по-късно; а после, когато вече пораснали пътищата им отново се кръстосваха, я беше карал да се чувства глупава, незначителна или безотговорна.

Една от причините договорът с „Бела Дона“ да означава толкова много за нея беше, че това най-сетне представляваше реален израз на успеха ѝ, който можеше да размахва под вечно неодобрителния му поглед. Сега вече не разполагаше с тази възможност. Единственото, което имаше, бе създаденият ѝ образ — поддържан с тоалетите и лъскавите атрибути, които безразсъдно бе трупала през годините.

Можеше само да благодари на Бога, че се беше измъкнала от бъркотията в Атина, преди той да се появи на бял кон и да я спаси. Това щеше да е унижение, което цял живот нямаше да забрави.

Първото, което чу, докато слизаше по стъпалата и крачеше към южната тераса, беше смехът на Лора. Това накара Марго да спре на място. Именно той ѝ беше липсвал през последните два дни, изведнъж си даде сметката. Смехът на Лора. Беше прекалено заета със собствените си тревоги, за да обърне внимание. Колкото и да ѝ опъваше нервите присъствието на Джош, трябваше да му е благодарна — беше накарал Лора отново да се смее.

Когато се появи, за да се присъедини към тях, Марго се усмихваше.

— Какво е толкова смешно?

Джош само се облегна назад с чаша вода в ръка и я измери с поглед, но Лора ѝ протегна ръка.

— Джош винаги ми припомня някое ужасно тайно престъпление, което сме извършили като деца. Мисля, че го прави, за да ме плаши какви ли ги вършат Али и Кейла под носа ми.

— Момичетата са истински ангелчета — възрази Марго и се настани на кръглата стъклена маса под навес от прелестна, отрупана в цветовете глициния. — А Джош беше дяволско изчадие. — Размаза гъши пастет върху тънка филийка и отхапа. — Какво беше престъплението?

— Спомняш ли си нощта, когато с теб отидохме на скалата на Серафина с Мат Болтън и Биф Милард? Беше през лятото, а ние тъкмо бяхме навършили петнайсет. Кейт не беше с нас, защото беше с една година по-малка и още не можеше да ходи на срещи.

Марго се върна назад във времето.

— През онова лято доста често си уреждахме заедно срещите с Мат и Биф. Докато Биф не се опита да разкопчае сутиена ти и ти не му разкървави носа.

— Какво? — моментално наостри слух Джош. — Какво искаш да кажеш с това, че се е опитал да разкопчае сутиена й?

— Сигурна съм, че поне веднъж-дваж и ти си пробвал тази маневра, Джош — сухо отвърна Марго.

— Я млъквай, Марго. Никога не си ми казвала, че се е опитвал да... — В очите му светнаха войнствени пламъчета. — Какво друго се опита да направи?

Лора въздъхна и реши, че баничките със съомга й харесват повече, отколкото бе очаквала.

— Нищо, заради което да си струва да излетиш до Лос Анджелис, за да го откриеш и застреляш като куче. Така или иначе, ако исках да ми разкопчае сутиена, нямаше да го фрасна по носа, не е ли така? Но, за да се върнем към историята, това беше в нощта, когато чухме духа на Серафина.

— О, точно така, спомням си.

Марго си взе още пастет. Днес на ред беше порцелановият сервиз от „Тифани“, забеляза тя. Рисунките на Моне със свежите яркосини и жълти цветове. И за да го подчертае — сребърна ваза, пълна с жълт жасмин от оранжерията. Ръката на майка й, каза си наум. Беше използвала същия сервиз и същите цветя, когато позволи на Марго да направи партито за чай, за което така бе жадувала, за тринайсетия си рожден ден.

Дали това не е, запита се за миг, скромният и безмълвен поздрав за добре дошла на майка й?

После се отърси от тези мисли и се върна отново към реалността.

— Седяхме на скалите и се натискахме.

— Какво значи натискахме? — попита Джош.

Тя само се усмихна и измъкна скришом тънко като кибритена клечка картофче от чинията му.

— Имаше пълнолуние и цялата тази светлина се отразяваше във водата. Звездите бяха едри и ярки, а морето се простираше до безкрая. И тогава я чухме. Плачеше.

— Сякаш сърцето ѝ бе разбито — добави Лора. — Плача ѝ бе силен, но много неясен, сякаш се разтапяше във въздуха. Бяхме едновременно уплашени и запленени.

— А момчетата станаха толкова нервни, че изобщо забравиха за какво са там и непрекъснато се опитваха да ни върнат обратно при колата. Но ние останахме. Чувахме въздишките, стенанията и риданията, а след това я чухме да говори. — Марго потрепери при спомена. — На испански.

— Наложих се да превеждам, защото в час ти все беше заета да си лакираш ноктите, вместо да внимаваш в уроците на госпожа Лопес. Тя каза: „Намерете съкровището ми. То чака любов“.

Докато Марго въздишаше, Джош се закикоти доволно.

— Трябваша ми цели три дни, за да науча Кейт как да го произнесе, без да сбърка. Детето нямаше никакъв усет към езиците. Двамата едва не паднахме от ръба на скалата, когато започнахте да пицците.

— Ти и Кейт? — присви очи Марго.

— Замисляхме го цяла седмица. — Понеже, изглежда, не се интересувахте особено от баницата със сьомга, той я набоде и я прехвърли в чинията си. — Чувстваше се доста нещастна, след като двете започнахте да ходите на срещи. Идеята ми хрумна, когато я сварих да се цупи на скалите. Всички знаеха, че висите там с двамата глупаци, и реших, че това може да ободри Кейт. — Преглътна и се усмихна. — Така и стана.

— Ако мама и татко знаеха, че си завел Кейт да се катери по ръба на скалите през нощта, щяха да те убият.

— Заслужаваше си. Вие двете после седмици наред само за това говорехте. Марго искаше да се свърже с медиум.

— Беше само предложение — навъси се тя.

— Започнахте да ги издирвате по телефонния указател — припомни ѝ Джош. — Отидохте в Монтерей и си купихте карти за гледане.

— Правех експерименти — започна да обяснява тя, преди смехът ѝ да изригне. — Дявол да те вземе, Джош, пръснах и последния цент

от спестяванията си през онова лято, за да ми гледат на кристални топки и на ръка, а така отчаяно ги бях събирала за сапфирени обеци. Добре щях да ти натрия носа, ако бях попаднала на изгубеното съкровище на Серафина.

— Кое то изобщо не съществува. — Побутна чинията си, преди да е изял още нещо и после да съжالياва. Пък и как би могъл един мъж да продължи да яде, след като този неин пресипнал смях е предизвикал болезнено пробуждане в слабините му.

— Разбира се, че е съществувало. Скрила го е, за да го спаси от ръцете на американските завоеватели, а след това е предпочела да скочи в морето, вместо да живее без своя любим.

Джош я изгледа с умилително насмешлив поглед.

— Не ти ли е минало вече времето за приказки? Това е само една хубава легенда, нищо повече.

— А легендите винаги се основават на факти. Ако не беше такъв сухар...

— Примирие — вдигна ръце Лора и стана от мястото си. — Опитайте се да не си избодете очите, докато се погрижа за десерта.

— Не съм сухар — проговори той преди още сестра му да затвори вратата след себе си. — Просто съм рационален.

— Никога не си имал душа. Човек би помислил, че някой като теб, който прекарва толкова време в Европа, живее в Рим, Париж и...

— Някои от нас работят в Европа — прекъсна я той и със задоволство забеляза как очите ѝ стават тъмни и опасни. — Точно такава изражение имаш на онази реклама за парфюма — заяви най-спокойно. — Как се казваше? „Дивачка“?

— Кампанията вдигна продажбите на „Бела Дона“ с десет процента. Ето защо онова, което правя, се смята за работа.

— Правилно — довърши чашата с вода той. — И така, Марго, опитвал ли се е някога Мат да разкопчае сутиена ти?

„Спокойна съм, каза си тя. Владея се.“ Вдигна чашата и погледна Джош право в очите.

— Никога не съм носила. — Видя го как сбърчи вежди, как погледът му се спусна надолу. — В онези времена — допълни и се изправи със смях, после се протегна. — Може би все пак съм доволна, че си тук. Имам нужда да се карам с някого.

— С удоволствие ще ти направя тази услуга. Какво ѝ е на Лора?

— Много си схватлив, Джош — сведе поглед към него тя. — И винаги си бил. Безпокои се за мен. Може и да е само това, но не съм сигурна.

„Ще разбере“, помисли си Джош и кимна, като едновременно с това също се изправи.

— Ти безпокоиш ли се за себе си?

Остана изненадана — от тази нежност в гласа му, от лекото докосване на пръстите му по лицето ѝ. Може да се облегне на него, разтърси я внезапната мисъл. Може да облегне глава на широкото му рамо, да затвори очи и поне за момент всичко да бъде наред.

Почти пристъпи напред, преди да реши, че ще изглежда глупаво.

— Нали сега няма да вземеш да се държиш мило с мен?

— Може би. — Може би беше заради смущението в очите ѝ или заради чувственото ухание, което се излъчваше от кожата ѝ, но изпита нужда да я докосне. Постави ръце на раменете ѝ и ги разтърка, без да откъсва поглед от нейния. — Имаш ли нужда от помощ?

— Аз... — Усети някакъв особен вкус на устните си и изумена установи, че предвкусва неговите. — Мисля, че...

— Извинете. — Ан застана на терасата с грижливо отработено безучастно изражение и с преносимия телефон в ръка. В очите ѝ трепна нещо подобно на смях, когато Джош бързо пусна ръце, сякаш го беше сварила да разсъблича дъщеря ѝ. — Мис Кейт те търси по телефона, Марго.

— О — сведе поглед към аппарата, който майка ѝ постави в ръцете ѝ. — Благодаря. Хм... Здравей, Кейт.

— Има ли нещо? Звучиш сякаш...

— Не, не, няма нищо — весело я прекъсна Марго. — Ти как си?

— Идва време за плащане на данъците, скъпа, как мислиш, че може да бъде един счетоводител? Поради което не мога да се измъкна и да дойде дотам. Много бих искала да говоря с теб, Марго. Можеш ли да дойдеш в офиса ми днес следобед? Мога да ти отделя малко време между три и три и половина.

— Разбира се. Предполагам. Щом ти...

— Чудесно. Довиждане.

Марго изключи телефона.

— Винаги е била цар на разговорите.

— Наближава петнайсети април. Ножът е опрял до кокала.

Марго леко повдигна вежди. Звучеше съвсем естествено. Цялото онова напрежение и... предчувствие сигурно са били само плод на въображението ѝ.

— Нещо такова каза и тя. Трябва да отида до офиса ѝ. По-добре да видя дали Лора ще може да ми даде колата си.

— Вземи моята. Отпред е и ключовете са вътре. — На подозрителния ѝ поглед Джош отвърна с очарователна усмивка. — По дяволите, Марго, кой пръв те научи да караш?

— Ти. — Очите ѝ станаха по-топли. — С нетипично за теб търпение.

— Защото изпитвах ужас. Приятно пътуване. И ако само лекичко я одраскаш, ще те хвърля от скалата на Серафина.

След като тя се оттегли, Джош седна обратно, преценявайки, че сега не само ще изяде нейния дял от баницата, но и ще има възможност да разбере какво измъчва сестра му.

ПЕТА ГЛАВА

Кейт Пауел беше последователна, целенасочена и често неотстъпчива. Докато енергично крачеше по коридора на втория етаж с офиси на „Битъл и съдружници“ с цялата им трескава активност, звън на телефони и потракване по клавиатурите, Марго си даде сметка, че именно към това се бе стремил Кейт още от детските години. Беше работила за постигането му, упорито и без никакви отклонения, през целия си досегашен живот.

Тук влизаше паралелката за напреднали по математика в гимназията, която естествено беше завършила с отличие. Трите години като касиер на класа. Летата и ваканциите, през които бе работила в счетоводството на туристическа агенция „Темпълтън“, за да усъвършенства подготовката си и да добие практически опит. После следването в Харвард, получаването на магистърска диплома, последвано от отказа ѝ — любезен, но твърд — да постъпи на работа в която и да е от службите на „Темпълтън“.

Не, помисли си Марго, оглеждайки дискретните килими и тапети, долавяйки нервното напрежение на периода за плащане на данъци във въздуха. Кейт беше избрала Битъл, започвайки от начална позиция. Можеше да получава по-голяма заплата в някоя фирма в Лос Анджелис или Ню Йорк. Но нямаше да има възможност да бъде близо до дома.

В това отношение, Кейт също бе последователна.

Така че сама си пробиваше път във фирмата. Марго не знаеше много за счетоводителите, освен че вечно се вайкат за данъци, данъчни облекчения и очаквани приходи, но разбираше, че сега Кейт отговаря за няколко от важните клиенти на старата, уважавана и — поне по мнението на Марго — мухлясала фирма „Битъл и съдружници“.

Поне за толкова години усилия си беше извоювала приличен офис — отбеляза Марго, докато надзърташе през вратата ѝ. Макар че умът ѝ не можеше да побере как е възможно някой по цял ден да стои

затворен между четири стени с гръб към прозореца. Кейт обаче, изглеждаше напълно удовлетворена.

Бюрото ѝ беше подредено и това се очакваше. Никакви джунджурийки, никакви причудливи преспапиета, никакви непотребни украшения не задръстваха повърхността му. Марго знаеше, че за Кейт безпорядъкът е един от седемте смъртни гряха, заедно с импулсивността, нелоялността и обърканата чекова книжка.

В края на обикновеното правоъгълно бюро, бяха подредени в спретната купчинка няколко папки. Около дузина смъртоносно наострени моливи стърчаха от пластмасова поставка. Лъскавият малък компютър тихо бръмчеше, докато Кейт удряше по клавишите.

Беше свалила тъмносиньото си сако и го беше преметнала на облегалката на въртящия се стол. Ръкавите на снежнобялата ѝ блуза бяха делово навити до лактите. Гледаше навъсено и между веждите, над строгите рогови рамки на работните очила се беше врязала съсредоточена бръчица. Телефонът ѝ иззвъня настойчиво, но не получи и капчица внимание.

Дори след като Марго пристъпи в стаята, Кейт вдигна само един пръст, продължавайки да работи с другата ръка. Едва после промърмори нещо, кимна и вдигна поглед.

— Идваш тъкмо навреме за малко разнообразие. Би ли затворила вратата? Знаеш ли колко хора чакат да дойде април, за да си потърсят разписките?

— Не.

— Всички до един. Седни. — После, докато Марго примъкваше един жълтеникавокафяв стол към бюрото, Кейт стана от мястото си. Разкърши рамене, направи няколко кръгови движения с глава и измърмори нещо, което прозвуча като „разпускане“. Свали си очилата и пъкна дръжката в едно от джобчетата на блузата си, така че те увиснаха отвън като медал. След това се извърна, взе две обикновени бели чашки от лавицата и посегна към каничката на кафеварката. — Ани каза, че Джош е у дома.

— Да, току-що пристигна, изглежда великолепно и е с тен.

— Че кога е изглеждал по друг начин? — Забелязвайки, че отново е забравила да вдигне щорите, тя пропусна външната светлина да се пребори с отблясъците от флуоресцентните лампи. — Надявам се, че възнамерява да остане известно време. Няма да имам никакво

свободно време преди петнайсети. — Извади от чекмеджето на бюрото си шишенце миланта, отвинти капачката и отпи като стар пияница от бутилка уиски.

— Божичко, Кейт, как може да правиш така? Отвратително е.

Кейт само трепна с вежди.

— А ти колко цигари изпуши днес, шампионке? — попита невъзмутимо.

— Не става дума за това. — Марго я изгледа с гримаса как пъха бутилката обратно в чекмеджето. — Аз поне знам, че бавно се самоубивам. Трябва да отидеш на лекар, за бога! Само ако се научиш да се отпускат, да опиташ с онези йогийски упражнения, за които ти говорих...

— Спести ми го — прекъсна поучителната ѝ лекция насред изречението Кейт и погледна ръчния си таймекс. Нямаше нито време, нито желание да се тревожи за някакъв си нервен стомах — не и преди да довърши изчисленията по отчета за реализираните печалби и загуби, който в момента беше на екрана ѝ. — След двамайсет минути трябва да дойде един от клиентите ми и нямам време да обсъждам коя от нас към какво е пристрастена. — Подаде на Марго едната чашка и плъзна картонена подложка към ръба на бюрото. — Питър появи ли се?

— Не съм го виждала. — Марго за момент се поколеба, но да се опитваш да поучаваш Кейт винаги е било загуба на време. По-добре да се заеме с проблемите на двете си приятелки един по един. — Лора не говори много за това. Той в хотела ли живее, Кейт?

— Официално не. — Кейт започна да си гризе ноктите, но бързо се овладя. Само въпрос на воля, напомни си тя и отпи от кафето. — Но според слуховете, които дочувам, прекарва там повече време, отколкото вкъщи. — Отново раздвижи рамене, за да премахне схващането, главата ѝ неприятно пулсираше. Разкъсвана между уреждането на данъчните плащания и кашите, в които се бяха забъркали най-близките ѝ приятелки, тя посрещаше всяко утро със силно главоболие. — Разбира се, сега и за него е натоварен период от годината.

Марго се усмихна многозначително.

— Никога не си го харесвала.

Кейт ѝ отвърна със същата многозначителна усмивка.

— Нито пък ти.

— Е, ако има някакви проблеми в райското гнезденце, мога да помогна на Лора да се справи. Но ако не се прибира само защото аз съм там, би трябвало да се махна. Мога да отседна в хотела.

— Много пъти е отсъствал от брачното ложе още преди да се появиш. Не знам как да постъпя, Марго — потърка уморените си очи с пръсти. — Тя не желае да разговаряме сериозно за това, а мен и без това не ме бива да давам съвети по интимните отношения.

— Още ли се срещаш с онзи експерт-счетоводител в края на коридора?

— Не. — Кейт решително замълча по този въпрос. Затворена страница, напомни си наум. Въпреки че още я разяждаше. — Нямам време за срещи. Истината е, че както съм заета през следващата седмица и нещо, действително много се радвам, че ще останеш с Лора и децата.

— Ще остана, освен ако не се окаже, че така още повече усложнявам нещата. — Марго разсеяно барабанеше с пръсти по облегалката на стола — прекрасни бледорозови нокти, които контрастираха с грозния кафяв стол. — Много е щастлива от завръщането на Джош. Мисля, че не си давах сметка колко е потисната, докато не я видях днес в негово присъствие. Което ме подсеща... — Остави чашката с кафето. Кейт го правеше толкова силно, че можеше да събори и вол. — Не се ли опасяваше от отмъщение, когато се подиграваше с духа на Серафина?

Кейт я изгледа недоумяваща.

— Какво?

— Да се скриеш на ръба и да стенеш на лош испански за съкровището си. Ние с Лора и за миг не се хванахме.

— Какво не се... О! Аха! — Споменът се завърна и Кейт избухна в смях. Това не беше смехът на слабата, сериозна дама. Изригваше направо от вътрешността, после ставаше по-дълбок в гърлото и принуди Марго да отвърне с усмивка. — Божичко, бях го забравила. О, толкова ревнувах, толкова ме беше яд, че вие с Лора излизахте на срещи, а чичо Томи и леля Сюзи ме карат да чакам още цяла година. Дори и не исках да ходя на срещи, но мразех да имате предимство пред мен. — Докато говореше, стана и си наля още кафе. — Господи, на

Джош винаги му хрумваха най-добрите луди идеи — добави тя, намествайки се отново зад бюрото.

— Имате късмет, че не сте се плъзнали по ръба, та да се срещнете очи в очи със Серафина.

— Имахме възбета — засмя се над чашката Кейт. — От начало бях уплашена до мозъка на костите си, но не исках Джош да си помисли, че не ставам. Нали знаеш какво мисли за предизвикателствата.

— Хм. — Марго много добре знаеше. Един Темпълтън никога не се отказва от предизвикателството. — Двамата сигурно сте го подготвяли седмици наред.

— Да, такива бяха времената — със замечтана усмивка изрече Кейт. — Както и да е, цялата работа много ми хареса. Да се преструвам на Серафина и да ви слушам как я призовавате бяха едни от най-хубавите мигове в живота ми. Не мога да повярвам, че ме е издал.

— Вероятно смята, че съм достатъчно зряла, за да те оскубя — отметна глава и се усмихна Марго. — Не е вярно, но нямаш почти нищо, за което да се уловя. — След това обви с ръце коляното си и продължи: — Е, добре те познавам и едва ли си ме повикала в това делово обкръжение, за да се посмеем на добрите стари времена. Можеш да ми кажеш направо.

— Добре. — Кейт знаеше, че желанието ѝ да отложи момента е проява на малодушие. — Може да се каже, че има една добра и една лоша новина.

— Можеш да започнеш с добрата.

— Все още разполагаш със здравето си. — След нервния смях на Марго, Кейт остави и своята чашка. Искаше ѝ се да има по-добър начин да го направи, искаше ѝ се да е достатъчно хитра или достатъчно умна, за да открие някакъв път за спасение на Марго. — Съжалявам, лоша счетоводителска шега. Би трябвало много добре да си даваш сметка, че не притежаваш почти нищо друго, Марго. Финансово си съсипана.

Марго стисна устни и кимна.

— Не го увъртай, Кейт. Мога да го понеса.

Кейт я изглежда преценяващо, заобиколи бюрото, седна на облегалката на стола ѝ и я прегърна.

— Вкарах всичко в програма на компютъра и направих разпечатка. — И спях по-малко от три часа, благодарение на тази допълнителна работа. — Но реших, че картинката ще ти стане по-ясна, ако ти го подготвя в резюме. Имаш няколко варианта.

— Не искам... — Наложих се да замълчи, за да овладее гласа си. — Не искам да обявявам фалит. Само в краен случай, Кейт. Знам, че проявявам излишна гордост, но...

Кейт разбираше гордостта, адски добре я разбираше.

— Смятам, че можем да го избегнем. Но ще трябва сериозно да помислиш за ликвидация, скъпа, и ще трябва да си готова да се разделиш с част от имуществото си.

— Нима имам имущество? — унило попита Марго.

— Имаш апартамента в Милано. Няма да има кой знае каква печалба, защото си го купила само преди пет години и вноските ти са били ниски. Но можеш да си върнеш вложеното и дори малко повече. — Тъй като лично я засягаше, Кейт нямаше нужда от бележките си или от компютъра. Помнеше всички подробности. Имаш и ламборгинито, а то е почти изплатено. Уреждаме бързо продажбата и правим икономии и от безбожните такси за гараж и поддръжка.

— Окей. — Опита се да не изпитва съжаление за красивия си апартамент, обзавеждан с толкова любов, нито за лъскавата си кола, с която обожаваше да лети по пътищата. Има твърде много неща, които вече не може да си позволи, напомни си Марго. Начело на списъка беше самосъжалението. — Ще ги обявя за продан. Предполагам, че ще трябва да отида и да опаковам всичко, а после...

Без да каже нищо, Кейт стана и отвори една папка, не толкова, за да опресни паметта си, колкото да намери някакво занимание за ръцете си. Отново закрепил очилата на носа си и продължи:

— Разполагаш и с мъртвите животни.

Потънала в мрачните си мисли, Марго трепна с глава.

— Какво?

— Кожите ти.

— Типично отношение на американец — промърмори Марго. — Така или иначе, не аз съм убила тези глупави визони.

— И самури — сухо допълни Кейт и я изгледа над ръбовете на очилата си. — Продай ги и ще спестиш също от таксите за съхраняването им в хладилник. А сега бижутата ти.

Това бе стрела, забита право в сърцето.

— О, Кейт, не и бижутата ми.

— Стегни се! Става дума само за камъни и минерали. — Със свободната си ръка отново взе чашата си с кафето, пренебрегвайки лекото парене под лъжичката. — Застрахователните вноски за тях те съсипват. Не можеш да си го позволиш. А и ще ти трябват пари в брой, за да посрещнеш дълговете си. Сметки за шивачи, сметки за фризьор и козметик. Данъци — италианските данъци са жестоки, а ти не си спестила кой знае какво за черни дни.

— Имах малко спестявания. Но Ален е теглил от тях. — Усети, че пръстите на ръцете я болят, и внимателно ги раздели. — Разбрах го едва миналата седмица.

Копеле, помисли си Кейт. Но това е минало, а сега си е сега.

— Можеш да заведеш дело.

— Какъв е смисълът? — уморено запита Марго. — Само ще дам храна на пресата. — Отново гордостта, помисли си наум. Безсмислено беше да пита Кейт дали може да си позволи няколко жалки капки гордост. — Значи в общи линии трябва да се откажа от всичко. Всичко, което имам, всичко, за което съм работила, всичко, което желяех.

— Окей. — Изпълнена със съжаление, Кейт остави папката. — Няма да те убеждавам сега, че това са само вещи, Марго. Знам, че не е така. Но това е един изход. Има и други. Можеш да продадеш историята си на таблоидите и бързо да вземеш малко пари накуп.

— Защо не отида направо в Холивуд и не продам тялото си? Няма да е толкова унижително.

— Можеш да се обърнеш към семейство Темпълтън. — Марго затвори очи. Срамуваше се, че за момент, само за един кратък миг, се беше изкушила от същата мисъл. — Те ще ти станат поръчители — кротко продължи Кейт. — Ще ти отпуснат заем, докато отново си стъпиш на краката.

— Знам, но не мога да го направя. Не и след всичко, което направиха за мен и което бяха за мен. Да не говорим как ще се почувства майка ми. Достатъчно ядове ѝ създадох, за да започна да прося.

— Аз мога веднага да ти дам назаем десет хиляди. С толкова разполагам в наличност — неуверено каза Кейт. — Така ще запушим част от дупките, а знам, че Лора и Джош могат да помогнат за другите.

И няма да е просия, нито нещо, от което да се срамуваш. Просто заем между приятели.

За момент Марго не каза нищо. Трогната и засрамена, тя бе свела поглед и се взираше в сапфирите и диамантите, блещукащи на ръцете ѝ.

— И ще мога да запазя гордостта, кожата и диамантите си — бавно поклати глава тя. — Не, не мисля, че ще мога да задържа каквото и да е. Но благодаря.

— Трябва да помислиш, да прецениш възможностите. Предложението остава в сила. — Кейт взе папката и ѝ я подаде, като много ѝ се искаше да има още нещо. — Всички цифри са тук. Изчислила съм пазарните цени на бижутата според застрахователните оценки. Посочила съм продажната цена на колата и апартамента ти и всичко е изчислено при десет процента загуба, приспадайки всички очаквани такси и данъци. Ако се решиш на ликвидация, ще си осигуриш малко пространство за дишане. Не много, но достатъчно, за да задържиш главата си над водата за известно време.

„А после какво?“, помисли си Марго, но не се осмели да попита.

— Добре. Благодарна съм ти, че успя да сложиш в ред цялата бъркотия.

— Това най-добре го умея. — Точно в този момент, то ѝ се струваше отчайващо малко. — Изчакай два-три дни, Марго. Обмисли го.

— Така ще направя. — Стана от стола, после измъчено се засмя, тъй като коленете ѝ се огънаха. — Божичко, разтреперих се.

— Седни, ще ти дам вода.

— Не — вдигна ръка Марго. — Имам нужда от чист въздух.

— Ще дойда с теб.

— Не. Благодаря, но наистина ми трябва една минутка.

Кейт нежно прокара ръка по косата ѝ.

— Искаш ли да убиеш вестносеца?

— Точно сега, не. — Вместо това силно и развълнувано прегърна Кейт. — Ще държим връзка — продума тихо и бързо напусна стаята.

Искаше да е смела. През целия си живот Марго бе жадувала за приключения, за блясък и романтика. Искаше да е една от онези

свободни и дръзки жени, които не просто се подчиняват на модните тенденции, но и ги създават. Също така, през по-голямата част от живота си, съзнателно се беше възползвала от усета си към стила, от външността и сексапила си, за да постига собствените си цели. Образованието ѝ не беше нищо повече от необходим етап, нещо, през което трябваше да премине. За разлика от Лора и Кейт, тя почти не отделяше време за уроците. За какво ще ѝ послужат в живота алгебричните формули или историческите дати? Далеч по-важно бе какво се носи този сезон в Ню Йорк или кой е новоизгряващият дизайнер в Милано.

Всичко е толкова жалко, мислеше си Марго, застанала на брулените от вятъра скали над океана. Животът ѝ е жалък.

А само преди месец смяташе, че е идеален. Естествено, тогава всичко се нареждаше точно според желанията ѝ. Имаше апартамент в самото сърце на града, разпознаваха я и я обслужваха във всеки добър ресторант и бутик. Кръгът от приятелите ѝ включваше богати, известни и интересни личности. Присъстваше на всички светски събирания, беше ухажвана от пресата и преследвана от мъжете. И, разбира се, демонстрираше досада и отегчение от статиите, които се занимаваха с личния ѝ живот.

Имаше професия, която я нареждаше там, където винаги бе желала да бъде — под светлината на прожекторите.

И после настоящият ѝ любовник. Любящ, изискан и повъзрастен, според предпочитанията ѝ. Французин. Женен, естествено, но това бе само една техническа подробност. Едно също толкова модно препятствие, което в крайна сметка щяха да преодолеят. Самият факт, че се налагаше да пазят връзката си в тайна, ѝ придаваше допълнително очарование. Очарование, което едва сега си даваше сметка, че така лесно бе объркала със страстта.

Сега всичко бе приключило.

Не можеше да си представи, че е възможно някога да изпита посилен шок или уплаха, отколкото през онези първи часове, след като я заведоха за разпит в Атина. Ужасът да остане съвсем сама, толкова незащитна, я беше запратил грубо от света на привилегированите в един много по-опасен свят. И когато нито един от така внимателно подбираните приятели не ѝ се притече на помощ и не я защити, беше

принудена да разчита само на себе си и да си припомни коя е Марго Съливан.

Но това се оказа недостатъчно.

Седна на скалата и разсеяно откъсна едно пухкаво бяло цвете от крехкото му стъбълце. Лора щеше да знае името на това диво цвете. Лора, независимо от привилегиите си по рождение, беше като дивите цветя. Докато Марго определено беше парниково.

Разорена е.

Някак по-лесно ѝ беше да понася вероятността от разорение, преди Кейт да го докаже черно на бяло. Вероятността е нещо абстрактно и променливо. А сега всичко това бе реалност. Беше останала, или скоро щеше да остане, без дом, без средства. Без живот.

Сведе поглед към цветето в ръката си. Беше съвсем обикновено, жилаво, пуснало корени в слабата почва, пробивайки си път към слънцето. Откъснеш ли цветчето му, на негово място израства друго.

Сега разбираше, че на нея самата никога не ѝ се бе налагало да се бори за каквото и да е. И се боеше, ужасно се боеше, че след като бе изтръгната от корен, просто ще загине.

— Серафина ли чакаш?

Марго продължи да изучава цветето, после го смачка, докато Джош се настаняваше на скалата до нея.

— Не, просто чакам.

— Лора заведе момичетата на урок по танци и аз реших да се поразходя. — Всъщност възнамеряваше да прескочи до тенис корта, за да усъвършенства сервиса си. Но после видя от прозореца на спалнята си Марго, седнала на скалите. — Как е Кейт?

— Много заета и делова. Бих казала, че е намерила своята обетована земя в „Битъл и съдружници“.

— Тръпки ме побиват.

Бързият му смях ѝ подейства добре. Отметна косата си назад и му се усмихна.

— Толкова сме жалки и незначителни, Джош. Как изобщо се понасяме?

— Като никога не се задържаме достатъчно дълго, за да се видим отблизо. Това ли ти развали настроението, Марго? — Подръпна я за косата, която беше пригладила назад. — Погледна се много отблизо ли?

— Обикновено така става, когато ти пъхнат огледалото под носа. Джош смъкна тъмните ѝ очила и я изгледа с присвити очи.

— Страхотно лице — изрече бодро, после отново намести очилата на носа ѝ. — Искаш ли да знаеш какво мисля?

Марго се изправи и се приближи до ръба на скалата.

— Не съм сигурна, че мога да понеса още един удар днес. Никога не си си правил труда да подслаждаш мнението си за мен.

— И защо? Когато една жена изглежда като теб, тя приема само ласкателствата, а другите не толкова хитроумни изказвания отхвърля встрани като демодирани дрехи. Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал. — Видя я как се обръща и макар очите ѝ да бяха скрити зад очилата, усети изненадата ѝ. — Безупречно лице, безупречно тяло. Те са едва ли не наказание за мъжа, който ги е пожелал, който те е пожелал. Цялото това изобилие, чувствен сексапил, загатващ за движещата го енергия. А ти ги използваш дори без да се замисляш. Един поглед, едно отмятане на главата, някой жест. Този талант, който притежаваш, е феноменален, а понякога дори жесток. Но това вече си го чувала.

— Не точно — промърмори тя. Не беше сигурна дали се чувства поласкана, или обидена.

— Но повечето е чиста природна случайност. — Изправи се и се приближи до нея. — Родена си, за да бъдеш мечта. Може би това е всичко, което умееш.

Болката беше така остра и внезапна, че дори не успя да простене.

— Това е жестоко, Джош. Също като теб.

Понечи да се отдръпне от него, но той я сграбчи за ръката с неочаквана сила, после заговори с вбесяващо любезен глас.

— Не съм приключил.

Завладя я мощна, неудържима ярост. Ако можеше да се измъкне и да го издере с нокти, щеше да го направи.

— Пусни ме. Гади ми се от теб и от всички като теб. Заслужавам да ми обръщате внимание, докато ви изнася. Момиче за парти. За приятно прекарване, за едно обаждане. Но в мига, в който възникнат неприятности, е толкова лесно да се каже, че за нищо не ставам. Само една натрапница, забравила къде ѝ е мястото.

Ръцете му се плъзнаха и обхванаха талията ѝ, а гласът му продължи да бъде все така отвратително любезен.

— Такава ли беше?

— Не съм някаква си картинка от списание. Имам чувства, страхове и нужди. И не съм длъжна да доказвам нищо на никого, освен на себе си.

— Добре. Това е добре за теб. Крайно време беше да го разбереш. — С непринудена лекота, която едновременно я смущаваше и вбесяваше, той просто я издърпа от ръба на скалата и я изблъска обратно на камъка. Дори за миг не я изпусна от здравата си хватка, докато клякаше пред нея. — Ти си тази, която си играеше с илюзиите, Марго, която ги използваше. И ти си тази, която ще трябва да ги разбие.

— Не ми разправяй какво трябва да правя. Ако не си махнеш ръцете от мен...

— Млъкни. Просто млъкни — разтърси я рязко и я накара да зяпне от изумление. — Ще трябва да свикнеш и с това — продължи той. — Да се отнасят с теб като с човешко същество, а не като някаква глезена кукла Барби. Най-последно животът се изправя срещу теб, графиньо. Справяй се.

— Какво знаеш ти за живота? — Злобата раздираше гърлото ѝ. — Имаш всичко от рождение. Никога не ти се е налагало да се бориш за едно-единствено нещо, което си поискал. Никога не ти се е налагало да се тревожиш дали ще те приемат и ще отвърнат ли на чувствата ти.

Взираше се в нея, доволен за момента, че тя не можеше да разбере, че половината от живота му е преминала в тревоги дали тя, единственото нещо, което желаше, ще го приеме, ще го обича и ще отвърне на чувствата му.

— Но сега не става дума за мен, нали?

Марго извърна лице и напрегнато се вгледа в морето.

— Не ме интересува какво мислиш за мен.

— Добре. Но все пак ще ти кажа. Ти си една разглезена, безотговорна и безразсъдна жена, която от доста дълго време изобщо не се замисля за друго извън настоящия момент. До днес целите ти чудесно съвпадаха с мечтите ти. Сега получи много жесток плесник. Интересно ще е да се види дали ще успееш да използваш другите си качества, за да изплуваш отново на повърхността.

— О? — възкликна с леден тон тя. — Нима имам и други качества?

Чудеше се какво ли сбъркано има в характера му, което го кара да обожава този мразовит, недружелюбен неин тон.

— Произлизаш от силно и жилаво племе, Марго, с характер, който не се предава доброволно пред трудностите. — Разсеяно поднесе ръцете ѝ към устните си и ги целуна. — Освен това си вярна, сърдечна и състрадателна към тези, които обичаш. Липсата на здрав разум се компенсира от чувството ти за хумор и от чара ти.

Чувствата, които бушуваха в нея, заплашваха да изригнат в смях, сълзи или писъци. Положи усилие да ги овладее и да запази израза на лицето си равнодушен и хладен като гласа си.

— Впечатляващ анализ. Ще трябва да ми изпратиш по-късно сметката. В момента съм малко затруднена с парите в брой.

— Безплатно е. — Издърпа я да се изправи отново и отметна косата, която се вееше свободно край лицето ѝ. — Слушай, ако имаш нужда от нещо, за да се оправиш, докато...

— Не смей да ми предлагаш пари — рязко го прекъсна тя. — Не съм някаква бедна семейна слугиня.

Сега беше негов ред да се почувства обиден.

— Смятах, че сме приятели.

— Е, дръж си парите на сметките в швейцарски банки, приятелю. Напълно съм способна сама да се погрижа за себе си.

— Както искаш — сви рамене и ѝ подаде ръка. — Какво ще кажеш да те върна до вкъщи?

Устните ѝ се изкривиха пренебрежително.

— Какво ще кажеш да не си пъхаш вирнатия нос? — После бързо се отдалечи, пристъпвайки с безгрижна грациозност по камъните. След няколко секунди чу изреването на собствената му кола и свистенето на гуми по настилката.

— Божичко! — изсмя се отривисто. Луд е по нея!

Все още кипеше от бяс, когато влезе в къщата. Ядът я накара да измине доста голямо разстояние по централния коридор, преди да долови гласовете. Спокойни, сдържани гласове. Прекалено спокойни, веднага прецени Марго. С безпристрастна логика и язвителна официалност.

Тръпки я полазиха при мисълта, че съпруг и съпруга могат да си говорят с толкова безстрастен тон. Колкото ѝ мъчително да беше, много повече предпочиташе бурната размяна на реплики, която току-що бе имала с Джош, пред грижливо обмислените нападки, които Лора и Питър си разменяха в библиотеката.

Тежката портална врата беше отворена и това ѝ даде възможност да пристъпи до прага, за да погледне цялата сцена. Стая с богата култура, помисли си Марго, разположена на две нива, с висок таван, стени, покрити с книги, и разделени на ромбоиди прозорци. Старият килим от Бухара и миризмата на кожа. Много подходяща за културен спор.

Какъв невероятен ужас.

— Много съжалявам, че така смяташ, Питър. Но просто не мога да се съглася с теб.

— Бизнесът, управлението на хотелите „Темпълтън“, нашето положение в обществото, а и отношенията с медиите едва ли са най-голямата ти сила, Лора. Нямах да заемам положението, в което съм, нито щях да изпълнявам задълженията, с които съм натоварен, ако твоите родители и бордът на директорите не ценяха и уважаваха мнението ми.

— Вярно е.

Марго тихичко пристъпи в малката ниша. Вече виждаше Лора, застанала пред пригодената за сядане ниша на прозореца със свободно заключени ръце. В погледа ѝ се четеше такъв гняв и мъка, че Марго се запита как е възможно Питър да остава равнодушен към тях.

Самият Питър стоеше пред прекрасната старинна камина, с вид на истински господар на имението, опрял една ръка на полицата, а с другата обхванал тумбеста чаша, в която просветваха отблясъците на неразреден скоч.

— Но в този случай — продължи с все същия тих и безстрастен глас Лора — не ми се вярва семейството да сподели загрижеността ти. Джош със сигурност няма.

Питър се изсмя грубо и презрително.

— Джош едва ли е човекът, който ще се загрижи за репутацията си. Него повече го бива да обикаля из клубовете и да гуляе с разни европейски отрепки.

— Внимавай. — Лора отправи предупреждението съвсем тихо, но в него се усещаше стаена сила. — Двамата с Джош подходите по различен начин към нещата, но всеки има своето значение за „Темпълтън“. Искях да кажа, че Джош напълно подкрепя оставането на Марго в Темпълтън хауз, толкова, колкото тя пожелае. А и предчувствайки, че ще стигнем дотук, сутринта се свързах с родителите си. Много се радват, че Марго се е върнала у дома.

При тези думи устните му изтъняха и пребледняха. Марго щеше да е доволна от тази проява на гняв, ако той не беше насочен срещу Лора.

— Действаш зад гърба ми. Съвсем типично за теб, нали така? Винаги, когато имаме противоречия, тичаш при родителите си.

— Не тичам при тях, Питър. — В гласа ѝ вече се долавяше умора. Сякаш поддавайки ѝ се, Лора седна на тапицирания перваз. Светлината, която струеше откъм гърба ѝ през красивия сводест прозорец, я правеше да изглежда крехка, бледа и сърцераздирателно красива. — Пък и не обсъждам с тях личните ни проблеми. В случая, по твоите думи, става въпрос за бизнеса.

— А с бизнеса се занимавам аз. — Гласът му звучеше напълно уверено, с леки нотки на грижливо овладяна досада. — Ти трябва да се грижиш единствено за къщата и за децата. А сега поставяш и двете на заден план, заради някакво криворазбрано чувство за вяръност.

— Никой и нищо не е по-важно от децата ми.

— Наистина ли? — Устните му се изкривиха в лека усмивка, докато отпиваше от чашата си. — Предполагам, че в натоварения ти и зает с различни посещения график не е останало време да погледаш телевизия? Едно от клюкарските предавания посвети цели трийсет минути на старата ти приятелка. Имаше някои особено интересни кадри как прави слънчеви бани на яхтата по монокини. Някои от най-близките ѝ приятели дадоха интервю и най-подробно разказаха за многобройните ѝ връзки и за нейния така наречен освободен начин на живот. Естествено шоуто не пропусна да разкрие връзката ѝ с Темпълтън и дългогодишното ѝ приятелство с Лора Темпълтън Риджуей. — Доволен, че тя не отговаря, Питър наклони глава. — Показана беше снимка на вас двете заедно с децата. Освен това някакъв сервитьор от кънтри-клуба беше повече от щастлив да им

съобщи как вие двете и още една неназована жена сте си направили преди две години шеметно обедно парти с шампанско край басейна.

Лора изчака за секунда.

— Кейт страшно ще се ядоса, че не са споменали името ѝ. — Загубила търпение, тя замахна с ръка и стана от мястото си. И Питър видя, че онова, което е сметнал за срам, всъщност е раздразнение. — Наистина, Питър, всичко това са глупости. Последния път, когато ходихме на Ривиерата, ти се дразнеше, че съм прекалено срамежлива, за да последвам примера на французойките, а сега обвиняваш Марго. И ако всички онези хора наистина са ѝ били приятели, нямаше да се втурнат да дават интервюта, за които са им платили, за да клюкарстват за нея. Освен това почти половината жени, които познавам, редовно се наливат с шампанско в клуба. Ако ни се е приискало да си направим шеметен купон, за да отпразнуваме, че сме заедно, това не влиза в работата на никого.

— Не само, че се правиш на сляпа и се инатиш, но ставаш и глупава. Това поведение, което демонстрираш напоследък, продължи твърде дълго.

— Поведение?

Той със замах остави чашата си на полицата.

— Разпитваш ме, не зачиташ желанията ми, пренебрегваш обществените си задължения. Присъствието на Марго едва ли ти дава основание да се държиш толкова зле.

— Нямам нужда от основание.

— Очевидно не. Ще го кажа по друг начин, за да стане по-ясно, Лора. Докато тази жена живее в къщата, аз няма да се прибирам.

— Това ултиматум ли е, Питър? — много бавно наклони глава тя. — Струва ми се, че може да останеш неприятно изненадан от отговора ми.

Без да се замисля, Марго пристъпи навътре в стаята.

— Здравей, Питър. Не се притеснявай, и аз съм не по-малко очарована от възможността да те видя, както и ти. — Засмя се неуверено и се приближи до гарафата. Макар рядко да пиеше друго, освен вино, този път си наля два пръста скоч. Искаше да прави нещо с ръцете си. — Знам, че ви прекъсвам, но тъкмо се връщах да говоря с мама. — Отпи малка, освежителна глътка и потръпна, докато преглъщаше.

— Изглежда, вече успяваш да овладееш последния си провал — беше коментарът на Питър.

— О, нали ме знаеш. Винаги се приспособявам към ситуацията — отвърна с широк жест, при което пръстените ѝ проблеснаха. — Съжалявам, че съм пропуснала шоуто, за което разправяше на Лора. Надявам се, че съм излязла добре на онези кадри, на които се пека. Тези далекообхватни камери понякога не дават много ясен образ, нали знаеш. — Грейнала в усмивка, тя вдигна чаша насреща му.

— А ние с теб много добре разбираме какво означава хубавата външност, нали, Питър?

Той не си даде труд да прикрие неприязънта си. За него тя беше — и винаги е била — неудобната дъщеря на икономката.

— Хората, които подслушват чужди разговори, рядко чуват нещо ласкателно за себе си.

— Абсолютно вярно. — Взела вече окончателно решение, Марго отпи последна глътка и остави чашата. — Както вероятно знаеш, ако някога си ме чул да говоря насаме с някого за теб. Можеш да си спокоен. Тъкмо идвах да кажа на майка си, че трябва да се върна в Милано.

Опасността накара Лора да пристъпи напред и да застане помежду им.

— Марго, не е необходимо да го правиш.

Пое подадената от Лора ръка и я стисна.

— Необходимо е. Оставих цял куп недовършени неща. Имах нужда от този кратък отдых, но сега трябва да се върна и да се погрижа за подробностите. — Без да обръща внимание на Питър, тя притегли Лора по-близо до себе си. — Обичам те, Лора.

— Не го казвай по този начин — отдръпна се назад Лора и се вгледа изпитателно в лицето ѝ. — Нали ще се върнеш.

Марго безгрижно сви рамене, макар че стомахът ѝ се свиваше.

— Ще видим накъде ще задуха вятърът. Но ще се обаждам. Трябва да говоря с мама, преди да си събера багажа. — Прегърна за последно Лора и после тръгна към вратата. Но понеже не беше сигурна дали ще ѝ се удаде друга възможност, тя още веднъж се подчини на импулса си и се обърна назад, отправяйки към Питър най-знойната си усмивка. — Още нещо. Ти си един надут, егоистичен, самомнителен глупак. Не я заслужаваше, когато се ожени за нея, не я

заслужаваш и сега. И никога няма да я заслужаваш. Сигурно е истински ад да го знаеш.

Както изглежда, помисли си Марго, докато грациозно напускаше стаята, никога не беше се справяла по-добре.

— Не бягам — повтори Марго, докато припряно събираше багажа си.

— Наистина ли? — Ан наблюдаваше дъщеря си със скръстени на кръста ръце. Вечно забързана, помисли си тя, да премине от едно място към следващото. Никога не се спира да помисли.

— Бих останала, ако можех. Бих предпочела да остана, но... — пхна един кашмирен пуловер в чантата си. — Просто не мога.

Ан по навик взе пуловера, внимателно го сгъна и отново го прибра.

— Трябва да си по-внимателна с нещата си. И с приятелите си. Напускаш мис Лора, когато има нужда от теб.

— Напускам я, за да не усложнявам нещата, дявол да го вземе. — Загубила търпение, Марго отметна косата над раменете си. — Не можеш ли поне веднъж да се съгласиш с мен? В момента е долу и се кара с Питър заради мен. Заплаши я, че ще я напусне, ако остана. Не ме иска тук.

— Това е Темпълтън хауз — простичко отвърна Ан.

— И той живее тук. Лора е негова съпруга, а аз съм само...

— Дъщерята на икономката. Странно, припомняш си го само когато ти е удобно. Моля те да останеш и да направиш нещо за нея.

О, чувството за вина винаги действа безпогрешно, помисли си Марго, докато се изправяше да измъкне някаква блуза от скрина. Също като звънеца за кучетата на Павлов.

— Причинявам само обтягане на отношенията със съпруга й, неудобство. Няма да гледам как се разкъсва между мен и мъжа, за когото е омъжена от десет години. Знаеш, че я обичам.

— Да — леко въздъхна Ан. — Да, знам, че я обичаш. Верността към приятелите е едно от положителните ти качества, Марго. Но ти казвам, че тя има нужда от теб тук. Родителите й са някъде из Африка. Едва ли знаят много добре какво става в тази къща, а предполагам, че едва ли знаят добре и какво става с теб. Иначе вече щяха да са

пристигнали. Но ти си тук и трябва да останеш. Ако поне веднъж пожелаеш да ме послушаш, направи, каквото те моля.

— Не мога. — Марго бегло се усмихна на майка си. — Някои неща не се променят. С нея са Кейт и Джош. Ти също — допълни тя. — Аз трябва да се махна, за да може да изглади отношенията си с Питър. Ако такова е желанието ѝ. Макар че само един Господ знае защо... — Млъкна и махна с ръка. — Решението е нейно. Аз възнамерявам да се върна в Милано. Трябва да оправя нещата там. Трябва да оправя живота си.

— Е, сама си забърка цялата каша, сама трябва да си я оправиш. Но ще ѝ причиниш мъка, като заминаваш — продума тихо. „И на мен, допълни наум Ан. Не виждаш ли колко ме боли да те видя как отново си отиваш?“

— Ще ѝ причиня мъка и ако остана. Така че и в двата случая с нищо няма да ѝ помогна. В Милано поне мога да се опитам да оправя част от нещата си. Имам нужда от пари, от работа.

— Значи имаш нужда. — Ан изгледа дъщеря си с безстрастен поглед. — Добре тогава, това, естествено, е на първо място. Ще ти поръчам такси до аерогарата.

— Мамо! — Обзета от разкаяние, Марго направи крачка след нея. — Опитвам се да постъпя както трябва. Ако греша, значи греша, но се опитвам да направя онова, което смятам, че е най-добро. Опитай се да го разбереш.

— Разбирам само, че заминаваш, след като току-що си се върнала у дома. — Ан затвори вратата след себе си и това щеше да е единственото сбугуване за Марго.

ШЕСТА ГЛАВА

Марго здравата се беше влюбила в Милано още от пръв поглед. Париж я заслепяваше, Рим ѝ вдъхваше благоговение, Лондон я забавляваше. Но Милано, с оживените си улици, безупречен стил и непринудена показност, беше спечелил сърцето ѝ.

Професията беше материализирала детската ѝ мечта за пътешествия, беше задоволила страстта ѝ към пътуване, която винаги е била част от съществуването ѝ. И все пак, по някакъв свой начин, изпитваше нужда от корени, от основа, от място, което да нарича свое.

Беше избрала апартамента, без да се замисля, само защото хареса вида на сградата, прекрасните тераси, от които се разкриваше гледка към улицата и можеха да се зърнат остриите кули на Дуомо. А и защото направо от вратата си можеше да поеме на обиколка из елегантните магазини по „Монтенаполиане“.

Сега стоеше на терасата, отпиваше от изстуденото бяло вино и наблюдаваше движението в късния следобед, придружавано от острия вой на клаксоните. Слънцето вече залязваше и оцветяваше гледката в златисто, карайки я да се чувства самотна поради липсата на човек, с когото да я сподели.

Имаше право, че се върна. Може би това бе първата ѝ безкористна постъпка от доста дълго време. Макар че Лора продължи да възразява, докато накрая таксито не отведе Марго, а Джош просто стоеше и безмълвно наблюдаваше, обвинявайки я с поглед, че бяга, разбираше, че е постъпила по най-правилния начин.

Но да постъпваш както трябва, невинаги носи облекчение. Чувстваше се ужасно самотна. Страхът за настоящето и бъдещето, изглежда, не беше чак толкова страшен за преодоляване, както изолацията.

През седмицата след завръщането си не вдигаше телефона и не отговори на нито едно от съобщенията, задръстили телефонния ѝ секретар. Повечето бяха от репортери или случайни познати, които се

надяваха на някоя пикантна клюка. Сред тях имаше и няколко предложения, които се боеше, че ще трябва да обмисли.

Ако наистина беше смела и дръзка, мислеше си Марго, щеше да се пъхне в някоя къса черна рокля и да отиде в едно от предишните си любими заведения, за да спре звъна в стаята. Може би ще го направи, преди да приключи, но засега имаше да бъде още рани.

Остави вратата на терасата отворена и влезе във всекидневната. С изключение на няколко подарени неща, всичко останало беше избрала сама. Тогава не пожела да наеме дизайнер за обзавеждането.

Със сигурност отразява вкуса ѝ, помисли си с иронична усмивка. Еклектика. Глупости, поправи се сама — сбирщина. Античен шкаф от антиквариата, препълнен със стъклария от „Лимож“ и „Щойбен“. Върху лакирания с черен японски лак сандък, който служеше за масичка, се мъдреше огромна кристална компотена купа, която на свой ред беше пълна с разноцветни, ръчно изработени плодове.

Имаше лампи „Тифани“, „Арт Деко“ и дори една „Доултън“, която изобразяваше седнал Буда и ѝ беше струвала безбожна сума на аукциона само за да си седи тук и да демонстрира грозотата си.

Всяка стая от апартамента беше претъпкана с предмети. Мастилници, които беше събирала на определен етап в миналото. Руски матрьошки, преспапиета, вази, шишенца — всичките купувани само защото можеше да си ги позволи по онова време.

И все пак това придава една приятна атмосфера на пълнота и домашен уют, помисли си Марго, докато се настаняваше на отрупаното с възглавници канапе. Картините бяха хубави. Казвали ѝ бяха, че има око за изкуството. Уличните сцени, които изобразяваха, сякаш пропускаха света в стаите ѝ.

Нейният свят. Нейните стаи. Поне временно, каза си Марго и запали цигара. Но няма да може да се крие в тях още дълго.

Може би щеше да приеме предложението на „Плейбой“ и да прогони мизерията далеч от вратата си. Присви преценяващо очи и дръпна от цигарата. Защо не? Защо да не продаде покъртителната си история на жълтата преса, чиито представители ежедневно звъняха и задръстваха лентата на телефонния ѝ секретар? И в двата случая, отново ще разполага с пари. И в двата случая ще се разголи пред хилещия се свят.

Какво толкова ѝ помагат тези последни отломъци гордост?

По дяволите, може да шокира целия този цивилизован свят, като измъкне обзавеждането си направо отвън на улицата и организира най-налудничавия търг.

Разсмя се и си представи какво неудобство ще създаде за така любезния и достолепен портиер, за изисканите си съседи. И колко ще е доволна вечно жадната за сензации преса.

Така че какво толкова, ако се изложи на средната страница на някое лъскаво мъжко списание само с една-две стратегически разположени лентички? На кой му пука, ако продаде гордостта си, като изплаче проблемите си в някое неделно списание или жълт вестник?

Никой и не очаква нещо друго от нея. Може би, помисли си Марго и уморено угаси цигарата, дори и самата тя.

Но да продаде вещите си, публично да изтъргува нещата си за пари, това е толкова... еснафско.

Е, все нещо трябва да се направи. Сметките се трупат, а скоро няма да има и покрив над главата си, ако не внесе доста внушително количество лири.

Предполагаше, че най-логичната стъпка е да открие някой уважаван и дискретен бижутер и да продаде накитите си. Това ще ѝ даде възможност да се закрепни, докато реши какво да предприеме. Опипа квадратния сапфир на ръката си. Нямахше ни най-малка представа колко е платила за него.

Това едва ли има някакво значение, нали? Кейт беше изчислила стойността му и единственото, което имаше значение сега, бе колко може да получи за него. Изправи се и бързо влезе в спалнята. След като отключи вградения в кедровата ракла в долния край на леглото ѝ сейф, започна да изважда отвътре кутийки и торбички. От време на време светлините на лампата проблясваха в купчината лъскави съкровища, достойни за пещерата на Али Баба.

Мили боже, наистина ли има дванайсет часовника? Какво ѝ става? И какво я е прихванало да купи това огромно, обсипано със скъпоценни камъни колие? Приличаше на излязло от реквизита на „Стар Трек“. Гребенчета за коса от марказит. Никога не е ползвала гребенчета за коса.

Скованите ѝ рамене започнаха да се отпускат, докато ги оглеждаше, разделяше, преценяваше. Установи, че има няколко десетки неща, с които може да се раздели без никакво колебание. Със

сигурност ще получи достатъчно, за да задържи главата си над водата, докато поразмисли.

Също и дрехите.

С енергичността на обсебен от идеята си човек, Марго скочи на крака, разпилявайки бижутата, и изтича в дрешника. Беше огромен, със стройни редици рокли, костюми, сака. По пластмасовите рафтове бяха подредени обувки, чанти. Вградените чекмеджета бяха натъпкани с шалчета и колани. Обграденото с лампи тройно огледало отразяваше образа ѝ, докато трескаво издърпваше закачалките напред-назад.

Знаеше, че има магазини за втора употреба, специализирани в изкупуването на бутикови облекла. Всъщност именно от един такъв магазин в Нйтсбридж беше купила първата си чанта „Фенди“ преди цяла вечност. Щом е могла да купува от магазин за втора употреба, тогава ще може и да им продава.

Преметна през ръката си един куп стари дрехи, изтича да ги остави на леглото и бързо се върна за още.

Когато звънецът иззвъня, тя вече се смееше с глас и изобщо не му обърна внимание, докато в един момент упоритият му звън не успя най-сетне да я изтръгне от състоянието, което едва сега осъзна, беше само на косъм от истерията. Трябваше здравата да се напругне, за да преглътне напирания конвулсивен смях и за нищо на света не можеше да си припомни дихателните упражнения от уроците по йога.

— Може пък да съм изпаднала в нервна криза. — Собственият ѝ глас прозвуча напругнато и накъсано. Звънецът продължаваше да бръмчи като рояк сърдити пчели. — Добре, добре, добре! — сопна се тя, докато прекрачваше велурените ботуши, изпаднали от ръцете ѝ. Ще се покаже, който и да е на вратата, ще му се изсмее в очите и после ще се оправя с последната каша, която беше забъркала.

Готова за бой, Марго издърпа вратата и зяпна от изумление.

— Джош! — Защо, каза си наум, той винаги е последния човек, когото очаква да види?

Джош бързо огледа разрошената ѝ коса, зачервеното лице и смъкнатата на раменете рокля. Първата ревнива мисъл, която му мина, беше, че е прекъснал любовна игра.

— Бях наблизно.

Марго скръсти ръце.

— Дошъл си да ми правиш проверка.

— Лора ме накара. — На устните му трепна обичайната шеговита усмивка, но очите му оставаха мрачни. „Кой, по дяволите, е в апартамента? Кой я е докосвал?“ — Трябваше да изглежда един малък проблем в „Темпълтън Милано“, така че обещах да намина и да видя как си. — После леко наклони глава. — Е, как си?

— Кажи на Лора, че съм добре.

— Можеш и сама да й го кажеш, ако от време на време вдигаш телефона.

— Махай се, Джош.

— Благодаря, с удоволствие ще вляза за малко. Не, не — продължи, провирайки се край нея, — не мога да остана за по-дълго. — Понеже тя не помръдваше и вратата все още зееше отворена, той сам я затвори. — Добре, но само едно питие.

„Божичко, страхотен е“, помисли си Марго. Този арогантен вид му подходеше, също като памучната риза.

— Може би трябва да извикам охраната и да те изхвърля.

Отривистият му смях я накара да стисне юмруци. Докато прекосяваше стаята, тя го измери с поглед. С коженото авиаторско яке и прилепнали джинси изглеждаше по-як, отколкото очакваше. Чудеше се дали добродушният дребничък Марко, който охраняваше входа, ще може да се хване и на малкото му пръстче.

— Този маслен пейзаж го нямаше последния път, когато бях тук — заяви, оглеждайки картините й с известна завист. — Не е зле. Шест и петстотин за акварела с Френския квартал.

Марго повдигна едната си вежда.

— Вдигаш с по петстотин всеки път, когато правиш предложение. Но въпреки това няма да ти я продам.

Той е само за фойето на „Темпълтън Ню Орлеан“. Сви рамене при отказа й. Рано или късно ще го изкопчи от нея. Взе в ръка някакво преспапие — снежнобели пращинки плуваха в снежнобялото стъкло — и започна да го прехвърля от едната ръка в другата. Не му убягна начинът, по който тя непрекъснато стрелкаше с очи спалнята.

— Да ти се иска още нещо, Джош?

Да убие. Да смели от бой. Но вместо това се усмихна несприлюдено.

— Гладен съм. Намира ли ти се нещо за ядене?

— Долу на улицата има много хубав ресторант.

— Добре, после ще отидем, но първо с удоволствие бих приел малко вино и сирене. Не се притеснявай — допълни, понеже тя не помръдна, — ще се чувствам като у дома си. — Без да изпуска стъклената топка от ръце, той се насочи към спалнята.

— Кухнята е тук отзад — проговори, обзета от паника Марго.

Устните му се изкривиха в мрачна гримаса. Много добре знаеше къде е кухнята. Знаеше къде се намира всяко нещо в апартамента ѝ и който и да се намира в спалнята, сега ще разбере, че Джошуа Темпълтън има предимство над правата.

— По дяволите — улови го тя за ръката и той я повлече със себе си. — Ще ти дам чаша вино. Само не влизай в...

Но беше твърде късно. Марго нададе отчаян стон, когато той прекрочи прага и замръзна на място.

Като видя стаята, самата тя не можа да повярва. Дрехите бяха разпилени по цялото разстояние от дрешника до леглото — пайети, струпани върху дънки, кашмир, изсипан върху памук. Бижутата бяха разпилени по килима като блестящо езерце. Изглежда така, помисли си Марго, сякаш някое непослушно дете е обърнало всичко с главата надолу. Но забележката на Джош беше по-близко до целта.

— Изглежда като че ли Армани и Картие са водили война.

В гърлото ѝ се надигна един от онези гъделичкащи пристъпи на смях. Почти успя да го овладее, но гласът ѝ прозвуча с опасно трептене.

— Тъкмо... малко... подреждах.

Погледът, който ѝ отпрати, беше толкова недоверчив и ироничен, че тя загуби крехкото си самообладание. Улови се с две ръце за стомаха, стовари се върху раклата и едва не загуби съзнание от разтърсилия я неудържим смях. Джош невъзмутимо вдигна някакво сивосинкаво сако и опипа материята.

— Този човек е Бог — продума той, преди да захвърли производението на Армани върху леглото.

Това даде нов тласък на пристъпите ѝ.

— Джошуа — успя да изстене тя, след като си пое достатъчно въздух. — Ти сигурно си единственото живо същество сред познатите ми, способно да погледне всичко това, без да избяга. — Понеже го обичаше за това, тя му протегна ръка и го покани да седне до нея. —

Беше само епизодично — опря глава на рамото му. — Мисля, че вече го преодолях.

Джош я прегърна с една ръка и огледа хаоса.

— Това ли е всичкият ти багаж?

— О, не — изсмя се тя. — Имам дрешник и във втората спалня.

Претърпан е.

— Естествено, че ще е — докосна с устни косата ѝ той, присвил очи срещу блещукащите скъпоценности. — Колко обеци предполагаш, че имаш, графиньо?

— И понятие си нямам. Още не съм започнала с обикновените камъни. — Почувства се по-добре и въздъхна. — Обещите са като оргазма — никога няма да ти дойдат в повече.

— Никога не ми е хрумвала такава мисъл.

— Е, ти си мъж — потупа го приятелски по коляното тя. — Защо не донеса все пак виното?

Не носеше нищо под халата и по пръстите му пробягаха тръпки при допира с тънката коприна.

— А защо да не го донеса аз? — Дистанция, каза си Джош, това е ключът. Последното нещо, от което Марго се нуждаеше точно сега, беше и той да загуби разсъдъка си и да започне да ѝ се обяснява.

— Кухнята е...

— Знам къде е кухнята — стрелна я с усмивка той, когато тя го изгледа с присвити очи. — Възнамерявах да вляза и да разкрия любовника ти.

— В момента нямам любовник.

— Това е добре дошло, нали? — Бързо излезе от стаята, уверен, че ще ѝ даде нещо, над което да поразмисли. Когато се върна, след като със задоволство откри бутилка превъзходно „Барола“, тя беше коленичила на пода и внимателно прибираше скъпоценностите обратно в кутийките.

Халатът отново се беше разтворил на рамото ѝ. Изкушаваше се лично да затегне връзката, да я върже на двоен възел, за да престане материята да се изплъзва и смъква по този унищожителен начин.

Когато го видя и се изправи, той нямаше как да не зърне дългия, строен крак. Всеки мускул по тялото му изстена.

Най-лошото беше, че тя изобщо не правеше опити да го съблазни. Ако беше така, можеше без никакво колебание да я събори

на леглото и най-после да осъществи мечтите си.

Но тази несъзнателна сексуалност беше типична за Марго.

Пое чашата, която ѝ подаде, и му се усмихна.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря за това, че прекъсна тази лудост.

— И какво я предизвика?

— Една глупава идея. — Приблужи се до вратата към терасата на спалнята и я отвори. Вечерта нахлу в стаята, изпълвайки я със звуци и миризми. Марго ги вдъхна, после отпи от виното. — Наистина обичам Милано. Почти колкото...

— Колкото?

Ядосана на себе си, тя тръсна глава.

— Няма значение. Обмислям как да остана тук, запазвайки определени удобства. Завръщането в Темпълтън хауз отпада като вариант.

— Ще позволиш на Питър да те прогони?

Думите му я накараха да настръхне и тя се обърна към него. Светлината, която струеше от терасата, осветяваше силуета ѝ и проблясваше през тънката коприна на халата.

— Пет пари не давам за Питър Риджуей, но няма да усложнявам живота на Лора.

— Лора може да се справи. Вече не се оставя Питър да я залъгва както преди. Ако си беше направила труда да останеш, и сама щеше да го разбереш.

Усети как отново настръхва. Дявол да го вземе! Но отвърна съвсем спокойно:

— Независимо от това, тя трябва да се погрижи за брака си. Поради някаква глупава причина, именно бракът е важен за нея. Един Господ знае защо толкова държи да е вързана за някакъв си мъж, особено пък за такъв надут глупак като Питър.

Джош замислено отпи от чашата.

— Не възнамеряваше ли и ти да се омъжиш за Ален — хитрия лъжец и търговец на наркотици?

Направи опит да запази достойнство.

— Не знаех, че е контрабандист.

— Само хитър лъжец.

— Добре, съгласих се. Можеш да приемеш, че опитът ми е довел до ново виждане по въпроса и обща нетърпимост към институцията. Въпросът е, че Лора вече е омъжена и няма да усложнявам живота ѝ още повече.

— Там е и твоят дом, Марго.

Сега пък сърцето ѝ преля и съвсем лекичко се пропука.

— Той не може да го промени. Но човек невинаги може да си отиде у дома. Освен това тук бях щастлива и мога отново да бъда.

Приближи се към нея, за да може да разчете погледа ѝ.

— Кейт казва, че обмисляш продажба на апартамента.

Погледът ѝ лесно се разчиташе. Беше изпълнен с раздразнение.

— Кейт много приказва. — Извърна се да погледне за последен път златистите отблясъци. Той я завъртя обратно.

— Тревожи се за теб. Аз също.

— Не е нужно. Работя върху един план.

— Защо не те заведе на вечеря? Ще можеш да ми разкажеш.

— Не съм много сигурна дали съм стигнала на етапа за разказване. Но вероятно мога да хапна. Няма нужда да излизаме. От ресторанта ще изпълнят поръчката ни.

— И по този начин не рискуваш да налетиш на някой, когото познаваш — приключи той и поклати глава. — Не ставай страхливка.

— Харесва ми да съм страхливка.

— Тогава по-добре се облечи. — С умишлено бавно движение Джош плъзна пръст по голата кожа на рамото ѝ и нагоре по шията. И видя как очите ѝ станаха тъмни и предпазливи. — Защото така си търсиш белята.

Почти беше загърнала халата около себе си, но после се спря. Странно как можеше да тръпне кожата ѝ.

— Вече си ме виждал гола.

— Беше на десет години. — Сам посегна и оправя халата, доволен, че усети бързото ѝ потрепване. — Не се брой. — За да провери как ще реагира, улови с пръст колана и лекичко го подръпна. — Искаш ли да рискуваме, Марго?

Въздухът се изпълни с напрежение — внезапно, неочаквано, зашеметяващо. Марго си наложи да бъде предпазлива и отстъпи назад.

— Ще се облека и ще излезем.

— Предпочиташ сигурността.

Но никак не се чувстваше сигурна, докато той излизаше от стаята и затваряше вратата след себе си. Чувстваше се... възбудена.

Направи го само за да я накара да излязат. Това беше най-простото и логично обяснение, до което Марго успя да стигне. То изглеждаше и единственото, когато Джош се настани в оживения малък ресторант и ентузиазирано си избра *antipasto di f'unghi crudi* като предястие.

— Опитай една — подаде към устните ѝ маринована гъба и я пъхна умело. — Никой не приготвя зеленчуци като италианците.

— Никой не приготвя нищо, което става за ядене, като италианците. — Но продължи да рови в своята салата с моцарела. Толкова беше привикнала да се лишава от пълно меню, че да се храни с охота все още ѝ се струваше като предателство.

— Имаш нужда от две кила, Марго. А и четири няма да ти навредят.

— Четири, но ще трябва да направя астрономическа сметка при шивача си, за да ми отпусне дрехите.

— Яж. Живей опасно.

Марго отхапа от сиренето.

— Ти си нещо като бизнесмен — започна тя и го накара да се разсмее.

— О, ако си позатвориш очите.

— Нямах намерение да прозвучи като обида. Трудно ми е да си те представя в действие, да вземаш делови решения. Баща ти винаги е притежавал този ореол на властта. Ти си по-...

— Безотговорен? — подсказа ѝ той.

— Не. Непринуден. — Загубила търпение, Марго изпухтя. — Наистина не се опитвам да те засегна, Джош. Това, което исках да кажа, е, че каквото и да вършиш, правиш го да изглежда съвсем лесно и просто. Вземи например Питър.

— Не, благодаря.

— За сравнение — продължи тя. — Той е напрегнат и преуморен. Изразът на преуспяващия, но с амбиции делови мъж просто е запечатан на лицето му.

— Докато аз, от друга страна, издънката на богатия род Темпълтън, изглеждам непринуден, това ли е? И най-безгрижно се скитам по прекрасните местенца на планетата, съблазнявайки жени в паузите между игрите на скуош. Или играя скуош в паузите между съблазняването на жени?

— Не съм съвсем сигурна — равнодушно изрече Марго, — но това е извън темата.

— А това безсмъртно размишление целеше да...?

— Засегнах те. — Но дотолкова свикнала с него, че да не се тревожи, тя само сви рамене. — Трябва да имаш някакъв талант за бизнеса, защото родителите ти съвсем не са глупави. Колкото и да те обичат, нямаше да ти позволят да си развяваш коня из хотелите. Щяха да те оставят да си живееш от наследството и да безделничиш.

— Доверието, което ми оказваш, е трогателно — подсмихна се той и допълни чашите им. — Мисля, че трябва да пийна още малко.

— Пък и имаш дипломата си по право.

— Да, онази, която ми дадоха, след като приключих с гуляите из Харвард.

— Не ставай толкова чувствителен — потупа го по ръката тя. — Мина ми през ума, че сигурно знаеш как човек може да се оправя с някои... работи. Имам няколко интересни предложения. Най-щедрото и с най-малко усложнения идва от „Плейбой“.

Погледът му стана толкова остър и суров, че Марго се изненада как не предизвика искри по сребърните прибори.

— Разбирам.

— Позирала съм гола и преди... или почти. — Разтревожена от неясния му отговор, тя си отрязва парченце сирене. — Европейските списания не са толкова целомъдрени като американските.

— И ти поставяш художествената реклама в италианското „Вог“ на едно и също ниво със средната страница в порнографско списание? — В главата му бушуваха убийствени мисли и по най-глупав начин го караха да се чувства като рогоносец.

Не, всъщност и тя не мислеше така и поради това се почувства изключително глупаво.

— Все същото тяло — отвърна с безгрижно свиване на раменете тя. — Имам предвид, че си изкарвах парите пред камера в различни етапи на обличане и разсъбличане. Това е начин да продължа да върша

същото. Във всеки случай, само еднократен удар, който ще увеличи малко разстоянието между мен и кредиторите. С това, което ми предлагат, мога отново да се изправя на крака. Е, поне на един крак.

Очите му и за миг не се отделяха от лицето ѝ. Някъде наблизо келнер изтърва поднос с чинии, които оглушително издрънчаха, но Джош дори не мигна.

— Да проуча офертата ли ме молиш?

Точно това беше мисълта ѝ, но сега размисли — и то бързо размисли — при режещия като бръснач тон на въпроса му.

— Не, само ти споменавам една от алтернативите пред мен.

— Това ли искаш да бъдеш, Марго? Мокрите съница на някой потен юноша? Поредният месечен плакат, закачен в автосервиза, визуално подпомагане в клиниката за събиране на сперма?

— Мисля, че проявяваш ужасно лош вкус — сковано отвърна тя.

— Проявявам лош вкус? — Начинът, по който избухна, накара няколко от вечерящите да извърнат глави и да зашепнат.

— Недей да ми крещиш — изсъска тихо Марго. — Никога не си уважавал работата ми. Не знам защо изобщо ми хрумна, че мога да чуя от теб някакъв разумен съвет.

— Искаш разумен съвет, значи. Страхотно. — Глътна виното, за да премахне злъчта от гърлото си. — Карай напред и действай, графиньо. Вземи парите и бягай. Не се притеснявай изобщо, че можеш да създадеш неудобство на семейството си. И защо трябва да те е грижа? Нека си хихикат, когато следващия път майка ти се нареди на опашката в супермаркета. Ако децата се подиграват на Али в училище, това изобщо не е твой проблем. Само се погрижи да ти платят добре.

— Достатъчно — тихо изрече тя.

— Така ли? — сопна ѝ се той. — Още загрявам.

— Казах, че това е една от възможностите. Не съм казала, че ще приема. — Нервно потърка с пръсти зараждащата се в лявото ѝ слепоочие болка. — По дяволите, това е само едно тяло. Моето тяло.

— Ти си свързана с други хора. Надявах се, че вече си започнала да разбираш, че това, което правиш, засяга и тях.

— Разбирам — уморено отпусна ръка Марго. — Да, добре, разбирам. Но като се съди по реакцията ти, не съм се справила много добре.

Милиметър по милиметър, Джош успя да овладее гнева си и внимателно се взря в нея.

— Затова ли беше всичко? Само изпробваш водата с мен?

Марго успя да се усмихне.

— Да. Лоша идея. — Въздъхна и побутна чинията си. — Да вървим нататък. Няма да разглеждаме предложението на германския продуцент, който ми дава цял куп марки, ако се съглася да ме снима в най-новия си еротичен филм.

— Божичко, Марго...

— Казах, че няма да се занимаваме с него. И така, какво правите, когато решите да преобзаведете някой от вашите хотели?

Джош потърка лицето си с ръка.

— Докато се опитвам да направя този преход в мислите си, ще поръчаме спагетите. — Даде знак на келнера и поръча за себе си таглиоли, а за Марго ризото.

Подпряла брадичка на дланта си, тя се замисли за следващата възможност.

— Италианският ти е много по-добър от моя. Това също може да се окаже полезно.

— Марго, скъпа, недей да сменяш посоката, докато не съм я схванал. — Кръвта му още кипеше при мисълта, че може да бъде изложена на показ в цялото великолепие на цветния филм пред очите на всеки мъж с достатъчно дребни, за да я зяпа похотливо. — Сега съвети за обзавеждане ли ще ми искаш?

— Не, разбира се, че не. — Самата идея я накара да се усмихне. Главоболието и неспокойният стомах, предизвикани от гневното му избухване, започнаха да затихват. — Любопитно ми е да разбера какво правите с мебелите, след като поставите ново обзавеждане в стаите.

— Искаш мебели?

— Джош, просто ми отговори на въпроса. Какво правите, когато подмените обзавеждането?

— Добре. Рядко правим това в някой от утвърдените ни хотели, тъй като клиентите ценят традицията. — „Какво, по дяволите, се върти в пленителната ѝ главица сега?“, зачуди се Джош, но само сви рамене. Няма да е нужно много време, за да разбере. — Все пак, когато купуваме нов хотел, обикновено преоборудваме стаите в характерния за „Темпълтън“ стил, като използваме местни източници. Запазваме

всичко, което е подходящо или отговаря на стандартите ни, а понякога прехвърляме неща и на други места. Каквото не ни върши работа, обикновено се продава на търг, откъдето също така дизайнерът и снабдителят могат да вземат нещо в замяна. Купуваме също от антикварни магазини и при разпродажби на имущество.

— Търг — като на себе си продума тя. — Може би това ще е най-добре. Най-лесно. Търгове, антикварни магазини, разпродажби. Всичко това всъщност е нещо като магазините за втора употреба, не е ли така? Искам да кажа, всичко, което се предлага, вече е принадлежало на някого, било е използвано. Понякога хората ценят нещата повече, ако са били нечия собственост. — Усмихна се лъчезарно на келнера, който едва не изгърва чиниите от шеметния скок на кръвното си налягане. — Grazie, Марио. Но molto fame.

— Prego, signorina. Удоволствие е за мен. Добър апетит. — Отдръпна се с поклон от масата и се размина само на косъм с един от помощниците си.

— Няма му нищо и на твоя италиански — сухо отбеляза Джош. — Дори не са ти нужни думи.

— Той е толкова миличък. Има прекрасна съпруга, която го дарява с по едно дете всяка година. И никога не наднича в деколтето ми. — Млъкна и се замисли. — Е, почти никога. Както и да е — с неподправено настървение забодде вилицата в порцията си, — говорехме за магазините за втора употреба.

— Така ли?

— Да. Какъв е обичайният процент от стойността, когато продавате?

— Зависи от няколко неща.

— И какви са те?

Джош реши, че е проявил достатъчно търпение и отзивчивост и тръсна глава.

— Не, кажи първо ти. Защо искаш да знаеш?

— Мисля си за... как се казва? Освобождаване от излишъците. — Отмъкна си една скарида от чинията му.

— Всъщност привеждане в съответствие е по-правилният от политическа гледна точка термин.

— Окей. Така повече ми харесва. Привеждане в съответствие — разсмя се тихичко на идеята. — От десет години трупам вещи.

Помислих си, че мога да се освободя от някои. Апартаментът ми е съвсем претъпкан, а и никога не съм отделяла време да отсея гардероба си. Тъй като сега разполагам с малко свободно време, помислих, че... — не довърши изречението си Марго. Не беше казал и думичка, но разбра, че са му ясни усилията ѝ да запази гордостта си. — Имам нужда от парите — изрече направо. — Глупаво е от моя страна да се преструвам, че не е така. Кейт смята, че ликвидацията е най-добрият изход. — Опита още веднъж да се усмихне. — И понеже „Плейбой“ отпада...

— Не искаш да ти дам заем — проговори той. — Искаш просто да си седя и нищо да не правя, докато продаваш обувките си за жълти стотинки.

— И чантите, порцелановите кутийки, свещниците. — Няма да му позволи да я съжاليا, реши Марго. За бога, никой няма да я съжاليا. — Виж, Барбра Стрейзанд го направи преди две-три години, не е ли така? Не защото имаше нужда от парите, но каква е разликата? Продаде неща, които е събирала през годините, и се съмнявам, че се е погнусила от парите. Няма изгледи да мога да продам лицето си в близко бъдеще, а не смятам да продавам тялото си, така че сведох възможностите до вещите си.

Тя не желае съчувствие, прецени Джош. Значи няма да ѝ го предлага.

— Това ли правеше, когато пристигнах при теб? Инвентаризация?

— Доста импулсивно и почти истерично. Но сега съм напълно спокойна и разумна и виждам, че планът — всъщност планът е на Кейт — има своите достойнства. — Сложи ръката си върху неговата. — Когато се видяхме у дома, Джош, ти ме попита дали имам нужда от помощ. Сега ти казвам да. Моля те за помощ.

Той сведе поглед към ръката ѝ — проблясването на сапфир и диаманти върху кадифено бялата кожа.

— Какво искаш да направя?

— Първо, да го запазиш засега само между нас.

Обърна ръката си и преплете пръстите си с нейните.

— Добре. Друго?

— Ако можеш, да ми помогнеш да измисля как и къде да продам това, което имам. Как да получа най-добрата цена. Не се погрижих

добре за парите си. По дяволите, не по-добра работа свърших и с живота си, но сега ще започна отначало. Не искам да ме извозят само защото не съм съвсем сигурна колко заслужава даден предмет, или защото прекалено избързвам.

Джош вдигна чашата с вино със свободната си ръка и се замисли. Не точно за онова, за което го молеше, но какво означаваше то и какво би могло да се направи.

— Мога да ти помогна, ако си сигурна, че точно това искаш.

— Сигурна съм.

— Според мен, имаш няколко възможности. Можеш да наемеш агент. — Без да сваля очи от лицето ѝ, той допълни чашите с вино. Знам една солидна фирма тук в Милано. Ще дойдат, ще направят оценка на нещата, които си подбрала, и ще ти дадат около четиридесет процента.

— Четиридесет? Но това е ужасно.

— Това в действителност е доста завишено, но ние често работим с тях и вероятно ще успееш да ги получиш.

Марго мрачно стисна зъби.

— Какви други възможности имам?

— Можеш да опиташ в аукционните къщи. Би могла да вземеш оценител, а след това да се свържеш с някои антиквариати или колекционери и да видиш какво ще ти дадат. — Наведе се по-напред и се вгледа в лицето ѝ. — Но ако питаш мен, трябва сама да продаваш.

— Моля?

— Марго Съливан може да продаде всичко. Какво друго си правила през последните десет години, освен да продаваш стоката на други хора? Продавай себе си, Марго.

Тя объркано се облегна назад.

— Извинявай, но не ми ли размахваше досега пръст само защото споменах, че мога да направя точно това?

— Не образа си. Теб самата. Отвори магазин, напълни го с вещите си. Рекламирай го. Направи шоу.

— Да отворя магазин? — разля се смехът ѝ, докато посягаше към чашата си. — Не мога да отворя магазин.

— Защо не?

— Защото съм... Не знам защо — промърмори и замислено побутна чашата встрани. — Сигурно съм изпила твърде много вино,

щом не знам защо.

— Апартаментът ти и без това прилича на малък универсален магазин.

— Има десетки причини, поради които няма да се получи. — Свят ѝ се завиваше само от мисълта за това. — Не знам нищичко за бизнеса, за водене на сметки.

— Научи се — простичко отвърна той.

Има данъци, такси. Трябват разрешителни, наеми, за бога! — Напълно объркана, започна да движи пръстите си нагоре-надолу по златната верижка, която носеше. — Опитвам се да си платя сметките, а не да правя нови. Нуждая се от пари.

— Някой инвеститор, човек, който ще се съгласи да вложи първоначалния капитал.

— Кой ще е толкова глупав да направи подобно нещо?

Джош вдигна чашата си.

— Аз.

СЕДМА ГЛАВА

По-голямата част от нощта Марго прекара в опити да отхвърли идеята. Въртеше се в леглото и непрекъснато повтаряше всички разумни възражения, които ѝ хрумваха.

Идеята беше смешна. Неразумна и глупава. А и се появи точно когато така упорито се стремеше да престане да се държи смешно, неразумно и глупава.

След като се умори да се върти в леглото, тя стана и закрочи в тъмнината. Очевидно и Джош не разбираше от бизнес много повече от самата нея, иначе никога не би предложил такъв абсурден план.

Та тя не е някаква търговка, за бога! Това, че обича хубавите неща, означава просто, че има доста скъпи желания. Не означава, че може да се превърне в продавачка. Може би наистина знае как да продава, но да бъдеш лице на „Бела Дона“ и да накараш някой турист да напише чек за златна рибка от „Дом“, бяха две напълно различни неща.

Естествено, хората ще дойдат — поне отначало. Заради любопитството, заради удоволствието да видят как някога прочутата, а сега само прословута Марго Съливан предлага стоката си. Съществува вероятност и да продаде нещичко — първоначално. И после някоя мастита светска дама с куп козметични операции на лицето ще може да посочи шкафа в салона си и да покаже старинното шишенце за енфие, което си е купила от онази нещастна манекенка, която беше изпаднала в затруднение.

Марго стисна зъби. Добре де, но парите на тази надута снобка ще са в нейния джоб, нали така?

Осъзна се и тръсна глава. Не, идеята е неосъществима. Прекалено сложно е да започне какъвто и да е бизнес, а да се задържи би било свръх нейните възможности. Само ще си докара още един провал.

Страхливка.

„Я млъквай, Джош, Няма твоят задник да се пече на огъня. Само парите ти.“

Във всеки случай, няма да вземе пари от него. Мисълта да му е длъжница излизаше извън границите на онова, което гордостта ѝ можеше да понесе. Дори и да преглътне гордостта си, не вярваше, че нервите ѝ ще издържат да работи заедно с него. Няма съмнение, че ще се навърта насам дори повече от обикновено, ще я проверява, ще следи какво става с инвестицията му.

Ще я гледа по начина, по който я гледаше тази вечер. Марго унесено потърка с ръка мястото между гърдите си. Винаги ли я е гледал по този начин? Нима едва сега бе започнала да забелязва? Тя умееше да разпознава желанието в мъжките очи. Свикнала беше да го вижда. Нямаше причина устните ѝ да пресъхват и пулсът ѝ да препуска лудо само защото това са очите на Джош.

Очите му са ѝ близки, както нейните собствени. Познава тези очи, познава и него, откакто се помни. Сигурно е било само плод на въображението ѝ — въображение, изкривено от емоционалните ѝ сътресения. Само защото се бе чувствала така ненужна, тя беше объркала загрижеността и вниманието на стария си приятел с мъжко желание.

Така беше, разбира се.

Но знаеше, че не е объркала собствената си реакция на докосването му, когато пръстите му се плъзнаха по рамото ѝ. Плът върху плът. И за момент, за един съвсем кратък миг, действително си беше въобразила, че пръстите му ще се спуснат по-надолу, ще разтворят халата, ще обхванат гърдите ѝ и...

Трябва да е била на границата на лудостта, за да сънува с отворени очи еротични блянове с Джош Темпълтън.

Та той е приятел, почти роднина. А и точно в момента, последната ѝ грижа.

Трябва да се съсредоточи върху прозаичните подробности, а не да се занимава със сексуални усложнения. След Ален бе взела решение, че сексът, любовта и всеки дори най-малък намек за трайна връзка ще отидат в края на списъка с приоритетите ѝ. Най-разумното нещо, което би трябвало да направи е да се обади утре сутринта на Джош и да го попита за името на агенцията, която беше споменал. Ще

отдели всичко, което не е от първа необходимост, ще вземе четирийсетте процента и ще кара нататък.

Трябва да продаде също и колата. Както и кожите. Край на посещенията ѝ два пъти месечно в „Серджо Валенте“ в Рим, както и екскурзиите ѝ до Ле Пре и Сурс във Франция по два пъти в годината. Няма да има повече разходки по Монтенаполиане за безгрижни набези из бутиците на Валентино и Армани.

Ще трябва да се оправя с онова, което има или което ѝ е останало, и да си намери работа.

Да върви по дяволите, задето я накара да се срамува, че на бърза ръка ще прибере шестцифрена сума за някакъв си безвреден фотосеанс.

Освен това, какъв ще бъде този магазин? — зададе си въпроса тя, докато умът ѝ упорито се връщаше към него. Хората не влизат да пазаруват някъде, където очакват да си купят едновременно чанта от „Гучи“ и порцеланова птичка. Няма да е за дрехи втора употреба, нито антиквариат, нито магазин за кожени изделия. Ще бъде един тюрлюгювеч, неопределен, неизяснен.

Ще бъде уникален.

Ще бъде нейният.

Притиснала ръце към устата си, Марго си го представи. Отрупани лавици с изискан, но все пак предразполагащ безпорядък от красиви, ненужни неща. Стъклени витринки, искрящи със скъпоценности. Маси и столове, и меки диванчета — за да се отпусне човек. И всичко се продава. Стая, оформена като огромен шкаф, в който може да се влиза, за дрехите. Друг малък кът за сядане, където ще сервира чай и шампанско. Порцеланът и кристалът също с определени цени за продажба.

Може да се получи. Не само че може да се получи, но може да бъде забавно. Едно приключение. По дяволите подробностите, детайлите, здравият разум. Все някак ще го измисли.

Разсмя се предизвикателно, изтича обратно в спалнята и навлече някакви дрехи.

Джош сънуваше и сънят му бе приятен. Можеше дори да я подуши — онзи мирис, който те удря право в хормоните и който

винаги се излъчва от порите ѝ. Изричаше името му почти като въздишка, докато той я милваше с ръце. Господи, кожата ѝ е като сатен, гладка и бяла, а великолепно, пищно тяло на богиня овлажняваше, докато се притискаше към него.

Изви се назад, потръпна и...

— Ау. По дяволите! — Ощипа го.

Отвори очи и примигна в тъмнината. Можеше да се закълне, че рамото го боли на мястото, където се бяха забили пръстите ѝ. И можеше да се закълне, че във въздуха се носеше ароматът ѝ.

— Съжалявам. Спеше като заклан.

— Марго? Полудя ли? Кое време е? Какво правиш тук? Господи! — Продължи да ругае, и то доста грубо, когато лампата, която тя включи, блесна в очите му. — Угаси това проклето нещо или ще те убия.

— Бях забравила колко си кисел, когато се събуждаш. — Беше в твърде приповдигнато настроение, за да се обижда, затова угаси лампата, после се приближи към пердетата и ги разтвори за приятната, приглушена светлина на изгрева. — А сега, да отговоря на въпросите ти. Мисля, че ще мога. Слънцето току-що изгря. Тук съм, за да ти благодаря.

Усмихна му се, докато той се взираше отпуснато в декоративния таван. Леглото представляваше море от намачкани чаршафи и мекия тъмносин сатен на покривката. Таблата откъм главата беше истинска фантазия с издълбаните в дървото, позлатени ангелчета и плодове. И което беше странно — не изглеждаше нелепо и смешно в цялото това великолепие.

— Брей, изглеждаш много готин, както си се нацупил, с този мрачен поглед и с небръснатата си брада. — Наведе се и закачливо я потърка, но веднага изпищя, защото той я дръпна при себе си в леглото. Преди да успее да си поеме дъх, се оказа заклещена под дългото, твърдо мъжко тяло.

Възбудено до крайна степен тяло. Този път нямаше абсолютно никакъв начин да го припише на въображението си. Тазът ѝ откликна с извивка, преди да успее да го предотврати. И погледът му се замъгли. Марго инстинктивно освободи едната си ръка и го блъсна в гърдите.

— Не съм дошла да се борим.

— Тогава защо дойде и как влезе в апартамента ми?

— Долу ме познават. — Мили боже, не можеше да си поеме дъх и цялата трепереше. И гореше. — Просто казах, че ме очакваш и че може би си под душа, така че... от рецепцията ми дадох ключ. — Погледът му се спря на устните ѝ и я възпламени. — О, слушай, изглежда, съм прекъснала някой от порочните ти сънища, така че мога да почакам в салона, докато...

Млъкна, защото реши, че е най-добре да не продължава мисълта си, но той я улови за китката и издърпа ръката над главата ѝ.

— Докато?

— Докато. — Устните му бяха близо. Почти ги чувстваше върху своите. Твърди и гладни. — Искях да говоря с теб, но очевидно е трябвало да изчакам. Докато.

— Трепериш — продума той. А под очите ѝ имаше деликатни сенки от недоспиване. Косата ѝ, онези толкова секси коси, бяха буйно разпилени върху намачканите чаршафи. — Нервна ли си?

Марго чуваше собственото си тежко дишане и знаеше, че никой не може да сбърка възбудата в този звук.

— Не точно.

Джош сведе глава и лекичко прокара зъби по брадичката ѝ. Когато я чу как простена, той се надяваше, че така я кара да страда поне за една от нощите, които беше прекарал, изгарящ от копнеж по нея.

— Странно ли ти е?

— Да.

Продължи нагоре към ухото и в очите ѝ премина сянката на страст.

— Никога ли не си се питала защо досега не сме стигнали дотук?

Много ѝ беше трудно да запази трезва мисълта си, докато устните му леко хапеха шията ѝ.

— Може би един-два пъти.

Джош вдигна глава. Светлината от изгряващото слънце струеше над него. С разбъркана коса, потъмнял поглед и скрито в сянката лице изглеждаше груб и предизвикателен, но и възхитително мъжествен.

— Недей! — Не знаеше откъде изскочи това отрицание, след като всеки нерв от тялото ѝ беше готов да моли за още.

— Какво недей?

— Не ме целувай. — Несигурно изпусна въздуха от гърдите си и пое нова глътка. — Ако продължаваш, ще стигнем до секс. И без това всичко в мен е с главата наопаки, за да се хвърля напред, без да давам пет пари какво ще стане след това.

— Няма нужда да мислиш какво ще става след това. — Устните му се плъзнаха по слепоочието ѝ, погъделичкаха крайчеца на нейните. — Ще трае дълго. Много дълго.

— Моля те. Преди няколко часа... Божичко, Джош... ти успя да ме убедиш, че това, което правя, засяга и други хора.

— Повярвай ми — прошепна той. — Аз съм засегнат.

Ударите на сърцето настойчиво отекваха в ушите ѝ.

— Не мога да си позволя да съсия още една част от живота си. Имам нужда от приятел. Нужен си ми като приятел.

Проклинайки я, Джош се претърколи обратно.

— Извинявай, Марго, но върви по дяволите!

— Извинен си. — Не посмя да го докосне. Беше сигурна, че ако го направи, единият или двамата щяха да експлодират като снаряд. За момент останаха да лежат така върху намачкания сатен, потънали в тишината, без да помръднат, едва дишайки.

После погледът му се премести и се закова върху лицето ѝ.

— Само го отлагаш. Отново ще стигнем до него.

— От известно време сама подбирам партньорите си в леглото.

С бързо движение той я сграбчи за китката и я придърпа към себе си.

— Бъди по-внимателна, графиньо, и не ми навирай любовниците си в лицето точно сега.

Точно това ѝ трябваше, за да се развали магията. Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Не ставай нахален. Ще ти съобщя, ако някога ми се прииска да си поиграя. — Видя промяната в очите му и го прониза със своите. — Опитай, само опитай и ще ти съдера кожата. Не си първият мъж, който си въобразява, че може да ме метне по гръб и да ме накара да му се наслаждавам.

Остави я да продължи, защото това бе по-разумно, отколкото да я удуши.

— Не ме сравнявай с мухльовците и некадърниците, с които си губила времето.

Усетила, че яростта ѝ е готова да избухне, Марго стана от леглото.

— Не съм дошла да се търкалям с теб в чаршафите или да се караме. Дойдох да обсъдим делови въпроси.

— Следващия път си уговори час. — Без повече да се притеснява за излишно благоприличие, той отметна чаршафите. Погледът ѝ дори не трепна, докато го наблюдаваше как влиза напълно гол в съседната баня. — След като вече си тук, поръчай поне закуска.

Изчака да чуе водата от душа и едва тогава изпусна тежка въздишка на облекчение. Още една минута, призна си наум, и можеше да го изяде жив. Притиснала ръка към разтреперания си стомах, Марго си каза, че и двамата извадиха късмет, като настоя да избегнат тази грешка.

Но когато погледът ѝ се върна към леглото, не се почувства късметлийка. Само онеправдана.

Докато Джош се обличаше, Марго се наслади на първата чаша кафе, като от време на време бъркаше в сребърната купичка с печени бисквити, която се мъдреше в средата на застланата с ленена покривка масичка в нишата под прозореца, оформена като кът за хранене. Успокои се с изгледа към площада, освен със статуи на богове и крилати коне от бял мрамор.

Както всеки друг апартамент във всеки друг хотел „Темпълтън“, и този предлагаше едновременно царствен интериор с царствен изглед. Върху плочките с цвят на слонова кост беше застлан плътен ориенталски килим. Тапетите на стените бяха на рози със златни листа, а прекрасната изработка на корнизите и орнаменталният таван допълваха този разкош. Богато тапицирани с брокат и отрупани с възглавнички вити канапенца, кътчета за развлечение, дискретно прикрити с шкафове с изкусна дърворезба, деликатно украсени със скулптурни произведения, старинни лампи, тежки кристални пепелници и вази, пълни с цветя — всичко това напомняше за онзи характерен стил на „Темпълтън“.

Мебелировката в стил Арт Нуво беше точно толкова пищна и декадентска, че да накара и най-преситения гост да въздъхне.

Но при „Темпълтън“, стилът вървеше ръка за ръка с доброто обслужване. Само едно докосване на бутона на снежнобелия телефон във всяка от стаите на апартамента, можеше да ви осигури всичко — от нови хавлиени кърпи до билети за „Ла Скала“ или бутилка съвършено изстудено шампанско в сребърна кофичка. На кръглата масичка за кафе беше поставена кошница за плодове с едро грозде и лъскави ябълки. Малкият хладилник зад бара винаги бе зареден с неотворена бутилка скоч, швейцарски шоколад и френско сирене.

Цветята, които изобилстваха дори в банята и дрешниците, бяха винаги свежи и ежедневно се допълваха с вода или подменяха от добре обучения и винаги любезен персонал.

Марго помириса красивата роза на масата със закуската. Беше с дълга дръжка, ухаеща и току-що разцъфнала. Съвършена, помисли си тя, също както се очаква от всичко, носещо името Темпълтън.

Включително, продължи разсъжденията си, тъй като Джош тъкмо влизаше в стаята, и наследникът на името.

Понеже се чувстваше малко гузна, че нахлу в стаята му толкова рано сутринта, тя му наля кафе от тежката сребърна каничка и после добави щедра доза сметана, както знаеше, че го предпочита.

— Обслужването в „Темпълтън Милано“ си остава най-доброто в града. Същото важи и за кафето. — Подаде му чашата, след като седна при нея на масата.

— Непременно ще предам думите ти на управителя, след като го уволня, задето те е пуснал.

— Не ставай гаден, Джош. — Отправи му най-убедителната си усмивка и съвсем лекичко се подразни, забелязвайки, че изобщо не му действа. — Съжалявам, че те събудих. Изобщо не се замислих за времето.

— Да не се замисляш, е един от най-големите ти таланти.

Марго взе една ягода от купата и я пъкна в устата си.

— Няма да се карам с теб, нито пък ще ти се извинявам, че не легнах с теб, само защото егото ти е наранено.

Усмивката му беше тънка и остра като скалпел.

— Ако те бях разсъблякъл, графиньо, не само че нямаше да се налага да ми се извиняваш, но щеше да ми благодариш.

— О, виждам, че съм сгрещила. Егото ти съвсем не е наранено, а направо болезнено раздуто. Дай да си изясним нещата, Джошуа. —

Наведе се напред и погледът ѝ пламтеше уверено. — Обичам секса. Намирам, че е превъзходен начин за забавление. Но не съм длъжна да се забавлявам всеки път, когато някой предложи да си направим купон. Аз избирам времето, мястото и партньорите си.

Доволна се облегна назад и лениво си взе съвсем мъничка бисквитка от купата. Беше сигурна, че това ще реши въпроса.

— Може би щеше да успееш да ми пробуташ тези декларации. — Права беше, каза си наум. Кафето е превъзходно и настроението му се подобри. — Ако само преди половин час не трепереше и не стенеше под мен.

— Не съм стенела.

Той се усмихна.

— О, да. Стенеше. — Да, наистина, чувстваше се много, много по-добре. — И едва не започна да се гърчиш.

— Никога не се гърча.

— Ще стане.

Марго внимателно отхапа от сладката.

— Всяко момче си има своите мечти. А сега, ако сме приключили с дуела относно секса...

— Скъпа, още дори не съм извадил оръжието си.

— Много глупав намек.

Тук вече го срази.

— Още е рано. Защо не ми кажеш на какво дължа честта да закусвам с теб.

— Цяла нощ стоях будна.

Коментарът, който му хрумна беше не само глупав, но и просташки. Предпочете да го премълчи.

— И?

— Не можах да заспя. Мислех си за положението, в което се намирам, и за възможностите, които ми предложи. Първото изглежда най-разумно. Да извикам агент, който да ми направи предложение за мебелите и бижутата. Това вероятно ще бъде най-бързото решение и с най-малко усложнения.

— Съгласен съм.

Марго стана от масата и разтърка ръце, докато крачеше наоколо. Меките ѝ велурени ботуши стъпваха безшумно и по дебелия килим, и по плочките.

— Вероятно е дошло време да се науча да бъда разумна. На двайсет и осем години съм, безработна, а на вратата ми чука мизерията. Отначало се самосъжالياвах, но сега разбирам, че съм имала невероятен късмет. Успях да посетя места и да правя неща, за които винаги съм мечтала. И защо?

Спря се в средата на стаята и бавно се завъртя под украсения със злато и кристал полилей. С тесните брич панталони и свободно падаща бяла блуза изглеждаше чувствена и неспокойна.

— Защо?

— Защото имам лице и тяло, които изглеждат добре през обектива. Това е всичко. Хубаво лице, страхотно тяло. Не че не трябваше да работя здраво, да проявявам умения и инат. Но в основата на всичко, Джош, е късметът. Късметът, изтеглен от лотарията на гените. Сега, поради обстоятелства, които може би са били, а може би не, извън моята власт, всичко това свърши. И в момента стоя и хленча.

— Никога не си хленчила, Марго.

— Мога да давам уроци по въпроса. Време ми е да порасна, да поема отговорност, да стана разумна.

— Да си направиш застраховка живот — иронично подметна Джош. — Да подадеш молба за карта в библиотеката. Да изрязваш талони.

Тя го изгледа отвисоко.

— Думи, достойни за мъж, който не само е роден със сребърна лъжичка в нахалната си уста, но и целият свят му е поднесен на тепсия.

— Мисля, че имах няколко библиотечни карти — промърмори на себе си той. — Някъде съм ги забутал.

— Ще млъкнеш ли?

— Съжالياвам. — Даде ѝ знак да продължи, но беше разтревожен. Изглеждаше ободрена и щастлива, но не говореше като Марго. Не и като онази възхитително безразсъдна Марго. — Давай нататък.

— Окей, вероятно бих могла да обърна нещата, дори в крайна сметка да успея да се докопам до няколко фотосеанса, да получа място на подиума в Париж или Ню Йорк. Ще отнеме време, но мога да се справя. — Полагаше усилия да запази мисълта си ясна и разсеяно прокара пръст по свещника с форма на девойка с надиплени одежди,

обградена от две чашки със забити в тях малки златисти свещи. — Има и други начини да се печелят пари като модел. Мога да се върна към каталозите, откъдето започнах.

— Да продаваш плюшени мечета?

Тя се извърна с изпепеляващ поглед.

— И какво лошо има в това?

— Нищо. — Разчупи си една малка кифличка. — Харесвам плюшените мечета, като всяко друго момче.

Марго бавно си пое дъх. Няма да я ядоса, не и този път.

— При сегашното ми положение, няма да е лесно да получа ангажименти. Но съм го правила и преди.

— Била си десет години по-млада — услужливо ѝ подсказа той.

— Много ти благодаря, че ми напомни — изсъска през зъби Марго. — Погледни Синди Крофорд, Кристи Бринкли, Лоран Хътън, за бога! Съвсем не са тийнейджърки. А що се отнася до блестящото ти хрумване, идеята за отварянето на магазин е нелепа. През нощта се сетих за поне половин дузина сериозни аргументи срещу това. Дори да оставим настрана факта, че си нямам и най-малко понятие от бизнес, остава по-важният момент, че ако откача дотолкова, че да опитам, напълно е възможно положението, в което се намирам — а то е много нестабилно положение — още повече да се влоши. Повече от сигурно е, че само за шест месеца ще фалирам, ще трябва да понеса още едно публично унижение и ще съм принудена да се продавам по къшетата на пътуващи търговски агенти, които си търсят евтино забавление.

— Права си. И дума не може да става.

— Абсолютно.

— И така, кога искаш да започнеш?

— Днес. — С ликуващ смях, Марго изтича и обви ръце около шията му. — Знаеш ли какво е по-хубаво от това да има някой, който те познава и в червата.

— Какво?

— Нищо. — Целуна го звучно по бузата. — Ако се согласиш да...

— Ще се съглася на драго сърце. — Хвана косата ѝ в ръка и издърпа усмихнатите ѝ устни към своите.

Вече не беше шега. Марго много бързо го разбра. Устните му бяха горещи и изкусни и принудиха нейните да се отворят с въздишка.

Бавните, лениви движения на езика му предизвикаха разтърсващи вълни на страст, от които тялото ѝ затрептя до връхчетата на пръстите.

Би трябвало да ѝ е познато. Беше го целувала и преди, беше усещала вкуса му. Но онези обикновени братски целувки не я бяха подготвили за мигновения, непреодолим пристъп на чисто животинска страст.

Част от разума ѝ се опитваше да се отдръпне, да ѝ напомни, че това е Джош. Джош, който се присмиваше на скъпоценната ѝ колекция от кукли, когато беше на шест години. Който я предизвика да се катери с него по скалите, когато беше на осем, и после я занесе до къщата, когато си срязва крака на един камък.

Джош, който се подсмиваше на юношеските ѝ увлечения по приятелите му, който търпеливо я научи да управлява петскоростната кола. Джош, който винаги беше някъде наблизо, където ѝ да я отвеждаше животът ѝ.

Но сега сякаш целуваше друг човек. Някой, който опасно я възбуждаше. Който болезнено я изкушаваше.

Той го очакваше. Не беше ли мечтал стотици пъти да пие устните ѝ по този начин? Да я усети как се напряга в ръцете му, как устните ѝ откликват на неговите подобно на отрицана стихия?

С удоволствие ще почака. Защото разбра, че ще бъде негова. Разбра, че тя го желае.

Но няма да я улесни.

Отдръпна се, щастлив, че когато миглите ѝ бавно се повдигнаха, очите ѝ бяха потъмнели и замъглени. Дяволски се надяваше, че същият тръпнещ копнеж, който изгаряше слабините му, изгаря и нея.

— Ужасно те бива за това — успя да продума Марго. — Бях чувала слухове. — Осъзна, че седи в скута му, но не беше сигурна дали той я е притеглил, или просто се е сгушила в него. — Струваше ми се, че може да са преувеличени. Всъщност една нощ се промъкнах навън и наблюдавах маневрите ти край басейна с Бабс Карстеърс. Бях впечатлена.

Каквото и друго да беше казала, едва ли щеше така точно да попадне в целта и да попари желанието му.

— Шпионирала си ме с Бабс?

— Само веднъж. Или два пъти. По дяволите Джош, бях на тринайсет. Любопитно ми беше.

— Божичко! — Съвсем точно си спомняше, докъде бяха стигнали нещата с Бабс през една хубава лятна нощ край басейна. — Видя ли... Не, не искам да знам.

— И аз, и Лора, и Кейт бяхме единодушни, че е свръх гърдеста.

— Свръх... — Преди да успее да се разсмее на термина, той се навъси. — Ти, и Лора, и Кейт. Защо направо не продавахте билети?

— Смятам, че е напълно естествено по-малката сестра да шпионира по-големия си брат.

Очите на Джош светнаха.

— Не съм ти брат.

— Както съм седнала, бих казала, че в този факт е спасението за безсмъртните ни души.

Опасните блясъчета преминаха в усмивка.

— Може и да си права. Желая те, Марго. Има безброй най-невероятни, неописуеми и неприлични за изричане неща, които искам да ти направя.

— Добре. — Марго изпусна въздуха, който дори не беше усетила, че досега е задържала. — Толкова за безсмъртните ни души. Слушай, трябва да кажа, че тази промяна е малко ненадейна за мен.

— Не си обърнала внимание.

— Очевидно не съм. — Не можеше да отдели очи от неговите. А би било по-разумно, знаеше го. Беше изживяла всички игри между мъжете и жените и винаги, без никакво изключение, беше запазвала самообладание. Тези очи — сиви, спокойни и самоуверени — я предупреждаваха, че с него не съществува такава възможност. Не за дълго. — Сега вече забелязах, но не съм сигурна за времето на началния изстрел.

— Той бе даден преди години. — Ръцете му се плъзнаха по хълбоците ѝ и леко докоснаха гърдите ѝ. — Далеч преди тебе съм.

— Трябва да реша дали искам да те догоня. — Засмя се и се изплъзна от скута му. — Просто ми се струва твърде неестествено — самата мисъл за секс между теб и мен. — После потърка с ръка мястото над сърцето си, защото то подскочаше като разгонена кобилка. — При това е изненадващо примамлива. Беше време, и то не много отдавна, когато щях да кажа „какво пък толкова, ще бъде забавно“ и щях на бърза ръка да те замъкна в леглото. — Когато Джош се изправи,

тя отново се разсмя и постави масичката помежду им. — Не че се правя на пуританка. Не вярвам в такива работи.

— А на какво се правиш?

— Проявявам предпазливост, поне веднъж в живота си. — Внезапно очите ѝ станаха сериозни, а устните ласкави, вместо насмешливи. — Ти означаваш твърде много за мен. А току-що разбрах, че и аз също означавам много за теб. Не само заради това. — Посочи с жест към лицето си. — Трябва да оправя живота си. Трябва да направя нещо, с което да мога да се гордея. Имам нови планове, всички тези нови мечти. Искам да ги реализирам. Всъщност не — за момент затвори очи тя. — Трябва да ги реализирам. А за да го направя, ще са ми нужни време и усилия. Сексът отвлича вниманието, когато човек го прави както трябва. — Отново се усмихна. — А с нас ще бъде така.

Джош пхна палци в джобовете си.

— И какво ще направиш? Ще дадеш обет за въздържание?

Усмивката ѝ бавно се разшири.

— Чудесна идея. Винаги мога да разчитам на теб за практично решение.

— Шегуваш се — зяпна от удивление той.

— Напълно съм сериозна. — Развеселена от реакцията и на двамата, Марго се приближи и го потупа по бузата.

— Окей, ще се въздържам от секс, докато не подредя живота си и не подкарам бизнеса. Благодаря за идеята.

Той обхвана гърлото ѝ с ръка, но всъщност повече му се искаше да удуши себе си.

— Мога да те съблазня точно за трийсет секунди.

Сега пък той говореше самонадеяно.

— Ако ти позволя — подкупващо отвърна тя. — Но това няма да се случи, докато не съм готова.

— А от мен в манастир ли се очаква да вляза, докато станеш готова?

— Твоят живот си е твоя работа. Можеш да имаш всяка, която пожелаеш. — Обърна се и се върна при бисквитките, после го погледна през рамо. — С изключение на мен. — Но тази мисъл никак не ѝ допаднаше. — Освен, разбира се, ако не желаш да го направим нещо като облог.

Нарочно облизва така онези трохички от долната си устна, помисли си Джош. Разбираше кога една жена се опитва да го влуди.

— Какъв облог?

— Че мога да издържа повече от теб. Че мога да се държа като зрял човек, да владее хормоните си и да се заема сериозно с някаква работа.

С безизразно лице, той допълни кафето в чашата си, после и нейното. Но вътрешно се подсмивваше. Тя си няма и най-малка представа колко време ще ѝ отнеме да отвори вратите на магазина, който замисля. Може да отидат и месеци. А тя няма да издържи толкова дълго, продължи разсъжденията си Джош, докато я наблюдаваше над ръба на чашата си. Той ще се погрижи за това.

— На колко?

— На новата ти кола.

— Колата ми? Моят ягуар? — задави се с кафето той.

— Точно така. Трябва да продам колата си, а не се знае кога ще мога да си купя друга. Ако пръв не издържиш, получавам ягуара. С уреждане на документите и транспорта до Италия.

— А ако ти първа не издържиш? — Марго махна с ръка, за да отхвърли тази възможност, и той се усмихна. — Получавам картините ти.

— Уличните ми сцени! — Сърцето ѝ наистина замря при тази мисъл. Всичките?

— До последната. Освен ако не се боиш да рискуваш.

Тя вирна брадичка и му подаде ръка.

— Съгласна.

Джош улови ръката ѝ в своята, после я повдигна и прокара устни от вътрешна страна на китката, а след това лекичко ухапа дланта ѝ.

— Добър опит — отбеляза тя и я издърпа. — А сега трябва да се заема с делата си. Отивам да продам колата.

— Няма да я закараш на някой посредник, нали? — възрази той, докато тя грабваше чантата и сакото си. — Ще те одерат.

— О, не. — Спря на вратата и се усмихна дяволито и неустоймо. — Не, няма.

ОСМА ГЛАВА

Марго остана поразена колко бързо си възвърна духа. Изобщо не си беше представяла колко забавно, колко стимулиращо може да действа уреждането на сделки. Всичко започна с колата.

Изобщо не изпита неудобство да се възползва максимално от чара си, от целия си сексапил и изобилие от женственост — и не само като разменна монета, но и като оръжия, дадени ѝ от Бога и добре наточени. Беше тръгнала на война.

След като избра посредника за колата, тя оплете жертвата си с ласкателства и усмивки, боравейки майсторски с претенции за неопитност в сделките и за доверието си в неговата преценка. Пърхаше с мигли, придаваше си безпомощно изражение и бавно и кротко го притискаше към стената.

И продължи да изстискава от него лири, докато накрая той едва си поемаше дъх.

В бижутерския магазин попадна на жена и това се оказа по-голямо предизвикателство. Марго беше избрала две от най-хубавите и най-скъпите си бижута и след като прецени, че опонентката ѝ е хитра и практична делова дама без излишна сантименталност, възприе същата тактика.

Получи се като между мъже, помисли си Марго, само че в женски вариант. Преговаряха, спориха, взаимно отхвърляха предложенията си, нападаха се една друга, после стигнаха до условия, които и двете можеха да преглътнат.

Сега, след като прибави полученото за кожите, имаше достатъчно пари в наличност, за да удържи за няколко седмици най-нетърпеливите кредитори.

След като си осигури тази глътка въздух, Марго се залови за работа и направи нещо като предварителен опис на имуществото си, след което започна да го опакова, разбирайки, че колкото по-рано започне да гледа на нещата си като на инвентар, толкова по-лесно ще ѝ бъде. Те вече не са нейни лични вещи. Сега те са капитал.

Всяка сутрин преглеждаше вестниците за предлаганите помещения под наем. Цените я караха да изтръпва от тревога и в крайна сметка разбра, че няма да може да си позволи първокласно място. Нито пък ще може да се рекламира по традиционните начини, ако желае парите да ѝ стигнат за по-дълго време. Оставаше вариантът с наемането на по-второразредно помещение, което сама да разработи, и нетрадиционните методи за реклама.

Облечена в удобен клин и тениска, тя се изпъна на едно от креслата и огледа жилищната си площ. Масичките бяха безмилостно разчистени. Доста от тях бяха струпани край опакованите кашони и сандъци. Картините ѝ продължаваха да висят по стените. Като символ, помисли си Марго, на всичко, което точно в този момент рискува в различни сфери от живота си.

Беше се потрудила доста и в самия апартамент. Гардеробът ѝ беше сведен до една четвърт от първоначалния си обем. Останалите седемдесет и пет процента бяха внимателно опаковани. Беше безжалостна при подбора си — преценяваше с разума, а не с чувствата си. Не че възнамеряваше да започне да се облича като някоя търговка. Ще се облича така, както ще ръководи и бизнеса си — с усет и стил и със смела предизвикателност.

При малко късмет едно от трите помещения, за които се беше уговорила да огледа днес следобед, можеше да се окаже точно това, което търси.

Бързаше да започне, преди пресата да е подхванала здраво положението ѝ. Тук-там вече се бяха появили някои подмятания, че La Margo продава бижутата си, за да плати огромните си дългове. Беше започнала да се измъква през служебния вход, за да избегне репортерите и папараците, които често ѝ устройваха засади пред сградата.

Започваше да се пита дали в крайна сметка наистина не трябва да се откаже от апартамента. Кейт беше права — като продължаваше да го държи, само напразно изчерпваше и без това мизерните си запаси. Ако открие добро място за магазина, може направо да се премести там. Временно.

Така поне, помисли си със смях, нещата ѝ ще бъдат край нея.

Искаше ѝ се Джош да бъде тук, за да обсъдят идеята. Но той беше в Париж. Не, сега вече в Берлин, а след това в Стокхолм. Нямаха

уговорка кога ще го чуе отново, а още по-малко да го види.

Няколкото дни, прекарани заедно в Милано, сблъсъкът и вълнението от онази сутрин в апартамента му, сега изглеждаха повече като сън, отколкото като спомен. Би могла да се съмнява дали наистина изпита онзи копнеж, когато я целуна, но всеки път, когато си помислеше за това, го чувстваше отново.

Вероятно точно в момента хапе ушенцето на някоя фройлайн, помисли си Марго и гневно удари облегалката на дивана, докато ставаше. Никога няма да успее да удържи тези свои палави ръце от някоя готова да падне в тях жена. Проклетникът!

Поне ще спечели колата от цялата бъркотия. Ако не друго, Джош Темпълтън беше мъж, който държи на думата си.

Нямаше време да мисли за него — как се налива с бира и гъделичка някоя немска дебелана. Трябва да се преоблече за срещите и да си придаде подходящ вид. Докато се обличаше, тя репетираше тактиката, която смяташе да използва с агента по недвижими имоти. Придирчива. Огледа се замислено, сплитайки косата си. Никакъв излишен ентузиазъм.

— Тази стая... — Неодобрителен поглед, жест с ръката. — Малка е. — Или пък ще се окаже прекалено голяма, за да отговаря на нуждите ѝ. Докато се разхожда, ще издава отчаяни възклицания и ще остави агента да се опитва да я убеди. Разбира се, тя ще си остане неубедена. Ще каже, че наемът е абсурден. Ще поиска да види нещо друго, ще каже, че след час има друга среща.

Отстъпи назад и се огледа преценяващо. Да, черния и костюм имаше делови вид, но и даваше възможност на италианското око да отгатне и оцени. Стегнатата плитка изглеждаше женствена, изискана, но не превзета, а огромната чанта „Вандалино“ беше скроена с формата на папка.

Много е възможно опонентът ѝ — а сега тя гледаше на всеки от другата страна на деловите ѝ сделки като на опонент — вече да е разпознал името ѝ. Със сигурност ще познае лицето ѝ. Толкова подобре. По всяка вероятност той ще сметне, че има насреща си лекомислена, празноглава бамбина. А това не само ще ѝ даде предимство, но и гъделичкащото задоволство да му докаже, че греша.

Пое си дъх и се вгледа в отражението си. Марго Съливан не е някаква бамбина, настоя пред собствения си образ. Марго Съливан е

бизнес дама, с мозък, амбиции, цели и решимост. Марго Съливан не е сред губещите. Тя е сред оцеляващите.

Затвори очи за момент и се помъчи да повярва в думи те си. Всъщност няма значение, каза си вътрешно разтреперана, стига да накарам всички останали да повярват.

Проклетата да е, ако не успее.

Тъкмо когато мятеше чантата си на рамо и поемаше към вратата, телефонът иззвъня.

— Кажете името си и оставете кратко съобщение — изрече по посока на настоящия звук, — и ще ви се обади по-късно.

По-нетърпеливия глас на Кейт я накара да спре.

— Върви по дяволите и на майната си, Марго! Ще вдигнеш ли някога това нещо? Знам, че си там. Знам, че стоиш точно там и се подхилваш към телефона. Вдигни го, чуваш ли? Важно е.

— Все е важно — промърмори Марго и наистина се подсмихна.

— Дявол да те вземе, Марго. Отнася се за Лора.

Марго се хвърли към телефона и блъсна слушалката в ухото си.

— Пострадала ли е? Какво стана? Злополука ли?

— Не, не е пострадала. Махни си обещата, защото трака в телефона.

Марго я свали, обзета от възмущение.

— Ако ми изкара акъла само за да ме накараш да говоря с теб...

— Като че ли си нямам друга работа в пет часа сутринта на петнайсети април, та да си правя шегички по телефона. Слушай, скъпа, не съм мигвала от двайсет и шест маса и лигавицата на стомаха ми е почти напълно унищожена от кофеин. Не се захващай с мен сега!

— Ти ми се обади, забрави ли? Тъкмо излизах.

— Лора отива да се види с адвокатата си.

— С адвокат? В пет сутринта? Каза, че не става дума за злополука.

— Нямах предвид в буквалния смисъл. Има среща в десет. Аз нямахме и да разбера, но адвокатът ѝ е наш клиент и мислел, че знам. Каза, че съжالياва, че е толкова разстроена и че...

— Кажи го направо, Кейт.

— Съжالياвам, обърках се. Развежда се с Питър.

— Развежда се? — Тъй като креслото, което стоеше до телефона, сега се намираще при стоката, Марго рязко седна на пода. — О,

господи, Кейт, нали не е заради мен?

— Светът не се върти само около теб, Марго. По дяволите, извинявай! Не е по твоя вина — продължи по-кратко. — Не успях да измъкна Бог знае какво от нея, когато отидох да я видя, но, изглежда, решаващ е бил моментът, когато е налетяла на него и секретарката му. И съвсем не ѝ е диктувал писмо.

— Шегуваш се. Толкова е...

— Банално? — язвително подхвърли Кейт. — Нормално? Отвратително?

— Да.

— Е, това е положението. Ако се е случвало и преди, не ми е казвала. Но мога да те уверя, че изобщо няма да му даде втори шанс. Напълно сериозна е.

— Добре ли е?

— Изглежда много спокойна, много цивилизована. До гуша съм затънала тук, Марго, не мога да се справя с нея. Знаеш каква е, когато е наистина разстроена.

— Поема всичко в себе си — промърмори Марго и нетърпеливо подхвърли обещата в ръката си. — А децата?

— Просто не знам. Ако можех да се измъкна оттук, щях да го направя. Но има поне още деветнайсет часа, преди да приключим. Тогава ще я хвана на тясно.

— Аз ще съм там до десет часа.

— Точно това се надявах да чуя. Ще се видим у дома.

— Не знам защо толкова се учудвам, че си прелетяла десет хиляда километра за подобно нещо, Марго — Лора сръчно зашиваше звездички по късата поличка на Али за балетното представление на дъщеря си. — Съвсем типично за теб.

— Исках да разбера как си, Лора. Исках да разбера какво става.

Спря да крачи из всекидневната и подпря ръце на хълбоци. Беше на ръба на изтощението и в онова унесено състояние след дълго пътуване. Десетте часа се оказаха недостатъчни. Бяха ѝ нужни почти петнайсет, за да направи всички връзки и престои. Сега очите ѝ се затваряха от умора, а Лора просто си седеше тук и спокойно правеше бод след бод.

— Няма ли поне за минутка да оставиш тази глупост и да поговориш с мен?

— Али ще бъде смазана, ако те чуе как наричаш фееричната ѝ поличка. — Но дъщеря ѝ е в леглото, помисли си Лора. В безопасност и в неведение. Засега. — Седни, преди да си припаднала, Марго.

— Не искам да сядам. — Ако го направи, беше сигурна, че просто ще загуби съзнание.

— Не очаквах точно ти да се разстроиш толкова. Не може да се каже, че много обичаш Питър.

— Обичам теб. И те познавам, Лора. Не си от тези, дето ще захвърлят десетгодишен брак, без да страдат.

— Не страдам. Стегнала съм се. И ще се държа колкото мога по-дълго. — Нежно прокара ръка по готовата балетна поличка. — В другия край на коридора има две малки момиченца, които имат нужда някой в живота им да бъде силен и сигурен. Марго... — вдигна очи и я погледна объркано. — Не вярвам, че ги обича. Мисля, че изобщо не го интересуват. Мога да понеса, че не обича мен. Но те са негови деца. — Отново помилва тюлената материя, сякаш това бе лицето на дъщеря ѝ. — Искаше синове. Наследници на Риджуей. Момчета, които да станат мъже и да носят фамилията му. Е — остави полата тя, — но има дъщери.

Марго нервно запали цигара и се настани на фотьойла.

— Каж ми какво се случи.

— Престана да ме обича. Не съм сигурна дали изобщо ме е обичал истински. Искал е представителна жена. — Лора помръдна с рамене. — Смятал е, че е намерил такава. През последните две-три години започнаха разногласията ни по твърде много въпроси. Или по-скоро, аз започнах да изразявам несъгласието си с него на глас. А това не му харесваше. О, няма полза да ти разправам всички подробности — махна с ръце, подразнена от себе си. — Най-важното е, че се отчуждихме. Той започна да прекарва все повече време извън дома. Помислих си, че има връзка с друга жена, но когато го упреквах, той така нетипично за него се разгневяваше и аз сметнах, че греша.

— Но не си грешала.

— Не съм сигурна за тогава. Но и няма значение. — Лора рязко се извърна и отново взе тюлената пола, за да прави нещо с ръцете си. — Не ме е докосвал повече от година.

— Година! — Може би е глупаво да се шокира от мисълта за брак без интимен живот, но въпреки това Марго бе смаяна.

— Отначало поисках да отидем на консултация, но той се ужаси от идеята. След това реших, че трябва да опитам някаква терапия и той бе повече от ужасен — изрече с бърза и плаха усмивка Лора. — Щяло да се разчуе и какво щели да си помислят хората, какво щели да кажат?

Без секс. Нищо. Цяла година. Марго успя да преодолее шока и се съсредоточи.

— Но това е направо смешно.

— Може би. Обаче аз престанах да се тревожа. Беше по-лесно да престана да се тревожа за това и да насоча вниманието си към децата и към къщата. Към живота си.

Какъв живот? — поиска да попита Марго, но замълча.

— През последните няколко седмици обаче виждах, че това се отразява на децата. Особено на Али. — Внимателно остави полата и кръстоса ръцете си в скута, за да ги успокои. След като ти си тръгна, реших, че трябва да си изясним нещата. Трябваше да разберем какво не е наред. Отидох в апартамента в хотела. Смятах, че ще е по-добре, ако поговорим там, далече от децата. Бях готова да направя каквото трябва, за да оправим отново нещата между нас.

— Била си готова — прекъсна я Марго, като скочи и гневно издуха струйка дим. — Звучи ми, сякаш...

— Няма значение как ти звучи — кротко отвърна Лора. — Така беше. Както и да е, беше късно вечерта. Първо сложих момичетата да си легнат. През целия път дотам, репетирах кратката си реч — затова как имаме зад гърба си цяло десетилетие, имаме семейство, минало. — Като си помислеше сега, това я размиваше. Стана от мястото си и реши, че може да си позволи едно малко бренди. Докато наливаше двете чашки, продължи да разказва останалата част. — Апартаментът беше заключен, но аз имам ключ. Нямах го в кабинета. — Спокойно подаде чашата на Марго, после отново седна със своята. — Отначало се ядосах, защото си помислих, че е излязъл на някоя късна делова вечеря, или нещо такова, и напразно съм била толкова път. Но след това забелязах светлината под вратата на спалнята. Едва не почуках. Можеш ли да си представиш каква покъртителна ситуация, Марго — едва не почуках? Вместо това, направо отворих вратата — отпи внимателно глътка бренди. — Да, наистина имаше делова вечеря.

— Със секретарката?

Лора се изсмя презрително.

— Като в някой лош френски фарс. Ето го пред нас съпругът, прелюбодеец, изпънат на леглото с ярко боядисаната си червенокоса секретарка и купа охладени скариди.

Марго едва успя да сподави смеха си.

— Скариди?

— И нещо, което приличаше на пикантен сос, заедно с бутилка „Дом“ за улесняване на храносмилането. Влиза нищо неподозиращата, пренебрегната възпитана съпруга. Сцената замръзва. Никой не проговаря, чуват се само акорди от Болерото.

— Болерото! О, господи! — Останала без дъх, Марго се свлече в едно от креслата. — Съжалявам, съжалявам. Нищо не мога да направя. Прекалено съм уморена, за да се овладея.

— Продължавай да се смееш. — Лора усети как и тя самата е готова да се разсмее. — Смешно е. Жалко е. С невероятно и глупаво достойнство съпругата изрича: „Ужасно съжалявам, че прекъснах деловата ви вечеря“.

Трябваше да положи огромно усилие, но Марго успя да си поеме дъх.

— Не си го казала.

— Казах го. Те направо се опулиха насреща ми. Никога преди не съм виждала Питър да се кокори така. Почти си струваше. Свежата млада секретарка започна да пици и направи опит да се покрие, но в стремежа си към благоприличие разля пикантния сос в скута на Питър.

— Ох! Ох, господи!

— Страхотен момент — тежко въздъхна Лора, като се чудеше кой от тримата се беше почувствал по-глупаво. — Казах им да не стават, че сама ще намеря вратата. И си тръгнах.

— Просто така?

— Просто така.

— Но той какво каза? Как го обясни?

— Нямам представа. — Сивите ѝ очи погледнаха с решителен израз, който беше типично Темпълтъновски — строг, решителен и неотстъпчив. — Не отговарям на обажданията му, а и онази негова глупава автоматична врата накрая все пак оправда съществуването си. — Докато наблюдаваше как ласкавите ѝ иначе устни се изпъват

решително, Марго си помисли, че е все едно да видиш как коприна се превръща в стомана. — Не може да влезе, защото съм наредила на персонала да не го допуска. Във всеки случай досега е направил само един опит.

— Няма ли поне да разговаряш с него?

— Няма за какво да разговаряме. Дълго търпях безразличието му. Дълго търпях пълната му липса на внимание и уважение към мен и моите чувства. Но няма да търпя — нито за миг — лъжите и изневяратата му. Може и да си мисли, че забавленията със секретарката са просто част от суверенните му права. Ще трябва да разбере, че изобщо не е така.

— Сигурна ли си, че това искаш?

— Така ще бъде. С брака ми е приключено. — Сведе поглед към чашата с брендите си, без да вижда нищо. — И толкова.

Инатът е класическа черта на Темпълтън, помисли си Марго. Внимателно загаси цигарата и се пресегна да докосне скованата ръка на Лора.

— Мила, знаеш, че няма да е толкова лесно — от юридическа и емоционална гледна точка.

— Ще направя всичко, което трябва, но повече няма да играя ролята на лесно залъгваната възпитана женичка.

— Ами момичетата?

— Ще им помогна да го преживеят. — Все някак. По някакъв начин. — Ще им обясня. — В душата ѝ припламнаха малките езичета на страха, но тя не им обърна внимание. — Не мога да постъпя по друг начин.

— Добре. Заставам изцяло зад теб. Слушай сега, ще слеза долу да намеря някаква храна. Кейт ще е гладна като вълк, когато пристигне.

— Кейт няма да дойде тази вечер. Винаги се строполява в леглото за двама и четири часа след приключване на данъчните плащания.

— Ще дойде — обеща Марго.

— Човек ще си помисли, че съм на смъртен одър — промърмори Лора. — Добре, ще кажа да приготвят стаята ѝ. Твоята също. И ще отидем двете да направим няколко сандвича.

— Аз ще отида да направя няколко сандвича. Ти се погрижи за стаите. — Това, каза си наум Марго, ще ѝ даде достатъчно време, за да

измъкне информацията от майка си.

Откри Ан точно там, където очакваше — в кухнята, вече заета с подреждането на студеното месо и пресни зеленчуци.

— Нямам много време — веднага започна Марго и се насочи право към каничката с кафе. — Ще слезе само след минутка. Всъщност никак не е добре, нали?

— Оправя се. Не желае да говори за това, още не се е свързала с родителите си.

— Отрепка, плужек! — Краката ѝ трепереха от умора и ѝ струваше усилие да крачи гневно из кухнята, но Марго продължи с пълна пара. — И онази малка курва, секретарката му, тръгна да работи допълнително. — Млъкна, защото забеляза погледа на майка си. — Добре де, и аз не изглеждах по-добре в историята с Ален. Вероятно фактът, че смятах, че си урежда развода, не може да мине за извинение, но поне семейството на жена му не ми попълваше чековете за заплатата. — Глътна кафето, за да зареди организма си. — По-късно можеш да ми четеш проповеди за моите грехове. Точно сега се тревожа единствено за Лора.

Проницателното око на майката забеляза признаците на изтощение и притеснение.

— Няма да ти чета проповеди. Никога не е помогнало, докато беше малка, а едва ли и сега може с нещо да помогне. Ти правиш каквото си си наумила, Марго. Винаги е било така. Но съдбата те е довела тук, където приятелката ти има нужда от теб.

— Наистина ли? Винаги е била най-силната. Най-добрата — добави с печална усмивка. — И най-кротката.

— Мислиш ли, че ти си единствената, която се чувства отчаяна, защото всичко около нея се разпада? Кой иска да си скрие главата в пясъка, вместо да се изправи пред утрешния ден? — Моментен пристъп на гняв накара Ан да затръшне на масата самуна хляб. О, беше уморена, потисната, а сетивата ѝ подскачаха като гумена топка от радост, че дъщеря ѝ си е у дома, от жал за Лора и от отчаяние, че не знае какво да стори и за двете. — Уплашена е и е изпълнена с угризения и тревоги. И ще става още по-зле за нея. — Стисна устни, но не успя да се овладее. — Семейството ѝ е разбито и независимо дали можеш да го забележиш, или не, но същото е и със сърцето ѝ.

Време е да се отплатиш поне отчасти за всичко, което винаги ти е давала, и да ѝ помогнеш да се справи.

— Защо, смяташ, съм тук? — сопна ѝ се Марго. — Оставих всичката си работа и прелетях десет хиляди километра, за да ѝ помогна.

— Благороден жест. — Суровите, обвиняващи очи на Ан се взряха в тези на дъщеря ѝ. — Винаги си си падала по големите жестове, Марго, но да подкрепиш приятеля си изисква нещо повече. Колко ще останеш този път? Ден, седмица? Колко време ще мине, преди да решиш, че повече не можеш да издържиш? Преди усилието да се грижиш за друг човек да се превърне в неудобство? Преди отново да се втурнеш към бляскавия си живот, където няма да се налага да мислиш за друго, освен за себе си?

— Добре. — Чувстваше ръцете си несигурни и затова остави чашата. — Защо не си кажеш всичко, мамо? Струва ми се, че доста ти се е насъбрало.

— О, на теб ти е лесно, нали, да идваш и заминаваш, както ти скимне? Да изпращаш пощенски картички и подаръчета, като че ли това може да компенсира факта, че обръщаш гръб на всичко истинско, което си получила. — Собствените ѝ тревоги послужиха на Ан като катализатор за трупаната от години обида. Тази обида изригна навън, преди да успее да я спре, и злъчта ѝ опръска и двете. — Израсна в този дом, преструвайки се, че не си дъщеря на прислужница, а мис Лора винаги се е отнасяла с теб като със сестра. Кой ти изпрати пари, след като избяга? Кой използва влиянието си, за да ти уреди първите снимки? Кой беше винаги на твое разположение тук? — продължаваше да задава въпросите си и едновременно да трупа филийките хляб като някой разгневен картоиграч. — Но ти беше ли тук за нея? През последните няколко години, когато се бореше да запази семейството си, когато се чувстваше самотна и тъжна, къде беше ти?

— Откъде можеш да знаеш?

— Защото мис Кейт сигурно ти е казвала. Но ако не беше така обсебена от Марго Съливан, щеше да я чуеш.

— Никога не бях онова, което ти искаше — уморено отвърна Марго. — Никога не бях Лора. И не мога да бъда.

Сега върху умората и тревогата се насложи и чувството за вина.

— Никой не е искал да бъдеш това, което не си.

— Така ли, мамо? Ако можех да съм по-послушна, по-великодушна като Лора, по-разумна, по-практична като Кейт. Мислиш ли, че не го знаех, че не го долавях в поведението ти през всеки ден от живота си?

Слисана и обърквана, Ан поклати глава.

— Може би, ако повече харесваше онова, което имаше, и онова, което беше, вместо да бягаш от него, щеше да си по-щастлива.

— Може би, ако поне веднъж ме беше погледнала и беше харесала това, което бях, нямаше да избягам толкова бързо, нито толкова далече.

— Не желая аз да нося отговорност за начина ти на живот, Марго.

— Недей, аз ще си я нося. — „И защо не?“ — каза си наум. И без това вече имаше толкова много на сметката си, че още мъничко едва ли ще има някакво значение. — Аз ще си нося и вината, и славата. Така няма да имам нужда от твоето одобрение.

— Не знам някога да си го търсила. — Ан бързо напусна стаята и остави Марго сама да се терзае.

Така продължи три дни. Беше необичайно. Всъщност никога не бяха живели заедно в къщата като големи. На осемнайсет Лора се омъжи, Марго избяга в Холивуд, а Кейт, която вечно се бореше да премахне единствената година, която ги разделяше във възрастта, се дипломира по-рано и незабавно замина за Харвард.

Сега останаха в къщата. Кейт използва претекста, че няма сили да кара колата обратно чак до апартамента си в Монтерей, а Марго обяви, че е в период на изчакване. Реши, че майка ѝ имаше право за някои неща. Лора се справяше. Но трудната ситуация тепърва предстоеше. Вече започваха да наминават някои посетители. Повечето от компанията в кълбтри клуба, забеляза Марго, душейки за клюки относно разпадането на съюза Темпълтън — Риджуей.

Една нощ Марго откри Кейла, застанала на пост пред вратата на спалнята на Лора, защото се страхуваше, че мама също може да си замине.

Точно тогава престана да мисли, че всичко ще се успокои и ще може да се върне в Милано. Майка ѝ беше права и за още нещо, реши тя. Беше време Марго Съливан да докаже приятелството си и да се отплати за онова, което ѝ бяха дали. Обади се на Джош.

— Шест сутринта е — проплака той, когато успя да го открие в „Темпълтън Стокхолм“. — Само не ми казвай, че си се превърнала в един от онези изроди на цивилизацията, Марго — ранобудната личност.

— Изслушай ме. Намирам се в Темпълтън хауз.

— Всичко е наред тогава. Там сега е ранният следобед. Какво означава това, че си в Темпълтън Хауз? — запита той, когато мисълта му започна да се прояснява. — Какво, по дяволите, правиш в Калифорния? Трябваше да уреждаш работите си в Милано.

Марго изчака за момент. Осъзна, че сега за първи път ще го изрече на глас. За първи път ще признае, че губи част от живота си.

— Няма да се връщам в Милано. Поне в скоро време. — Докато гласът му избухваше в ухото ѝ с въпроси и обвинения, тя виждаше как се стопява една мечта. Надяваше се да може да я замени с друга. — Няма ли да млъкнеш за момент? — сопна му се остро. — Налага се да направиш всичко каквото е необходимо, за да уредиш изпращането на нещата ми тук.

— Нещата ти?

— Повечето така или иначе са опаковани, но останалите ще трябва да се опаковат допълнително. Темпълтън сигурно имат служба, която се занимава с този род неща.

— Разбира се, но...

— Ще се реванширам, Джош, но не знам на кого да се обадя, а и точно в този момент не мога да си позволя допълнителни разходи. Самолетните билети изчерпаха ресурсите ми.

Типично, помисли си Джош и подпъхна една възглавница зад гърба си. Съвсем типично.

— Тогава защо, по дяволите, си купи самолетен билет до Калифорния?

— Защото Питър е мамил сестра ти със секретарката си и Лора се развежда.

— Не можеш просто така да се качваш на самолета всеки път, когато... Какво каза, по дяволите?

— Чу ме. Подала е молба за развод. Не вярвам той да я оспорва, но и не смятам също, че цялата работа ще се уреди съвсем приятелски. Тя, както винаги, се опитва да се справи сама с по-голямата част и аз реших, че няма да я оставя.

— Нека да поговоря с нея. Дай ми я.

— В момента спи. — Но дори и Лора да беше напълно будна и да стоеше до нея, нямаше да ѝ даде телефона. Леденият гняв в гласа на Джош проникваше през линията. — Днес пак имаше среща с адвоката и е разстроена. Най-доброто решение е да остана тук. Ще я помоля да ми помогне да намеря подходящо място за магазина. Това ще ангажира част от съзнанието ѝ. Лора винаги повече я бива да се грижи за някой друг, отколкото за себе си.

— В Калифорния ли ще останеш?

— Така няма да се налага да се притеснявам за данъка добавена стойност или за италианските закони, нали? — Усети как очите ѝ се наливат с ненавистните сълзи на самосъжаление и безмилостно ги преглътна обратно. За да е сигурна, че гласът ѝ ще остане решителен и твърд, Марго стисна зъби. — Като стана дума за закона, може ли да ти дам пълномощно, или както там се нарича? Трябва да продадеш апартамента ми, да прехвърлиш сметките ми и въобще всичките там юридически подробности.

Подробностите за това, което беше замислила, започнаха да проникват и да объркват мисълта му. Типично ли го беше нарекъл? Нищо никога не беше типично при Марго.

— Ще напиша едно и ще ти го пратя по факса. Можеш да го подпишеш и да ми го върнеш обратно в „Темпълтън Милано“. Къде, по дяволите, се намира Риджуей?

— Според слуховете още е в апартамента в хотела.

— Скоро ще го уредим.

Лично тя харесваше ледената омраза в гласа му, но...

— Джош, не съм сигурна, че Лора би искала да го изхвърлиш на този етап.

— Аз заемам по-висока позиция от Лора в йерархията на „Темпълтън“. Ще се погрижа за изпращането веднага щом мога. Има ли някакви изненади, за които трябва да съм подготвен?

Сметката ѝ от Америкън Експрес беше пристигнала точно преди да тръгне. Реши, че няма нужда от още един удар точно в този момент.

— Не, нищо, което заслужава да се спомене. Съжалявам, че те товаря с това, Джош. Разбирам го, но не знам как иначе да остана тук при Лора и да организирам и отворя магазина, преди да ме вкарат в затвора за дългове.

— Не се тревожи за това. Хаосът е моята професия. — Представяше си как е оставила цялата бъркотия, за да се втурне да помага на приятелката си. Лоялността винаги е била най-достойното ѝ за възхищение качество, помисли си той. — Иначе как се чувстваш?

— Добре съм. И все още недокосната — допълни бързо. — Сам ли си в леглото?

— Ако изключим шестчленния женски волейболен отбор на Швеция. Хелга има ужасно остри шпайкове. Няма ли да попиташ с какво съм облечен?

— Черни боксерки, малко пот и една огромна усмивка.

— Как отгатна? А ти с какво си облечена?

Марго бавно прокара език по зъбите си.

— О, само с онова малко... много малко... бяло дантелено бюстие.

— И високи токчета.

— Естествено. И прозрачни бермуди. В горния им край има малки розички. Много приличат на тази, която точно в момента пъхам между гърдите си. Трябва да допълня, че тъкмо излизам от ваната и все още съм малко... влажна.

— Господи! Много те бива за това. Затварям.

Отговори му с продължителен гърлен смях.

— Ще ми бъде приятно да карам онзи ягуар. Съобщи ми кога да очаквам пристигането му.

След като телефонът изщрака в ухото ѝ, тя още веднъж се разсмя, обърна се и се озова почти лице в лице с Кейт.

— Откога стоиш тук?

— Достатъчно, за да съм смутена. Секс по телефона ли правехте току-що с Джош? С нашия Джош?

Марго безгрижно отметна косата зад ухото си.

— Всъщност по-скоро беше подготвителна игра. Защо?

— Окей. — Ще трябва да си помисли малко за това. — Ами какво беше това за организирането и отварянето на магазина?

— Бре, бре, ти си имала много големи уши, а? — Марго ги издърпа достатъчно силно, че да накара Кейт да изскимти. — Добре, сядай. Мога да ти разкрия основния замисъл.

Кейт я изслуша, като единственият ѝ коментар беше по някое изсумтяване, пръхтене или мърморене.

— Предполагам, че си изчислила първоначалните разходи?

— Ъ-ъ...

— Правилно. И си се погрижила за разрешителни, такси, поискала си данъчен номер.

— Трябва да изгледа някои подробности — поясни Марго. — И съвсем типично за теб е да плиснеш студена вода в лицето ми.

— Да, бе, а пък аз си помислих, че всичко е добре обмислено.

— Защо да не превърна в бизнес разпродаването на вещите си? — запита Марго. — Какво лошо има да превърна унижението в приключение? Само защото не съм се сетила да подам молба за някакъв си глупав данъчен номер, не означава, че не мога да го организирам.

Кейт се облегна назад и допря върховете на пръстите си. Идеята не беше напълно налудничава, замисли се тя. Всъщност имаше някои сериозни финансови предимства. Ликвидация на имуществото чрез старомодната еднолична фирма. Кейт реши, че би могла да помогне за изглаждане на някои подробности, ако Марго наистина е решила да се пробва като капиталист. Ще бъде рисковано, разбира се, но Марго винаги е поемала рискове.

— Значи ще станеш продавачка?

С безизразен поглед Марго изучаваше маникюра си.

— Представям си го по-скоро нещо като консултант.

— Марго Съливан — тържествено обяви Кейт, — която продава употребявани дрехи и дрънкулки.

— Произведения на изкуството.

— Няма значение. — Развеселена, Кейт изпъна краката си и кръстоса глезени. — Изглежда, най-после е дошло куково лято.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Марго застана пред магазина на оживената „Кенъри Роуд“. Широката витрина искреше на слънцето и беше защитена срещу атмосферните влияния с очарователна малка покрита веранда. Вратата беше от релефно стъкло и гравирен букет от лилии. Старомодният месингов обков меко проблясваше. Островърхият покрив беше покрит с редички червени керемиди, избелели до розово от годините.

Чуваше се тиха мелодия на въртележка, острият писък на чайките и неспирната глъчка на туристите. Долитацията откъм океана бриз разнасяше миризмата от кухните на павилионите и откритите ресторанти по Кея на рибарите. Наоколо подрънкваха двуместни велосипеди.

Уличното движение беше едно безкрайно задръстване от коли, отчаяно търсеци място за паркиране, което изглеждаше почти невероятно в този пренаселен пристан за туристи.

Навсякъде кипеше оживление — хора, шумове и движение. Малките магазинчета покрай улицата, ресторантите и увеселителните заведения ги привличаха ден след ден, месец след месец.

Всички останали сгради, помисли си Марго, тесните магазинчета, празните складови помещения, които беше посетила досега, са били само стъпала, водещи към това място.

— Идеално е — изрече тя.

— Още дори не си влязла вътре — възрази Кейт.

— Знам, че е идеално. Това е моето място.

Кейт размени бърз поглед с Лора. Имаше доста добра представа какви са наемите в този район. Ако ще мечтаеш, поне мечтай смело. Но пък Марго винаги точно това бе правила.

— Агентът сигурно вече е вътре. — Пристигането със закъснение влизаше в стратегията на Марго. Не искаше да изглежда прекалено нетърпелива. — Просто ме оставете аз да говоря.

— Да я оставим тя да говори — промърмори Кейт и направи гримаса към Лора. — След това ще обядваме, нали така? — Долавяше

уханието на пържена риба и пикантни сосове, долитащи откъм кея. Тъпи и постоянни пробуждания от глад атакуваха стомаха ѝ. — Този е последният предобед.

— Този е единственият. — С изпънати за битка рамене, Марго изкачи стъпалата до вратата. Едва се възпря да не откъсне табелката, с която помещението се предлагаше под наем. По гърба ѝ вече преминаваха леки тръпки на собственическо чувство. Изобщо не се замисли за тях или за факта, че вероятно и преди безброй пъти е минавала покрай тази сграда.

Почувства го сега и това бе достатъчно.

Главното помещение беше широко и празно. Върху дървения под имаше следи, там, където преди това са стояли щандовете и витрините. Боята по стените беше променила цвета си от бяло до нещо, наподобяващо старо тесто, и те бяха осеяни с малки дупчици на местата, където предишният наемател бе окачвал стоката си.

Но тя видя единствено прекрасен сводест проход, който отвеждаше към съседното помещение, очарованието на клиновидните метални стъпала на спираловидната стълба, отвеждаща към второто ниво, вълшебния, дъгообразен балкон. Разпозна симптомите у себе си — ускоряване на пулса и изостряне на погледа. Често бе изпитвала същото, когато влизаше при „Картие“ и виждаше нещо, което изглеждаше така, сякаш очакваше именно нея.

Усетила вълнението ѝ, Лора постави ръка на рамото ѝ.

— Марго!

— Не го ли виждаш? Не можеш ли просто да го видиш?

— Виждам, че се нуждае от къртовски труд — сбърчи нос Кейт. Въздухът миришеше на... тамян? Марихуана? Стари свещи? — И дезинфекция.

Без да ѝ обръща внимание, Марго се приближи до някаква олющена врата и я отвори. Вътре имаше малка баня със стара мивка с педал и очукани плочки. Остана възхитена.

— Здравейте! — Гласът отекна откъм втория етаж, последван от бързото почукване на остри точета по дърво. Лора се смръщи.

— О, господи, не и Луиза! Марго, ти каза, че имаш уговорка с някой си господин Нюмън.

— Ами да, така беше.

Гласът отново се обади и ако имаше нещо, зад което да се скрие, Лора непременно щеше да го стори.

— Мис Съливан, вие ли сте? — Жената се появи в горния край на стълбата. Беше цялата в розово — от свободното разкроено сако до потропващите токчета. Косата ѝ имаше умело подбран пепеляворус цвят, който фризьорите често предпочитаха за прикриване на белите коси и беше безмилостно тупирана във формата на шлем, обграждащ розовите бузки. На китките на ръцете ѝ потракваха златни гривни, а на лявата ѝ гръд пламтеше огромна брошка с форма на слънце.

В средата на петдесетте, прецени с опитно око Марго, но отчаяно се бори да остане на четирийсет. Много сполучливо изпъване на лицето, продължи мислено и се усмихна любезно, докато жената се спускаше по извитата стълба, потрепвайки на всяко стъпало. Редовни занимания по аеробика, за да се поддържа формата, твърде възможно да са допълнително подпомогнати от липосукция.

— ... само трябва да опресня паметта си — продължи да чурулика като птичка Луиза. — Не съм идвала насам от няколко седмици. Миличкият ми Джони трябваше да ви го покаже, но тази сутрин претърпя мъничка злополука с колата си. — Когато съвсем леко задъхана стигна долния край на стълбата, тя подаде ръка. — Толкова ми е приятно да се запознаем. Аз съм Луиза Меткалф.

— Марго Съливан.

— Да, наистина сте вие. — Очите ѝ с цветни лещи и внимателно поставени бронзови сенки светнаха любопитно. — Веднага ви познах. Нямах представа, че клиентът ми за един часа била самата Марго Съливан. А вие наистина сте толкова прекрасна, колкото на всичките ви снимки. А пък те толкова често са нагласени, нали така? После срещате някой, когото сте виждали стотици пъти и се чувствате така разочарован. Имали сте толкова интересен живот, нали?

— И още не е приключил — вметна Марго и накара Луиза да се засмее сподавено.

— О, не, наистина. Какво щастие, че сте толкова млада и красива. Сигурна съм, че лесно можете да преодолеете всяка временна неприятност. Бяхте в Гърция, нали така?

— Здравей, Луиза.

Тя се обърна и сложи ръка на сърцето си.

— Я, Лора, скъпа! Не те видях. Каква приятна изненада.

Познавайки обичайната практика, Лора я пресрещна и двете си размениха въздушни целувки.

— Изглеждаш чудесно.

— О, работната ми форма — приглади сакото си Луиза, а под него гърдите ѝ щастливо се надигаха, предвкусвайки клюката. — Толкова ми е приятно по два-три пъти в седмицата да се позанимавам с малкото си хоби. С недвижимите имоти човек попада на такива интересни места и се среща с толкова много хора. След като Бенедикт е все зает, а децата вече израснаха, трябва да запълвам с нещо времето си. — Искрящите ѝ очи застанаха нащрек. — Не знам ти как успяваш, скъпа, с онези две прекрасни дечица, с благотворителната ти дейност и обществения живот. Тъкмо казвах на Барбара — нали помниш дъщеря ми, Барбара — колко много ти се възхищавам. Как се справяш с всичките комитети и функции, с възпитанието на децата. Особено сега, когато преживяваш този процес. Разводът. — Последното беше прошепнато, сякаш е някаква неприлична дума. — Такава мъка за всеки, който го е преживял, нали? Ти как го понасяш, скъпа?

— Добре. — Повече като отчаян опит да я спре, отколкото заради възпитанието, Лора придърпа Кейт напред.

— Това е Кейт Пауел.

— Приятно ми е да се запознаем.

Кейт не си направи труда да ѝ припомни, че вече са се срещали поне пет-шест пъти. Жени като Луиза Меткалф никога не я запомнях.

— От сградата ли се интересуваш, Лора? — продължи тя. — Доколкото разбрах, човекът по телефона е изявил желание да я наеме, но ако искаш да направиш инвестиция, след като вече си самостоятелна, така да се каже, ще бъде идеално за теб. Когато жената остане сама, трябва да помисли за бъдещето си, не съм ли права? Собственикът е съгласен на продажба.

— Всъщност Марго се...

— О, разбира се. Моля за извинение. — Извъртя се на токетата си към Марго, наподобяваща на оръдие на танк, което се прицелва в нов обект. — Нали разбирате, да видиш отново стар приятел. Вие двете сте приятелки от години, нали? Толкова е хубаво, че можете да сте заедно в тези тежки за нашата Лора времена. Прекрасна сграда, нали? Много добро местоположение. Няма да имате никакви проблеми

с намирането на подходящ наемател. И мога да ви препоръчам много надеждна фирма.

Да го купи? Да го притежава. Марго трябваше да преглътне насъбралата се в устата ѝ слюнка. Уплашена, че Луиза може да види собственическия блясък в очите ѝ, тя се извърна и тръгна из помещението.

— Всъщност не съм решила дали да наемам, или да купувам — съзаклятнически намигна към Лора и Кейт тя. — Кой бяха последните наематели?

— О, ами изборът се оказва малко неуместен. И точно поради това собственикът обмисля продажба. Беше седалище на „Нова Ера“. Аз лично не мога да разбера този тип организации, а вие? Кристали, странна музика и гонгове. Оказа се, че освен това са продавали и наркотици. — Последната дума прошепна, сякаш самото ѝ произнасяне можеше да я направи зависима. — Марихуана. О, господи, надявам се, че не ви смущавам след скорошните ви неприятности.

Марго ѝ отправи добре отрепетиран поглед.

— Съвсем не. Вероятно ще мога да погледна и горе.

— Разбира се. Доста е просторно. Използвано е като малък апартамент и има най-възхитителната кухничка и, естествено, изгледът.

Отново пое нагоре по стъпалата, като не спираше да бърбори за удобствата на сградата, докато останалите се точеха след нея.

— Не говориш сериозно — изсъска Кейт, сграбчвайки Марго за ръката. — Не можеш да си позволиш наема в този район, да не говорим за продажната цена.

— Просто млъкни. Мисля.

Трудно беше да се мисли с неспирното бръщолевене на Луиза, затова Марго се изключи. Изключи се от всичко останало. Беше просторно, изненадващо просторно. И ако перилата, които обграждаха втория етаж, са нестабилни, какво от това? А и пентаграмата, изрисувана на пода може да се изтрие.

Може би наистина е горещо като в пещ, а кухненският бокс е голям, колкото да побере само едно от седемте джуджета. Но пък имаше старомодни прозорчета на височината на очите, които предлагаха примамлив изглед към морето.

— Дава чудесни възможности — продължаваше Луиза. — Малко козметична намеса, някакви хубави тапети или боя. Разбира се, знаете, че в този район наемите се определят на квадратен метър. — Отвори куфарчето, което беше оставила върху тесния кухненски плот, и извади отвътре папка. — Тази сграда има площ от петдесет и седем квадратни метра. — Подаде документите на Марго. — Собственикът е определил доста поносим наем, като се има предвид всичко казано дотук. Разбира се, наемателят сам се грижи за плащането на комуналните услуги.

Кейт завъртя крана и изгледа сивкавата вода, която се процеди от чучура.

— А ремонтът?

— О, сигурна съм, че може да се направи нещо в това отношение. — Луиза отхвърли проблема с енергично махване на ръката и подрънкване на гривните. — Ще искате да погледнете и наемния договор, естествено. Не искам да ви оказвам натиск, но се чувствам длъжна да ви предупредя, че утре имаме уговорка и с друг клиент, който проявява интерес. А и след като официално се оповести, че сградата се продава, ами... — Остави мисълта си недовършена и се усмихна. — Мисля, че исканата цена е двеста седемдесет и пет хиляди.

Марго видя как мечтата ѝ се пуква като пренадут червен балон.

— Добре би било да го знаем. — Все пак успя да свие нехайно рамене, които изведнъж усети натежали. — Както вече казах, не съм сигурна дали точно такава нещо търся. Има няколко имота, между които се колебаю.

Докато преглеждаше договора за наем, установи, че Кейт — да я вземат мътните! — имаше право. Дори и наемът беше далеч от възможностите ѝ. Трябва да има някакъв начин, каза си наум.

— Ще се свържа с вас до ден или два — усмихна се отново любезно и равнодушно. — Много ви благодаря, госпожо Меткалф, че ни отделихте от времето си.

— О, няма нищо. Много ми е приятно да развеждам из имотите. Разбира се, къщите са по-приятни. Вие живеете в Европа, нали? Ужасно вълнуващо. Ако възнамерявате да си купите още едно жилище в нашия край, разполагам с най-невероятната къща с десет спални на „Севънтийн Майлс“. Абсолютно изгодна сделка. Собствениците тъкмо са в процес на един отвратителен развод и... О! — Огледа се, за да

поиска извинение от Лора, но очите ѝ продължаваха да блестят. — Сигурно е слязла долу. Не ми се иска да я разстройвам с приказки за разводи. Колко жалко за нея и Питър, нали?

— Всъщност не — язвително отвърна Марго. — Мисля, че той е една отрепка.

— О! — Цветът на лицето ѝ се промени. — Просто поддържате старата си приятелка, нали? Наистина, едва ли някой е бил поизненадан от мен, когато чух, че се разделят. Точно най-очарователната двойка. Той е толкова възпитан, толкова привлекателен и галантен.

— Е, нали знаете какво казват за външния вид? Той лъже. Струва ми се, че ще поогледам още малко, ако не възразявате, госпожо Меткалф. — Улови я решително за ръката и я поведе обратно към стълбите. — Ако остана за мъничко само, може би ще успея да взема решение.

— Разбира се. Останете колкото искате. Само пуснете секретата на вратата, като излизате. Ключовете са у мен. О, нека ви дам визитната си картичка. Непременно ми се обадете, ако искате да хвърлите още един поглед или ако пожелаете да видите онази великолепна къща на „Севънтийн Майлс“.

— Непременно ще се обадя. — Марго не видя нито Кейт, нито Лора на първия етаж и продължи да върви с Луиза към вратата.

— О, нали ще кажете „довиждане“ на Лора от мое име? Също и на приятелката ви. Сигурна съм, че скоро ще ви видя заедно с Лора в клуба.

— Със сигурност. Довиждане засега. Много ви благодаря. — Марго бързо тракна вратата след нея. — И върви на майната си — промърмори под носа си. — Окей, къде сте се скрили?

— Тук сме — обади се Кейт. — В банята.

— Божичко, колко невъзпитано за две зрели жени да се крият в някаква си баня. — Веднага щом се изкачи обратно по стълбата, отиде при тях. Лора седеше на ръба на старомодната вана с орлови крака, а Кейт точно насреща ѝ, яхнала тоалетната чиния. При всяка друга ситуация, Марго би казала, че са потънали в някакъв сериозен и задълбочен разговор. — Много ви благодаря, че ме оставихте сама с тази любопитна сврака.

— Нали искаше ти да водиш разговора — припомни ѝ Кейт.

— Всъщност няма за какво да се говори — обезсърчено се отпусна тя до Лора на ръба на ваната. — Може би ще успея някак да събера за наем, ако не ям нищо през следващите шест месеца. Което не е чак такъв проблем. Но няма да ми останат достатъчно за началните разходи. Искам да го купя — изрече с въздишка. — Това е точно което търся. Има нещо в него, което ми подсказва, че мога да съм щастлива тук.

— Може би е запазената миризма на трева.

Марго хвърли унищожителен поглед към Кейт.

— Пушила съм само веднъж, когато бях на шестнайсет. А и самата ти дръпна няколко пъти през онази паметна нощ.

— Не го гълтах — усмихна се насреща ѝ тя. — Това е моята версия и се придържам към нея.

— Обясни ми тогава защо претендираше, че си танцувала *pas de deux* с Баришников.

— Нямам спомен за такова събитие, а и той ми каза да го наричам Миша.

— Голям късмет беше, че успях да изпрося само две цигари от Биф — изпухтя Марго. — Е, това е самата истина. Не мога да си позволя това място.

— Аз мога — продума Лора.

— Какво означава, че ти можеш?

— Означава, че мога да го купя, да ти го дам под наем и да станем партньори.

Марго едва не се хвърли да я прегръща, преди разумът и гордостта ѝ да вземат връх.

— О, не. Няма да започвам следващия етап от живота си по този начин. — Бръкна в чантата си за цигара и я запали с рязко изщракване на запалката. — Няма да ме спасяваш. Никой няма да ме спасява. Не и този път.

— Кажи ѝ какво ми каза, Кейт, когато чу предложението ми.

— Окей. Първо я попитах дали не си е загубила ума. Не че смятам, че планът ти е неосъществим, Марго, но не мисля, че ще успееш да го осъществиш.

С присвити очи Марго издуха струйка дим.

— Много ти благодаря.

— Идеята е прекрасна — примирително продължи Кейт. — Но започването на нов бизнес е рискована работа, винаги и с когото и да било. Болшинството изгърмяват още през първата година. Най-вече по икономически причини, дори и човек да има някаква подготовка и образование зад гърба си. Да не говорим, че Монтерей и Кармел вече са задръстени от магазини за сувенири и бутици. Но — продължи тя, вдигайки ръка преди Марго да успее да възрази — някои все пак успяват, дори процъфтяват. Сега за момент да оставим твоето участие и да разгледаме положението на Лора. След като така глупаво се омъжи още на осемнайсет, тя никога не е правила собствени инвестиции. Разбира се, съществува компанията „Темпълтън“, в която и тя е акционер. Но няма никакви лични, индивидуални акции, облигации или друга собственост извън дела ѝ в „Темпълтън“. Тъй като наскоро подаде молба за развод и е платежоспособна, за нея е икономически изгодно да потърси някакви инвестиции.

— Никога нищо не съм купувала сама — прекъсна я Лора. — Никога не съм притежавала нищо, което да не съм получила чрез семейството ми или Питър. И докато оглеждах това място, си казах, защо не? Защо да не го купя? Защо сама да не поема риска? Ние да го поемем.

— Защото, ако се проваля...

— Няма. Ти трябва да доказваш някои неща, нали така Марго?

— Добре де, така е, но това не предполага да завлека и теб заедно с мен.

— Изслушайте ме. — Със сериозен и нежен поглед, Лора постави ръка на коляното на Марго. — През целия си живот съм правила, каквото ми казват, била съм кротка и послушна. Сега ще направя нещо просто ей така. — Усети как в гърлото ѝ напират неудържим смях. — Купувам тази сграда, Марго, независимо дали искаш, или не и милиметър от нея.

Марго мъчително преглътна, осъзнавайки, че не става дума за гордостта ѝ. Беше от вълнение.

— И така, колко ще ми искаш за наем?

Първият удар дойде в банката. Банковият чек за десет процента от исканата цена беше идея на Кейт, не само като гаранция за

склучване на договора, но и като средство за договаряне на поне с двайсет и пет хиляди долара по-ниска цена.

Парите ги нямаше.

— Трябва да има някаква грешка. Би трябвало да разполагам с поне два пъти повече в наличност.

— Само за момент, ако обичате, госпожо Риджуей. — Касиерът бързо се отдалечи, докато Лора барабанеше с пръсти.

Марго усети как в стомаха ѝ започва да се надига неприятно гадене и постави ръка на рамото ѝ.

— Лора, това обща сметка с Питър ли е?

— Разбира се. Използваме я най-вече като разплащателна сметка за поддържане на домакинството. Изтеглила съм по-малко от половината, така че не трябва да има никакъв проблем. Ние сме в състояние на съсобственост — адвокатът ми обясни всичко.

Във фоайето се появи вицепрезидентът на банката и се здрависа с нея.

— Лора, би ли дошла за момент в кабинета ми.

— Бързам, Франк. Трябва ми само един банков чек.

— Само за момент — прегърна я през раменете той.

Марго изскърца със зъби, докато той отвеждаше Лора.

— Знаеш какво е направило копелето, нали?

— Да. Да, знам — гневно притисна пръсти към очите си Кейт. — Трябваше да помисля за това. Господи, трябваше да се досетя! Всичко стана толкова набързо.

— Но би трябвало да имат пари и на други места, не е ли така? В друга банка. Акции, облигации, пакет от ценни книжа при някой брокер.

— Би трябвало. Лора може и да е оставила Питър да се грижи за финансите, но никой от тях не е толкова глупав, че да държи всичките си яйца в една кошница. А и има застрахователни ограничения за размера на средствата в една банка. Това е само капка в морето. — Но имаше отвратително предчувствие. — Майната му! Никога не ме е допускал до счетоводните им книги. Ето я, идва — прошепна Кейт. — По дяволите, всичко е изписано на лицето ѝ.

— Питър е изтеглил парите. — С преbledняло лице и замъглен поглед Лора тръгна към вратата. — На сутринта, след като го сварих в леглото със секретарката, той е дошъл и е изтеглил всичко, с

изключение на две хиляди. — Наложил се да спре и да притисне с ръка стомаха си. — Бяхме открили малки спестовни влогове на момичетата, за да могат сами да си внасят пари. Взел е и тях. Взел е парите им.

— Искаш ли да седнем някъде — предложи тихо Марго.

— Не. Не, трябва да се обадя по телефона. Трябва да се свържа с борсовия посредник. Дори не знам името му. — Закри лицето си с ръце и се опита да успокои дишането си. — Такава глупачка съм! Такава глупачка!

— Не си глупачка — яростно извика Кейт. — Отиваме си у дома. Ще намерим телефоните и ще се обадим. Ще уредим замразяване на останалата част от авоарите ви.

Оказа се, че нямаше какво толкова да се замразява.

— Петдесет хиляди — облегна се назад Кейт, свали работните си очила и разтърка очи. — Е, много великодушно от негова страна да ти остави толкова. Доколкото мога да преценя, това е около пет процента от съвместните ви вложения. — Замислено разгъна опаковката с антиацидни хапчета. — Добрата новина е, че не е могъл да пипне дела ти в „Темпълтън“ и че няма право на никакви претенции към къщата.

— Влоговете им за колежа — жално простена Лора. — Закрил е влоговете на Али и Кейла за колежа. Как може парите да са толкова важни за него?

— Парите може би са само част от замисъла. Искан да ти даде урок. — Марго наля по още една чаша вино. Може да им се отрази добре, ако се понапият малко. — И ги е взел, защото на теб никога не би ти минала подобна мисъл. Аз бих го направила, но тогава изобщо не мислех. Може би адвокатът ти ще успее да върне част от тях.

— Обзалагам се, че всичко вече е покрито на Кайманите — с отвращение поклати глава Кейт. — Както изглежда, от известно време усилено е прехвърлял дялове, пари и капитал от общите ви сметки в своя лична. Просто е направил едно последно бързо премитане. — Успя да си прехапе езика, преди да упрекне Лора, че е подписвала всичко, което Питър ѝ е поднасял. — Но ти разполагаш с документите, копия от прехвърлянето и тегленето, така че ще можеш да оспорваш, когато се стигне до съда.

Лора се облегна и затвори очи.

— Няма да го съдя за пари. Може да ги задържи. До последния жалък цент.

— Върви по дяволите с тези твои разсъждения — избухна Марго.

— Не, той да върви по дяволите. Разводът и без това ще е достатъчно тежък за момичетата, че и ние двамата да започнем да се съдим за всеки долар. Все още разполагам с петдесет хиляди в брой, което е доста повече от онова, с което започват някои жени. Не може да пипне къщата, защото е на името на родителите ми. — Взе чашата си, но не отпи. — Аз съм тази, която бе толкова глупава, че да подписва всичко, което ми бутнеше под носа, без изобщо да го разпитвам. Заслужавам си да бъда изиграна така.

— Имаш акциите от „Темпълтън“ — напомни ѝ Кейт. — Можеш да продадеш част от тях.

— Няма да пипна семейните акции. Това ми е наследството.

— Лора! — за да я успокои, Кейт постави ръка върху нейната. — Не казвам, че трябва да пуснеш акциите на пазара. Джош или родителите ти могат да ги изкупят или да ти отпуснат заем, докато всичко се уреди.

— Не. — Лора затвори очи и направи усилие да се успокои. — Няма да тичам при тях. — Пое дълбоко въздух и отново отвори очи. — Нито пък някой от вас. Аз съм сгрешила, аз ще оправя грешките си. Кейт, искам да измислиш как да получим достатъчно пари за депозита за сградата.

— Няма начин да дадеш повече от половината от всичко, което ти е останало в наличност, за да купиш онова място.

Тя лекичко се усмихна към Марго.

— Да, ще го купя. О, да, ще го купя! Все още съм Темпълтън и е време да започна да действам като такава. — Преди да е променила мнението си, тя взе визитната картичка, захвърлена на масата от Марго и набра номера. — Луиза, Лора Темпълтън се обажда. Да, точно така. Искам да направя предложение за сградата, която оглеждахме днес. — След като затвори, свали от ръката си годежния пръстен и халката. Вътре в нея се бореха чувството за вина и за свобода. — Ти си специалистът, Марго. Колко смяташ, че ще мога да получа за тези?

Марго огледа петкаратовата гладка халка и пръстена с разположени в редичка искрящи диаманти. Има все пак някаква малка справедливост на този свят, каза си тя.

— Не се притеснявай повече за продажбата на каквото и да е. Струва ми се, че в крайна сметка ще си получим парите от Питър.

По-късно същата вечер Марго седеше в стаята си и драскаше цифри, чертаеше груби схеми, изготвяше списъци. Трябва да помисли за боя, тапети, а също и за водопроводната инсталация. Пространството на магазина трябва да се преустрои, така че да има пробна, а това означава да се извикат дърводелци.

Може да се премести на горния етаж, така както си е и ще спести ежедневното ходене с кола до Монтерей, за да наглежда как върви работата. Всъщност може да спести малко, ако сама го боядиса, вместо да вика специалисти.

Какво толкова тежко има да минеш с ролката една стена?

— Да, влез — извика, когато на вратата се почука и продължи да се чуди колко ли вземат на час дърводелците.

— Марго?

Вдигна разсеяно поглед и примигна срещу майка си.

— О, помислих, че е някое от момичетата.

— Наближава полунощ. Те спят.

— Загубила съм представа за времето. — Побутна листата, разпилени по леглото.

— Винаги е така. Сънуваш с отворени очи. — Хвърли бърз поглед по листите Ан, развеселена от цифрите, които дъщеря ѝ бе събирала и вадила. Навремето бяха нужни увещания, заплахи и викове, за да накара Марго да напише най-обикновено домашно по аритметика. — Забравила си да прехвърлиш петицата — каза на глас.

— О, добре — захвърли ги настрана Марго. — Наистина имам нужда от някой от онези малки калкулатори, които Кейт вечно вади от джобовете си.

— Говорих с мис Кейт, преди да си тръгне. Каза ми, че ще се захващаш с бизнес.

— А това звучи смешно за човек, който не помни, че трябва да прехвърли петицата. — Марго се изправи от леглото и взе чашата с вино, която беше донесла със себе си. — Искаш ли да пийнеш нещо, мамо, или още си на работа?

Без да каже нищо, Ан влезе в банята и се върна с една чаша. После си наля вино.

— Мис Кейт смята, че много добре си обмислила всичко и макар шансовете ти да не са големи, може и да се получи.

— Кейт винаги е такава оптимистка.

— Тя е много разумна жена и ми е давала добри финансови съвети през изминалите години.

— Значи Кейт ти води сметките? — засмя се Марго и отново седна. — Би трябвало да се досетя.

— Ще постъпиш умно да използваш услугите ѝ, ако ще се захващаш с този твой бизнес.

— Ще се захвана с този мой бизнес — изглежда я предизвикателно Марго, в очакване да види в очите на майка си недоверие и подигравка. — На първо място, нямам голям избор. Второ, да продавам неща, от които хората нямат нужда, е най-доброто, което мога да правя. И трето, Лора разчита на мен.

— И трите са наистина основателни причини. — По лицето на Ан не можеше да се прочете нищо друго, освен лека загадъчна усмивка. — Мис Лора плаща сметката.

— Не съм я молила — засегната отвърна Марго. — Не съм го искала. Идеята да купи сградата се роди в нейната глава и нищо не можа да я разколебае. — Понеже Ан продължаваше да мълчи, Марго намачка лист хартия, после отново го разгъна. — По дяволите, залагам всичко в тази работа. Всичко, което имам, всичко, за което съм работила. Парите не са много, но са всичко, което имам.

— Парите не са толкова важни, колкото времето и усилията.

— Точно сега са адски важни. Не разполагаме с много, за да започнем.

Ан кимна, разхождайки се наоколо, в търсене на нещо, което да поправи, като в същото време продължаваше да размишлява.

— Мис Кейт ми каза какво е направил господин Риджуей — отпи дълга и здрава глътка от виното. — Дано този надут и коравосърдечен мръсник се пържи във вечния огън. Дай Боже!

Марго вдигна чашата си със смях.

— Най-после нещо, по което да сме единомдушни. Пия за това.

— Мис Лора ти вярва, а също и мис Кейт — по своя си начин.

— Но ти не — продължи Марго.

— Аз те познавам — ще направиш някое приятно, хубаво местенце, където хората без капчица ум да идват да хвърлят парите си.

— Точно това е идеята. Дори съм му измислила име — „Претенции“. — Смехът ѝ прозвуча отривисто и развеселено. — Подхожда ми, нали?

— Права си. Правиш го тук, в Калифорния, за да си с мис Лора.

— Тя има нужда от мен.

— Да, има. — После погледна в чашата си и продължи: — Онази вечер, когато се върна, казах някои неща, за които съжалявам. Бях строга с теб и може би винаги съм била. Но и ти не беше права, като каза, че съм искала да приличаш на мис Лора или на мис Кейт. Вероятно исках да бъдеш нещо, което да мога да разбера, но ти не беше.

— И двете бяхме уморени и разстроени — размърда се на леглото Марго, без да знае много добре как да реагира на извинението на майка си. — Не очаквам да разбереш напълно идеята ми за магазина, но се надявам поне да повярваш, че ще се опитам да направя нещо истинско от нея.

— Леля ти държеше магазинче за дребна бижутерия в Корк. Така че имаш малко търговска кръв. — Ан раздвижи рамене, вече взела окончателно решение. — Предполагам, че ще трябва доста пари.

За да потвърди, Марго посочи документите.

— Просто трябва да ограбвам едни, за да платя на други. Вероятно щеше да е от полза, ако можех да продам душата си. Стига все още да имам такава.

— Ще се чувствам по-добре, ако я запазиш. — Ан бръкна в джоба на полата си и извади един плик. — По-добре използвай това.

Обзета от любопитство, Марго го пое и го отвори, но незабавно го пусна обратно на леглото, сякаш пликът имаше зъби и те се бяха забили в ръката ѝ.

— Това е сметка в брокерска фирма.

— Точно така. Мис Кейт ми я препоръча. Много консервативни инвестиции, точно според моите предпочитания. Но се справиха доста добре.

— Тук са почти двеста хиляди долара. Няма да взема спестяванията ти. Не мога да направя толкова нещо.

— Радвам се да чуя такива думи от теб, но това не са мои спестявания, а твои.

— Аз нямам никакви спестявания. Не беше ли точно това проблемът през цялото време?

— Винаги си имала широки пръсти. Изпращаше ми пари, а аз ги внасях.

Леко развеселена, Марго се вгледа в извлечението от фирмата. Нима е изпращала толкова много? Нима е имала толкова много за изпращане? А тогава ѝ се виждаха съвсем малко.

— Изпращах парите за теб.

— Но аз нямах нужда от тях, нали? — Ан наклони глава с учудено изражение. Приятно ѝ беше да види изписаната на лицето на дъщеря ѝ гордост. — Имам добра работа, сигурен покрив над главата си и достатъчно пари за приятна ваканция два пъти в годината, защото мис Лора настояваше, че имам нужда. Така че парите, които ми изпращаше, ги внасях. И ето ги тук. — Ан отпи още една глътка от виното, защото не искаше да го каже точно по този начин. — Поне веднъж ме послушай, Марго. Оценявам факта, че ми изпращаше пари. Можех да се разболея или да не мога да работя, и тогава щях да имам нужда от тях. Но нищо такова не се случи. Това, че ми ги изпращаше, беше много мило от твоя страна.

— Не, не беше. — Срамуваше се еднакво и да го съзнава, и да го признае. — Правех го от гордост. Правех го, за да ти покажа, че съм преуспяла и известна. Че не си била права за мен.

Ан поклати глава с разбиране.

— Няма чак толкова голяма разлика, а пък резултатът е все същият. Това бяха твои пари и още са. Чувствах се сигурна с мисълта, че ги изпращаш, че имаш достатъчно, за да изпращаш. Ако не ги беше изпратила на мен, щеше да ги пропилееш, така че взаимно сме си направили услуга. — Протегна се да помилва косите на Марго, но после, малко засрамена от тази проява на нежност, отново отпусна ръка край тялото си. — Вземи ги сега и направи нещо с тях. — Понеже Марго не проговори, Ан изцъка с език. Остави чашата си и повдигна брадичката ѝ с ръка. — Защо си толкова опако момиче? Не си ли изкарала тези пари с честен труд?

— Да, но...

— Поне веднъж направи каквото ти казва майка ти. Може би ще се изненадаш, като откриеш, че е била права. Започни съвместния

бизнес на равни начала с мис Лора и бъди горда от работата си. А сега оправи тази бъркотия, преди да си легнеш.

— Мамо! — Марго събра документите, докато майка ѝ изчакваше до вратата. — Защо не ми ги изпрати в Милано, когато знаеше, че събирам последните си трохи?

— Защото не беше готова за тях. Но съм сигурна, че вече си готова.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко това е мое. Разперила ръце, Марго обикаляше празното главно помещение на магазина на „Кенъри Роуд“. Технически погледнато, още не беше нейно. Уреждането на плащанията беше чак след две седмици, но офертата им беше приета, договорът сключен. И бяха получили заема, подкрепен от името на „Темпълтън“, без абсолютно никакви спънки.

Вече се беше уговорила с един предприемач, за да обсъдят преустройството. Щеше да струва доста и в духа на новия си пестелив подход тя действително реши да направи сама по-простите козметични операции. Вече вървяха проучвания за наемане на пясъчно струйна машина за пода и покупката на шприц за замазки. Дори беше разгледала нещо наистина възхитително, което се наричаше бояджийски пистолет и осигуряваше по-добро покритие. И по-ефективно.

А и сградата всъщност няма да бъде нейна, напомни си сама. Ще бъде тяхна. На нея, на Лора и на банката. Но само до две седмици ще спи в онази малка стаичка горе. Ако трябва, и в спален чувал.

После, в средата на лятото, „Претенции“ ще отвори врати.

А останалото, помисли си и се разсмя, ще бъде само история.

Обърна се при почукването по стъклото и видя Кейт.

— Хей, ще ми отвориш ли? В обедна почивка съм. Помислих си, че ще те намеря тук да се възхищаваш — нареждаше тя, докато Марго отваряше вратата. — Още мирише — добави, след като подуши въздуха.

— Какво искаш, Кейт? Заета съм.

Кейт изгледа останените на пода електронен бележник и джобен калкулатор.

— Разбра ли как се работи с това нещо?

— Не е нужно да имаш диплома за счетоводител, за да ползваш калкулатор.

— Имах предвид бележника.

— Ха-ха.

— Знаеш ли, това място започва да ми харесва. — С пъхнати в джобовете на панталона си ръце, Кейт се разходи наоколо. — А и кварталът е доста оживен. Ще привлича част от екскурзиантите. А хората във ваканция винаги си купуват неща, от които изобщо нямат нужда. Обаче дрехи втора употреба... И всичко ще бъде с твоя размер.

— Вече помислих за това. Работя над въпроса за осигуряване и на друга стока. Познавам доста хора, които сменят гардероба си всяка година.

— Някои хора си купуват само класика — класика без сезони — и после няма за какво да се тревожат.

— Колко тъмносини блейзера притежаваш, Кейт?

— Половин дузина — отвърна тя и се усмихна, после избута едно хапче от опаковката в джоба си — представата ѝ за обяд. — Но това съм си просто аз. Ето каква е сделката, Марго. Искам да участвам.

— В какво?

— В купуването на сградата. — Лапна антиацида и го схруска. — Имам малко пари за инвестиране и не виждам защо цялата веселба да е само за теб и Лора.

— Нямаме нужда от партньор.

— Разбира се, че имате. Трябва ви някой, който знае разликата между черното и бялото. — Наведе се, вдигна калкулатора и започна да изписва цифри. — Всяка от вас двете внесе по дванайсет хиляди и петстотин в брой. Сега, ще имате разходи по уреждането, регистрацията, осигуровки, данъци, което ще ги направи около... о, по осемнайсет хиляди за всяка, което прави трийсет и шест хиляди. — Извади очилата от предното джобче на блузата си, сложи си ги и продължи изчисленията. — Раздели го на три и се получава по дванайсет за всяка — много по-малко от това, което вече сте платили. — Без да спира да крачи, тя изчисти екрана и продължи да пише нови цифри. — После, имате ремонти, мебелиране, поддръжка, услуги, такси за разрешителни, други данъци, счетоводство — мога да ви подготвя счетоводните дневници, но точно сега нямам време да поема още един клиент, така че ще трябва да наемете някой друг или сами да се научите да събирате.

— Вече мога да събирам — обидено вметна Марго.

Кейт само измъкна малък електронен бележник и си отбеляза да не забрави да отдели време за кратък основен курс по счетоводство на Марго. Клетъчният телефон в куфарчето ѝ изписука, но тя не му обърна внимание. В службата ще трябва да се справят, докато не приключи с работата си тук.

— Ще има разноски и за чантички, опаковъчна хартия, кутии, лента за касовия апарат — продължи да изрежда.

— Това за нула време ще надуе сметката до шестцифрена сума. Ще трябва да платите таксите на фирмите за кредитни карти, тъй като клиентелата ви ще ползва най-вече карти. — Смъкна очилата си и погледна Марго над ръба им.

— Нали смяташ да приемаш всички основни кредитни карти?

— Ами аз...

— Виждаш ли, имате нужда от мен. — Доволно побутна очилата си обратно. Никакво съвместно предприятие на Лора и Марго не може да мине без нея, независимо с колко средства ще трябва да жонглира. — Разбира се, аз ще бъда само пасивен партньор, тъй като съм единствената от трите, която има истинска работа.

— Колко пасивен? — присви очи Марго.

— О, само ще наминавам от време на време. — В добре организирания ѝ мозък всички практически подробности вече бяха решени. — Ще трябва да измислите как и кога да допълват стоката, когато започне да се продава, каква да бъде надценката, за да осигурява нужната печалба. О, ще има разходи и за юридически услуги. Но можете да хванете Джош да се оправи с това. Как го изнуди да ти даде да караш ягуара си? Това отпред е неговият нов ягуар, нали?

Лицето на Марго доби самодоволно изражение.

— Би могло да се каже, че ще правя пробно шофиране.

Кейт учудено вдигна вежди и няколко пъти побутна очилата си ту навън, ту навътре в джоба.

— И него ли пробваш?

— Още не.

— Интересно. Ще ти напиша чек за дванайсет хиляди. После ще съставим и договор за съдружие.

— Договор за съдружие значи.

— Господи, имате нужда от мен. — Улови Марго за раменете и я целуна право в устата. — Ние трите се обичаме, имаме си доверие

една на друга. Но всяко делово сътрудничество трябва да е и юридически оформено. В момента стоката е само твоя, но...

— Лора също се включи — прекъсна я Марго и се усмихна цинично. — Продаваме всичко от офиса на Питър.

— Добро начало. Как се справя тя?

— Много добре. Тревожи се за Али. Детето много тежко преживя факта, че Питър не се появи на балетното ѝ представление. Говори се, че бил в Аруба.

— Надявам се да се удави. Не, надявам се да го разкъсат акулите и след това да се удави. Този уикенд ще дойда в къщата и ще прекарам малко време с момичетата. — Извади чек, който вече беше попълнен, и го подписа. — Ето, партньоре. Трябва да се връщам.

— Не сме говорили с Лора.

— Говорих — нехайно подхвърли Кейт, докато отваряше вратата и едва не се сблъска с Джош. — Здравсти! — целуна го тя. — И чао!

— И на мен ми беше много приятно, че те видях — извика той след нея, после предпазливо затвори вратата.

Лора го беше предупредила да не очаква твърде много. И това беше добре.

— Вие с Кейт трева ли сте пушили тук?

— Тя винаги само това прави в обедната си почивка. Наистина трябва да я запишем в някоя програма. — В прекрасно настроение, Марго разпери ръце. — Е, какво мислиш?

— Хм. Това е някаква сграда, наистина.

— Джош!

— Дай ми минутка. — Влезе в съседната стая, върна се, погледна в банята, вдигна очи към красивата и със смъртоносен потенциал стълба. Разклати перилата, намръщи се и попита:

— Искате ли адвокат?

— Ще трябва да го уредим.

— Предполагам, че изобщо не ти е минавало през ум, че понякога е по-умно първо да опиташ само с пръст, вместо направо да се хвърляш с главата напред.

— Няма да е толкова забавно.

— Е, графиньо, сигурен съм, че можеше да се справиш и по-зле. — Приблужи се и повдигна нацупеното ѝ лице към своето. — Нека

първо свършим една работа, искаш ли? Мислех си за нея, докато пресичах два континента.

Придърпа я по-близо и жадно покри устните ѝ със своите. След кратък миг на привидна незаинтересованост тя си позволи да се разтопи в една целувка, която имаше вкус на неудовлетворена страст. Колко неочаквано! Колко удивителен бе начинът, по който устните му прилягаха към нейните, начинът, по който всички стегнати издатини на тялото му така съвършено прилепваха и се наместваха в извивките на нейното.

Не ѝ остана време да се замисля дали това се дължи само на факта, че ѝ е липсвало великолепно усещане да бъде в ръцете на мъж, или защото този мъж бе Джош. Но именно защото това беше Джош, трябваше да мисли.

— Не знам как съм пропуснала да забележа колко си надарен през всичките тези години — отскубна се тя и му отправи бърза, дяволита усмивка.

Тялото му бе напрегнато като машина, включена на ужасно високи обороти.

— Това беше само безплатна демонстрация. Върни се и ще направим пълната програма.

— Мисля да караме постепенно. — Отдалечи се, отвори чантата си и извади пакет цигари. Елегантната ѝ табакера вече беше опакована със стоката. — Уча се да бъда предпазлива жена.

— Предпазлива — отново огледа стаята Джош. — Което обяснява как стигна от идеята да наемеш малко магазинче в Милано, за да изплатиш дълговете си и да си осигуриш прилично съществуване, до купуването на цяла сграда на „Кенъри Роуд“ и трупането на нови дългове.

— Е, не мога да се променя за една нощ, нали така? — изгледа го през цигарения дим. — Нали сега няма да ми демонстрираш всичките си юридически способности, а, Джош?

— Всъщност да. — Взе куфарчето, което беше оставил, и го отвори. — Имам някои документи за теб. — Огледа се за място, където да седне, и се настани на първото стъпало. — Ела тук! Ела, де. — Потупа тясното пространство до себе си. — Мога да се овладея да не те закачам.

Марго взе малък железен пепелник и се присъедини към него.

— Започвам да се оправям с документите. Смятам да си купя картотечен шкаф.

Той не реагира. Това нищо не би променило.

— Достатъчно добър ли е италианският ти, за да прегледаш това?

Тя съсредоточено се взря в документите, които ѝ подаде.

— Договор за продажба на апартамента ми. — В душата ѝ се надигнаха различни чувства — съжалението се бореше с облекчението. — Бързо действаш — изрече на глас.

— Много изгодно предложение — отметна косата ѝ зад ухото той. — Сигурна ли си, че наистина го искаш?

— Така стоят нещата. Действителността невинаги е лесна за преглъщане, но се опитвам да свикна. — Затвори очи и облегна глава на рамото му. — Просто ми позволи за момент да изпитам жал към себе си.

— Позволявам ти.

— Самосъжалението е един от лошите ми навици. Трудно е да го преодолеея. По дяволите, Джош! Обичах този апартамент. Понякога заставах на терасата и си казвах: Виж къде си, Марго. Виж коя си.

— Е, сега си на друго място. — Тя няма нужда от съчувствие, а от едно здраво разтърсване. — И на мен ми се виждаш все същата.

— Не е същото. Никога няма да е отново същото.

— Стегни се, Марго. Започваш да се разкисваш.

Тя рязко се изправи.

— Лесно ти е да го кажеш. Джошуа Конуей Темпълтън, бляскавата звезда на империята „Темпълтън“. Никога нищо не си губил. Никога не си си пробивал път с пот на челото, за да се сдобиеш с нещо, което всички ти казват, че не можеш да имаш. Никога никой не ти е казал, че не можеш да имаш нито едно от нещата, които желаш.

— Дотук бяха лиричните отклонения, нали? — с категоричен тон изрече той. — Играла си и си загубила, графиньо. И да плачеш сега, нищо няма да се промени, а гледката не е особено приятна.

— Много ти благодаря за подкрепата — сърдито издърпа договора от ръцете му. — Кога ще получа парите?

— Има срокове и срокове по италиански. Ако имаш късмет, всичко може да се уреди до шейсет дни. Основната сума е посочена на следващата страница.

Наблюдаваше я как прелиства. Погледът ѝ блестеше, докато се плъзгаше надолу, после блясъкът се затъмни от отчаяние.

— Това ли е то?

— Не ти остава много след изчистване на плащанията. Първа получава своя дял банката, после и държавата си взема своето.

— По-добре е от нищо — каза тя. — Съвсем мъничко.

— Теглих от твое име, за да оправя сметката ти в Американ Експрес. Не вярвам изобщо да ти е хрумнало, че можеше да се върнеш дотук с туристическа класа. — Понеже тя само хладно го изгледа, Джош поклати глава. — Не знам защо изобщо го казах. Пак си на границата на максимално допустимото по кредитната карта от Виза, но с това лесно мога да се справя. След като разпределиш чистата печалба от продажбата на апартамента, ще останеш вътре с някъде около сто и петдесет хиляди, без лихвите и глобите.

— Пари, колкото за фиби — иронично подметна тя.

— Добре е да не планираш купуването на фиби за известно време. И така, като твой пълномощник искам да изчистя дълговете ти и да ти помогна да се справиш с всичко, което предприемаш, докато започнеш бизнеса си. Имаш ли вече име за това място?

— „Претенции“ — отвърна през зъби Марго, докато той изваждаше още листи.

— Идеално. Съставил съм необходимите договори.

— Нима? — бавно изрече тя. — В три екземпляра?

Предупреден от тона ѝ, Джош вдигна глава и достойно посрещна ледения ѝ поглед.

— Естествено.

— И какво точно ще договарям, адвокат Темпълтън?

— Че си съгласна да изплатиш настоящия личен заем с редовни вноски, започвайки шест месеца след датата на подписване. Това ти осигурява глътка въздух. И освен това си съгласна да живееш в рамките на средствата, с които разполагаш до изтичане срока на договора.

— Разбирам. И с какви средства трябва да разполагам според твоето професионално мнение?

— Изготвил съм бюджет за личните ти разходи — храна, квартира, медицински разходи.

— Бюджет ли?

Очакваше експлозия. И дори с донякъде перверзна наслада се надяваше, че ще последва такава. Избухванията на Марго бяха винаги толкова... стимулиращи. По нищо не личеше, че ще остане разочарован.

— Бюджет? — повтори тя и се нахвърли отгоре му. — Направо невероятно! Върхът на нахалството! Безочлив кучи син! Да не си мислиш, че ще стоя тук и ще ти позволя да се отнасяш с мен като с някоя безмозъчна кукличка, на която трябва да ѝ се казва колко може да похарчи за пудра?

— Пудра за лице. — Джош преднамерено спокойно огледа листа в ръката си, взе молив и бързо написа нещо. — Би трябвало да мине към раздела „Различни луксозни предмети“. Смятам, че тук съм проявил особена щедрост. А що се отнася до издръжката ти за дрехи...

— Издръжка! — С помощта на двете си ръце Марго го изблъска на второто стъпало. — Чакай да ти кажа какво можеш да направиш с шибаната си издръжка.

— Внимателно, графиньо — докосна предницата на ризата си той. — Това е от „Гърнбил и Асър“.

Излезлият от гърлото ѝ задавен звук беше единственото, което успя да стори. Ако имаше нещо, каквото и да е, което да може да докопа, щеше да го стовари върху главата му.

— Предпочитам диви зверове да ме разкъсат жива на парчета, отколкото да позволя ти да държиш парите ми.

— Не разполагаш с никакви пари — започна Джош, но тя заглуши думите му, фучейки бясно из стаята.

— Предпочитам да ме изнасят банда гноми, да ме разпънат гола в гнездо на усойници, да нахранят с мен градинските охлюви.

— А да изкараш три седмици без маникюр? — вметна той и видя как пръстите ѝ се извиха хищно. — Само ако докоснеш лицето ми с тях, ще се наложи да те ударя.

— О, мразя те!

— Не, не ме мразиш. — Задейства се с невероятна бързина. В един момент се подпираше лениво на нестабилния парапет, а в следващия вече я бе сграбчил в ръцете си. Изчака само миг, за да се наслади на мрачната ярост, изписана на лицето ѝ, на смъртоносния блясък в очите ѝ, преди да срази гневните ѝ устни със своите. Беше

като да целуваш блеснала светкавица — нажежена, разтърсвана от смъртоносна мощ, парливото ужилване на яростта.

Разбра, че когато накрая все пак стигнат до леглото, ще бъде като в сърцето на вилнееща буря.

Тя не се съпротивляваше. Това би му доставило прекалено голямо удоволствие. Вместо това отвърна със същата сила и изпи докрай насладата. Докато и двамата не отстъпиха задъхани.

— Може да ми е приятно и пак да те мразя — отметна назад косата си тя. — И мога да те накарам да си платиш.

Вероятно може. Има по света такива жени, които притежават вроден талант как точно да накарат един мъж да страда, да гори и да се моли. И всички те могат да вземат уроци при Марго Съливан. Но не е чак толкова глупав, че да ѝ позволи да го разбере. Върна се обратно при стълбите и взе документите.

— Сега поне знаем точно къде сме, скъпа.

— Ще ти кажа точно къде сме, скъпи. Нямам нужда от обидното ти предложение. Ще живея живота си както искам.

— И досега си постигнала голям успех.

— Знам какво правя. Махни тази глупава, ехидна усмивчица от лицето си.

— Не мога. Просто ми идва всеки път, когато кажеш, че знаеш какво правиш. — Но все пак напъха всички документи обратно в куфарчето и го затвори. — И чуй какво ще ти кажа, смятам, че идеята за това място не е напълно... слабоумна.

— Е, вече ще спя по-спокойно, като знам, че имам одобрението ти.

— Одобрение е малко силно казано. По-скоро умерен оптимизъм. — Още веднъж разклати парапета. — Но вярвам в теб, Марго.

Гневът ѝ премина в объркване.

— Дявол да те вземе, Джош! Не мога да се меря с теб.

— Това е добре. — Приблужи се бързо и прокара пръст по бузата ѝ. — Мисля, че ще направиш от този магазин нещо, което ще изненада всички. Особено теб. — Приведе се и този път целувката му бе лека и приятелска. — Имаш ли пари за такси?

— Моля?

Той се разсмя и извади ключовете от джоба си.

— За щастие, разполагам с резервен комплект от ягуара. Не работи много до късно, графиньо.

Марго не се усмихна, докато напълно не се скри от погледа ѝ. След това взе чантата и електронния си бележник. Ще се възползва от подновената си кредитна карта, за да купи бояджийския пистолет.

На Джош му бяха необходими по-малко от две седмици в „Темпълтън Монтерей“, за да доизглади стратегията си как да се справи с Питър Риджуей. С едно-единствено телефонно обаждане от Стокхолм вече ясно беше дал да се разбере, че най-добре ще бъде за зет му, както в личен, така и в професионален план, да изчезне за малко от „Темпълтън“.

Дотогава, докато не изгледят малкия си домашен проблем.

Винаги беше заемал неутрална позиция по отношение брака на сестра си. В качеството си на ерген трудно можеше да се приеме, че има право да раздава съпружески съвети. И понеже обожаваше сестра си и изпитваше умерена неприязън към съпруга ѝ, не можеше да пропусне безспорния факт, че съветите му биха били твърде пристрастни.

Тъй като Питър винаги се беше справял добре с ръководството на „Темпълтън“, нямаше причина за оплаквания срещу него. Може би беше малко закостенял във възгледите си по отношение мениджмънта на хотелите и оставаше донякъде малко по-дистанциран от хората и ежедневните проблеми и радости, но умееше да се справя добре с местните партньори и чуждестранните фирми, които наливаха пари в хазната на „Темпълтън“.

Беше дошло време обаче, когато професионалните умения трябваше да се сложат на везната срещу личната омраза. Защото никой, абсолютно никой, който си бе позволил да засегне семейството на Джошуа Темпълтън, не можеше да се измъкне цял и невредим.

Беше обмислял варианта да тръгне по линия на фирмата и просто да отреже всякакъв достъп на Питър до хотелите „Темпълтън“, а след това да използва връзките и влиянието си, за да се погрижи кучият му син никога да не намери нищо по-добро от някой крайпътен мотел в Канзас.

Но това беше толкова лесно и толкова... безкръвно.

Съгласен беше с Кейт, че най-разумният и най-справедлив начин е — по думите на самата Кейт — да замъкне жалкия, тъп задник на Риджуей в съда. Джош познаваше поне половин дузина водещи адвокати по семейни дела, които щастливо ще потъркат ръце пред перспективата да разобличат алчния и похотлив съпруг, изтеглил дребните спестявания на дъщерите си.

О, щеше да е много приятно, помисли си Джош, докато вдишваше ранните утринни ухания на океана и разцъфналите олеандри. Но щеше да е и мъчително, публично унижение за Лора. И отново безкръвно.

Но пък такива неща се решават най-добре с цивилизовани методи. Джош реши, че най-цивилизованото място за уреждане на сметките е местният клуб. Затова изчака, търпелив като котка, Питър да се завърне в Калифорния.

Той без колебание прие поканата на Джош за сутрешна партия тенис. Така и беше очаквал. Предполагаше, че по сметките на Питър, като го видят да си прехвърля топката с шурея си, това ще разсее част от слуховете за разклатените му позиции в „Темпълтън“.

Джош на драго сърце се включи в играта.

Предпочитанията на Питър бяха към голфа, но считаше себе си за добър и на мрежата. Беше се облякъл за срещата в безупречно бяло, а късите му панталони бяха със смъртоносни ръбове. Джош беше в подходяща униформа, но не чак толкова официален, а в допълнение носеше бейзболна шапка, за да предпазва очите си от яркото утринно слънце.

По-късно Мин Уайли и Делорис Солмес, които играеха на съседния корт редовната си партия във вторник сутринта, щяха да седнат да изпият обичайния след играта коктейл и да коментират каква гледка само са представлявали двамата мъже — златокоси, загорели и здрави, докато забиват яркожълтата топка.

Разбира се, щеше да каже след това Мин на Сара Меценбау, която се присъедини към тях в сауната, това беше преди Инцидента.

— Не отделям достатъчно често време за тази игра — поясни Питър, докато изваждаха ракетите си от калъфите. — Два пъти седмично голф до осемнайсетата дупка е всичко, което мога да си позволя.

— Който много работи, няма време за игри — вежливо рече Джош и не пропусна да забележи презрителната усмивчица на Питър. Съвсем точно знаеше мнението на Риджуей за себе си. Разглезеното момченце, което прекарва времето си, прелитайки от едно парти на друго. — Аз се чувствам като осакатен, ако не изиграя поне една добра партия всяка сутрин. — Без да бърза, той извади бутилка минерална вода. — Радвам се, че успя да дойдеш на срещата. Сигурна съм, че можем да изясним този неприятен въпрос между нас двамата. Във вилното селище ли отседна след завръщането от Аруба?

— Така ми се стори най-добре. Надявах се, че ако дам на Лора малко време и свобода, ще прояви благоразумие. Жени. — Разпери елегантните си ръце, необременени вече със златната брачна халка. — Трудни същества.

— На мен ли го казваш. Хайде да загреем — зае мястото си зад мрежата Джош и изчака Питър да го последва.

— Топка за сервис — извика и уверено удари топката. — Как беше в Аруба?

— Спокойно — върна му удара Питър. — Хотелът ни там има някои засечки. Би трябвало да му се хвърли едно око.

— Наистина? — Джош беше правил пълна проверка преди по-малко от осем месеца и знаеше, че нещата вървят брилянтно. — Ще си взема бележка. — Нарочно сбърка бекхенда и изпрати топката далеч зад линията. — Губя форма! — поклати глава той. — Ти сервираш. Каж ми, Питър, смяташ ли да оспорваш развода?

— Щом Лора държи да стане, не виждам какъв е смисълът. Само ще дадем храна за клюки. Не може да се примири със задълженията ми в „Темпълтън“. Жена като Лора не разбира изискванията на бизнеса.

— Или отношенията на мъжа с неговата секретарка. — Оголил зъби в цинична усмивка, Джош изпрати топката да профучи край ухото на Питър.

— Тя изтълкува неправилно ситуацията. По мое мнение. — Питър извади нова топка и поклати глава. — Честно, Джош, беше станала неоснователно ревнива заради времето, което се налагаше да прекарвам в офиса си. Сигурен съм, че знаеш за последната вълна от конгреси и за посещението на лорд и лейди Уилхелм. Наеха два етажа плюс президентския апартамент. Не можехме да им предложим друго, освен съвършенство.

— Естествено, че не. А Лора не разбира под какво напрежение работите, за да се справите.

— Точно така. — Леко запъхтян, докато Джош го разиграваше по цялата широчина на полето, Питър пропусна топката. — И нещата отидоха дори още по-зле, когато на вратата цъфна онази цапната в устата глупачка Марго. Естествено, Лора я прие, без изобщо да се замисли за последствията.

— С меко сърце си е нашата Лора — шеговито отвърна Джош и изостави разговора, докато постигна 5 — 3 в първия сет. — Но не беше особено галантно от твоя страна, старче, да изпразниш банковите сметки.

Питър стисна устни. Очакваше Лора да прояви повече гордост, вместо да тича да хленчи на брат си.

— По съвет на адвоката ми. Само мярка за самосъхранение, тъй като Лора няма никакъв усет към парите. И стъпката ми се оказа напълно оправдана, след като показва пълна липса на разум, влизайки в съдружие с Марго Съливан. Магазинерки, моля ти се!

— Същото като кръчмарки — промърмори Джош.

— Какво каза?

— Казах, че никой не знае откъде се пръкват идеите в женските глави.

— Ще изгуби капитала си само за половин година, ако Марго не офейка с него преди това. Трябваше да се опиташ да я разубедиш от тази налудничава идея.

— О, че кой ме слуша мен? — Помисли дали да не остави Питър да спечели втория сет, но след това реши, че се отегчава и му се иска да приключи по-бързо. Известно време печелеше, после, само за да стане по-интересно, остави Питър да му вземе сервиса.

— Лош късмет. — Удоволствието да победи шурей си на собствената му любима игра караше кръвта на Питър да кипи. — Трябва да порботиш над бекхенда си.

— Ммм. — Джош прибяга до страничната линия, попи лицето си с кърпа и отпи от минералната вода. Докато завинтваше обратно капачката, той за миг се усмихна на дамите от съседния корт. Испита мрачно задоволство от мисълта, че ще има публика за шоуто, което беше замислил. — О, докато не съм забравил, направих някои бързи

проверки в хотела. Имало е необичайно текучество на персонал през последните осемнайсет месеца.

Питър повдигна едната си вежда.

— Не е необходимо да се занимаваш с „Темпълтън Монтерей“ или с вилното селище. Това е моя територия.

— О, нямах намерение да превишавам правата си, но нали и без това бях тук, а теб те нямаше. — Захвърли хавлиената кърпа, метна отгоре ѝ бутилката с вода и се върна обратно при мрежата. — Но е странно все пак, в „Темпълтън“ съществува традиция на дългогодишни лоялни служители.

„Нахално копеле, разглезен глупак“, помисли си Питър, но старателно овладя гнева си, поемайки в противоположна посока.

— Както щеше да разбереш, ако си чел отчетите, понискостоящи ръководители са допуснали множество грешки в преценките си при наемането. Прочистването се налагаше, за да запазим стандартите си на обслужване и представителност.

— Сигурен съм, че си прав.

— Утре отново поемам кормилото, така че не е нужно да си създаваш грижи.

— Не си създавам грижи. Чисто любопитство. Ти сервираш, нали? — Усмивката на Джош бе ленива като дрямка в хамак.

Двамата подновиха играта. Питър сбърка първия сервис, после преодоля раздразнението си и успя да бие чисто втория. Изчаквайки благоприятен момент, Джош се забавляваше, като разкарваше Питър по цялото игрище и го принуждаваше да пухти и да се задъхва. Самият той, леко запъхтян, продължаваше неотлъчно да поддържа разговора, като едновременно с това му взе следващата игра с четиридесет на нула.

— Забелязах и някои други неща, докато се размотавах наоколо. Сметката за твоите разходи, например. Седемдесет и пет хиляди за посрещане на клиенти през последните пет месеца.

В очите на Питър се стичаше пот и това го вбесяваше.

— Отчетите за разходите ми никога не са били поставяни под въпрос за петнайсетте години, откакто работя в „Темпълтън“.

— Разбира се, че не. — Разтопен от любезност, Джош събираше топки за следващата игра. — През две трети от тях беше женен за сестра ми. О, видях и премията за секретарката ти — безцелно

подхвърли една топка върху ракетата си. — Същата, дето я чукаш. Десет хиляди е доста щедро. Трябва да прави страхотно кафе.

Питър спря, подпря се с ръце на колене, за да може да си поеме дъх, и го изгледа косо над мрежата.

— Премиите и паричните поощрения са част от политиката на „Темпълтън“. И намеците ти никак не са ми приятни.

— Не беше намек, Питър. Беше забележка.

— Трогателно лицемерна при това. Всички знаят как пилееш времето си и парите на семейството. Коли, жени и залагания.

— За това си прав. — Приблужи се с приятелска усмивка към линията на сервиса Джош и леко тупна топката. — Можеш да кажеш, че е лицемерие от моя страна изобщо да го споменавам. — Подхвърли топката, сякаш се кани да я удари, но после я улови и се почеса по главата. — С изключение на една малка подробност. Не, не, по-скоро става дума за два съвсем незначителни детайла. Първо, парите са си мои и второ, аз не съм женен. — Подхвърли топката, завъртя ракетата и постигна ас. Право в носа на Питър. Той се свлече на колене и между пръстите му започна да шурти кръв. А в същото време Джош спокойно се насочи към него, като въртеше ракетата си в ръка. — И трето, тази, която мамиш, е сестра ми.

— Ах, ти, кучи син! — Гласът на Питър беше задъхан от болка. — Откачено копеле, счупи ми носа!

— Бъди благодарен, че не се прицелих в топките ти. — Клекна и улови Питър за яката на оцапаната му с кръв бяла блуза. — Чуй ме сега — заговори той, докато жените от съседния корт пицяха и викаха за помощ някой от персонала. — И ме слушай внимателно, защото няма да повтарям.

Пред очите на Питър танцуваха звезди, а в стомаха му се гадеше.

— Махни проклетите си ръце от мен.

— Ти не ме слушаш — кротко отвърна Джош. — А наистина ще трябва много да внимаваш. Да не си споменал някога името на сестра ми на публично място. Ако реша, че дори само си си помислил за нея нещо, което не ми харесва, ще платиш с нещо повече от носа си. И ако още веднъж говориш за Марго по начина, по който си позволи да говориш пред мен, ще ти откъсна топките и ще те накарам да ги изядеш.

— Ще те дам под съд, копеле. — Болката се разпространяваше на вълни по лицето му, а след нея прииждаше и унижението. — Ще те съдя за телесна повреда.

— О, заповядай. Междувременно ти предлагам да направиш още едно пътешествие. Върни се в Аруба или опитай на Сейнт Барт, а можеш да идеш и на майната си. Но не искам да те виждам край мен или нещо, което е мое. — Пусна го с отвращение, но после му хрумна още нещо и той изтри оцапаната си с кръв ръка в предницата на блузата му. — О, и между другото си уволнен. Гейм, сет и мач.

Напълно удовлетворен от сутрешната си работа, Джош реши да си вземе една сауна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Могат да стават чудеса, помисли си Марго. Необходими са само шест седмици болки в мускулите и някъде около триста и петдесет хиляди долара.

Преди шест седмици тя бе станала законен собственик на една трета от празната сграда на „Кенъри Роуд“. Веднага след като вдигнаха чашите искрящо вино, производство на „Темпълтън“, Марго запретна ръкави.

Беше съвсем ново преживяване, да се разправя с майсторите, да живее заобиколена от звуците на триони и чукове и от мъже със затъкнати в коланите инструменти. Прекара почти всеки буден миг от тези седмици в магазина или в уреждане на делата по магазина. Служителите в складовете започваха да плачат от радост, когато прекрачеше през вратата им. Дърводелците ѝ се научиха да я търпят край себе си.

Спореше за мострите на боите с Лора, разкъсваше се в избора между „пепел от рози“ и „пепеляво бледомораво“, докато незначителните нюанси се превръщаха в проблем от фундаментално значение. Скритото осветление се превърна във фиксидея за дни наред. Позна радостта и ужаса на металния обков, прекарвайки часове наред в подбиране на панти и дръжки за чекмеджета по същия начин, по който някога се взираше във витрините с бижута на „Тифани“.

Боядисваше, учеше се да обича и мрази капризите на бояджийския си пистолет с променящи се скорости. Развивайки почти налудничаво собственическо чувство, отказваше на Кейт и Лора дори да го докоснат с ръце. И след един особено продължителен сеанс тя просто подскочи при вида на отражението си в огледалото.

Марго Съливан, лицето, лансирало милион бутилки с алфа-хидрокси, се взираше насреща ѝ с напъхани безразборно под мръсния бял каскет коси, с опръскани в тъмнорозови петна бузи, с изцъклен и малко див поглед.

Не знаеше дали да потрепери, или да изпищи.

Но шокът я запрати право във ваната с извити крачета за едно горещо, пенливо изкисване в морска сол. После на бърза ръка се подложи на пълна процедура — почистване на лицето, маслена баня, маникюр — само за да си докаже, че не е загубила окончателно разсъдъка си.

И ето сега, след шест седмици на лудост, започваше да вярва, че могат да стават чудеса. Подовете блестяха, гладко изшлайфани с пясък и минати с три пласта лъскав лак. Стените, нейната лична гордост и радост, грееха в топло розово. Прозорците, които собственооръчно бе измила с разтвор по тайната рецепта на майка си, залагаща главно на оцет и яко търкане, искряха в новите си рамки. Металните стълби и обграждащият ги парапет бяха здраво закрепени и с ослепителна прясна позлата.

Плочките и в двете бани бяха добре циментирани и безмилостно изстъргани и сега допълнително се подчертаваха от красивите хавлиени кърпи с дантелени краища.

Всичко бе розово, златно и свежо.

— Също като при Дориан Грей — заяви Марго. Двете с Лора се бяха настанили в къта за сядане на големия салон и се опитваха да поставят цени на съдържанието на един кашон.

— Така ли?

— Аха. Магазинът става все по-хубав и по-лъскав. — Ощипа уморените си страни и се усмихна. — И лично подбрах дървото за гардероба.

— О, това обяснява онези чворове.

— Чворове? — Обзе я внезапна паника. — Какви чворове?

— Спокойно. — За първи път от дни насам Лора се усмихна безгрижно. — Само се шегувам.

— Господи, следващия път направо ме застреляй в главата. — Докато налягането ѝ се връщаше в нормалните си граници, Марго вдигна порцеланова ваза, украсена със стилизирани цветя. — Какво мислиш? „Долтън“ е.

Лора знаеше, че няма смисъл да пита колко е дала за нея. Марго не би имала и най-малка представа. Затова, следвайки вече рутинната процедура, тя погледна купчинката с ценоразписи и каталози, които бяха насъбрали.

— Намери ли нещо?

— Донякъде. — През последните седмици Марго си бе изградила взаимоотношения на любов и омраза с указателите за цени. Харесваше ѝ възможността да определя цените, но ненавиждаше поредното потвърждение колко много пари са изтекли между пръстите ѝ. — Ами сто и петдесет.

— Давай.

Изплезила език от напрежение, Марго бавно натисна клавишите на преносимия компютър, без който Кейт бе настояла, че не могат да минат.

— Артикул номер 481... „С“ като стъклария или „К“ за колекционерски?

— Хм, „С“. Кейт я няма да го оспорва.

— 481 С. По дяволите, казах „С“. — Изтри го, опита отново. — Сто и петдесет. — Макар това вероятно да беше излишно бавене, както не би пропуснала да изтъкне Кейт, Марго хвана здраво вазата и я занесе до стъклената етажерка, която вече бе започнала да се запълва. После се върна и запали цигара. — Какво правим, по дяволите, Лора?

— Забавляваме се. Какво те е накарало да купиш това нещо?

Марго замислено дръпна от цигарата и огледа действително грозната урна с дръжки във формата на крила.

— Трябва да съм имала лош ден.

— Е, от Стинтън е, при това подписана, така че може би... — прелисти забързано един от каталозите. — Около четири хиляди и петстотин.

— Сериозно? — Наистина ли някога е била в състояние да плати толкова много за толкова малко? — Побутна компютъра към Лора. — Утре идват да напишат фирмата на прозорците. А в два би трябвало да се очаква екипът от „Ентъртейнмънт Тунайт“.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Шегуваш ли се? При тази напълно безплатна реклама? — протегна ръце над главата си Марго. Раменете я боляха — усещане, с което вече бе свикнала. — Освен това ще имам повод да се издокарам, да се покажа пред камера. Мисля си за онзи сиво-зелен костюм от Армани или за синия Валентино.

— Армани вече го опаковахме.

— Правилно. Значи Валентино.

— Стига да не се чувстваш неловко.

— Валентино никога не ме кара да се чувствам неловко.

— Знаеш какво имам предвид. — Лора вдигна урната и реши, че няма да изглежда чак толкова непривлекателна, ако се постави в ъгъла на лавицата. — Всички тези въпроси за личния ти живот.

— В момента нямам личен живот. Трябва да се научиш да не ти пука от клюките, скъпа. — Угаси цигарата и клекна да огледа кашона. — Ако позволиш всяко шушукане и подмятане по адрес на теб и Питър да те засегне, осите ще го разберат и няма да те оставят на мира.

— Върнал се е в града миналата седмица.

Марго рязко вдигна глава.

— Досажда ли ти?

— Не, но... Джош е имал малък инцидент с него преди два дни. Научих го едва тази сутрин.

— Инцидент? — Марго развеселено изучаваше малка кутийка от лиможки порцелан, копие на френско магазинче за цветя. Божичко, обичаше тези малки ненужни дреболийки. — Какво са направили? Извадили са сабите и са се дуелирали?

— Джош разбил носа на Питър.

— Какво? — Стресната от изненада и задоволство, едва не изтърва кутийката. — Джош го е фраснал с юмрук?

— Ударил го е с топка за тенис. — Марго едва не припадна от смях, а Лора се навъси. — Имало е хора на съседния корт. Целият клуб само за това говори. Наложило се да закарат Питър в болница и е напълно възможно да подаде жалба.

— За какво? Покушение с топка от форхенд? О, Лора, направо е възхитително! Не съм познавала достатъчно добре Джош. — Притисна ръка към стомаха си, защото усети болка между ребрата.

— Трябва да е било нарочно.

— Ами естествено, че е било нарочно. Джош може да уцели с бекхенда си движеща се кола на петдесет метра. Сигурно са играли на централния корт, ако е имал сериозни намерения. Дявол да го вземе, иска ми се да го бях видяла. — В очите ѝ проблеснаха дяволити искри. — Много ли е кървил?

— Обилно, както ми казаха. — Грешно е, налагаше се непрекъснато да си напомня Лора, грешно е да се наслаждава на представата за ярката червена кръв, бликаща от аристократичния нос

на Питър. — Ходил е при Мои да се възстановява. Марго, не желая брат ми да разбива топки за тенис в лицето на бащата на моите деца.

— О, остави го да се позабавлява. — Забравила, че трябва да я маркира, Марго постави лиможкия сувенир в едно от извитите шкафчета, където вече бяха изложени няколко десетки други. — А, Джош вижда ли се с някого?

— Да се вижда с някого?

— Нали знаеш, да ходи на срещи, да придружава, да прави секс?

Лора объркано потърка уморените си очи.

— Не, доколкото аз зная. Но пък той преди доста години престана да ми разправя за сексуалните си приключения.

— Но щеше да знаеш. — Сякаш това бе от жизненоважно значение за световния мир, Марго упорито търкаше някакво петънце на стъклото на витрината. — Щеше да чуеш или да усетиш.

— В момента е ужасно зает, така че бих казала вероятно не. Защо?

— О! — Марго се извърна назад и се усмихна широко. — Само склучихме един малък облог. Умирам от глад — изведнъж усети тя. — Ти гладна ли си? Мисля, че трябва да си поръчаме нещо тук. Ако Кейт мине след работа и не сме свършили с подреждането, пак ще ни чете лекции за мениджмънта на времето.

— Съжалявам, но не разполагам с време за лекции за времето. Трябва да взема момичетата. Днес е петък — поясни тя. — Обещах им вечеря и кино. Защо не дойдеш с нас?

— И да изоставя целия този разкош? — Марго широко разпери ръце, за да обхване кашоните, купищата амбалажна хартия и полупразните чаши студено кафе. — Освен това трябва да се упражнявам в опаковане на подаръци. Всичко, което правя, все още прилича на излязло изпод ръцете на несръчно тригодишно дете. Наистина, нямам нищо против...

Млъкна, защото вратата се разтвори с трясък и вътре влетя Кейла.

— Мамо! Идваме на гости. — Грейнала в усмивка, тя се хвърли в ръцете на Лора и се притисна силно към нея.

— Здравей, скъпа — отвърна на прегръдката ѝ Лора и отново с тревога се запита докога ще са нужни тези дребни вдъхвания на увереност. — Как дойде дотук?

— Вуйчо Джош ни взе. Каза, че можем да дойдем и да видим магазина, щото трябва да се интересуваме от наследството си.

— Наследството ви, а? — Сега вече Лора се разсмя и пушна Кейла на земята, докато наблюдаваше как голямата ѝ дъщеря пристъпва, по-предпазливо и не толкова щастлива, в стаята. — Е, Али, какво мислиш?

— Изглежда по-различно отпреди — насочи се право към витрината с бижутата.

— Точно такива момиченца харесвам — заяви Марго и прегърна Али през рамото.

— Колко са красиви. Прилича на ковчеже със скъпоценности.

— Такова си е. Но не това на Серафина, а моето.

— Взехме пици — провикна се Кейла. — Вуйчо Джош взе много, много пици, за да можем да ядем тук вместо в ресторанта. Може ли, мамо?

— Стига да искаш. Ти искаш ли, Али?

Али сви рамене и продължи да се взира в гривните и брошките.

— Няма значение.

— Ето го и героят на деня. — Марго прекоси стаята, докато Джош отваряше вратата с лакът, тъй като ръцете му бяха заети с кутиите с пици. Пресегна се през тях и му залепи звучна целувка в устата.

— Заради едни пици? По дяволите, трябваше да взема пилешки бутчета.

— Всъщност това беше за подвизите ти на тенис. — Изрече го с тих глас и след като погледът му дяволито проблесна в отговор, пое кутиите от ръцете му. — Още ли спиш сам, скъпи?

— Не ми напомняй — повдигна вежди той. — Ти?

Марго се усмихна и прокара пръст по бузата му.

— Бях прекалено заета за какъвто и да е спорт. Али, мисля, че горе в хладилника има бутилка пепси.

— И затова сме помислили — каза Джош, изтезавайки се с уханието на парфюма ѝ. — Можеш ли да донесеш пиенето от колата, котенце?

— И аз — излетя като куршум към вратата Кейла. — Мога да помогна. Идвай, Али!

— Добре, добре — пъхна ръце в джобовете си Джош и огледа стаята, след като племенниците му затръшнаха вратата. — Потрудили сме се. — Мина в съседната стая и не можа да не се усмихне. Много приличаше на дрешника на Марго в Милано с тази разлика, че всички дрехи бяха дискретно подредени.

— Бельото и нощниците са на горния етаж — обясни Марго. — В будоара.

— Естествено. — Вдигна безцелно една сива велурена обувка и я завъртя. Подметката ѝ беше почти нова, а цената бе деветдесет и два и половина.

— Как определяте цените?

— О, имаме си малка система.

Остави обувката и погледна сестра си.

— Помислих, че няма да имаш нищо против да доведе момичетата.

— Не, изобщо. Но съм против това, че си сметнал за нужно да се биеш с Питър.

Не си направи труд да изрази разкаяние.

— Значи си чула?

— Разбира се, че чух. Вече всички от Биг Сър до Монтерей са чули. — Лора отказа да се трогне, когато брат ѝ се приближи и я целуна. — Мога и сама да се справя със семейните си проблеми.

— Разбира се, че можеш. Онази топка просто ми се изплъзна.

— Как не! — промърмори Марго.

— Всъщност се целех в шапката му. Виж какво, Лора — продължи Джош, понеже тя се опита да се изплъзне от ръцете му, — ще поговорим по-късно за това, става ли?

Нямаше голям избор, тъй като точно в този момент дъщерите ѝ се върнаха, понесли торби от колата.

Беше помислил също и за хартиени чинии, салфетки и смешни картонени чаши за содата и хубавото червено бордо. Изглежда, има много малко неща, мислеше си Марго, докато нагласяха импровизирания пикник на пода, за които Джош Темпълтън не беше помислил.

Беше ѝ малко криво да си даде сметка, че го е подценявала през всичките тези години. Оказа се, че може да е страхотен отмъстител,

което бе доказал с едно замахване на ракетата. А беше сигурна, че ще бъде и забележителен любовник.

Джош улови внимателния ѝ поглед и ѝ подаде чинийка.

— Някакви проблеми, графиньо?

— Повече от обикновено.

Но се забавляваше, докато слушаше децата. Али, изглежда, малко по малко се разведряваше от закачките и вниманието на Джош. Горкото съществуване си търси баща, мислеше си Марго. Разбираше тази нужда, болката от празнотата. Някога Томас Темпълтън ѝ беше помогнал да запълни тази липса, но в същото време, пак той, с проявите си на внимание и загриженост, непрекъснато я бе карал да чувства, че не е нейният баща.

Никога не бе имала свой баща — или поне го бе имала за толкова кратко, че не можеше да си го спомни. Майка ѝ винаги е била толкова несловоохотлива по отношение на мъжа, за когото се бе омъжила и когото по-късно бе загубила, че Марго се страхуваше да задава въпроси. Едва сега си даваше сметка, че в този брак не е имало нищо, за никой от двамата.

Никаква любов. И със сигурност, никаква страст.

Още един брак без любов на този свят едва ли е бил от значение за някого. Дори и за онези, които са били засегнати. Добрата ирландска католичка се омъжва и ражда деца, точно както се очаква от нея. След това приема Божията воля с наведена глава. Ан Съливан не би се оплаквала и не би се хвърлила в морето, проклинайки Бога, както бе сторила Серафина. Ан Съливан се бе съзвела, бе заминала и забравила.

И то с такава лекота, продължаваше упорито разсъжденията си Марго, че едва ли е имало кой знае какво да си спомня. Сякаш никога изобщо не е имала баща.

А не беше ли се опитвала да запълни тази празнота в живота си с други мъже? Много често по-стари мъже, като Ален — преуспяващи, улегнали и винаги без каквито и да е ангажменти. Женени мъже, или неколкнократно женили се мъже, мъже със свободен брак, чийто жени си затваряха очите пред връзките им, дотогава, докато и съпрузите им си затваряха очите за техните.

Винаги е имала удобна свита от мъже, които са я възприемали като красива скъпоценност, за която да се грижат и да обсипват с

внимание. Да я показват. Мъже, които никога не биха останали. И това естествено ги правеше още по-желани и само още по-непозволени.

Стомахът ѝ се сви и тя отпи от виното, за да го успокои. Каква ужасна констатация, каза си наум. И колко покъртителна.

— Добре ли си? — загрижено постави ръка на рамото ѝ Лора. — Изведнъж пребледня.

— Няма нищо. Само леко главоболие. Ще отида да пийна нещо. — Стана и употреби всеки грам самообладание, за да се изкачи бавно по стъпалата, вместо да затича.

Влезе в банята и зарови в шишенцата с лекарства. Пръстите ѝ за момент се спряха на успокоителните, преди решително да ги премести на аспирина. Твърде лесно е, каза си, докато изчакваше водата да се изстуди. Твърде лесно е да изпие едно хапче и да прогони всичко.

— Марго — влезе след нея Джош и я улови за раменете. — Какво те прихваща?

— Кошмари. — Тръсна глава и глътна аспирина. — Няма нищо, само малък неприятен пристъп на малодушие.

Искаше да се обърне, но той я държеше здраво, така че лицата им се отразяваха в огледалото.

— Нервна си заради отварянето на магазина следващата седмица?

— Изпитвам ужас.

— Каквото и да стане, вече си свършила нещо много важно. Взе това място и му придаде блясък. Много е красиво, елегантно и неповторимо. Също като теб.

— И пълно с претенциозни неща с цени за продан?

— И какво?

Тя затвори очи.

— И какво? Бъди приятел, Джош, и ме прегърни за минутка.

Обърна я към себе си и я придърпа по-близо. Чу я как изпуска дълга и разтреперана въздишка, после я помилва по косата.

— Спомняш ли си онази зима, когато се захвана да търсиш ковчежето на Серафина?

— Ъхъ. Разкопах розовите храсти и част от южната поляна. Мама беше бясна и заплаши, че ще ме натовари на кораб и ще ме изпрати при леля ми в Корк. — Въздъхна лекичко, успокоена от

допира с него, от мириса му. — Но баща ти само се смя. Смяташе, че е страхотен майтап и че съм проявила авантюристичен дух.

— Търсеше нещо, което искаше, и не се отказа. — Устните му леко докоснаха косата ѝ, за да я успокоят. — Точно това си правила винаги.

— И винаги съм искала непостижимото?

— Не. — Отдръпна се и я улови за брадичката. — Интересното. Неприятно ми е да си мисля, че си престанала да разкопаваш розовите храсти, графиньо.

Марго отново въздъхна и притисна глава към рамото му.

— Наистина ми е неприятно да го призная, Джош, но ми действаш добре.

— Знаем. — Помисли си, че беше крайно време и тя да го разбере.

Не очакваше да бъде нервна. Имаше да се вършат толкова много неща през изминалите три месеца — уговорки, срещи, да се вземат решения, да се сортират запасите. Мебелирането, планирането. Дори изборът на чантите и кутиите за покупките бе повод за спорове с часове наред.

Имаше да се учат толкова много неща. Инвентарен опис, коефициент на печалба и загуба, данъчни формуляри. Данък върху продажбите, данък върху търговската марка, данък върху недвижимата собственост.

Да се дават интервюта. Обширният материал в „Пийпъл“ току-що бе излязъл от печат, а в „Ентъртейнмънт Тунайт“ бяха пуснали бележки за нея и магазина ѝ. С хапливи забележки, но все пак беше нещо.

Всичко си идваше на място, така че очакваше самото откриване да не е нищо чак толкова особено. Този нервен пристъп двайсет и четири часа преди официалното откриване на „Претенции“ беше едновременно неочакван и нежелан.

През годините Марго бе усвоила различни подходи за справяне с нервите си. Чаша вино, пазаруване, хапче, секс. Сега никой от тези варианти не ѝ се струваше приложим, нито пък се вписваха в новите насоки, които поемаше животът ѝ.

Вместо това реши да опита с потене.

Предполагаше, че гимнастическите съоръжения в местния клуб са на първокласно ниво. По време на кариерата си се беше занимавала с гири и набързо бе преминала през няколко курса по аеробика. Но беше благословена със страхотен метаболизъм, дълги крака, дълъг торс и пищни гърди, което пък не важеше за ханша и затова винаги се отнасяше със самодоволна насмешка на лудостта по фитнеса.

И ето че сега се бореше с програмата на един Стейър — Мастер, като се питаше как е възможно някой да се въодушевява от катеренето на стъпала за никъде. Можеше единствено да се надява, че това ще притъпи напрегнатия ѝ мозък — и ще помогне да запази правилното разпределение на килограмите, които беше качила.

По протежение на цялото просторно помещение имаше прозорци, които предлагаха изглед към залива или плувния басейн. За тези, които не се интересуваха от великолепието навън, над всеки автомат имаше поставен индивидуален телевизор, така че, докато ходи или подтичва за здраве, човек можеше да следи Кейти и Брайън или CNN. Тук-там бяха разположени различни модификации на екипировка, която поне на нея ѝ се струваше по-скоро ужасяваща.

От едната ѝ страна някаква жена в червен ластичен клин катереше стъпало след стъпало и в същото време четеше последния роман на Даниел Стийл. Марго се постара да следва нейния ритъм и същевременно да фокусира погледа си върху танцуващите букви на финансовата рубрика на „Лос Анджелис Таймс“.

Но не можеше да се концентрира. Това е един съвсем нов свят, реши тя. Свят, който подскача, подтичва и пъшка, докато тя е погълната от своите собствени проблеми. Някакъв мъж с разкошно тяло и бицепси като тухли, внимателно се наблюдаваше в огледалото, докато повдигаше страховити на вид щанги. Групичка жени, някои стегнати, други закръглени, въртяха педалите на неподвижни колела. Някои бърбреха помежду си, други препускаха в ритъма на музиката в слушалките си.

Хора клякаха, извиваха се, навеждаха се и изтощаваха телата си, попиваха потта от лицата си, поглъщаха минерална вода и после се връщаха да продължат.

На нея това ѝ се струваше изумително.

За нея бе само забавление, временно развлечение. Но за тях, за всички тези запотени, напрегнати тела, това бе сериозен избор на

определен начин на живот.

Може би всички са малко смахнати.

И все пак... не са ли именно това хората, на които ще трябва да се хареса? Деловите хора, интеллигентните богаташи. Онази жена, която бързи в ластичен клин за сто долара и обувки за двеста. След като изтощят и разпънат телата си, няма ли да им бъде приятно малко да се поглезят? Освен шведски масаж, турска баня и разпенена вана, със сигурност ще им хареса да влязат в шикозен магазин, за да се поровят малко, да им предложат чаша капучино или изстудено шампанско, докато привлекателна млада дама им помага да изберат съвършената дрънкулка или изискан подарък.

Разбира се, предизвикателството ще бъде да ги убеди, че ако дрънкулката или подаръкът са втора ръка, това само ги прави още по-интересни и уникални.

Хвърли бърз поглед на жената до себе си, като преценяваше шансовете си.

— Всеки ден ли го правите?

— Хм?

— Чудех се дали го правите всеки ден — измери събеседничката си с приятелска усмивка Марго. Някъде в средата на трийсетте, старателно издокарана. Инкрустираните диаманти на брачната ѝ халка бяха с превъзходно качество и ги оцени на около три карата. — Аз тъкмо започвам.

— Три дни седмично. Това наистина е всичко, от което човек има нужда, за да се поддържа. — Очевидно немаше нищо против, че я разсейват, и дискретно плъзна поглед по тялото на Марго. — Но вашата цел едва ли е смъкването на килограми.

— Качила съм три за последните три месеца.

Жената със смях взе кърпата, праметната през лоста и попи шията си. Марго забеляза, че часовникът ѝ е миниатюрен „Ролекс“.

— На всички ни се иска да можем да го кажем и да изглеждаме като вас. Аз съм свалила петнайсет за последната година.

— Шегувате се.

— Ако пак ги кача, ще се самоубия. Така че сега съм на поддръжка. Пак се върнах на номер осем и Господ ми е свидетел, че на него ще си остана.

— Изглеждате чудесно. — Осми номер, каза си наум. Идеално.
— Харесва ли ви да тренирате?

Жената мрачно се усмихна, докато степерът ѝ увеличаваше скоростта си.

— Мразя всяка проклета минутка.

— Слава богу! — искрено възкликна Марго, докато прасците ѝ започваха да парят. — Напълно нормално. Аз съм Марго Съливан. Бих ви подала ръка, но се боя, че ще падна.

— Джуди Принтис. Марго Съливан — повтори тя. — Помислих си, че ми изглеждате позната. Някога ви мразех.

— О?

— Когато се бях упътила към шестнайсети номер и прелиствах някое списание — ето ви вас, изваяна и съвършена. Веднага се захващах с диетичните бисквити. — После ѝ отправи бърза усмивка.
— Какво облекчение да видя, че и вие се потите като човешко същество.

Марго реши, че Джуди, освен потенциална клиентка е също и много симпатична и отвърна на усмивката ѝ.

— Нямаше ли нещо свързано с ендорфините?

— О, това е лъжа. Мисля, че Джейн Фонда постави началото. Тук сте израснали, нали?

— Биг Сър — потвърди Марго, вече запъхтяна. — Върнах се. Имам магазин в Монтерей. „Претенции“, на „Кенъри Роуд“. Утре ще го отваряме официално. Трябва да наминете и да поразгледате. — Стисна зъби. — Ще се погрижа да има диетични бисквити.

— По дяволите — изсмя се отривисто Джуди. — Може и да го направя. Е, това бяха моите двайсет минути в ада. Още петнайсет с гирите, кратък сеанс в камерата за мъчения на Nautilus и излизам отгук. — Грабна хавлиената си кърпа, погледна към входа и възкликна: — О, ето, че пристига примадоната.

— Кенди Личфийлд — простена Марго, забелязвайки червенокосата жена в трико на цветя.

— Познавате я?

— Твърде добре.

— Хм. Ако наистина проявявате такъв добър вкус, че да я ненавиждате, може и да намина да видя този ваш магазин. Хопа-а-а, насочва се насам и е изцяло на ваше разположение.

— Вижте, не си... — Но беше твърде късно. Кенди нададе писък, който накара всички глави да се извърнат.

— Марго! Марго Съливан! Просто не мога да повярвам.

— Здравсти, Кенди. — За отчаяние на Марго, тя безцеремонно скочи на току-що освободения степер.

Кенди навсякъде се вреше най-безцеремонно. Това бе една от многото причини да я мрази. Беше издокарана като извадена от кутия, цялата бликаща от енергия и с водопад от червени коси. Като ученици в гимназията, Кенди беше главна мажоретка и досадница. Омъжила се беше добре — два пъти — имаше две идеални дечица, по едно от всеки брак, и прекарваше дните си, поне доколкото на Марго ѝ бе известно, в планиране на идеални партита за чай и в удоволствията на дискретни любовни наслади.

Под повърхността, скрито зад жизнерадостното лице и добре поддържано тяло, биеше сърце на усойница. За Кенди другите жени не бяха просто индивиди от същия вид и пол. Те бяха неприятели.

— Чух, че си се върнала, разбира се. — Със свършеното си розово нокътче набра избраните от нея време и програма на автомата, който Джуди бе овакантила. — Смятах да се обадя, но бях толкова заета. — Диамантените обеци на ушите ѝ проблеснаха, докато се усмихваше на Марго. — Как си, Марго? Изглеждаш чудесно. Човек никога не би разбрал.

— Да разбере?

— Всички онези ужасни истории. — Край сладникаво розовите устни трепна доволна лукава усмивчица. — Сигурно е било направо убийствено за теб. Просто не мога да си представя ужаса да те арестуват, и то в чужда страна. — Гласът ѝ бе с точно необходимата височина, за да привлече вниманието на няколко от сутрешните атлети.

— Нито пък аз. — Марго полагаше усилия да не пухти и изведнъж ужасно ѝ се прииска една цигара. — Не бях арестувана. Бях разпитвана.

— Е, сигурна бях, че историята е преувеличена. — Тонът ѝ бе пропит от неподправено съчувствие, гарнирано с недоверие. — Всички онези ужасни неща, които разправяха за теб. Ама и аз още като ги чух, казах на няколко от момичетата в клуба, че това са глупости. Но писанията просто нямаха край. Пресата е толкова безмилостна. Постъпила си умно да се махнеш от Европа, докато скандалът отшуми.

Съвсем типично за Лора да не се интересува от приказките и да те прибере. — На това нямаше какво друго да се каже, освен „Да“. — Какъв позор за „Бела Дона“. Сигурна съм, че заместничката ти няма да им свърши по-добра работа. Ти си много по-фотогенична от Теса Сезар. — Подскачайки жизнерадостно, Кенди изостри атаката си. — Е, разбира се, тя е по-млада, но пък няма твоя... опит.

Това беше стрела право в сърцето, добре прицелена и точно запратена. Ръцете на Марго стиснаха по-здраво металния лост, но гласът ѝ остана спокоен.

— Теса е красива жена.

— О, разбира се. И много екзотична. Онази златиста кожа, онези прекрасни черни очи. Убедена съм, че във фирмата са решили, че трябва да зложат на контраста. — Усмивката ѝ беше с добре премерен нюанс на насмешливо презрение. — Пак ще се върнеш, Марго. Не се тревожи.

— Не и ако лежа за убийство — промърмори на себе си тя.

— Е, разкажи ми всичко. Чух най-забавната история, че си щяла да навлизаш в търговията.

— И мен постоянно ме избива на смях. Утре отваряме.

— Не! Наистина? — Очите ѝ широко се ококориха през смях. — Значи горката Лора Риджуей наистина ти е купила магазин. Толкова е трогателно.

— Лора, Кейт Пауел и аз купихме сградата заедно.

— Вие трите вечно се държите една за друга. — Усмивката на Кенди стана по-злобна. Винаги ги беше мразила заради непоклатимото им приятелство. — Сигурна съм, че доста ще се позабавлявате, а горкичката Лора точно сега има нужда да се разсее. Няма нищо по-мъчително и тъжно да виждаш как бракът ти пропада.

— Освен да видиш как вторият ти брак пропада — весело отвърна на атаката ѝ Марго. — Окончателен ли е разводът, Кенди?

— Следващия месец. Ти никога ли не се омъжи за някой от онези... мъже, Марго?

— Не, само правех секс с тях. Повечето и без това вече бяха женени.

— Винаги си имала европейски разбирания. Предполагам, че аз просто съм твърде много американка. Не ми се вярва някога да се почувствам удобно в ролята на любовница.

Гневът възпламени малки червени светлинки пред очите на Марго.

— Скъпа — изрече провлачено тя, — невероятно удобно е, повярвай ми. Но пък вероятно си права. На теб няма да ти подхожда. След това не присъждат издръжка. — Слезе от автомата, доволна, че кратката ѝ среща с Кенди бе отклонила мисълта ѝ от нервното напрежение и болезнените мускули. Може и да усещаше краката си като размекнат восък, но нямаше да достави на Кенди удоволствието да ги види да се огъват. Вместо това, внимателно забърса автомата, както бе видяла да прави Джуди. — Намини в магазина, Кенди. Утре е официалното отваряне. Винаги си искала да имаш моите неща. Сега можеш да ги получиш. Срещу определена цена.

Докато Марго почти тичешком излезе от салона, Кенди пое дълбоко въздух през шикозния си вирнат нос и се извърна към заинтригуваната жена, която пухтеше от другата ѝ страна.

— Марго Съливан винаги е претендирала, че е нещо, което не е. Ако не бяха семейство Темпълтън, дори нямаше да я пуснат да прекрачи през вратата на този клуб.

Жената примигна от стичащата се в очите ѝ пот. Беше се възхитила от стила на Марго. И от сапфирената ѝ лента за тенис.

— Как беше името на магазина ѝ?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Девет и четиридесет и пет, двадесет и осми юли. Петнайсет минути до началото, а Марго седеше на леглото в будоара за дами. Леглото, в което някога бе спала, в което се бе любила. Бе мечтала. Сега се беше опряла на ръба, държеше се за стомаха и се молеше гаденето да премине.

Ами ако никой не дойде? Ами ако абсолютно никой не премине през онази току-що измита стъклена врата? Ще прекара следващите осем часа разтреперана, взирайки се през витрината, най-старателно аранжирана с тъмносивата ѝ рокля от копринена тафта на Сен Лоран — обличана само веднъж миналата година на филмовия фестивал в Кан — чийто поли бяха надиплени около кресло в стил Луи XIV. Същата тази феерично разпиляна пола бе заобиколена от високо ценени някога вещи. Шишенце парфюм „Бакара“, вечерни пантофки, осеяни с изкуствени диаманти, дълги сапфирени обеци, черна сатенена чантичка с инкрустирана със скъпоценни камъни закопчалка във формата на пантера. Свещници от майсенски порцелан, чаши за шампанско от Уотърфорд, набор от любимите ѝ декоративни кутийки и посребрения комплект тоалетни принадлежности, подарък от един бивш любовник.

Беше подредила лично всяко от тях, като в някакъв ритуал, а сега се страхуваше, че нещата, които някога бе притежавала и обичала, ще предизвикат единствено присмеха на минавачите.

Какво направи?

Беше се разголила. Беше се разголила напълно, и то публично. Сметна, че ще може да го понесе, ще може да го преживее. Но беше повлякла заедно със себе си в тресавището и хората, които най-много обичаше.

Не беше ли Лора точно сега долу в очакване на първия клиент? А и Кейт ще дотича в обедната си почивка, изгаряща от нетърпение да види първата маркирана продажба на стария касов апарат, който бе домъкнала от някакъв антикварен магазин в Кармел.

Вероятно и Джош ще намине привечер, връхлитайки с усмивка на лице, за да ги поздрави за първия им успешен ден.

Как би могла да ги посрещне с провал? Когато провалът си е само неин?

Това, което най-много ѝ се искаше в момента, бе да хукне надолу по стълбите и навън през вратата. И да не спира да тича.

— Сценична треска.

Без да пуска ръка от неспокойния си стомах, тя погледна нагоре. На прага стоеше Джош.

— Ти ме придума за това. Ако не успея да се изправа още сега на краката си, ще те убия.

— Какъв късмет за мен, че прекрасните ти крака не са съвсем уверени. — Огледа я с бърз, преценяващ поглед. Беше избрала семпъл и съвършено скроен костюм в яркочервено с къса, тясна пола, която разкриваше достатъчно от зашеметяващите крака. Косата ѝ бе сплетена на плитка само с няколко премерено игриви кичура, които обграждаха лицето ѝ. Беше преbledняла като мрамор и с изцъклени от страх очи.

— Разочароваш ме, графиньо. Очаквах да те сваря долу, да риеш нетърпеливо с копита. Вместо това си седнала тук и трепериш като девственица в първата ѝ брачна нощ.

— Искам да се върна в Милано.

— Да, но не можеш, нали? — Тонът му стана груб, докато прекосяваше стаята и я улавяше за ръката. — Стани и се стегни! — Тези огромни сини очи бяха плувнали във влага и Джош се уплаши, че ако протече първата сълза, ще се предаде и ще я отведе навсякъде, където пожелае. — Става дума за един скапан магазин, за бога, а не за углавен процес. Типично в твой стил е да преувеличаваш нещата.

— Не е просто магазин. — Гласът унизително ѝ изневери. — Това е всичко, което имам.

— Тогава върви долу и направи нещо.

— Не искам да сляза долу. Ами ако никой не дойде? Или ако само дойдат да зяпат и да се подхилват.

— Ами ако не? Ами ако да? Има цял куп хора, на които ще им е любопитно просто да наминат, за да те видят докъде си изпаднала. Продължавай така и точно това ще могат да видят.

— Не трябваше да започвам толкова показно.

— След като това важи за всички аспекти на живота ти, не виждам защо се оплакваш сега. — Вгледа се в лицето ѝ, ядосан, че му позволява да види страха, ядосан на себе си, че желае да я защити. — Виж какво, имаш пет минути, за да се справиш със себе си. Аз си имам мои проблеми. — Протегна една-единствена червена роза, която досега бе държал зад гърба си, и закрепил стеблото между пръстите ѝ. — Информирай ме как си успяла да се справиш.

Нетърпеливо притисна устни към нейните и не я изчака да отвърне.

Би могъл да ѝ предложи малко съчувствие, яростно си помисли тя и бързо влезе в банята, за да оправи грима си. Само мъничко разбиране и подкрепа. Не, не и от Джош. Ядосано пхна пудрата обратно в тоалетното шкафче. От него получаваше само обиди и мръсни подмятания. Е, няма нищо. Всичко е наред. Това ѝ припомни, че няма на кого другого да разчита, освен на себе си.

Пет минути по-късно, успя да слезе долу. Лора грейше в усмивка до орнаментирания касов апарат, докато мелодичните му камбанки звъняха.

— Трябва да престанеш да си играеш с това нещо.

— Не си играя — извърна се с пламнало от възбуда лице към Марго тя. — Току-що маркирах първата ни продажба.

— Но ние не сме отворили.

— Джош купи малката лампа „Деко“, преди да си тръгне. Каза да я опаковаме и да му я изпратим. — Протегна се през плота, сграбчи ръката на Марго и я стисна. — Опаковай я и я изпрати, Марго. Това е първото ни опаковане и изпращане. Винаги може да се разчита на Джош.

Марго се разсмя нервно. Дявол да го вземе, точно в негов стил.

— Да, може, нали? — Стенният часовник зад щанда отмери часа. Часът на началото. — Е, мисля, че е по-добре... Лора, аз...

— Аз също — въздъхна дълбоко и пречистващо тя. — Да отваряме, партньоре.

— Да. — Марго изпъна рамене, вирна брадичка и се приближи до вратата. — И да вървят на майната си, ако не проявят чувство за хумор.

Два часа по-късно не беше сигурна дали е очарована, или зашеметена. Не можеше да се твърди, че е претъпкано с клиенти, особено от категорията на плащащите. Но се радваха на малък, постоянен поток почти от първата минута. Със собствените си трепереци ръце бе маркирала втората продажба за деня едва петнайсет минути след отварянето на вратите. И двамата с туриста от Тълса бяха единоподушни, че сребърната гривна е превъзходна покупка.

С известно удивление и възхищение бе наблюдавала как Лора насочи трио зяпачки към гардероба и как като някоя изпечена продавачка успя да ги оплете в ласкателства, че да посегнат към кредитните си карти.

Когато Кейт пристигна в дванайсет и половина, Марго тъкмо затваряше сапфирените си обеци от витрината в една от ярките златисти кутийки със сребърен надпис, които бе избрала като търговски знак на фирмата.

— Знам, че съпругата ви ще ги хареса — каза уверено, докато пускаше кутийката в малка златиста торбичка. Ръцете ѝ не трепереха, но им се искаше. — На мен ми харесваха. И честита годишнина.

В мига, в който клиентът се отдалечи от щанда, тя улови Кейт за ръката и я издърпа в дамската тоалетна.

— Това беше за хиляда петстотин седемдесет и пет долара, плюс данъка. — Сграбчи я през кръста и направи няколко бързи танцови стъпки. — Продаваме разни неща, Кейт.

— Нали точно това беше идеята. — Чувстваше се съкрушена, че не беше тук с Лора и Марго за първото отваряне на вратата. Но задълженията ѝ в „Битъл“ имаха приоритет. — Щом притежаваш магазин, продаваш разни неща.

— Не, ама ние наистина продаваме. Лиз Карстеърс беше тук и купи винените чаши от „Тифани“ за сватбен подарък на дъщеря си, а една двойка от Кънектикът купи сгъваемата масичка. Ще им я изпратим в пратка. И още! Няма да се налага дълго да плащаме сметката за склад за останалата стока.

— Маркираш ли продажбите?

— Да... е, може и да съм направила някоя и друга грешка, но ще го оправим. Ела, може и ти да маркираш нещо. — Спря се с ръка на дръжката на вратата. — То е нещо като секса. Усеща се едно такова

привличане и ти се увличаш, следва предварителната игра, леки тръпки на очакване и накрая бум!

— Искаш ли цигара?

— Умирам за едничка.

— Ти наистина се вживяваш, а?

— Нямах представа, че да продаваш може да бъде толкова... стимулиращо. Опитай и ти.

Кейт погледна часовника си.

— Имам само четирийсет и пет минути, но пък много си падам по евтините тръпки.

Марго я дръпна за китката и разгледа чистите линии на практичния ѝ „Таймекс“.

— Знаеш ли, можеш да получиш добра цена за него.

— Овладей се, Марго.

Опита се. Но през целия ден, от време на време се налагаше да намери някое спокойно кътче и просто да се отдаде на задоволството си. Може би чувствата ѝ се отклоняваха в прекалено резки амплитуди, но на нея просто не ѝ пукаше. Ако усещаше по някое пробождане, когато поредната ѝ скъпоценна джунджурийка изчезваше в една от златисто-сребърните кутийки, то налице бе също и усещането за триумф.

Хората идваха. И за всеки, който гледаше с насмешка, имаше друг, който се възхищаваше, и още един, който купуваше.

Към три часа, когато настъпи затишие, Марго наля две чаши от чая, който сутринта сервираха на клиентите.

— Не халюцинирам, нали?

— Не, освен ако не важи и за двете — намръщи се Лора, докато раздвижваше пръстите на краката си. — А и краката ме болят твърде много, за да е било сън. Марго, мисля, че наистина го направихме.

— Нека не го изричаме още. Може да го урочасаме. — Понесла чашата си, тя се приближи да оправи една ваза с рози. — Искам да кажа, че това може да е просто начин, по който съдбата да ни се подиграе. Да ни отпусне няколко часа успех. Отворени сме още три часа и... по дяволите всичко това! — Завъртя се щастливо. — Направихме удар! Ние сме хит!

— Иска ми се да си още по-ентусиазирана и да можеш да се впусна в следващата вълна заедно с теб. — Лора примигна и погледна

часовника си. — Но момичетата имат урок по танци. Ще измия чашите, преди да тръгна.

— Не, аз ще се погрижа за тях.

Вратата се отвори и пропусна група тийнейджърки, които се насочиха директно към щанда с бижутата.

— Имаме клиенти — прошепна Лора и сама събра чашите. — Имаме клиенти — повтори ухилено. — Ще се опитам да дойда утре към един. — Трябваше да жонглира с толкова много задължения. Чудеше се колко ли време ще издържи на напрежението. — Сигурна ли си, че ще успееш да се справиш с работата в магазина сама?

— Още в началото се разбрахме, че ти ще си на непълен работен ден. Ще се науча да се справям. Тръгвай!

— Веднага щом ги измия. — Спря и се обърна. — Марго, не си спомням кога за последен път съм се чувствала толкова добре.

„Нито пък аз“, помисли си Марго. Докато преценяваше младите си клиентки, усмивката ѝ започна да разцъфтява. Тийнейджърки, които носят бутикови обувки, разполагат с щедри месечни издръжки — и родители със златни кредитни карти. Приближи се до щанда и зае мястото си зад него.

— Здравейте, дами. Мога ли да ви предложа нещо?

Джош нямаше нищо против дългите часове на работа. Можеше да издържи прикован към бюро или заровен под купища бумаги. Макар че не бе толкова вълнуващо, както кръстосването през континентите за смазване на гладко функциониращия механизъм на една натоварена хотелска верига с всички нейни подразделения.

Но това, което наистина го вбесяваше, бе да го правят на глупак.

Колкото повече стоеше в апартамента на покрива на хотела и се запознаваше с досиетата на „Калифорния Темпълтън“, толкова повече се уверяваше, че Питър Риджуей е правил точно това.

Беше си вършил работата. Нямаше начин да го обвинят по съдебен ред, че не е управлявал добре фондовете или персонала, или че не е действал достатъчно ефективно. Макар че точно това бе правил, Питър изрядно бе документирал всичко — вещите край себе си, поста си и нарасналата печалба, която бяха донесли тези негови трансформации.

Но „Темпълтън“ никога не е била организация, преследваща единствено печалбата. Това бе семеен бизнес, изграден върху двеста години хотелиерски традиции, който се гордееше със своята хуманност, с грижата си за хората, които работеха в него и за него.

Да, Риджуей наистина бе повишил печалбата, но го бе направил за сметка на смени в персонала, съкращаване на служителите на пълен работен ден за сметка на частично заетите. И по този начин ги бе лишавал от премии и бе орязвал възнагражденията им.

Беше сключил нов договор с доставчиците и дистрибуторите на продукти и в резултат на това се бе снизило качеството в кухнята за персонала. Бяха намалени отстъпките за служители при резервации в хотелите „Темпълтън“, ограничавайки традиционните поощрения за работещите в „Темпълтън“ при ползване услугите на „Темпълтън“.

В същото време собствената му сметка за разходи се беше повишила. Сметките му за храна, пералня, забавления, цветя и пътувания непрекъснато бяха нараствали. Дори бе имал наглостта да впише пътуването си до „Аруба Темпълтън“ като служебен разход.

Джош изпита огромно удоволствие да анулира фирмените му кредитни карти. Макар да го намираще за твърде слаба, твърде закъсняла мярка.

Трябваше все пак да се прицели в топките му, помисли си Джош и се облегна назад, за да разтърка уморените си очи.

Ще бъдат необходими месеци, за да се възвърне доверието сред персонала. Щедра премия и цяла планина от ласкателства ще са нужни, за да примамат обратно главния готвач, който бе напуснал със скандал след намесата на Риджуей. Към това се прибавяше и оставката на дългогодишния портиер на „Темпълтън Сан Франциско“, която бе открил заровена в папките на Питър. Имаше и други. Някои вероятно ще бъдат убедени да се върнат, но други бяха преминали при конкурентите.

Никой от тях не е дошъл при него, замислено си каза Джош, или при родителите му. Защото са смятали, че Питър Риджуей е доверен човек, високопоставен член на клана Темпълтън.

Разхлаби вратовръзката си и се опита да не мисли за камарата от работа, която все още го очакваше. Някой ще трябва да се заеме със задълженията му в Европа, поне временно. Той никъде няма да ходи.

Апартаментът вече носеше по-скоро неговия почерк, отколкото този на Риджуей. Претенциозните мебели бяха подменени в предпочитания от Джош по-старомоден стил. Старинните американски и испански мебели с големи и дълбоки кресла повече се вписваха в схемата на „Темпълтън Монтерей“. В края на краищата хотелът и обстановката в него спазваха традицията на областта. Ваканционното селище по-открито се придържаше към испанския стил на Калифорния, но той имаше своите акценти и в хотела — с богато украсената фасада, с мелодичните фонтани и пищни градини. Фоайето бе в тъмночервено и златно, с тежки кресла и дълги, високи маси, меко проблясващ месингов обков и добре излъскани керамични подове.

Имаше засадени палмички, като тази, която бе подбрал за ъгъла на кабинета си — в огромна, ръчно изработена глинена саксия, за която бяха нужни двама мъже с яки мишци, за да я повдигнат.

Винаги бе възприемал „Темпълтън Париж“ като по-женствен с фантазията и пищната си украса, а „Темпълтън Лондон“ като по-сдържано изискан, типично британски с фоайето на две нива и елегантния салон за чай.

Но така или иначе, Монтерей може би си оставаше най-близък до сърцето му. Не че някога си беше представял да седи зад това бюро, макар то да е истински „Дънкан Фиф“, с изумяващата око̀то гледка на обичаното крайбрежие само на една ръка разстояние.

Не се интересуваше, че незапознати го възприемаха като разглежено момченце, което кръстосва света. Защото знаеше, че не е така. Името Темпълтън не бе само едно наследство, то беше отговорност. Бе работил дълго и упорито, за да посрещне тази отговорност, да усвои майсторството не само да притежаваш, но и да управляваш и разширяваш една сложна организация. От него се очакваше да изучи хотелския занаят от самото му раждане, и точно това бе направил. Междувременно си бе изградил уважение и възхищение към хората, които работят в кухните, събират мокрите кърпи от пода на баните, посрещат с усмивка уморените и изнервени гости на рецепцията.

Оценяваше часовете, необходими за добрите връзки с обществеността или продажбите, както и неудовлетворението от работата в огромни мащаби и с вечно забързани партньори.

Но имаше един неотменен основен елемент, и това бе името Темпълтън. Каквото и да не беше наред, каквото и да трябваше да се разреши, уреди или заглади, то бе негово задължение. А в Калифорния имаше доста неща за разрешаване, уреждане и заглаждане.

Помисли си да стане и да си направи кафе, или направо да позвъни долу на рум сервиса. Но нямаше сили и за двете. Беше изпратил временната си помощничка да си върви, защото му лазеше по нервите, докато се мотаеше наоколо, като нетърпеливо кученце, което се старае да се хареса.

Ако в близко бъдеще работата наложеше да остане в този кабинет, ще трябва да си намери помощник, който да влезе в неговия ритъм и да не се блещи от ужас всеки път, когато даде някое нареждане. Ще трябва да върне временната секретарка обратно на мястото ѝ и да потърси нещо друго.

Но засега беше сам.

Извъртя се към клавиатурата и започна да пише заповед до всички началници на отдели с копие до родителите си и останалите членове от борда на директорите. Отне му трийсет минути, за да изглади текста. Изпрати по факса копие, придружено от лична бележка до родителите си, разпечата останалите и се разпореди за незабавното им изпращане.

Не виждаше причина да губи излишно време и затова назначи общо събрание на персонала на хотела за единайсет сутринта и друго във ваканционното селище за два следобед. Макар вече да минаваше шест, той се свърза с адвокатите и остави съобщение на телефонния им секретар, подчертавайки спешността на предстоящата среща, която уговори за девет часа в кабинета му.

Беше много вероятно Риджудей да предяви съдебен иск за внезапното му освобождаване. Джош искаше да си осигури юридическо покритие.

Отново се обърна към компютъра и започна да съставя нова заповед за възстановяване предишните отстъпки за служителите. Това поне, помисли си, ще е нещо, което могат да усетят незабавно и което, да се надяваме, ще повдигне духовете.

Застанала на отворената врата, Марго го наблюдаваше. С приятно изумление установи, че само видът му караше кръвта ѝ да кипи. Разхлабената вратовръзка, разрошената от неспокойните пръсти

коса, тъмната и съсредоточена настойчивост на погледа му я караха да вибрира цялата.

Странно, никога не си бе представяла Джош да върши каквото и да е сериозно. И никога не бе забелязвала, че един сериозен мъж, зает с работа, може да представлява толкова възбуждаща гледка.

Може и да е от месеците самоналожено въздържание или от главозамайващия успех на деня. Може и да е от самия Джош — и винаги да е било така. В момента това не я интересуваше. Беше дошла тук за едно-единствено нещо — хубава, страстна и изтощителна порция секс. И няма да си тръгне без това.

Тихо притвори вратата след себе си и щракна секретата.

— Я виж ти, я виж ти — изрече приглушено и пулсът ѝ се ускори още повече, когато той отметна глава като вълк, подушил женската си. — Наследникът в действие. Ама че картинка! — Междувременно съвсем точно знаеше каква картинка представлява самата тя — Господ ѝ беше свидетел, че се бе постарала — и предизвикателно пристъпи към бюрото му. След като остави запотената бутилка шампанско върху някакъв бележник, тя праметна бедро през ръба му. — Прекъснах ли те?

Умът му бе изхвърчал в мига, в който пристъпи към него. Положи всички усилия, за да си го възвърне.

— Да, но нека това не те спира. — Погледна бутилката, после отново вдигна очи към грейналото ѝ лице. — Как беше денят ти?

— О, нищо особено. — Протегна се през бюрото, като разкри съблазнителната гледка на ослепително бяла дантела и заоблени полукълба. — Само дете продадохме стока за петнайсет хиляди. — Изпищя и посегна да го улови за косата. — Петнайсет хиляди шестстотин седемдесет и четири долара и осемнайсет цента. — Смъкна се от бюрото и се завъртя лудешки. — Знаеш ли как се чувствах, когато за първи път видях лицето си на корицата на „Вог“?

— Не.

— Също като сега. Напълно откачила. Затворих в шест. Беше останала половин бутилка шампанско. Изпих я съвсем сама направо от проклетата бутилка. След това установих, че не искам да пия сама. Отвори бутилката, Джош! Нека да се напием и да откачим.

Той стана и започна да развива станиола. Трябваше да разбере, че този блясък в погледа е подплатен с алкохол.

— От това, което току-що ми каза, ти вече си го постигнала.

— Пияна съм само наполовина.

Тапата изгърмя тържествено.

— Това ще оправи нещата.

После отиде в кухнята, остави бутилката върху плочките с цвят на гранит и отвори дъбовия шкаф с огледални вратички, за да вземе чаши.

— Ти точно това правиш, нали? Помагаш да се оправят нещата. Ти ми помогна да се оправя, Джош. Задължена съм ти.

— Не. — Това бе едно от нещата, което не желаше. — Сама го направи.

— Поставих началото. Още не съм приключила. — Чукна чашата му със своята. — Но началото е страхотно!

— Тогава за „Претенции“!

— Можеш да заложиш прекрасния си задник. Знам, че няма да е така всеки ден. Невъзможно е. — Заредена с енергия, тя се върна обратно в кабинета. — Кейт казва, че можем да очакваме спадане на продажбите, после уравновесяване. Но не ми пука. Наблюдавах как онази невероятно грозна жена се фръцва и отнася един от моите Армани, но просто не ми пукаше.

— Това е добре за теб.

— Освен това... — Гласът ѝ потрепери, задави се и той остави чашата си, обзет от истинска паника.

— Не прави това. Недей да плачеш! Умолявам те!

— Не е това, което си мислиш.

— Не ми разправяй разни глупости за сълзи от щастие. За мен е все същото. Все са мокри и ме карат да се чувствам гадно.

— Не мога да се овладя. — В опит да се спаси, тя отпи още шампанско и изхлипа. — Цял ден съм така. В един момент танцувам в облаците, в следващия цивря в банята. Продавам живота си и това ме натъжава. А хората го купуват и това ме прави щастлива.

— Господи! — Изгубил самообладание, Джош потърка лицето си с ръце. — Дай да сменим шампанското с малко кафе, искаш ли?

— О, не! — отново се изправи тя и затанцува край него. — Аз празнувам.

— Окей! — Когато се предаде, ще натовари пияното ѝ, сексапилно тяло в колата си и ще я закара до Темпълтън хауз. Но

засега има право да празнува, да се перчи и да се прави на глупачка. Седна на бюрото и отново взе чашата си. — За грозните жени и Армани втора употреба!

Марго отпи от шампанското и го остави да гъделичка гърлото ѝ.

— За тийнейджърките с богати и щедри родители.

— Бог да ги благослови!

— За туристите от Тълса.

— Те са солта на земята.

— И за старите мъже с орлови погледи, които умеят да ценят дългите крака под къса пола. — Той само леко се навъси над чашата си и Марго наля още и за двамата. — И които плащат в брой за майсенски порцелан и безобидно флиртуване.

Преди да успее да отпие отново, Джош я улови за китката.

— Колко безобидно?

— Позволих му да ме пощипне по брадичката. Ако беше купил вазата от раку, би могъл да ме ощипе и по двете бузи. Толкова е вълнуващо.

— Пощипването?

— Не — изкиска се доволно. — Продаването. Нямах представа, че ще ми се види толкова вълнуващо. Толкова... възбуждащо. — Извъртя се рязко и опръска и двамата с шампанско, преди Джош да успее да хване чашата ѝ и да я остави на безопасно разстояние. — Затова дойдох да те търся.

— Дошла си да ме търсиш — повтори той, твърде предпазлив, за да пристъпи напред, но и обзет от твърде силно желание, за да отстъпи назад.

С тих смях тя плъзна ръце по ризата му, нагоре към раменете и още по-нагоре в косата му.

— Помислих си, че можеш да довършиш работата.

Не е само полупияна, прецени Джош и си напомни, че не трябва да забравя правилата. Но не можеше да мисли за тях.

— Какво искаш да продам?

Марго отново се разсмя и придърпа устните му към своите за пареща целувка.

— Каквото и да е, готова съм да го купя.

Откъсна се да си поеме въздух, опита да възвърне разума си.

— Шампанското ти е замъглило ума, графиньо. Може би моментът не е подходящ за бизнес.

Бързо се справи с вратовръзката и я преметна през рамото му, докато устните ѝ продължаваха да се борят с неговите.

— Моментът е идеален. Мога да те изям жив на големи... огромни хапки.

— Божичко! — Трудно беше да запази разсъдъка си, когато кръвта се отцеждаше от главата му. — Само след около десетина секунди... — Устните му отново се впиха в нейните, когато измъкна ризата от колана на панталона му. — Пет пари не давам дали си пияна, или напълно трезва.

— Казах ти, че съм само наполовина пияна. — Отметна глава, за да може той да види очите ѝ. Бяха пълни със смях и желание. — Напълно съм наясно какво правя и с кого ще го направя. Какво ще кажеш, ако предлага да приемем малкия ни бас за приключен при равен резултат?

Вече трескаво разкопчаваше копчетата ѝ, преди още да е осъзнал, че ръцете му се движат.

— Как ти звучи „Благодаря ти, Господи“?

— Вероятно е грешка — атакува гърлото му със зъби тя. — Ужасна, ужасна грешка. Божичко, докосни ме с ръце.

— Опитвам се. — Успя да смъкне сакото ѝ, докато залитаха към спалнята.

— Опитай по-бързо. — Освободи се от обувките си, препъна се и запрати и двете в стената. Ръцете му се плъзнаха под полата и я повдигнаха нагоре, сграбчвайки нетърпеливо хълбоците ѝ. Тя се изви назад. — Не спирай — прошепна задъхано, — каквото и да си започнал, не спирай.

— Че кой ще спира? — С отчаяно настървение я повдигна, за да могат устните му да достигнат пристегнатите ѝ в дантелата гърди.

Тя простена и се улови за косата му, за да запази равновесие.

— Това може да съсипе приятелството ни.

— Вече не искам да сме приятели — прошепна той, зает да изследва с устни меката, гореща плът.

— Аз също — успя да изрече Марго, докато се свличаха върху леглото.

Винаги бе възприемала секса като една от чудесните привилегии, които предлага животът, но самият акт рядко отговаряше на предварителните очаквания. Със сигурност няма нищо достойно в това двама души да пъшкат като кучета и френетично да се опипват един друг. Цялата работа, ако не се броят преструвките, си беше едно смешно, макар и носещо временно удовлетворение, събитие.

Но никога не се бе любила с Джош Темпълтън.

Имаше и пъшкане, колкото искаш опипване, и дори известна доза смях. Но Марго бе на път да открие, че действителността понякога може да надмине очакванията.

В мига, в който тялото ѝ се озова под неговото, то се раздвижи в екстаз. Беше луда за него, луда да почувства силните мъжки ръце, които я милваха, да усети топлината и неудържимата страст на жадните устни, да чуе онзи животински звук от сблъсъка на плът в плът.

Светлината от кабинета проникваше през вратата и осветяваше част от леглото, така че двамата непрекъснато се търкаляха от светлото в мрака и обратно. Но в схватката им нямаше нищо невинно. Преливаше от целенасоченост, нетърпение и трескава ненаситност. Виждаше мрачната решимост в очите му, неспокойните сенки, които преминаваха в тях, докато се впираха в нейните. Усети напрегнатите мускули на раменете му под ръцете си, когато най-сетне успя да разтвори ризата и да се наведе, за да ги вкуси отново.

Страстни, ненаситни целувки с език и зъби, неистово триене на тяло в тяло с едничкия тънък слой коприна между запотената плът. Притискаше се в него, изпускайки искри от горещина, докато изобретателните му ръце носеха облекчение и нови мъки за изтерзаната ѝ кожа. Помисли си, че би могла да пламне в огън отвътре и отчаяно задърпа колана на панталона му.

И тогава той я улови с пръсти, които се забиха под коприната, за да потънат в кадифения огън и грубо и безмилостно да я изтласкат до ръба. Освободи се като гейзер, който изхвърляше струите си навън, който я разтърси с вълните на изумлението и я накара да забие ожесточено нокти в гърба му.

Преди да успее да си поеме дъх, той я събори по гръб, за да я разкъса.

Беше я желал такава — точно такава — обезумяла и трескава, изгаряща за него. Беше мечтал за това — как ще се движи под него, звуците, които ще издава, беше усещал дори мириса на кожата ѝ, когато страстта се превърне във вибрираща нужда.

Сега я имаше, но и това не бе достатъчно.

Искаше да я разнищи милиметър по милиметър, да наблюдава как се разпада. Да чуе как вика за него. Собственото му желание бе брутално и безразсъдно, пулсираше в кръвта му — малки огнени демони, устремени към ада.

Тя се прилепи до него, обви го с божествените си дълги крака и ръце и го отпрати отвъд границата на разума.

Сега вече се водеше война, битка със стонове и въздишки и с потребности, които плющяха като саби. Марго се претърколи, изплъзна се и задърпа гащетата му, докато накрая с триумфален вик обви дългите си и деликатни пръсти около него.

Пред очите му се спусна мрак. За момент се уплаши, че може да изригне като някой новак при този първи трус на удоволствие. После успя да фокусира погледа си върху лицето ѝ и видя бавната ѝ, самодоволна усмивка. Да бъде проклет, ако позволи да го победи.

— Искам те в мен — почти измърка тя, макар че кръвта ѝ пулсираше мъчително. — Искам те в мен. Влез в мен! — Мили боже, беше огромен и твърд като стомана, а тя искаше, и искаше, и искаше. Устните ѝ се разтеглиха в усмивка, докато неговите се свеждаха над тях.

— Не още. — И докато тя си поемаше дъх, за да изругае, той се раздвижи мощно. Оргазъм застъпи оргазъм, подобно на догонващи се приливни вълни, които я оставиха безсилно тръпнеща и неспособна да си поеме дъх. И докато лудешки се носеше към следващия пристъп, той се заби дълбоко в нея.

Прониза го неудържима, свирепа енергия, която подпали нова, неописуема жажда. В гърлото му се надигна диво ръмжене, докато теглеше бедрата ѝ още по-високо и се забиваше още по-дълбоко. Тя склучи в ответ краката си около него и се изпъна назад. Всеки тласък бе като удар с чук право в сърцето, който разтърсваше и двамата.

Вече не я виждаше. Отчаяно му се искаше да види лицето ѝ, да наблюдава това лице в мига, в който се срещнаха и се сляха. Но

животното бе взело връх у него и то бе напълно ослепяло, оглушало и ненаситно.

Не виждаше нищо, освен червената мъглявина, която бе едновременно гняв и страст. После дори и тя се стопи, докато мощните талази го заливаха и изцеждаха докрай.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Струваше ѝ се, че видя звезди. Разбира се, това вероятно е било само въображението ѝ, някакви скрити романтични проблясъци, за чието съществуване не бе подозирала.

Но по-вероятно да е било чисто физическа реакция, следствие от почти безсъзнателното ѝ състояние. Това, което направиха двамата, с морна наслада се убеждаваше Марго, можеше да се определи като почти смъртоносно проникване.

Лежаха прострени върху леглото, две жертви на войната, безсилни, запотени и изранени. Каква любопитна изненада, продължи размислите си Марго, прокарайки ръка по влажното си тяло, че Джош се окажа най-достойният сред опонентите.

Събра достатъчно сили, за да се раздвижи, извърна глава и му се усмихна нежно. Беше се отпуснал по корем със заровено в чаршафите лице. Не беше помръднал, след като нададе стон и се претърколи от нея.

Вероятно е заспал и всеки момент ще захърка, реши тя. Мъжете винаги са толкова лесно предсказуеми. Но пък се чувстваше твърде отпусната и утолена, за да се подразни. В края на краищата не беше от онези жени, които мъжете нежно приласкават, особено след секс. Да изцежда от тях и последните признаци на живот, бе само един от малките ѝ таланти.

Отново се усмихна и се протегна. И все пак я изненада. Никога не бе имала мъж, който да я доведе до такова състояние. Чувстваше се като котка, току-що облизала купичка сметана, но имаше няколко момента — дори може би повече от няколко — когато почти изпита ужас от онова, което би могъл да изтръгне от нея.

Добрният стар Джош, помисли си нежно. После погледът ѝ се плъзна по издълженото му голо тяло и пулсът ѝ се ускори до забързан галоп. Страхотният, сексапилен и възхитителен Джош. Време е да се отдръпне, каза си Марго, преди да се е почувствала наранена заради нещо, което той не би могъл да ѝ предложи.

Седна и го плесна приятелски по хълбока, а след това изпищя през смях, защото ръката му се стрелна и я повали обратно.

— Ти ме довърши, приятел — притисна устни към рамото му тя. — Трябва да вървя.

— Хмм. — За нейна изненада, той я придърпа по-близо и се размърда, така че да може да се сгуши в него. — Отново усещам пръстите на краката си. Знае ли някой какво ще последва?

— Имаме късмет, че изобщо оживяхме. — Джош нежно подуши косата ѝ и това я развълнува по нов и очарователен начин. След кратко колебание тя притисна ръка към гърдите му. — Сърцето ти още тупти.

— Слава богу! Боях се, че е спряло. — Лениво прокара ръка нагоре по крака ѝ, после обратно. — Марго?

Очите ѝ почти се затваряха. Толкова беше приятно да те прегръщат, да ти шепнат.

— Ммм?

— Определено се гърчеше.

Изглежда го кръвнишки с едно око и видя, че се усмихна доволно насреща ѝ.

— Не исках да те засегна. Изглеждаше толкова важно за теб.

— Хм. Не че съм ги броил... — Нави кичур от разпилените ѝ коси около пръста си. — Но пет пъти стигна до оргазъм.

— Само пет? — потупа го по бузата тя. — Не се обвинявай, имах тежък ден.

Джош се прехвърли отгоре ѝ и видя как в очите ѝ трепна изненада.

— О, мога да се справя и по-добре.

— Мислиш ли? — Изви устни и склучи ръце около врата му. — Хайде, опитай!

— Познаваш ни нас Темпълтън. — Лекичко ухапа извитата ѝ долна устна. — Не можем да устоим на предизвикателството.

Когато се събуди, стаята бе тъмна и тя бе сама. Изненада се, че е станал от леглото. Бяха се държали през цялата нощ. Когато видя червените цифри на електронния часовник, установи, че е спала едва няколко минути.

Каквито и хвалебствия да тръбеше пресата за подвизите ѝ, в действителност никога преди това не беше правила любов цяла нощ. Не вярваше, че това е физически възможно. Когато се раздвижи, за да седне и всеки мускул по тялото ѝ изстена от болка, установи, че със сигурност е възможно, но не е разумно.

Тъй като в буквалния смисъл ѝ се наложи да изпълзи от леглото, беше благодарна, че е сама. Джош непременно щеше да подхвърли някоя хаплива забележка — и след това да ѝ се нахвърли отново. Колкото и да е унижително, беше готова да развее бялото знаме. Още един оргазъм би могъл да я убие.

А тя вече е бизнес дама. Време е да се откаже от забавленията и закачките и да се подготви за предстоящия ден. Чу собствените си стонове, докато залиташе неуверено през стаята. Едно натискане на бутона накара пердетата да се разтворят, за да разкрият ослепителен изглед към крайбрежието. Вътре нахлу млечната утринна светлина и я спаси от болезнен сблъсък със засаден в медна саксия с режещи ръбове фикус.

Бяха две, забеляза тя с леко замъглен поглед. Имаше две дръвчета с деликатни листа край широкия прозорец, които привнасяха домашен уют към блясъка на креслата, тапицирани с брокат в цвят на слонова кост. Полираните дъбови масички отразяваха оставените от него различни дребни предмети — копчета за риза, монети, ключове.

Забеляза, че на бюрото е захвърлен гребен, а до него има шишенце с мъжки одеколон и дебело черно тефтерче. Помисли си, че вътре вероятно има записани имената и номерата на жени от всички часови пояси на земното кълбо.

Зърна собственото си отражение в едно огледало — гола и с все още пламнала кожа след удовлетворителния секс. Е, каза си наум, нали сега тя е тук? А те не са.

Измъчените ѝ очи се ококориха от изумление, когато забеляза отражението на леглото зад себе си. Как е могла да бъде така залисана по Джош, че да не забележи леглото? Цяла нощ бяха правили любов върху матрак с размери на езеро, с лъскави месингови ленти от двете страни, изцяло извити, за да обхванат нефритенозелените чаршафи.

Но пък елегантната простота на стаята в нефритено и бяло, както и лъскавите акценти от бронз и мед, напълно подхождаха на „Темпълтън“. И на мъжа, и на хотела.

Намери в гардероба един от меките бели плюшени халати, които хотелът предоставяше, и се загърна в него. Мисълта за продължителен горещ душ почти я накара да изхлипа, но любопитството я привлече най-напред до вратата и тя лекичко я откряна.

Джош не носеше друго, освен свободните гащета, които не си бе дал труд да пристегне. Беше вдигнал щорите, така че бледата светлина проникваше в стаята, а той самият, притиснал към ухото си безжичен телефон, неспокойно крачеше насам-натам.

Говореше на френски.

Господи, страхотен е, помисли си Марго. И не само заради чудесната коса със златисти отблясъци, заради дългото стегнато тяло и елегантните, изненадващо надарени ръце. Беше от начина, по който се движеше, от тембъра на гласа му, от онова сияние на сила около него, до което винаги е била твърде близо, за да го забележи.

Френският ѝ най-меко казано бе доста непълен, така че разбираше съвсем малко от това, което казваше Джош. Но това нямаше значение. Ставаше дума за начина, по който го казваше, за сърдечните топли звуци, за жестовете на ръката, които несъзнателно използваше, за да подчертае допълнително думите си.

Видя как сивите очи се присвиват — от раздразнение или нетърпение — преди да изстреля следващия порой, който можеше да е заповед или ругатня. После се разсмя.

Изведнъж си даде сметка, че стои, затаила дъх, и че е притиснала ръка към сърцето си, като някоя романтична тийнейджърка, прехласната по капитана на футболния отбор.

Та това е само Джош, напомни си сама и преднамерено си пое дъх, като решително отпусна ръката край тялото си. Чисто егоистични подбуди я накараха да се облегне провокативно на вратата, за да го изчака да свърши.

— Simon. Oui, oui, така е добре. А, ще се чуем отново след три часа. — Млъкна, за да я изслуша, и същевременно се приближи към прозореца. — Защото са глупаци — изсмя се тихичко. — Не, не, няма защо. Дочуване, Симон.

Изключи телефона и се насочи към бюрото, преди да я забележи. Разпуснати руси коси, вълшебни сини очи и едва пристегнат с колана бял халат. Желанието му отново започваше да се събужда.

— Оставих в Париж една недовършена работа.

— Симон, значи. — Без да го изпуска от очи, Марго прокара ръка по пухкавия ревер на халата. — Я ми кажи, и тя ли е толкова... интересна като името си?

— О, дори повече. — Приблужи се и плъзна ръце под халата. — И е направо луда по мен.

— Свиня — промърмори върху устните му Марго.

— И прави, каквото ѝ кажа — допълни той и я поведе обратно към леглото.

— Какъв късметлия си, а? — изплъзна се тя и го сръчка с лакът в слабините. Джош изохка, а тя се измъкна от ръцете му и приглади косата си. — Имам нужда от душ.

— Точно затова няма да ти кажа, че е на петдесет и осем години, има четири внучета и е заместник-директор по маркетинга в „Темпълтън Париж“.

Марго го изгледа през рамо.

— Не съм те питала. Защо не поръчаш нещо за закуска? Искам да съм в магазина към осем и половина.

Подчини се и поръча закуската след един час. Това ще му осигури достатъчно време, реши той и се присъедини към нея под душа. Марго го изгледа навъсено, когато окупира по-голямата част от струята.

— Съвсем хладка е — възропта Джош.

— Така е по-добре за кожата. Освен това обичам да съм сама под душа.

— „Темпълтън“ е екологична фирма. — Завъртя крана за топлата вода, макар че тя го плесна през ръката. По гланцираните черни стени започна да се издига приятна пара. — Като вицепрезидент, мое служебно задължение е да опазвам природните ни ресурси. — Протегна се и разтърка пяната в косата ѝ, която тя тъкмо бе започнала да мие.

Кабинката е достатъчно широка за четирима, напомни си Марго. Няма причина да се чувства притеснена.

— Дойде само защото си мислиш, че може пак да ти излезе късметът.

— Боже, тази жена направо чете мислите ми! Това е убийствено. Колко време ти е нужно, за да изсушиш всичката тази коса? Сякаш е дълга километри.

— Не е толкова от дължината, а заради гъстотата — разсеяно отвърна тя. Глупаво е, знаеше го. Ръцете му вече бяха обходили, опипали и милвали всеки милиметър от тялото ѝ. Но този... хигиенизиращ ритуал я караше да изпитва смущаващо неудобство.

Беше казала самата истина. Не се къпеше с любовниците си. Само спеше с тях, и то когато сама вземеше такова решение. Не ставаше дума само за самоконтрол, макар че и това до голяма степен бе от значение. Беше въпрос на поддържане на определен имидж и илюзия.

А сега с Джош, не само че бе прекарала цялата нощ, без да има такова намерение, но и се къпеха заедно под душа. Време е, реши Марго, да си изяснят някои неща.

Вдигна лице под струята и остави водата да измие пяната. Когато ѝ подаде сапуна и се извърна с гръб към нея, тя го изгледа недоумяващо.

— Твой ред е — поясни той.

Присви очи, после погледът ѝ проблесна лукаво. Джош приглушено изстена, докато яростно размазваше пяната по гърба му.

— О, извинявай. Тези драскотини сигурно малко щипят.

Подпрял ръце на плочките, Джош се извърна да я погледне.

— Няма нищо. Ще си го върна.

Без сама да осъзнава, движенията ѝ станаха по-нежни. Какъв красив гръб. Мускулест, широк в раменете, стесняващ се към кръста, с толкова гладка и изящна кожа по цялото протежение. Импулсивно лекичко притисна устни върху мястото между лопатките, преди да излезе от кабинката.

— Знаеш ли, Джош, само се шегувах за Симон. — Наведе се надолу и замота една хавлиена кърпа като тюрбан около косата си, после посегна за друга. — И двамата имаме други връзки и сме свободни да ги продължим. На този етап от живота си няма да се обвързваме един друг с никакви задължения. — След като пристегна кърпата между гърдите си, тя си взе от безплатния крем за тяло, предлаган от „Темпълтън“ в специални спираловидни шишенца. Подпря се с крак върху тапицираната табуретка и размаза ароматния балсам по крака си. — Никой от нас не желае усложнения, а ще ми бъде неприятно да разрушим една ясна връзка, заради обещания, които никога няма да изпълним. — Постави крем и на другия си крак, като

лекичко изохка. — Ние имаме едно предимство, което повечето хора нямат. Познаваме се толкова добре, че не е нужно да играем разните там игрички или да се преструваме. — Стрелна с очи кабинката, леко разтревожена от липсата на отговор от негова страна.

Можеше да овладее гнева, който го бе стегнал за гърлото. Това бе въпрос на самообладание. Но болката, малките пронизващи остриета, които безгрижните й думи забиваха в него, бяха съвсем друго нещо. Заради тях можеше спокойно да я убие.

Спря с едно завъртане на китката водата и излезе през двойно остъклената врата, която отделяше душа от останалата част на банята.

— Да, наистина се знаем, графиньо — рязко издърпа една кърпа от затопления шкаф. Стоеше точно в средата пред дългия два метра и половина плот и изглеждаше свършена на фона на контрастния и изискан черно-бял декор, с леко овлажнена от емулсията кожа. — Познаваме се много добре. Защо ще искат двама зрели възрастни хора като нас да смесват любовта със секса, който тази нощ правихме?

Марго потърка раменете си. Въпреки обилната пара, помещението изведнъж й се стори ледено.

— Нямах предвид точно това. Ядосан си.

— Виждаш ли, добре ме познаваш. Окей, никакви ограничения, никакви игрички, никакви преструвки. — Приблужи се, облегна ръце на плота и я приклеци между тях. — Но си имам едно твърдо и основно правило. Никога не деля. Докато аз те чукам, друг няма да го прави.

Тя обви ръце около себе си.

— Добре, напълно ясно е. И твърде грубо.

— Ти го каза. Защо трябва да говорим завоалирано?

— Само защото си ядосан, че първа го казах, не е нужно да...

— Ето, че пак започваш да ми четеш мислите.

Пое си дъх, за да успокои дишането си.

— Не е нужно който и да е от двама ни да се сърди. Първо, не обичам да се карам, преди да съм изпила поне една чаша кафе. И второ, не съм смятала да си тръгна отгук и да се хвърля право в леглото на някой друг. Противно на всеобщото мнение, не жонглирам с мъжете като със запалени факли. Искрах само да кажа, че когато единият от нас е готов да си тръгне, няма да има разни грозни сцени.

— Може пък да харесвам грозните сцени.

— Започвам да се убеждавам в това. Приключихме ли с тази?

— Не съвсем. — Улови я за брадичката. — Знаеш ли, графиньо, сега за първи път, откакто навремето пипна в ръцете си сенки, те виждам без грим. — Със свободната си ръка освободи косата от кърпата и я пусна да се разпилее, влажна и непокорна, по раменете и гърдите ѝ. — Без блясък и лустро.

— Престани! — Опита се да освободи брадичката си, бясна, защото ѝ беше напомнил, че е без обичайната си броня.

— Дяволски красива си. — Но в погледа му се четеше по-скоро мрачна решителност, отколкото възхищение. — Преди няколко столетия щяха да те изгорят на кладата. Никога нямаше да повярват, че си получила това лице и тяло, без да си прелъстила сатаната.

— Стига! — Това нейният глас ли беше? Толкова слаб, готов да се разтопи в думи, които нямаше намерение да изрича. Несигурните ѝ ръце само за миг се забавиха да попречат и на втората хавлиена кърпа да се изхлузи на пода. — Ако мислиш, че ще ти позволя да...

— Ще ми позволиш и още как. — Плъзна ръката си между бедрата ѝ и я напипа — гореща, влажна и готова. — Каза без преструвки, Марго. Така че, ако точно сега ми кажеш, че не ме искаш... — Сграбчи я през хълбоците и я притисна, като едновременно с това бавно проникна навътре. — Ако ми кажеш, ще ти повярвам.

Усети как я повлича лавината на желанието. Разбра по тържествуващия израз в очите му, че и той го е почувствал.

— Върви по дяволите, Джош.

— Е, ще станем двама.

Пропусна закуската. Просто се чувстваше твърде изтощена и неуверена, за да седне да се храни изискано срещу него, след като преди това се бяха нахвърлили дивашки един на друг след горещата баня. Все пак се върна в магазина, преоблече се в друг костюм и свари и кафе, и чай.

Лично тя се зае с кафето и успя да изпие половин чаша, докато стана време да отвори магазина. И така, разчитайки на самообладанието си и на кофеина, посрещна първия си самостоятелен ден като търговка.

Към средата на деня, въпреки няколкото внушителни продажби, и духът, и силите ѝ започнаха да чезнат. Безсънната нощ несъмнено обясняваше умората и Марго съвсем точно можеше да посочи виновника за лошото си настроение. Пресметливото сърце на Джош Темпълтън.

Ненавиждаше начина, по който бе свил рамене и ѝ бе казал едно разсеяно „довиждане“ тази сутрин. Седеше си пред закуската, сякаш между тях нищо не се бе случило. Нямаше значение, че поведението му съответстваше точно на онова, което тя бе изтъкнала. Това не ѝ пречеше да се измъчва от неприятната увереност, че играе някаква игра, за която тя не е известна. И непрекъснато променяше правилата в своя изгода.

Имаше някакъв студен блясък в очите му, когато я стрелна над чашата с кафе, помисли си тя. И беше сигурна, че преди да затвори вратата, зърна на устните му хитра усмивчица. Добре де, беше я захлопнала — но не в това е въпросът.

Какво точно крои? Познаваше го достатъчно добре, за да е сигурна... По дяволите, започваше да се съмнява дали изобщо го познава.

— Бих искала да видя тази перлена огърлица, мис.

— Да, разбира се. — Почувства се енергична и уверена, докато издърпваше ключовете, отваряше витринката и полагаше блестящите перли върху черното кадифе. — Прелестни са, нали? Много красиво подбрани.

Подарък, припомни си, от един корабен магнат, достатъчно стар, за да ѝ бъде дядо. Никога не беше спала с него, макар че пресата разтръби с фанфарен звън връзката им. Той просто искаше да си поговори с някоя млада и привлекателна жена, с някой, който да го слуша, докато говори за починалата си от рак съпруга.

През двете години на познанството им той остана като една рядкост в живота ѝ. Приятел. Перлите бяха само подарък от един приятел, който линееше заради разбитото си сърце и който скоро почина от него.

— Закопчалката осемнайсет карата ли е?

Изведнъж на Марго ѝ се прииска да ги издърпа обратно и да изкрещи на жената, че не може да ги вземе. Бяха нейни, спомен за едно

от малкото безкористни и добри неща, които някога е правила в живота си.

— Да. — Изрече го с толкова напрегната усмивка, че почти почувства болка. — Искате ли да ги пробвате?

Искаше и дълго мърмори, цъка, взира се и ги опипва. Накрая ги върна обратно с поклащане на главата. Марго отново заключи перлите във витринката, сякаш бяха някаква гузна тайна.

Влизаха туристи, оглеждаха съкровищата, безгрижно почукваха керамика в стъкло, порцелан в дърво. Загуби трима потенциални клиенти, когато любезно ги информира да не пипат стоката, ако не възнамеряват да купуват.

И така, магазинът се изпразни за известно време, което ѝ позволи да изтича до горе и да подкрепи организма си с малко аспирин. На връщане зърна отражението си в огледалото.

Лицето ѝ изглеждаше напрегнато и сърдито, погледът ѝ бе убийствен. Усети как стомахът ѝ се напруга от сдържан гняв.

— Всички клиенти ли искаш да прогониш, Марго?

Затвори очи, пое дълбоко въздух и си представи гладък бял екран. Това беше похват, който често използваше при позирането, когато снимките се проточваха, а наоколо се суетяха фризьори и гримьори, фотографите изчакваха, режисьорите крещяха.

Трябва само да се откъсне за минутка. Да, ще успее да запълни белия екран, с каквото пожелае изражение.

Вече по-спокойна, отвори очи и видя как лицето ѝ се отпуска. Дори главата ѝ да продължава да пулсира, никой, освен нея няма да го разбере. Слезе долу, готова да посрещне следващия клиент.

Стана ѝ приятно, когато се появи Джуди Принтис и доведе някаква своя приятелка. Наля им чай, после се извини за момент, че трябва да придружи друга клиентка в пробната. В два часа отвори първата бутилка шампанско за почерпка и се зачуди защо се бави Лора.

В два и половина вече беше капнала. Бореше се с опаковането на един подарък и ѝ се струваше, че никога няма да се справи. И тогава влетя Кенди.

— О, какво възхитително малко магазинче — плесна с хубавичките си ръце тя и запружинира към щанда, където Марго се потеше над устройството с тиксо. — Толкова съжалявам, че не успях да дойда за откриването, Марго. Просто не можах да го вменя в

програмата си. Но специално си записах да намина днес. — Особено след като магазина и неговите собственички бяха основна тема на разговорите из заведенията. — Аз само ще поразгледам, не се притеснявай. Не е ли забавно — обърна се тя към жената, която очакваше да ѝ опаковат покупката. — Също като голяма гаражна разпродажба. О, каква красива малка купичка. — Приблужи се с танцуваща походка и прокара пръст по фигуралното стъкло с надежда да напипа пукнатини. — Цената е малко височка за втора употреба. — Извърна се и отправи иронична усмивка към Марго, без да изпуска купичката от ръката си. — Предполагам, че си я понадула, за да оставиш възможност на клиентите си да се пазарят.

„Стой спокойно“, каза си Марго. Кенди просто се опитва да я нервира, както правеше още в гимназията.

— Определили сме цените, по които стоката ни се продава.

— Е — нехайно сви рамене Кенди и остави купичката. — Аз май не съм много наясно с цените. Просто знам какво харесвам. — Съгледа чифт инкрустирани с емайл свещници. — Тези са... необичайни, нали?

— Имате прекрасни неща — намеси се другата клиентка, докато Марго пускаше опакования подарък в една от чантичките.

— Благодаря. — Помъчи се да измъкне от умореното си съзнание името от кредитната ѝ карта. — Много ви благодаря, госпожо Пендълтън. Заповядайте отново.

— Непременно — пое чантичката тя. — Нали няма да се разсърдите, ако ви кажа, че днес дойдох само защото много често съм виждала снимката ви? Прекарах доста време в Европа. Лицето на La Margo е навсякъде.

— Беше навсякъде. Не, не се сърдя.

— Минах на продуктите за поддържане на кожата на „Бела Дона“ най-вече заради вашата реклама.

Марго за миг се намръщи, преди да успее да се овладее.

— Надявам се, че сте доволна от продуктите им.

— Превъзходна серия. Както казах, дойдох, защото исках да ви видя лично. А ще се върна отново, защото имате красиви неща, подредени с много фантазия. — Метна чантичката през ръка и отстъпи от щанда. — Смятам, че сте много смела и предприемчива жена. — Госпожа Пендълтън стрелна с очи Кенди, която в момента се взираше в някакво преспание. — И достойна за уважение. — Отново се облегна

на щанда с неспокоен поглед. — Внимавайте да не пъхне нещо в тази нейна чанта от „Шанел“. Прилича ми на измамничка.

Марго тихичко се разсмя, изпрати любимата си вече клиентка, след което се отправи към Кенди.

— Шампанско?

— О, каква умна идея. Предполагам, че предлагането на безплатни напитки привлича определен тип клиента. Една съвсем мъничка чашка. Как се справяш, скъпа?

— Доста добре.

— Тъкмо се любувах на бижутата ти. — Направо ги изпиваше с поглед. — Сигурно сърцето ти се къса, че се налага да ги продаваш.

— Сърцето ми е студено желязо, Кенди, не помниш ли?

— Когато става дума за мъже — подхвърли тя нехайно и се извърна към витринката с бижута. — Но за диаманти? Не мисля. Какво ли е трябвало да направиш за тези обеци?

— Неца, които е по-добре да не се споменават в прилична компания. Искаш ли да ги видиш? Като се има предвид финансовото споразумение при последния ти развод, ще ти бъдат по джоба. Освен ако, разбира се, зарязването на съпруга вече не носи някогашните облаги за жената.

— Не се заяждай, Марго. Ти си тази, която трябва да продава стоката си. Но не, не се интересувам от бижута втора ръка. Всъщност ми е доста трудно изобщо да намеря нещо, което би могло да ми свърши работа. Вкусът ти е по... да речем еманципиран, от моя.

— Няма достатъчно златни листенца ли? Непременно ще имам предвид предпочитанията ти, когато зареждаме с нова стока.

— Наистина ли възнамеряваш да продължиш да поддържаш това място? — Отпи от шампанското и се изкиска. — Колко мило от твоя страна, Марго. Всички знаят, че никога и нищо не завършваш докрай. Няколко от нас доста се позабавлявахме на обяд в клуба, обзалагайки се колко време ще трае цялата история.

Клиентът невинно е прав, помисли си Марго.

— Кенди, помниш ли онази случка, когато всичките ти дрехи изчезнаха от съблекалнята в училище, а ти беше натъпкана в едно от шкафчетата и остана заключена вътре, докато господин Хенсен от поддръжката не срязва катинара и не те измъкна без нито една дрешка и в пълна истерия? Нямам предвид господин Хенсен.

Очите на Кенди се свиха в смъртоносни цепнатини.

— Ти! Знаех си, че си ти, но не можах да го докажа.

— В действителност беше Кейт, защото жребият се падна на нея. Но идеята беше моя. С изключение на това да се обадим на господин Хенсен. Това бе хрумване на Лора. А сега, би ли искала да напуснеш кротко, или ще трябва да те поваля, да разкъсам тази блузка от Лора Ашли — която между другото никак не ти отива — и да те изпроведа без нито една дрешка и в пълна истерия?

— И като си помисля, че наистина ти съчувствах.

— Не, не си — поправи я Марго и измъкна чашата от ръката ѝ, преди да може да я запрати нанякъде.

— Ти си само една второкласна курва, която през целия си живот проси подаяния и се представя за нещо, което никога не може да бъде — злобно изсъска в отговор Кенди.

— Чудесно, повечето хора ме смятат за първокласна курва. А сега се разкарай оттук, преди да съм престанала да се представям за това, което не съм, и да съм разбила носа, който родителите ти купиха, когато беше на дванайсет.

Кенди изпищя и изви нокти като хищна птица. Беше способна да се нахвърли върху нея, но звукът от отваряне на вратата я спря от публична изява.

Леко повдигнала едната си вежда, Лора прецени ситуацията.

— Здравей, Кенди, изглеждаш в добро здраве. Съжалявам, че закъснях, Марго, но ти нося подарък.

Кенди се извъртя с намерение да демонстрира пред Лора бурния си гняв, за който можеха да свидетелстват и двамата ѝ бивши съпрузи. Но Лора не беше сама. Кенди преглътна злъчната си забележка и се разтопи в любезна усмивка.

— Господин и госпожо Темпълтън — колко е хубаво да ви видя отново.

— А, Кендис Личфийлд, нали? — каза Сюзън Темпълтън, като много добре знаеше коя е. — Марго! — Демонстративно пренебрегна протегнатата ръка на Кенди и се хвърли в разтворените обятия на Марго. Разцелува я сърдечно по двете бузи и ѝ намигна. — Нямахме време дори да разопаковаме багажа си. Просто не можехме да изчакаме да те видим.

— Липсвахте ми! — Притисна се силно и потъна в познатия мирис на „Шанел“. — О, липсвахте ми! Изглеждате чудесно, прекрасно.

— А на мен никакво внимание — оплака се Томас Темпълтън и бързо стисна рамото на дъщеря си. Кимна разсеяно към Кенди и се усмихна сърдечно, когато Марго се затича през стаята. После се хвърли в ръцете му. — Така вече е по-добре.

— Толкова се радвам да ви видя. Толкова се радвам, че сте тук. О, съжалявам! — И тя зарови лице на рамото му и се разплака като дете.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— По-добре ли е?

— Аха. — Надвесена над мивката в банята на втория етаж, Марго напръска лицето си с вода. — Бях малко нервна.

— Няма нищо по-хубаво от малко плач, за да си успокои човек нервите. — Сюзън ѝ предложи хавлиена кърпа и енергично, подкрепящо потупване по рамото. — А ти винаги си плакала добре.

— Горкичкият господин Ти. — Марго зарови лице в кърпата, не толкова, за да подсуши кожата си, колкото да се успокои. — Какво посрещане. Само две секунди и вече подсмърчам на рамото му.

— Той обича неговите момичета да подсмърчат на рамото му. Кара го да се чувства силен. Така... — Сюзън постави обсипаните си с пръстени ръце на раменете на Марго и я завъртя към себе си. — Дай да те погледна. — Нацупи хубавите си устни и присви бледосините си очи. — Малко пудра, два-три пласта спирала и си готова. Тук ли е арсеналът ти?

В отговор Марго отвори огледалната вратичка на шкафчето над мивката. Вътре старателно бяха подредени различни шишенца и тубички.

— Комплект за спешни случаи.

— Това вече е моето момиче. Още използваш „Бела Дона“ — вметна тя, когато Марго извади малката тубичка. — Аз изхвърлих моите.

— О, госпожо Ти.

— Направо ме влудяваха — енергично тръсна рамене Сюзън. Беше дребна жена с деликатна костна структура и също като дъщеря си, стройно тяло. Поддържаше форма в свой собствен стил. Караше ски като дявол, играеше страхотен тенис и преплуваше дължините на басейна, сякаш се състезаваше на олимпийски игри. В синхрон с начина ѝ на живот, косата ѝ бе късо подстригана и изтънена, а под нея грееше интересно лице, за което се грижеше с религиозно благоговение.

— Аз се провалих — напомни ѝ Марго.

— Което едва ли бе достатъчно, за да се откажат от теб като лице на „Бела Дона“. Това, първо на първо, е титла с дразнещо повторение. В крайна сметка си по-добре без тях.

Марго се усмихна в огледалото и разнесе светлата пудра.

— Наистина ми липсвахте.

— Искам само да разбера защо не се свърза с Томи и мен в мига, в който разбра, че имаш неприятности. — С ръце на хълбоците, Сюзън енергично закрачи до ваната и обратно към мивката. — Минаха седмици, преди изобщо да чуем нещо. Заради фото сафарито бяхме откъснати от света, но Джош и Лора знаеха как да се свържат с нас.

— Срамувах се. — Не можеше да обясни защо ѝ бе толкова лесно да го признае пред Сюзън. — Проявих толкова лош вкус. Имах съмнителна връзка с женен мъж, оставих го да ме използва. Не, още по-лошо — бях прекалено глупава, за да разбера, че ме използва. Съсипах кариерата си, разруших и малкото авторитет, който си бях създадала, и междувременно едва не фалирах.

— Наистина — наклони глава Сюзън, — доста сериозни постижения. Сигурно си била страшно заета да свършиш всичко това сама.

— Сама си го направих. — Избра тъмносиви сенки, за да подчертае очите си, и ги нанесе със сръчна и опитна ръка.

— И предполагам, че мъжът, с когото си била свързана, не е имал нищо общо. Обичаше ли го?

— Искаше ми се. — Дори и това ѝ беше лесно да признае сега. — Исках да имам някого, да намеря някого, с който да изградим съвместен живот. Такъв живот, какъвто смятах, че желая. Забавен, весел и без никакви задължения.

— И това вече е в минало време?

— Да. Би трябвало. — Марго старателно потъмни веждите си. — Естествено, бях избрала напълно неподходящ човек, човек, който никога не би могъл да ми предложи постоянство. Такава ми е системата, госпожо Ти.

Сюзън изчака за момент, наблюдавайки как с майсторска вещина Марго изтегля очната линия и нанася спиралата.

— Знаеш ли какво винаги ме е притеснявало у теб, Марго? Твоето самоподценяване.

— Мама винаги казва, че имам прекалено високо мнение за себе си.

— Не, по този въпрос двете с Ани винаги сме били на различно становище, а ние рядко си противоречим в мненията. Самочувствието ти е прекалено зависимо от външния ти вид. Беше красиво дете, изумително красиво. А животът на децата с бляскава красота е по-различен. По-труден в известно отношение, защото хората са склонни да съдят за тях според красотата им и те самите започват да се преценяват със същата мярка.

— Това беше моята дарба. Кейт притежаваше мозък, Лора имаше сърце.

— Мъчно ми е, че вярваш в това и че твърде много хора са те тласкали именно в тази посока.

— Вие никога не сте били една от тях. — Много внимателно подреди гримове обрато, както един майстор-дърводелец би подредил инструментите си. — Сега се опитвам да поема в нова посока, госпожо Ти.

— Добре тогава — решително обви ръка през кръста й Сюзън и я поведе към будоара. — Достатъчно си млада, за да поемеш в десет различни посоки. И достатъчно умна. За момент си позагубила малко разума си, направила си глупави грешки и необмислен избор.

— Оу! — Марго потърка сърцето си със смутена усмивка. — Винаги успявате да попаднете право в целта.

— Не съм свършила. Причини много тревоги и разочарования на майка си. Една жена, която заслужава не само любовта и уважението ти, но и възхищение. Не са много жените като нея, които едва на двайсет и три и все още в траур биха могли да оставят зад себе си всичко родно и да прекосят океана с малко дете на ръце, за да започнат нов живот. Но това е друга тема — махна с ръка Сюзън и настани Марго на ръба на леглото. — Пропиляла си парите си и с пълно безгрижие си се приближавала до ръба на много висока и опасна пропаст. Но — повдигна с пръст брадичката на Марго — не си скочила. За разлика от вашата малка Серафина, ти си отстъпила назад, изправила си рамене и показваш, че си готова да посрещнеш онова, което ти е подготвил животът. Затова се иска повече кураж, Марго, много повече, отколкото за да скочиш в бездната.

— Имам хора, на които да се опра.

— Така е с всички ни. Само глупаците и егоистите мислят, че няма кой да им подаде ръка. А още по-големи глупаци и егоисти са онези, които изобщо не протягат ръка. — Подаде ѝ ръка и Марго без никакво колебание я пое и я притисна към бузата си.

— По-добре ли е? — Повтори като ехо въпроса на майка си Лора и застана на вратата. Трябваше ѝ само миг, за да огледа сцената и да изпита облекчение.

— Много по-добре. — След като си пое дълбоко дъх, Марго се изправи и приглади полата си. — Съжалявам, че те оставих с цялата бъркотия долу.

— Няма проблеми. Всъщност татко ужасно се забавлява. Вече направи три продажби. А по начина, по който в момента очарова Мин Уайли, мисля, че ще има и четвърта.

— Мин е долу? — Съюзът развеселено прокара пръсти през момчешката си подстрижка. — Отивам да прибавя и моя чар. Ще си тръгне оттук отрупана с торбички и няма да знае какво я е прихванало. — Задържа се на вратата, за да потупа леко Лора по гърба. — Имате чудесно местенце тук, момичета. Добър избор сте направили.

— Разтревожили сме я — продума Лора, след като откъм стълбите долетя поздравът на майка ѝ към Мин. — И ти, и аз.

— Знам. Току-що трябваше да ѝ демонстрирам, че не се предаваме лесно. Нали не се предаваме лесно, Лора.

— О, разбира се. Можеш да се обзаложиш. Низвергнатата знаменитост и измамената трофейна съпруга.

В очите на Марго пламнаха гневни искри.

— Не си трофей за никого.

— Вече не. Така, а сега, преди да съм забравила — защо Кенди ме гледаше така, сякаш искаше да изтръгне черния ми дроб и да си направи пастет?

— А! — Споменът за сцената я накара да се усмихне дяволито. — Наложил се да ѝ кажа чия беше идеята да повикаме господин Хенсен, когато се озова заключена гола в гардеробчето.

Лора затвори очи и се опита да не мисли за следващата сбирка на клуба по градинарство. Двете с Кенди бяха съпредседатели.

— Наложил се да ѝ кажеш?

— Наистина трябваше — подкупващо се усмихна Марго. — Нарече те „бедничката Лора“. Два пъти.

Лора отново отвори очи и стисна зъби.

— Ясно. Чудех се дали ще е много трудно да се набути кльощавия ѝ задник в някое шкафче в клуба?

— За такива яки мацета като теб и мен? Играчка.

— Ще си помисля. — Автоматично погледна часовника си. Сега животът ѝ се движеше по график. — Междувременно, днес ще имаме семейна вечеря. Този път истинска. Кейт ще дойде направо у дома, а на Джош оставих съобщение.

— А, Джош. — Докато крачеха към стълбата, Марго склучи пръсти и отново ги отпусна. Ужасно ѝ се искаше една цигара. — Струва ми се, че има нещо, което трябва да ти кажа.

— Аха. Погледни, Марго. — Разсмя се тихичко и се облегна на парапета. — Татко си играе с касовия апарат, а мама опакова кутийки. Не са ли чудесни?

— Най-добрите. — Как би могла да каже на Лора, че цяла нощ се е търкаляла в чаршафите на „Темпълтън Монтерей“ със собствения ѝ брат? По-добре да се откаже, реши Марго. Във всеки случай, по начина, по който се бяха разделили, нямаше особена вероятност това отново да се повтори.

— Какво искаше да ми кажеш?

— Мм... само, че продадох тясната бяла рокля с перлите.

— Добре. И без това никога не съм я харесвала.

Марго разбра, че е взела правилно решение, след пристигането на Джош в Темпълтън хауз. Завари семейството в солариума, прегърна сърдечно и двамата си родители, после си взе от подноса с ордьоврите. Забавляваше племенниците си, спориха с Кейт за някаква известна само на тях точка от данъчния закон и отиде да донесе минерална вода за Лора.

Що се отнася до жената, с която бе прекарал нощта, той се отнасяше към нея с разсеяната, леко отегчена любезност на по-големия брат към досадните му по-малки сестрички.

Идеше ѝ да го прободне в гърлото с една от вилиците за скариди.

Но се въздържа, дори и след като се озова приклещена между него и Кейт на лъскавата махагонова маса по време на вечерята.

В края на краищата ставаше дума за празнуване, напомни си Марго. Семейно събиране. Дори бяха успели да придумат и Ан, която смяташе за нарушаване на етикета прислужниците да седат на масата заедно със семейството, да се присъедини към тях. Работа на господин Ти, помисли си Марго. Никой, особено от женски род, не можеше да му откаже.

Част от проблема на Джош, разбира се, беше в това, че твърде много приличаше на баща си. Томас Темпълтън бе все така висок и стегнат, както на младини. Мъжът, когото Марго откровено обожаваше вече двайсет и пет години, остаряваше превъзходно. Бръчките, които съвсем несправедливо правеха жената да изглежда състарена, добавяха само още повече изисканост и чар, когато се врязваха около сивите му очи. Косата му бе все още буйна и непокътната, с леки нишки проблясащо сребро сред бронзовите отблясъци.

Имаше усмивка — и Марго го знаеше, — която би могла да заплени и цветчетата на роза. А когато се ядоса — суров и непреклонен поглед, който те пронизва чак до мозъка на костите. Използваше и двете, за да управлява бизнеса и семейството си, а същевременно пораждаше вяръност, безусловна любов и съвсем мъничко здравословен страх.

Носеха се слухове, че на младини е пожънал бляскави и паметни успехи сред дамите, като се влюбвал, съблазнявал или побеждавал според желанието си. До трийсетата си година, когато го запознали с някоя си Сюзън Конуей. По собствените ѝ думи, тя го преследвала като куче и успяла да го вкара в чувала.

Марго се усмихна, докато го слушаше как разказва разни истории за стада слонове и лъвове на двете си ококорили очи с интерес внучки.

— Ние имаме филма за „Цар Лъв“, дядо. — Кейла си играеше с брюкселското зеле в чинията си, надявайки се на някакво чудо, което да направи така, че да изчезне.

— Гледала си го милион пъти — отбеляза Али и отметна косата си назад, както бе виждала да прави Марго.

— Е, ще трябва да станат милион и един, нали? — намигна Томас на Кейла. — Ще си направим филмов маратон. На теб кой ти е любимият филм, Али?

— Тя обича да гледа филми дето се целуват. — Кейла се изпъгна назад, издаде устни и нададе мляскащи звуци. — Искане й се Брендън Рино да я целуне по устата.

— Не искам. — Смазана от срам, Али цялата се изчерви. Човек не може да има никакви тайни с по-малка сестра. — Ти си още бебче! — Потърси най-обидните думи, които знаеше. — Дебелобузесто свинче!

— Алисън, не обиждай сестра си — уморено я смърри Лора. Двете й ангелчета от седмици се заяждаха една с друга.

— А, значи тя може да говори каквото си иска. Само защото е още бебе.

— Не съм бебе.

— А аз си мислех, че си моето бебче — тъжно въздъхна Томас. — Мислех си, че и двете сте моите бебчета, но щом вече сте пораснали и нямате нужда от мен...

— Аз ще бъда твоето бебче, дядо — погледна го с широко разтворени и искрени очи Кейла. После видя, за свое облекчение, че чудото наистина се е случило. Омразното брюкселско зеле беше изчезнало от чинията й. Беше се прехвърлило в неговата. Цялата се изпълни с обич. — Винаги ще бъда твоето бебче.

— Пък аз не съм бебе — вирна брадичка Али, тъй като съвсем не искаше да се предаде.

— Да, предполагам, че не си. — Лора изгледа учудено дъщеря си. — И след като не си, няма да се караш със сестра си на масата.

— О, не знам — вдигна чашата си с вино Марго. Ярката светлина от кристалните полилеи и потрепващите пламъчета на свещите, хвърляха червени и златисти отблясъци през нея. — Аз винаги се карах на масата с Кейт.

— И обикновено ти започваше — допълни Кейт и набоде парче агнешко.

— Винаги ти започваше.

— Не, аз винаги завършвах — извърна се и се усмихна на Джош Кейт. — Теб винаги те изпращаха в стаята.

— Само защото мама те съжаляваше. Хич те нямаше.

— Нямаше ме, друг път. Когато ставаше дума за словесни двубои, на теб никога не ти достигаха думи. Още като бях колкото Али, можех да...

— Не е ли чудесно, че отново сме си у дома, Томи? — вдигна чаша за тост Сюзън. — Толкова е приятно да видиш, че независимо какво става в живота, много малко неща са се променили. Ани, скъпа, как се оправяш с нашите момичета без мен?

— Истинска мъка, госпожо Ти. Виж майка ми, тя си държеше пръчка в кухнята. Една хубава дряновица.

Забравила войната, Али ахна към Ан.

— Майка ти те е шибала с пръчка?

— Веднъж или дважд действително го направи и после всяко сядане бе истинско наказание. Но през повечето време, само като я гледах как виси закачена зад вратата, ми беше напълно достатъчно, за да си меря приказките.

— Твоето любимо оръжие беше дървената лъжица — припомни си Марго и се раздвижи на стола.

— Също чудесно средство за озаптяване на нахалната ти уста.

— Веднъж ме наложи с нея, Ани, помниш ли? — Думите бяха на Джош.

— Наистина? — Сюзън се вгледа с любопитство в сина си. — Никога не съм чувала за това.

Джош отпи от виното си, докато с крайчеца на окото наблюдаваше смущението, което обзе Ан.

— О, двамата с Ани решихме, че това ще си бъде наша малка тайна.

— И така беше наистина — заекна тя. — Досега. — Прокашля се и отпусна ръце в скута си. — Искам ви прошка, госпожо Ти. Нямах никакво право да удрям момчето ви.

— Ама че глупости — приведе се напред заинтригувана Сюзън. — Искам да разбера с какво го е заслужил.

— Може пък да съм бил невинен — възрази Джош, при което майка му само презрително изсумтя.

— Не си прекарал и един ден без беля в живота си. Какво беше направил, Ани?

— Нарочно ме дразнеше. — След всичките изминали години Ан още можеше да си спомни упоритостта в гласа му, демоните в очите му. — Казвам ви самата истина, никога не съм виждала такъв инат като мастър Джош. Можеше да ви дотяга до смърт и това си е истината.

— Постоянство — усмихна ѝ се той и хвърли поглед към баща си. — Това е характерна черта за мъжете от рода Темпълтън, прав ли съм, татко?

— И безброй пъти дупето ми си е патило заради това — съгласи се Томас.

— Ще ми се да чуя за Джош — остави обратно чашата си Марго и му отправи многозначителен поглед. — Направо умирам от любопитство. Колко пъти го цапардоса, мамо?

— Не съм ги броила. Беше...

— Пет пъти. Преброих ги. Със светкавична и смайваща последователност. — Срещна погледа на Марго и отвърна на присмеха ѝ с присмех. — Все още твърдя, че вината беше на Марго.

— Моя? О, съвсем типично!

— Подиграваше ти се без капчица милост — вметна Ан. — И непрекъснато закачаше мис Лора, а след като и мис Кейт току-що бе дошла при нас, си намери нова мишена. Беше на дванайсет, струва ми се, и се държеше като истински хулиган.

— Бях само по-умен — възрази Джош. — И все още твърдя, че Марго...

— Която беше с четири години по-малка — прекъсна го Ан с тон, който го накара отново да се почувства на дванайсет. — А вие, който трябваше да сте по-умен, подкокоросахте и нея, и останалите момичета да се спуснат долу при скалите, за да търсят онова глупаво съкровище. Освен това ги наричахте с разни имена. И на всичко отгоре бяхте отишли долу, след като ви помолих да постоите с тях в двора само за един-единствен час. Един-единствен час — повтори Ан и го изгледа с изпепеляващ поглед, — за да мога на спокойствие да довърша гладенето. Но вие веднага потеглихте и ако не ви бях зърнала, и тримата щяхте да изчезнете към скалите.

— О, тогава ли? — усмихна се Марго. — Бих искала да разбера как така вината е била моя.

Джош се прокашля, тъй като изведнъж му се стори, че връзката го стяга. Ани не е променила похватите си, помисли си наум.

— Каза, че знаеш къде е. Че си го видяла и дори имаш един златен дублон.

— Е — сви рамене тя, излъгах.

— За което щеше да получиш един хубав пердах, ако знаех.

Удовлетворен, Джош си наля още вино.

— Виждаш ли?

— Но ти го прие като мъж, нали? — Томас се протегна и потупа сина си по гърба. — И не намеси името на една дама.

— Скимтеше като попарено кученце. — Красноречивият коментар на Ан предизвика бурен смях. — Но още по-вярно е, че мен ме болеше много повече от него. Бях сигурна, че на минутата ще ме уволнят, и то с пълно право, задето съм напердашила господарския син.

— Щях да те повиша — безгрижно изрече Сюзън.

— Това се казва майчина любов — измърмори Джош.

— Както и да е, върна се при мен след около час. Изглежда, добре го беше обмислил. — Погледът, който Ан отправи към Джош сега, бе изпълнен с нежност. — Извини ми се най-чистосърдечно и ме помоли да запазим тази работа между нас.

— Умно момче — отново го потупа по гърба Томас.

По-късно, когато Лора се качи да сложи децата да спят, останалите се разположиха в салона. Точно такива неща, осъзна Марго, такива моменти, бяха пробудили копнежа ѝ по нещо повече.

Полираните стени бяха окъпани в меките светлини на украсените със скъпоценни камъни лампи и танцуваха по тъмните прозорци с широко разтворени завеси. Избледнелите цветове на ориенталските килими сякаш допълнително подчертаваха блясъка на широките кестенови дъски на пода.

Съвършена стая в съвършена къща, каза си тя, чиито стари, наследствени мебели бяха доказателство повече за постоянство, отколкото за богатство. Във вазите от китайски порцелан и кристал ухаеха свежи цветя, умело подредени от ръцете на майка ѝ. Разтворените врати към терасата пропускаха тихата, уханна нощ с едва прокрадваща се лунна светлина.

Това бе стая, която излъчваше елегантност, топлина и гостоприемство. И едва сега си даваше сметка, че когато избяга оттук, за да постигне нещо свое, беше съсредоточила вниманието си единствено върху елегантността. Твърде дълго беше пренебрегвала топлотата и гостоприемството.

Джош седеше пред малкия роял и заедно с Кейт импровизираха блус. Ленива, раздвижваща кръвта музика, помисли си Марго. Подхожда му. Не свиреше особено често. Марго дори беше забравила колко добре се справят ръцете му с клавишите. Искаше ѝ се това да не ѝ напомня колко добре се справяха същите тези ръце предната нощ.

Искаше ѝ се звукът на доволния им смях и гледката на непринудено сведените им една към друга глави да не пробождат сърцето ѝ с такава изгаряща ревност.

Смешна реакция, каза си тя. Глупава. Което със сигурност подхождаше за случая, тъй като цяла вечер се бе държал като глупак. Но няма да ѝ развали вечерта, реши Марго. Ще се наслади на времето, прекарано със семейство Темпълтън, на посещенията си в къщата, която винаги бе обичала, а той може да върви по дяволите.

Не може ли поне да я погледне, за да види презрението ѝ?

Беше прекалено увлечена в собствените си мрачни мисли, за да забележи разменените безмълвни погледи между господин и госпожа Темпълтън. Сюзън кимна и стана от мястото си. Смяташе да се качи горе, да притисне Лора и да разбере как точно се чувства дъщеря ѝ.

Томас си наля бренди, запали единствената пура, която жена му му разрешаваше за деня, и седна на извитото канапе. Улови погледа на Марго и потупа мястото до себе си.

— Не се ли боите, че отново ще заподсмърчам на рамото ви?

— Имам нова носна кърпа.

Марго се настани и докосна с пръсти белия ѝ крайчец, който се подаваше от джоба му.

— Ирландски лен. Мама ме прилъгваше да се уча да гладя с вашите носни кърпи. Винаги бяха толкова меки и така приятно ухаеха след прането. И досега като видя ирландски лен, си спомням как стоя пред дъската за гладене в перачницата и разглаждам носните ви кърпи на свършени бели квадрати.

— Гладенето вече е изчезващо изкуство.

— Щеше да изчезне още преди години, ако мъжете трябваше да го вършат.

Той се тупна със смях по коляното.

— Разкажи ми сега за този твой бизнес.

Предварително знаеше, че ще я попита, знаеше и че ще ѝ бъде трудно да обясни.

— Кейт може да ви представи по-добро и по-стегнато резюме.

— Знам, че ще получа от нашата Кейт най-основните и важни моменти, но искам да разбера какво смяташ да спечелиш с това.

— Прехрана. Оставих се да ми измъкнат онова, което бях изкарала.

— Наистина провали всичко, момиче. Няма смисъл да разкрасяваме нещата или да се вайкаме. Но сега какво предприемаш?

Това бе една от причините да го обича. Никаква излишна сантименталност за допуснатите грешки.

— Опитвам се да накарам хората да купят онова, което искам да продам. Насъбрала съм доста през годините. Това е едно от нещата, за които най-много ме бива. Знаете ли, господин Ти, докато опаковах, осъзнах, че може и да не съм се заобикаляла преднамерено с интересни и потенциално ценни неща, но че именно това съм направила. Мисля, че имам нюх за покупки.

— Няма да го оспоря. Винаги си имала усет към качествените неща.

— Дори и когато не съм проявявала никакъв друг усет. Пропиляла съм парите си за разни неща и сега намерих начин да не съжалявам за това. Знам, че да купим сградата, вместо да я вземем под наем, беше рисковано.

— Ако инвестицията не е била добра, Кейт нямаше да ви позволи да го направите, а още по-малко пък да затвори вътре свои пари.

— Общо за ремонт, обзавеждане и начален капитал, по шест хиляди триста и седемдесет долара на квадратен метър — подхвърли през рамо Кейт. — Плюс няколко цента.

— Добра цена — дръпна от пурата си Томас. Кой направи подновяването?

— „Бъркли и синове“ направиха дърводелските работи и осигуриха майстори за водопроводната и електрическата инсталация. — Марго взе чашата му с бренди и отпи мъничко. — По-голямата част от бояджийската работа свърших аз.

— Наистина ли? — усмихна се с пурата в уста той. — А реклама?

— Използвам бурното си минало, за да получа място за някое интервю в пресата и в телевизията. Кейт ще трябва да се опита да

намери малко време, за да прегледа нещата и да види дали ще можем да отделим от бюджета пари за реклама.

— Ами как ще подновявате стоката си?

Мисълта за бъдещето я правеше нервна и Марго отвърна припряно:

— Ще трябва да опитам на търгове и разпродажби. Мислех си, че мога да се свържа с някои от манекенките и дизайнерите, които познавам, и да договоря с тях да купя още дрехи. Но ще трябва да разширим обхвата си, защото вече имаме много голямо търсене и за по-големите размери. — Намести се по-удобно върху канапето и подгъна крака под себе си. Ако някой може да разбере тръпката на деловите сделки, то това трябва да е господин Ти. — Знам, че сме отворени едва от два дни, но наистина смятам, че можем да го разработим. Другаде няма подобно нещо. — Забрави притесненията си и гласът ѝ затрептя възбудено.

— Аз поне не знам някъде да има магазин, който да предлага едновременно оригинални бутикови тоалети втора ръка заедно с масови и скъпоценни бижута, мебели, стъклария, антики.

— Не забравяй кухненските уреди и произведенията на изкуството — вметна Джош.

— Машинката ми за капучино не се продава — тросна му се тя. — Нито пък картините ми. Но всичко останало — извърна се отново към Томас, — по дяволите, бих продала и бельото си, ако цената си заслужава.

— Нали вече продаваш бельото си — напомни ѝ Кейт.

— Пеньоари — поправи я Марго. — Халати. Лора вече допълни арсенала. Разбира се, Кейт ще даде своя дял с нощните си пантофи.

— Още ги нося.

— Но привличаме хора и много от тях купуват.

— И си щастлива.

— Не знам дали съм щастлива, но съм твърдо решена.

— Марго — потупа я по коляното той, — в бизнеса това е едно и също. Защо не направите малка витрина във фойето на хотела?

— Аз...

— Вече имаме половин дузина бутици, бижутерски магазини и магазини за подаръци. Защо да не прибавим още един за нашите момичета? — Томас махна с ръка и посипа пепел от пурата, която

Марго инстинктивно тръсна от коляното си. — Джош, очаквам от теб да се погрижиш за това. „Темпълтън“ се грижи за своите, а и водим политика в подкрепа на малкия бизнес.

— Вече съм го уредил. — Джош продължаваше да подрънква буги-вуги. — Лора ще подбере предметите за хотела и за още една витрина във вилното селище.

Марго отвори уста, после стисна зъби.

— Би могъл да споменеш и на мен.

— Бих могъл — хвърли й поглед през рамо без пръстите му дори за миг да престанат да се движат. — Но не съм. Лора знае какво ще подхожда най-добре за клиентелата на „Темпълтън“.

— О, а аз не знам нищичко за това.

— Ето я, пак започва — измърмори Кейт.

— Знаем не по-малко от вас за клиентелата на „Темпълтън“ — гневно натърти Марго и измъкна краката си, за да стане. — По дяволите, аз бях клиент на „Темпълтън“. И ако възнамеряваш да излагаш стока от „Претенции“, трябва да говориш с мен.

— Добре. — Спря да свири и погледна часовника си. — Имам уговорка да играем тенис с мама, в седем. Насрочих събранието на директорите за девет и половина. Устройва ли те?

— Напълно — облегна се назад с брентото в ръка Томас. — Ще се видим в девет без петнайсет, за да обсъдим другите въпроси преди основната част.

— Хубаво. — Джош отново насочи погледа си към Марго. — Ани вече трябва да е пригответила багажа ти. Защо не се качиш да го вземеш?

— Багажът ми? — Усети как се раздвоява между още нестихналия си гняв и пълното объркване. — За какво ми е багаж?

— Така няма да се налага всяка сутрин да бързаш, за да се преоблечеш в магазина. По-удобно е дрехите ти да са там, където спиш.

Страните й пламнаха, но не от срам, а от ярост.

— Спя тук или в магазина.

— Вече не. — Приблужи се и здраво улови ръката ѝ. — Марго ще остане при мен в хотела, засега.

— Виж какво, нахалник такъв, само защото съм допуснала неппростима грешка да спя с теб веднъж...

— Никой от двама ни не можа да спи — напомни ѝ той.

— Но тази вечер ще се наложи. Очаква ме тежък ден. Хайде да тръгваме.

— О, ще дойда и още как — заби пръсти в неговите тя. — С най-голямо удоволствие ще дойда с теб, за да имам време и възможност да ти кажа насаме точно какво мисля за теб.

Кейт тактично изчака вратата да се затвори след тях и едва тогава се извърна.

— Окей, чичо Томи, кой от двамата ще открият на сутринта в локва от собствената им кръв и кой ще държи инструмента за изтезания? Аз залагам на Марго — изрече решително. — Тя е жестока, когато е притисната до стената.

Томас въздъхна, опитвайки се да възприеме новото развитие на събитията.

— Трябва да застана зад момчето си, Кейти. Не знам някога да е изгубил битка, освен ако сам не го желае.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не проговори, докато пътуваха към хотела. Имаше да казва много неща, но предпочиташе да ги запази за по-късно. Когато внесе пътната ѝ чанта в спалнята и я закачи в гардероба, тя избухна.

— Ако си изпаднал в някаква себична заблуда, че съм дошла да правим секс...

— Не и тази нощ, скъпа — разхлаби връзката си той. — Смазан съм. — Единственият звук, който успя да издаде беше задавено ръмжене. — Окей, окей, щом настояваш. Но няма да съм в най-добра форма.

— Не смей да ме докосваш с ръце! Дори не си го помисляй. — Понеже краката ѝ бяха уморени, Марго изхлузи обувките си. Задържа едната като оръжие в ръка и започна нетърпеливо да потупва с нея по дланта си, докато крачеше насам-натам. — Не стига, че обяви пред цялото семейство, че съм прекарала нощта с теб, но си имал нахалството да кажеш на майка ми да ми събере дрехите.

— Помолих я — поправи я Джош и закачи самото си на закачалка. — Попитах я дали би имала нещо против да сложи в една чанта някои неща, които смята, че ще са ти нужни за ден-два. Докато имаш възможност сама да се погрижиш за останалото.

— И всичко е наред, така ли? Защото си ѝ казал „моля“ и „благодаря“? Което със сигурност е много повече от това, което каза на мен.

Джош разкопча ризата и раздвижи раменете си, за да ги освободи от умората.

— Нямам намерение да се спотайвам като последния от креватните ти приятелчета, графиньо. Ако ще спим заедно, ще го правим, ако трябва да се изразя метафорично, на светло.

Ризата бе последвана от обувките, после и чорапите, а тя продължаваше да търси най-точното възражение.

— Не съм решила дали още веднъж ще спя с теб.

Погледът му се спря върху лицето ѝ, изпълнен едновременно с насмешка и предизвикателство.

— Е, трябваше да ми кажеш.

Тя имаше предимство, че беше седнал на ръба на леглото. Много по-лесно беше да го гледа отвисоко.

— Не ми хареса как се държа, преди да си тръгна тази сутрин.

— Така сме квит. — Стана, разкопча панталона си и влезе в банята да пусне водата в огромната масажна вана. — Сега, след като си изяснихме това, нека престанем да играем играта, която твърдиш, че няма да играем. Още не сме приключили един с друг. А сега, искам малко да се поотпусна преди лягане. Можеш да заповядаш при мен.

— Мислиш си, че ей така просто ще се цопна във ваната заедно с теб? След като почти цяла вечер се правиш, че не ме забелязваш? — Мъжете никога не я пренебрегват, помисли си гневно. Никога! Ще си плати за това, ако не за друго. — Ами как флиртуваше с Кейт?

— С Кейт? — Искрено изненадан, той примигна насреща ѝ. — Господи, Марго, Кейт ми е сестра.

— Не повече от мен.

Вече не беше съвсем сигурен дали му е весело, или се чувства напълно скапан, но влезе във ваната, потоци се и остави горещата разпенена вода да си свърши работата.

— Права си, не ми е. Нека го кажем така — винаги съм възприемал Кейт като моя сестра. — Очите му за момент се задържаха върху нейните, преди да се облегне назад и да отпусне глава. — За теб никога не съм мислил по този начин. Но ако ревнуваш... — Млъкна и само сви рамене.

— Не ревнувам. — Самата мисъл нараняваше гордостта ѝ. — За да ревнувам, трябва поне малко от малко да ми пука. Само правя констатация. Ще си отвориш ли очите да ме изслушаш?

— Слушам те, но съм адски уморен, за да си отворя очите. Божичко, за човек, който гореше от нетърпение да развее предупредителния флаг, че не трябва да се възприемаме прекалено сериозно и че не иска да се обвързваме с никакви задължения, се държиш по-скоро като мърмореща съпруга, отколкото като неангажирана любовница.

— Не мърморя. — После млъкна, уплашена, че може наистина да е била точно такава. — И определено не се държа като съпруга. От

това, което съм наблюдавала при съпругите, досега всяка от тях, която има поне малко мозък, щеше да е изритала костеливия ти задник.

Джош само се усмихна и се потопи още мъничко по-надолу.

— Това е моят апартамент, бейби. Ако нечию костеливи части ще бъдат изритани, това ще са твоите.

Ръката ѝ се стовари върху главата му. Поради предимството на изненадата и височината, успя да го задържи под шупналата вода цели десет тържествуващи секунди. Гледката, когато успя да се измъкне, плюейки вода, си заслужаваше дори опръскания ѝ бял ленен костюм.

— Мисля да си взема чантата и да проверя за друга стая. — Здравно я улови за китката и я дръпна така, че да загуби равновесие и да се подпре на ръба на ваната. Очите им се срещнаха и не се откъснаха. — Нали няма да... — Въздържа се, преди да е изрекла фаталната дума, но тя така или иначе вече бе загатната и беше твърде късно. Издърпа я рязко във ваната и докато тя съскаше и фучеше като котка, я обхвана с ръце и я натисна надолу. Изчака няколко секунди, съзерцавайки тавана, докато Марго риташе, а после продължи още няколко да си тананика, докато тя се мяташе диво. — Копеле! Проклет...

— Значи още не сме свършили с крясъците. — Весело я потопи обратно. Ваната беше достатъчно голяма за четирима, което беше добре дошло, защото тя бе хлъзгава и Джош имаше нужда от пространство за маневриране. Докато пухтеше и се опитваше да отмахне просмуканата с вода коса от лицето си, той вече бе успял да се справи с жакета ѝ. Сега действаше за отстраняване на залепналата влажна блуза.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

— Събличам те гола. — Откопча сутиена ѝ. — Вече не се чувствам уморен.

С присвити очи, Марго бързо се извъртя и коляното ѝ се притисна опасно близо до чатала му.

— Да не би да си внушаваш някоя невероятно перверзна, чисто мъжка идея, че се възбудям, като ме малтретират.

Добро хрумване, помисли си Джош.

— Да-а, в определен смисъл.

Тя увеличи натиска.

— В какъв смисъл?

— Ох... — Рискува и протегна ръка, за да потърка нежно с палец зърното ѝ. Беше твърдо като камък. — Можех да устоя, ако не ме беше предизвикала. — Натискът слабо намаля и той отново се почувства в безопасност. — Искам да останеш при мен, Марго. — Сега вече гласът му бе нежен — едва доловим шепот, докато ръката му бавно се плъзгаше нагоре по крака ѝ. — Ако предпочиташ да си вземеш друга стая, докато го обмислиш, нямам нищо против. Ако нямаш настроение за секс, също нямам нищо против.

За момент просто го изучаваше. Самата невинност, помисли си тя, с изключение на тези хитри пламъчета в очите. Самото търпеливо благоразумие — с изключение на това предизвикателно трептене в ъгълчето на устните му.

— Кой е казал, че не съм в настроение? — отметна назад мократа си коса и му отправи убийствения си поглед изпод спуснатите мигли. — Ще ми помогнеш ли да сваля останалата част от тези мокри дрехи, или трябва сама да се справя?

— О, позволи на мен!

Беше интересно да живее с мъж. Никога преди не го беше правила, защото не бе готова да споделя с никого пространството и уединението си за повече от едно пътуване до планината през уикенда, екскурзия до морския бряг или може би по-продължителна разходка по море.

Но с Джош се получаваше доста добре. Може би, предполагаше Марго, защото години наред бяха живели под един и същи покрив и защото в момента живееха в хотел.

Всичко изглеждаше не чак толкова точно установено, по-скоро като временно споразумение, отколкото като трайна обвързаност. Само живеят в един и същи апартамент, помисли си Марго, при това съчетан с работни помещения. Цветята се сменяха, мебелите се почистваха и кърпите се подменяха от персонал, който рядко можеше да се забележи. Поради това всичко изглеждаше безлично, почти като при една по-дълга ваканция.

Забавления и смях, реши Марго, точно това искат двамата с Джош, точно това очакват един от друг.

Никой в семейството не я разпитваше за настоящото ѝ местопребиваване. След като дните станаха цяла седмица, после две, започна да се чуди защо нищо не казват.

Поне майка ѝ би трябвало да е възмутена или да мълчи със стиснати устни. Но тя изглеждаше напълно незаинтересована. Семейство Темпълтън също не даваха никакви признаци за реакция. И макар Марго да улавяше, че Лора от време на време я наблюдава съсредоточено, тя също не продумваше нищо.

Кейт беше единствената, която направи някакъв коментар по същество.

— Разбий сърцето му и аз ще разбия главата ти — каза тя. И това изявление бе толкова смешно, че Марго предпочете да не му обърне внимание, вместо да се хваща на въдицата.

Имаше прекалено много работа, за да се трогва от сарказма на Кейт. Ехото от мръсотиите, които Кенди разпространяваше за нея, започваше да я застига — стоката в „Претенции“ била просташка и прекалено скъпа, а обслужването — немарливо, грубо и неопитно. Лора е изчерпала всичките си ресурси, за да кредитира безразсъдната си приятелка от долно потекло и най-много до месец ще фалират. Дрехите са обезценени, с неясен произход и изработени от некачествени материали.

Мрачните мисли за отмъстителността на Кенди и неизбежния провал изяждаха времето на Марго. Магазинът ѝ отнемаше поне по десет часа на ден, шест дни в седмицата. В единствения ден, когато затваряше, тя се бореше с бумагите, докато накрая ѝ се завиваше свят, в стремежа да научи основните положения на счетоводството. Макар че навремето ненавиждаше всяка минута, прекарана в класната стая, сега обмисляше идеята да запише някакъв курс по бизнес мениджмънт.

И ето я една прекрасна неделна сутрин в същото състояние, с цигара, която дими в пепелника до нея, почукваше по клавишите на компютъра — преносим модел, без който Кейт бе настояла, че не могат да живеят — и се опитваше да разгадае някаква програма.

Защо има толкова много сметки? — чудеше се Марго. Тези, които ядяха от джоба ѝ сега бяха повече, отколкото когато беше безработна. Как може да се очаква от някого да запомни точно колко, кога и на кого да плати, без да полудее? Животът бе толкова по-прост,

когато си имаше мениджър, който да се грижи за всички досадни финансови подробности в живота.

— Гледай докъде си стигнала, Марго — промърмори си сама. — Концентрирай се. Внимавай.

— Казах ти, че нещата са сериозни. — При звука от гласа Марго трепна и се извърна от стола. Учебникът за компютри в скута ѝ се изплъзна на пода. — Разбирам какво имаш предвид — съгласи се Кейт. — Само се надявам, че не идваме твърде късно.

— Защо следващия път направо не ме застреляте? — Марго кръстоса ръце пред гърди и ги притисна, за да успокои сърцето си. — Какво правите тук, по дяволите?

— Спасителна операция. — Лора изтича тъкмо навреме, за да улови цигарата, преди да се търкулне на пода и да подпали хартиите, разпилени около стола на Марго. После старателно я угаси. — Говориш си сама, пиеш сама.

— Това е кафе.

— Затворила си се в стаята и си броиш парите като някой скъперник — завърши Лора.

— Не си броя парите — макар че щях да мога да изплатя още пет хиляди, ако не беше желанието на Кенди Личфийлд да ме види окована във вериги. Аз съм...

— Всеки момент ще започне да дрънка безсмислици — вметна Кейт. — Казах ти, че трябва да вземем усмирителна риза.

— Колко остроумно! — Марго грабна пакета с цигари и запали нова. — След като си толкова интелигентна и учена, обясни ми още веднъж тези застраховки. Как става така, че трябва да плащаме онези... как се наричаха?

— Премии — иронично отвърна Кейт. — Наричат се премии, Марго.

— Мисля, че би трябвало да се наричат изнудване. Погледни това. Има застраховка срещу пожар, срещу кражби, ипотечна застраховка, застраховка върху собствеността, застраховка срещу земетресение, комплексна застраховка — каквото и да означава това, защото на мен ми се струва доста неясно. Ами този чадър. Да не би на езика на осигурителите това да е някакво хитроумно название за защита от наводнения?

— О да, точно така — вдигна отчаяно очи към тавана Кейт. — Застрахователните компании са пълни с шегаджии. Тези момчета непрекъснато се майтапят. Сама ще се убедиш, когато ти се наложи да подадеш първия иск.

— Виж какво, умнице, само ми обясни как действа още веднъж.

— Не, не, умолявам те! — Лора улови рамото на Кейт.

— Моля те, не обяснявай отново как действа. И не започвай пак с онова нещо.

— Онова нещо? — повтори Кейт.

— Знаеш кое нещо.

— Да, нещото — размърда се на стола си Марго и махна с цигарата във въздуха. — Всъщност бих искала да поговорим за нещото.

— О, онова нещо. — Кейт подуши кафето на Марго, реши, че може би става за пиене и взе чашката. — Окей, ето го нещото. Ако приемем, че плащането на данъка се раздели на четвъртини... — Млъкна и равнодушно изгледа Лора. — Много добър писък. Сега разбирам откъде го е наследила Кейла. — Въздъхна и се протегна, после за ужас и завист на Марго, натисна няколко бутона и екранът угасна. — Ето, изчезна. По-добре ли се чувстваш?

— Много — потрепери Лора. — Но бях почти на ръба.

— Вие двете наистина сте в доста особено настроение — издърпа обратно кафето си от ръцете на Кейт Марго. — Вървете сега да си играете. Някои хора имаме работа.

— По-зле е, отколкото си мислех — тежко въздъхна Лора. — Окей, Съливан, тръгвай с добро или ще трябва да действаме по-грубо. За твоё добро е.

Марго не знаеше дали да се смее, или да вика за помощ, когато застанаха от двете ѝ страни и здраво я уловиха за ръце.

— Ей, какъв е замисълът?

— Шокова терапия — мрачно отвърна Кейт.

Час по-късно Марго беше гола и се потеше. Излегна се по гръб и нададе дълъг стон на облекчение.

— О, боже! Боже!

— Просто се отпусни — потупа я съчувствено по ръката Лора.
— Скоро ще стане по-добре.

— Мамо? Ти ли си?

Лора се разсмя и се облегна назад. Парата се издигаше на кълба и изсмукваше част от собственото ѝ напрежение. Наистина идеята за един ден в балнеоцентъра на вилното селище ѝ беше хрумнала заради Марго, но и на нея самата нямаше да ѝ се отрази зле.

— Как може всички просто да си лежите тук? — Кейт се претърколи на пейката за второто ниво и погледна надолу към Марго.
— Искам да кажа, наистина ли ви е приятно?

— Мога да се разплача — безсилно продума Марго. — Бях забравила, наистина бях забравила какво е. — Протегна се и потупа голото коляно на Лора. — На теб дължа живота си. Ще си направя почистване на лицето, масаж и педикюр.

— Знаеш ли, скъпа, така и така си отседнала в хотела. Услугите там не са толкова пълни, както тук, но можеш да ползваш сауната или да си направиш масаж. А в козметичния салон правят много хубави процедури за лице.

— Прекалено е заета да се чука с Джош.

Лора се намръщи.

— Моля те! Главата ми още не може да побере това.

— А на мен дори ми харесва — отново надзърна през ръба Кейт.
— Също като някакъв филм за природата. Два добре оформени великолепни екземпляра, които се чифтосват. — Лора само простена, а Кейт се усмихна още по-широко. — Е, добър ли е, или как? Както някога по десетобалната система.

— Вече не сме в гимназията и не слагам оценки на мъжете — лаконично отвърна Марго и се претърколи по корем. — Дванайсет. Може би четиринайсет.

— Наистина? — Кейт се въодушеви от идеята. — Добричкият стар Джош. Нашият Джош.

Моят Джош, за малко да изрече Марго, но успя да се усети.

— Без да обръщаш внимание на онази глупачка на балкона — обърна се тя към Лора, — наистина ли те притеснява? Това за Джош и мен?

— Не точно притеснява — размърда се смутено Лора. — Просто е странно. Брат ми и най-близката ми приятелка да правят секс. Просто

е... странно. Не е моя работа.

— Тревожи се, че като ти омръзне, ще го захвърлиш като стара обувка.

— Млъквай, Кейт. А и вече не си изхвърлям обувките. Продавам ги. Лора, ние с Джош се разбираме. Обещавам ти.

— Чудя се дали наистина е така — тихо започна Лора, но в този момент, бе прекъсната от отварянето на вратата на сауната.

— Я виж кой пристига — весело извика Кейт. — Кенди Захарчето. — Понеже зъбите ѝ можеха да заскърцат, тя ги разголи в смъртоносна усмивка. — Не е ли ужасно приятна изненада?

Кенди се настани на пейката срещу Лора с високо вдигната глава, завита в тюрбан.

— Трите още се движите в пакет, както виждам.

— Като глутница кучета — потвърди Кейт. — И понеже ти се опитваш да ни измъкнеш кокала, внимавай да не те ухапем.

— Не знам за какво говориш.

— Долнопробна, прекалено скъпа стока, ето какво — извика Кейт. — По-добре си мери приказките, Кенди, за да не се озовеш на скамейката за клевета.

— Да изкажеш мнението си не е клевета. — Беше говорила с втория си съпруг, адвокат, за да е сигурна. — Въпрос на вкус. — Горда с тялото, което първият ѝ съпруг, пластичен хирург, бе създал, Кенди свали хавлиената си кърпа. — Човек би помислил, че ти имаш по-добър вкус, Лора, но очевидно кръвта и възпитанието невинаги са гаранция при избора на приятели.

— Знаеш ли, че тъкмо за това си мислех — не ѝ остана дължна Марго. — И двамата ти бивши съпрузи са имали толкова безупречно родословие. Не ми говори!

С известно достойнство Кенди кръстоса голите си крака.

— Искаше ми се да поговорим, Лора, относно клуб по градинарство. При тези обстоятелства смятам, че е най-добре да си подадеш оставката като съпредседател. — Лора само я изгледа любопитно и тя попи потта по шията си с крайчеца на кърпата. — Носят се слухове за теб и Питър, за съдружието ти с... — Изви поглед към Марго — ... някои неподходящи елементи.

— Аз съм неподходящият елемент — поясни Марго към Кейт.

— Това е нищо. Аз пък съм нежелан елемент. Нали така, Кенди?

— Ти си просто противна.

— Виждаш ли? — Кейт се приведе над ръба и се взря във вдигнатото нагоре лице на Марго. — Аз съм противна. Само защото съм бедната и далечна роднина. Знаеш ли, че Пауъл са съмнителна издънка в родословието на Темпълтън.

— Чувала съм.

— Пък съм и счетоводителка — продължи Кейт. — Което е много по-лошо от продавачка. Ние непрекъснато говорим за пари.

— Достатъчно — спокойно изрече Лора. — Искаш председателския стол само за себе си, Кенди, на твое разположение е. — Съжаляваше само, че няма да може да го разбие в празната ѝ глава. — Така ще разполагам с повече време за сдружаване с неподходящи и нежелани елементи.

Лесната капитулация разочарова Кенди. Тя се бе надявала на битка.

— А Питър как се чувства на Хаваите? — запита подигравателно. — Чух, че този път бил взел със себе си онази негова хитра малка секретарка. Макар че, като се замисля сега, и преди са ходили на няколко... съвместни командировки. Сигурно е ужасно да разбереш, че са те заменили със служителка от собствената ти фирма. Пък и е доста младичка, нали?

— Кенди ги обича младички — обади се Кейт, докато яростта бликаше в нея. — На колко е спасителчето, което чукаш, Кенди? На шестнайсет?

— На двайсет — възрази Кенди, после се вбеси от начина, по който се бе хванала в капана. — Поне мога да си намеря мъж. Но пък ти не искаш мъже, нали, Кейт? Всички знаят, че си лесбийка.

Марго изсумтя и се наложи да сложи ръка през устата си, за да спре следващото сумтене.

— Охо, тайната на Кейт е разкрита.

— Какво облекчение — издърпа се по-близо до ръба Кейт, за да може да огледа тялото на Кенди. — От години съм ти хвърлила око, захарче, но съм прекалено срамежлива, за да ти предложа.

— Вярно е — наведе се съзаклятнически към Кенди Марго. — Страхуваше се от любовта си към теб.

Кенди се размърда смутено и неуверено.

— Не е смешно.

— Не, тъжно е, болезнено. — Кейт праметна крака през пейката и се плъзна долу. — Но сега, след като вече знаеш истината, най-последно мога да те направя моя.

— Не ме докосвай — изпищя Кенди и скочи от мястото си, като несръчно се опитваше да вдигне кърпата си. — Не се приближавай до мен.

— Мисля, че искат да останат насаме — каза Лора и затегна кърпата около гърдите си.

— Мразя те. Мразя ви всички.

— Боже! — потръпна Кейт. — Не е ли най-сексапилното мъничко същество?

— Отвратителни сте. — Уплашена за живота си, Кенди излетя от сауната, изоставяйки кърпата.

— Извратена — успя да изрече Марго, докато Кейт се свличаше на пейката.

— Внимавай, може да ме възбудиш. Ако бях лесбийка, сигурна съм, че ти повече щеше да си моят тип. — Успя да си поеме дъх и погледна към Лора. — Не й се давай, скъпа.

— Ммм? — погледна я разсеяно Лора. — Тъкмо си мислех, колко ли плаща за онази работа с момчето?

— Недостатъчно. — Марго стана и оправи кърпата си. — Хайде, да вървим да я напъхаме в шкафчето. Заради добрите стари времена.

— Харесвам мъжете — настоя Кейт и нервно се размърда, докато лакираха ноктите на краката ѝ. Мебелировката на салона в бонбоненорозово и захарнобяло целеше да създаде приятно и безгрижно настроение у жените. Кейт се изнервяше. — Просто не разполагам с много време за тях.

— Няма да ти е нужно никакво време, след като Кенди си свърши работата — отвърна Лора. Отпи от газираната си минерална вода и се отпусна в дълбокия и мек въртящ се стол с висока облегалка. — Когато тя разпространи слуха, всеки мъж в радиус от сто километра ще бяга от теб като от вазектомия.

— Е, това може и да е за добро. — Кейт прелистваше няколко от модните списания на масичката до себе си, но не откриваше нищо

интересно. — Може и да откаже онзи глупак Били Пардю да ми звъни непрекъснато.

— Бил е много приятен и възпитан мъж.

— Тогава ти излез с него, да ти опипва коляното под масата и да те нарича сладурче.

— Винаги е била прекалено придиричива. — Марго бе затворила очи и почти мъркаше, докато ѝ масажираха краката. — Животът ѝ щеше да е по-интересен, ако се оглеждаше за господин Голям, вместо за господин Съвършенство.

— В мъжете, с които се срещам, търся нещо повече от голям портфейл и пенис.

— Момичета, момичета — отново надигна чашата си с минерална вода Лора. — Сега трябва да сме единни. Ако Кенди изпълни заканите си и подаде оплакване за телесна повреда, може да стане напечено.

— Но, господин полицай — изгука Марго и изпърха с мигли. — Беше само весела момичешка шега. Майната му, никога няма да се унижи да признае публично, че за втори път в живота си е била заключена гола в шкафче за дрехи. Ще действа по-хитро. Бих казала, че до една седмица ще си имаме нова самоличност — курвата, свадливката и обратната.

— Може пък да ми хареса да съм свадливка — подхвърли Лора. — Ролята на снобка много бързо състарява.

— Никога не си била снобка — с приятелска солидарност възрази Марго.

— О, напротив. От години вече се държа като истинска снобка. Ще трябва малко да се потрудя, за да премина в ролята на свадливка. Но може и да опитам. Джош? — примигна тя, забелязвайки брат си да влиза в салона, разгорещен и настръхнал.

— Дами! — Отпусна се на един празен стол, взе чашата с водата на Марго и я пресуши. — И трите изглеждате... — Млъкна и присви очи срещу намазаните им с нещо зелено и лепкаво лица. — Ужасно. Забавлявате ли се?

— Махай се. — Да живееш с един мъж не означава да те вижда намазана с маска от водорасли, каза си Марго. — Това са женски работи.

Остави чашата, взе тази на Кейт и изпразни и нея.

— Тъкмо бях на втория сет с Карл Брюстер ей там на двора. Нали познавате Карл Брюстер, телевизионен журналист, интервюиращ репортер и водещ на „Информиран“ — онова страшно гледано и с много висок рейтинг предаване.

Тонът му накара Лора да прехапе устни.

— Чувала съм за него. Как е Карл?

— О, във върхова форма, а и аз не му отстъпвах, но ме разсеяха. „Информиран“ възнамеряват да пуснат серия от материали за най-добрите хотели по света, начело с „Темпълтън“, естествено. Трябваша ми няколко седмици, за да намеря екипи да заснемат хотелите ни, да вземат интервюта от персонала и някои гости. И всичко, за да покажа на изтънчената публика високата, почтена, съвършена и ненадмината класа и гостоприемство на хотелите „Темпълтън“ по целия свят.

Остави чашата на Кейт и Лора безмълвно му подаде своята.

— Сигурна съм, че са добили чудесна представа.

— О, да. Естествено, когато Карл ми предложи да заснемем няколко кадъра, докато играем тенис в най-представителното ни вилно селище тук, в Монтерей, аз се съгласих. Един приятен, човешки акцент — вицепрезидентът на „Темпълтън“ се наслаждава на обстановката, където гостите му винаги се радват на внимание и удовлетворяване на всичките им желания. — Замълча и се усмихна на козметичките, които го запяха. — Бихте ли ни оставили за момент? — След като се отдалечиха на дискретно разстояние, усмивката му се смени с ръмжене. — Представете си изненадата и ужаса ми, когато една от редовните ни клиентки дотърча, пицейки, в обхвата на камерите, с развят халат от балнеоцентъра на „Темпълтън“, с разширени от ужас очи и започна да бълва обвинения, че била нападната — подложена на физическо насилие от Лора Темпълтън Риджуей и нейната кохорта.

— О, Джош, толкова съжалявам. — Лора извърна глава с надежда, че той ще го приеме като срам. Нищо, нищо нямаше да помогне, ако сега се засмее.

Той ѝ се озъби.

— Само смей да се усмихнеш, Лора. Само посмей!

— Не се смей. — Вече овладяна, тя отново се извърна към него. — Ужасно съжалявам. Сигурно ти е причинила голямо неудобство.

— И няма ли направо да си умреш от смях, като пуснат цялата сценка? Разбира се, ще трябва да изтрият по-голямата част от

репликите, за да се поберат в стандарта за приличие, но смятам, че гостите в студиото и милионите зрители, които всяка седмица превключват на „Информиран“, ще схванат същността.

— Тя започна — обади се Кейт и след като Джош я изгледа сурово, повтори навъсено: — Така си беше.

— Сигурен съм, че мама и татко напълно ще ви разберат.

Дори хладнокръвната Кейт изглеждаше разтревожена.

— Идеята беше на Марго.

— Предателка — процеди през зъби Марго. — Тя нарече Кейт лесбийка.

Джош поклати глава, закри лицето си с ръце и силно го разтърка.

— О, добре тогава, предавам се.

— Предполагам, че си й позволил да те заблуди. Опитва се да навреди на името на магазина. Наговори отвратителни неща на Лора — продължи Марго, като все повече се разгорещяваше. — А само преди няколко дни пристигна в магазина и ме нарече курва. Второкласна курва.

— И вашият отговор беше да се нахвърлите върху нея — три срещу една, да я напердашите, да я съблечете гола и да я набутате в шкафче?

— Не сме я удряли. Нито веднъж. — „Не защото нямаше да ми хареса“, помисли си Марго. — Що се отнася до работата с шкафчето, беше въпрос на традиция. Само й създадохме известно неудобство, което напълно си заслужи след начина, по който ни обиди. Всъщност един истински мъж трябва да ни поздрави за действията ни.

— За разлика от теб и глупавите ти посестрими, не се засягам от жалки обиди на откачени жени. А и сте избрали най-добрия и подходящ момент. — Наведе се напред, доволен, че е отвърнал подобаващо на забележката за „истинския мъж“. — Тъкмо бях започнал да внушавам на Карл идеята да направи допълнителен материал за последното начинание на една от наследниците на Темпълтън. Съдружието на Лора Темпълтън Риджудей със старата й и много близка приятелка Марго Съливан — да, онази Марго Съливан, и Кейт Пауъл. Умни, предприемчиви жени, които създават и ръководят един умен, предприемчив бизнес.

— Ще получим телевизионно време в „Информиран“? Това е страхотно!

— Господи, каква глупачка си! — изгледа я с възмущение той. — Това, което ще получите, ако не успее да проведе някои бързи и много мили разговори, е съдебен иск и много вероятно обвинение в криминални действия. Тя претендира за телесна повреда, словесно и физическо насилие, а след като вече знам, че Кейт е лесбийка, това обяснява обвинението в сексуално насилие.

— Не съм лесбийка — изфуча Кейт. — Макар че начинът, по който го каза, можеше да прозвучи като обида за всеки, който подкрепя свободата на сексуалните предпочитания. — По израза на лицето му разбра, че моментът не е подходящ за евтини нравоучения на тема свобода и феминизъм. Затова само се размърда на стола и се нацупи. — И изобщо не съм я докоснала, с какъвто и да е сексуален подтекст. Всичко това е направо абсурдно, Джош, и ти добре го знаеш. Тя ни обиди и ние ѝ го върнахме. Това е всичко.

— Това не е всичко. Вилното селище на „Темпълтън“ не е някаква си второразредна гимназия. Тук сме в света на възрастните. Не си ли спомни никоя от вас, че вторият ѝ съпруг е съдебен адвокат? Адвокат, който си умира от удоволствие да завежда и печели точно този тип дела. Тя може да повдигне обвинение срещу магазина.

Кръвта се отдръпна от лицето на Марго.

— Това е смешно. Не може да спечели. Никой съд няма да я вземе толкова насериозно.

— Може би не. — Гласът му прозвуча с ледена острота, с безмилостна жестокост. — Но времето и парите, които ще трябва да изразходвате, за да го докажете, може доста да намалят капитала ви. — Изправи се и поклати глава към трите. — Ако през последните десетина години не сте обърнали внимание, училището свърши. Така че стойте си тук и се наслаждавайте, докато ви лакират ноктите, а аз се връщам обратно на работа, за да се опитам да спася нещастните ви задници.

— Наистина е бесен — промърмори Кейт, след като той изхвърча навън. — Една от нас ще трябва да иде да поговори с него. — Погледна първо Марго, после Лора. — Една от вас ще трябва да иде да поговори с него.

— Аз ще отида — изправи се Лора, почувствала се изведнъж глупаво в малките си хартиените чехли и с памучните тампони.

— Не, ти по-добре предупреди родителите си, кажи им, че сме направили гаф. — Марго въздъхна и положи усилие да не изпитва ужас. — Аз ще направя каквото мога с Джош.

Остави му един час. Във всеки случай почти толкова ѝ трябваше и на нея, за да се подготви. Ако ще се изправяш срещу разярен мъж, каза си тя, е по-умно да си в най-добрата си форма.

Когато влезе, той говореше по телефона на бюрото в кабинета си и едва я удостои с поглед. Само толкова, помисли си Марго, след процедури за петстотин долара в балнеоцентъра. Без да каже нищо, приближи до бюрото и го изчака да приключи с разговора.

Беше я изплашил, забеляза Джош. И наистина му се искаше. Необузданият ѝ гняв бе част от онова, което го привличаше у нея. Но през последните седмици наблюдаваше как тази необузданост влиза в определени релси — цялата страст и енергия започваха да градят нещо за самата нея. Вбесяваше се, че само с една-единствена необмислена постъпка бе рискувала да разруши всичко.

— Да, казах за цяла година. И с всички услуги. Ще напиша заповед за потвърждаване. Ще я имате утре. — Затвори телефона и забарабани с пръсти по бюрото.

— Кажи какво трябва да направя — кротко продума тя. — Ако извинението ще помогне, още сега ще отида да ѝ се извиня.

— Дай ми един долар.

— Какво?

— Дай ми един скапан долар.

Объркана, тя бръкна в чантичката си.

— Нямам един. Имам пет.

Той ги издърпа от ръката ѝ.

— Сега вече съм твой законен адвокат и като такъв те съветвам да не признаваш нищо. Няма да се извиняваш за нищо, защото нищо не си направила. Не знаеш за какво говори. Ако сега ми кажеш, че наоколо са се мотали още шест други голи жени и три служителки, които са ви видели да я напъхвате в шкафчето, ще трябва да те убия.

— Нямаше никой друг. Не сме идиотки — направи гримаса тя. — Знам, че ни мислиш за такива, но не сме чак толкова глупави, че да го направим пред свидетели. Всъщност го изчислихме така, че да остане

напъхана там колкото се може по-дълго. — Усмихна се печално. — Тогава идеята ни се стори добра. — Джош не каза нищо и тя усети как гневът ѝ отново кипва. — Не беше ли ти този, който разби носа на Питър?

— Аз мога да си позволя това удоволствие.

— О, съвсем типично. Наследникът на империята „Темпълтън“ може да се държи както си поиска без оглед на последствията.

Очите му просветнаха с опасен, остър блясък.

— Да кажем, че аз обмислих атаката си.

Марго опита да се възпре. Поведението и отношението на Джош едва ли бяха най-важното.

— Колко съм загазила? Знам, че не си съдебен адвокат, така че пет долара едва ли ще ме оправят, ако наистина се стигне до процес.

— Зависи колко е упорита. — Самият той се успокои с усилие. Лекият ѝ намек за характера му не беше нищо ново. — Официалната позиция на „Темпълтън“ ще бъде изненада и съжаление, че инцидентът се е случил, докато е била наша гостенка. Ще компенсирате неудобството и стреса ѝ с едногодишно безплатно ползване на всички услуги в балнеоложкия център. Това, заедно с факта, че даването на гласност на случката може да я постави в неудобно положение, може и да свърши работа. — Прокара петдоларовата банкнота между пръстите си и я остави върху бележника на бюрото. — Може да се задоволи със злословия по ваш адрес и по адрес на магазина, или да използва влиянието си, за да накара приятелките ѝ да ви бойкотират. А тъй като има широк кръг познати, бойкотът може и да се окаже ефикасен.

— Ще го преживеем — вече по-спокойна прокара ръце през косата си Марго. Беше дошла да се извини и възнамеряваше да го направи както трябва. — Съжалявам. Знам, че цялата работа беше... е неприятна за теб и семейството ти.

Той се облегна с лакти на бюрото и подиря чело на юмруците си.

— Появи се, като пицеше и тичаше през корта. Тъкмо биех една странична топка и едва не я цапардосах по главата. Значи камерите снимат и ето ме мен, опитвам се да изглеждам по най-добрия начин за шест поколения хотелиери — атлетичен, но и интелигентен, скитащ по света, но и отдаден на работата, светски, но и професионално ангажиран наследник на фамилията Темпълтън.

— Сигурно добре си се справил — вметна Марго с надежда да го омилостиви.

Той дори не я погледна.

— Изведнъж в ръцете ми се озовава тази полугола, бълваща ругатни, лепкава маса, която крещи, че сестра ми, нейната приятелка лесбийка и моята уличница са я нападнали. — Притисна костта на носа си с надежда да отстрани част от напрежението. — Веднага се досетих коя е сестра ми. Макар терминът да не ми хареса особено, стигнах до извода, че ти трябва да си уличницата ми. Лесбийката малко ме затрудни, но по пътя на елиминирането... — Вдигна глава и я погледна. — Изкуших се да я нашибам с ракетата, но бях твърде зает да я удържам да не ми издере лицето.

— При това толкова красиво лице. — Надявайки се да го успокои, Марго заобиколи бюрото и седна в скута му. — Съжалявам, че си го е изкарала на теб.

— Одраска ме. — Завъртя главата си, за да ѝ покаже трите зловни драскотини отстрани на шията. Марго ги целуна покорно. — Какво ще правя с теб? — уморено изрече той и положи лице върху главата ѝ. После се разсмя тихичко. — Как, по дяволите, успяхте да я набутате в едно от онези малки шкафчета?

— Не беше лесно, но беше забавно.

Джош присви очи.

— Никога повече няма да го правите, независимо как ви провокира — освен ако предварително не я упоите.

— Съгласна. — Тъй като бурята, изглежда, бе отминала, Марго плъзна ръка под ризата, помилва го по гърдите и видя как се повдигат веждите му. — Лъсната и почистена съм из основи. Ако това те интересува.

— Е, така поне денят няма да е напълно загубен. — Вдигна я и я понесе към леглото.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Последствията не закъсняха. През следващата седмица продажбите и потокът от клиенти чувствително намаляха. И то достатъчно рязко, за да карат стомаха на Марго да се присвива при всяко подписване на чек за месечните сметки. О, все още имаше много туристи и случайни минувачи, но голяма част от дамите, които обядваха навън, точно тази клиентела, от която се нуждаеше „Претенции“, за да се освободи от скъпите си стоки, се държаха на разстояние.

Ако нещата не се оправят през следващите трийсет дни, ще трябва да черпят от и без това топящия се капитал, само и само да не затворят.

Още не се поддаваше на паниката, само бе обезпокоена. Беше казала на Джош, че могат да го преживеят, и наистина го вярваше. Солидарността на приятелките от клуба на Кенди можеше да се побере в чашките им за кафе.

Но това съвсем не означаваше, че бизнесът ѝ няма нужда от малко напомпване на адреналина. Не желаше магазинът просто да се укрепи, искаше той да процъфтява. Може би, даваше си сметка, искаше той да бъде това, което бе самата тя навремето — център на внимание, обект на възхищение, пример за успех.

Докато подреждаше и препореждаше витрините, Марго напрягаше мозъка си, за да роди някоя практически осъществима идея за превръщането на „Претенции“ от любопитно малко магазинче от втора ръка в моден хит.

Когато вратата се отвори, тя се усмихна с радостно — боеше се, че дори отчаяно — очакване.

— Мамо! Какво правиш тук?

— Нали днес е почивният ми ден? — сви устни Ан и огледа салона за продажби. — Не съм идвала насам след първата седмица, когато отворихте. Ужасно тихо е.

— Наказана съм заради греховете си. Винаги си казвала, че така ще стане.

— Чух за това — изцъка с език майка й. — Големи жени, а се държат като някакви мъжкарани. Макар и аз никога да не съм харесвала онази жена, още като момиче. Вечно с вирнат нос.

— Този път малко го пречупих. Но и тя успя да отчупи голяма част от продажбите ни. Макар Кейт да твърди, че това си влиза в естественото регулиране на всеки нов магазин, след като минат първите седмици от отварянето му. — Марго мрачно се взираше в някаква кехлибарена топка. — Нали я знаеш как говори, когато се вживее в ролята си на счетоводител.

— О да, знам. Неведнъж ми се е налагало да я слушам, като се впусне в обяснения за инвестициите ми и само кимам със сериозно изражение, без да имам и най-малка представа за какво всъщност ми говори.

За първи път през целия ден Марго си позволи да се засмее от сърце.

— Радвам се, че дойде. Днес наоколо не са се мяркали много приятелски лица.

— Ами ще трябва да направиш нещо по въпроса. — Ан по навик прокара пръст по масата и кимна одобрително, след като установи, че повърхността е гладка и излъскана. — Направи разпродажба, дай някакви награди, наеми оркестър.

— Духов оркестър — добра идея, мамо.

— Че какво ли разбирам аз от магазини? Номерът е да вкараш хората вътре, нали? — Ан разсеяно вдигна една красива стъклена бутилка. Не е за да сложиш нещо в нея, прецени тя, както винаги объркана от такива ненужни неща. Просто да си стои в къщата. — Чичо ти Джони Райън, там в Корк, имаше кръчма — продължи тя. — Понякога наемаше музиканти. Това се харесваше на янките и те влизаха да послушат музика, а после плащаха за халбите с бира.

— Не мисля, че ирландски кръчмарски оркестър е решението за тукашната клиентела.

Презрителният й тон прозвуча като обида в ушите на Ан.

— Говоря за хубава, традиционна музика. Никога не си уважавала родината си.

— Никога не си ми дала тази възможност — троснато отвърна Марго. — Всичко, което си ми разказвала за Ирландия и семейството ми, може да се побере в няколко реда.

Имаше доста истина в думите ѝ. Ан здраво стисна устни.

— Да, но не можеше ли да вземеш някоя книга например, или да направиш малко отклонение, докато кръстосваше из Европа?

— Два пъти съм ходила в Корк — изрече Марго и със задоволство видя как Ан зяпна от изумление. — Изненада, а? А също и в Дъблин, Голуей и Клеър. — Сви рамене, подразнена от собственото си признание, че някога е търсила корените си. Хубава страна, но повече ме интересува тази, в която живея в момента.

— Не са ми писали, че си ходила да ги видиш.

— Не съм се виждала с никого, докато бях там. Какъв щеше да е смисълът? Дори да бях издирила някой Райън или Съливан, нямаше да се познаваме.

Ан понечи да каже нещо, но после поклати глава.

— Да, предполагам, че си права.

За момент ѝ се стори, че вижда разкаяние в погледа на майка си и изпита съжаление.

— Но в момента имам проблеми, имам амбиции, с които трябва да се справя — изрече по-рязко. — Спомените за евтини свирачи и бира „Гинес“ няма да помогнат работата ми да потръгне така, както на мен ми се иска.

— Музиката и пиенето не се харесват само на ирландците — отбеляза Ан. — Какво лошо има да предложиш малко развлечение?

— Имам нужда от стабилни клиенти — настоя Марго. — Трябва ми някаква примамка, която да привлече платинените кредитни карти, въпреки бойкота на Кенди, и да вдигне нивото на магазина.

— Значи ще направиш разпродажба. — На Ан изведнъж ужасно ѝ се прииска да помогне. — Тук имаш хубави неща, Марго. А хората искат хубави неща. Само трябва да ги накараш да влязат.

— Точно така мисля и аз. Това, което ни трябва, е... Почакай! — Марго притисна ръка към челото си, където една идея се опитваше да изкристализира. — Музика. Един арфист може би, в национално облекло. Музика и напитки. Прием. Шампанско и малки подноси с канапета, както при откриване на галерия. Награди. — Улови Ан през раменете и я изненада с енергична прегръдка. — Една награда, само

една. По-съблазнително е да бъде само една. Не, не, не, няма да е награда — продължи Марго, като не спираше да обикаля из магазина. — Наддаване, само за един предмет. Диамантената брошка. Не, не, перлената огърлица. Постъпленията ще бъдат за благотворителни цели. Каква благотворителност е подходяща? О, Лора ще знае. Един благотворителен прием ще ги доведе всичките тук, мамо.

Когато беше момиче, умът ѝ се мятеше като дервиш, помисли си Ан, подскачаше и се прехвърляше от едно нещо на друго. Виждаше, че това и сега не се е променило.

— Е, в такъв случай по-добре се захващай с него.

Захвана се с настървение. Само за седмица поканите за благотворителния прием с наддаване в полза на „Деца в сряда“ — програма, предназначена за деца-инвалиди и деца в неравностойно положение, бяха отпечатани. Лора бе упълномощена да дава интервюта, а Марго се хвана на работа, опитвайки се да убеди дистрибуторите на алкохол да дарят кашони с шампанско.

Прослуша арфистите, помоли Джош да подбере за сервирането хора от персонала на „Темпълтън“ и с ласкателства успя да придума госпожа Уилямсън да направи канапетата.

Това бе само началото.

Когато Джош се завърна в апартамента след уморително едnodневно пътуване до Сан Франциско, откри своята любима в леглото, но не беше сама.

— Какво е това, по дяволите?

Марго отметна коса и се извърна с усмивка. Кадифените полукълба на млечнобелите ѝ гърди се надигаха изпод лъскавите червени копринени чаршафи. Същите меки чаршафи бяха изкусно нагласени така, че да разкриват дългия, добре оформен крак.

Блесна светкавица.

— Здравей, скъпи. Почти свършваме.

— Задръж чаршафите между гърдите си — нареди фотографът и клекна в основата на леглото, върху което изкусително се бе изтегнала Марго. — Малко по-ниско. Сега изправи главата. Ето това е, това е. Все още си най-добрата, скъпа. Нека продадем тази стока.

Джош остави куфарчето си, настъпи някакъв кабел и предизвика сърдитото мърморене на помощника на фотографа.

— Какво носиш?

— Перли. — Плъзна пръсти по тях и приканващо облиза устните си с език, докато фотоапаратът не преставаше да щрака. — Огърлицата, която ще предложим за наддаването. Помислих си, че снимките ще помогнат да повишим залозите.

Понеже по всичко личеше, че не носи нищо друго, Джош трябваше да се съгласи с нея.

— Само още няколко. Дай сега един поглед. О, да, точно така. Хванах го. — Той се изправи, дребен мъж с остър поглед и дълга червена конска опашка. — Страхотно е да се работи отново с теб, Марго.

— Задължена съм ти, Зак.

— Няма нищо. — Подаде апарата на помощника си и се наведе над леглото, за да я целуне нежно. — Липсваше ми гледката на това лице за милиарди в обектива. Радвам се, че мога да помогна. — После хвърли поглед към Джош. — Веднага се махам от пътя ви.

— Джош, бъди добричък и дай на Зак и Боб по една бира. — Без да трепне, тя пусна чаршафа и се пресегна да вземе халата, за да прикрие гърдите си.

— По една бира? — заядливо попита той. — Разбира се, защо не?

— Виждали сме се и преди. — Зак остави помощника му да събере нещата и последва Джош в кабинета. — В Париж... не, не, беше в Рим. Отбихте се по време на едни снимки с Марго.

Зелените светлилки на ревността леко избледняха. Трудно можеше да се забрави мъж с трийсетсантиметрова червена опашка.

— Да, струва ми се, че тогава беше облечена.

Зак пое бирата.

— Само за да разсея недоразумението. Виждал съм повече голи жени от някой гавазин в заведение за стриптийз. Това просто е част от занаята.

— И не че ви харесва.

— Готов съм да го пожертвам заради изкуството — усмихна му се подкупващо. — Адски ми харесва, приятел. Но все пак си е част от занаята. Ако искате професионалното ми мнение, паднало ви се е най-

доброто. Има жени, които трябва да знаеш как да снимаш, под какъв ъгъл, с каква светлина, така че камерата да ги хареса. Няма значение дали са красиви — апаратът е много капризен и придирчив. — Отпи голяма глътка от бирата. — Няма абсолютно никакво значение как ще снимаш Марго Съливан. Ама изобщо никакво. Обективът направо я боготвори. — Хвърли поглед към спалнята, откъдето долетя сърдечният ѝ гърлен смях. — И ще ви кажа нещо ако не държеше толкова на този свой магазин, щях да я придумам да се върне с мен в Лос Анджелис и отново да опита с модна фотография.

— Тогава ще ви счупя костите на всички пръсти.

Зак кимна.

— Така си и помислих. И понеже сте доста по-едър от мен, възнамерявам да взема бирата на Боб и да вървя.

— Правилен избор — Джош реши, че една бира може и на него да му се отрази добре и тъкмо надигаше бутилката, когато Марго влезе в стаята.

— Господи, беше ми приятно отново да видя Зак. Има ли тук малко шампанско? Пресъхнала съм. Бях забравила как се сгорещяваш под светлината на прожекторите. — Лицето ѝ сияеше, докато отмяташе глава назад и прокарваше пръсти през косата си. Беше направила нещо с нея, за да изглежда по-къдрава и по-секси, забеляза Джош. — А също и колко ми е приятно — продължи Марго. — Има нещо в целия процес — как гледаш в обектива и как той те гледа. Светлината, звукът на клапата. — Пусна косата си, отвори очи и видя, че той я гледа по начин, който накара сърцето ѝ да изтръпне. — Какво има?

— Нищо. — Очите му за миг не я изпускаха, докато ѝ подаваше чашата с вино, което бе налял. — Не знаех, че възнамеряваш да се върнеш към това.

— Не е така. — Но отпи от виното с пълното съзнание, че за миг тази идея и на нея ѝ се бе сторила примамлива. — Не искам да кажа, че никога повече няма да позирам или да приема някое интересно предложение, но сега основната ми цел е магазинът и моя първостепенна задача е да постигна успех с него.

— Първостепенна значи. — Дали бе донесъл това настроение от Сан Франциско, запита се Джош, или то го бе връхлетяло като облак, когато влезе в апартамента и я видя? — Кажете ми, графиньо, каква точно позиция заемаме ние с теб в класацията ти?

— Не разбирам за какво говориш?

— Съвсем прост въпрос? Пета, седма? Изобщо включени ли сме в класацията?

Марго сведе поглед към чашата си и се втренчи в надигащите се мехурчета.

— Да не би да искаш да ми кажеш нещо?

— Мисля, че е време да го направя? А това, предполагам, е твоето подсещане да си кажа последната реплика. — Марго не отвърна и той остави бирата. — Защо не опитаме нещо друго? Ти остани, а аз ще си тръгна.

— Недей! — Все още не го поглеждаше, а продължаваше да се взира в мехурчетата, които танцуваха в чашата ѝ. — Моля те, недей. Знам, че нямаш много високо мнение за мен. Обичаш ме, но нямаш високо мнение за мен. И може би го заслужавам.

— В това сме квит, нали? Ти също нямаш много високо мнение за мен.

Как би могла да отговори, след като изобщо не беше сигурна какво мисли за Джошуа Темпълтън? Извърна се и мълчаливо закричи към другия край на стаята.

— Означаваш много за мен. Много повече, отколкото очаквах или исках. Това достатъчно ли е?

— Не знам, Марго, Просто не знам.

Защо треперят ръцете ѝ?

— Ако искаш... ако за теб е приключило, ще те разбере. — Остави чашата с шампанско. — Но не искам да те изгубя напълно. Не знам какво щях да правя, ако те нямаше в живота ми.

Не беше онова, което беше желал — кротко и възпитано разбиране. Искаше тя да се разяри, да разбие чашата в главата му, да му крещи, че си е позволил нахалството изобщо да си помисли да я напусне.

— Значи, ако си тръгна, ще си останем приятели?

— Да. — Стисна очи, защото сърцето ѝ спря. — Не.

Той с облекчение прекоси разстоянието до нея.

— Ще ме намразиш, ако си тръгна. — Улови косата ѝ в ръка и я дръпна назад, докато очите им се срещнаха. — Нуждаеш се от мен. Искам да чуя как го казваш.

— Ще те намразя, ако си тръгнеш. — Протегна се и обхвана лицето му в ръце. — Нуждая се от теб. — Придърпа устните му към своите. — Ела в леглото. — Това бе най-добрият начин да му го докаже, единственият начин.

— Най-лесният отговор — прошепна Джош.

— Да, трябва да е лесно. Нека не усложняваме нещата. — В мига, в който я взе в ръцете си, тя дръпна сакото му и зашепна пламенни обещания в ухото му.

Но той нямаше намерение да допусне този път всичко да мине лесно, за който и да е от двамата. Пусна я до леглото и я остави да го съблече с бързи и нетърпеливи движения. Когато го притегли със себе си върху още затоплените от прожекторите и тялото ѝ чаршафи, Джош я придърпа по-близо и тръгна в атака.

Дълга, ленива среща на устни, които се докосваха, тръпнеха и горяха с нещо ново. Простичка нежност. Улови ръцете ѝ, издърпа ги надолу и ги затисна с една ръка зад гърба, за да може с другата да милва лицето ѝ, после надолу към шията и нагоре в косата, докато устните му продължаваха да я изкушават.

— Джош. — Ударите на сърцето ѝ отекваха бавно и отчетливо в главата ѝ. — Докосни ме.

— Нали това правя. — Обходи с нежни целувки страните и брадичката ѝ. — Може би за първи път те докосвам истински. Трудно е да се усети, когато има само страст. Но сега го чувстваш, нали? — Главата ѝ се отпусна безсилно назад и той потърка устни в шията ѝ. — Никой и никога не те е карал да почувстваш това, което аз сега ще те накарам да почувстваш.

Страшничка беше тази отмала, която натежаваше в крайниците и замъгляваше разсъдъка ѝ. Искаше пак блясъка, огъня. В тях имаше яснота. И дори в опасната страст се чувстваше в безопасност. Усещаше как тъмната шеметна омая започва да я обладава бавно — толкова бавно, че всяко докосване, всяко потръпване на устните сякаш траеше цяла вечност.

Можеше да се закълне, че усеща как костите се разтапят под гладката ѝ, привикнала на ласки кожа. Ударите на учестения ѝ пулс ехтяха под пръстите му. Задавени хлипове отекваха в гърлото, където меко проблясваха перлите. Разтвори халата и тя остана само с тях — блещукащи бели сфери върху дългата елегантна шия.

— Легни при мен — протегна ръце, за да го улови тя. — Легни върху мен.

Само гласът ѝ, този пресипнал тембър, можеше да накара всеки мъж да падне на колене. И го бе правила, помисли си Джош, твърде често. Прокара ръце по гърба ѝ, нагоре — игриви милувки на пръстите, които накараха устните ѝ да се разтворят, преди неговите да се заключат над тях и да ги изпият до дъно.

Когато я усети напълно отпусната в ръцете си, Джош я положи върху леглото, върху гладката, хлъзгава коприна. Отново обхвана в ръка китките ѝ и ги повдигна над главата. Бавно и педантично се зае да обхожда тялото ѝ, докато всяка нейна въздишка се наслаждаваше върху следващата.

Струваше ѝ се, че въздухът се е превърнал в разтопено злато. Устните му бяха толкова нежни и въпреки това предизвикваха желаниа, които не бе подозирала, че съществуват у нея. Ръцете му бяха невъобразимо внимателни и търпеливи и въпреки това я възпламеняваха. Караха я да хлипа.

Беше нещо повече от удоволствие, нещо, което не можеше да се изрази с думи. Беше по-нежно и по-силно от страстта и по-прекрасно от всяка мечта, която бе таила в сърцето си.

Усещаше я как се разтваря за него, онова покорно отстъпление, което идваше отвъд страстта, и това го правеше още по-възбуждащо. Кожата ѝ почти вибрираше, докато езикът му се плъзгаше по нея, мускулите ѝ се напрегнаха в предчувствие за приближаващия екстаз. Отдръпна се бавно и изчака трептенето им да отшуми.

А когато отново срещна устните ѝ, чувствата им преляха като вино. После с лекота се плъзна в нея.

— Не! — Използва тежестта на тялото си, за да я задържи, когато тя нетърпеливо се раздвижи. — Този път няма да бързаме. — Макар кръвта да пулсираше в мозъка му, той започна леко и болезнено да хапе устните ѝ. — Аз те изпълвам цялата, Марго. Така както никой не го е правил. Както никой не може да го направи. — Раздвижи се в нея с дълги и бавни търкания. Унищожително.

Не виждаше нищо друго, освен лицето му, не чувстваше нищо друго, освен тези блажени движения. После постепенно нарастващата, прекрасна и изгаряща лавина на удоволствието.

Ръцете ѝ паднаха безжизнено от раменете му.

— Никой не те познава, както аз те познавам. Никой не може да те обича, както аз те обичам.

Но тя вече бе отвъд думите.

Страхуваше се от Джош. Това бе потресаващо откритие, особено в средата на нощта, докато лежеше будна до него. Той промени нещо помежду им, помисли си Марго. Разруши баланса и сега тя се чувстваше уязвима.

А го беше направил, показвайки ѝ какво означава да бъдеш обичан.

Предпазливо и без да вдига шум, тя се измъкна от леглото и го остави да спи. Шампанското още беше на масата. Вече изветряло, но въпреки това го изпи. Намери цигара, запали и се опита да се успокои.

Беше уплашена до смърт.

Разбира се, рисковано беше да спи с него. И все пак риск, който сама пожела да поеме. Но никога не бе очаквала да се влюби в него. Категорично бе отхвърлила такова предположение.

И все още може, уверяваше сама себе си Марго, докато всмукваше дълбоко от цигарата. Чувствата ѝ все още бяха под контрол. Независимо колко често или колко бързо се променя животът ѝ, тя все още владее чувствата си.

Няма да се влюбва в никого, особено в Джош. Не знае нищо за любовта, за този вид любов. И не желае да научава.

Притисна ръка към главата си и тихичко се разсмя. Разбира се — това е то! Не знае нищо за любовта, така че защо е толкова сигурна, че точно това изпитва? Много по-вероятно е да е само изненада, че е способен на толкова нежност и че самата тя е податлива на нежността.

А и за първи път има връзка с мъж, към когото е така дълбоко привързана, както към Джош. Общото им минало, спомените, близостта.

Много лесно и глупаво от нейна страна да обърка всичко и накрая да сметне, че става дума за любов. Вече поуспокоена, угаси цигарата и въздъхна дълбоко.

— Не можеш ли да спиш? — Подскочи като котка и го накара да се разсмее. — Извинявай, не исках да те стресна. — Светлината от

спалнята остана зад гърба му, когато пристъпи по-близо. Марго се отдръпна. — Някакъв проблем?

— Не.

Той вирна глава и докато очите му привикваха с тъмнината, успя добре да разгледа лицето ѝ. На устните му се изписа широка усмивка, самодоволна и чисто мъжка.

— Нервна ли си?

— Разбира се, че не.

— Изнервям те.

— Не обичам да ме стряскат, когато се опитвам да мисля. — Отстъпи встрани, за да му се изплъзне. — Главата ми е пламнала заради приема и... — Не довърши и забрави мисълта си, когато ръката му леко се плъзна по рамото ѝ.

— Напрегната си — прошепна той. — Настръхнала. Харесва ми.

— Сигурно. Трябва да си освободя съзнанието и хубаво да се наспя. Ще взема приспивателно.

— Нека опитаме нещо различно. — После поклати глава, като видя свирепия ѝ поглед. — Не можеш ли да мислиш за друго, освен за секс? Ще ти направя масаж на гърба.

Подозрението ѝ се примеси с любопитство.

— Наистина ли?

— Гарантира премахване на напрежението и прогонва всяко безсъние — заяви той, докато я отвеждаше обратно към леглото. — Легни по корем, графиньо, затвори очи и остави останалото на мен.

Неспокойна, тя извърна глава и го погледна.

— Само гърба, нали?

— И врата и раменете. Ама че момиче. — Нагласи я на леглото, надвеси се над нея и се засмя, когато всичките ѝ мускули се напрегнаха като въжета. После притисна длани точно в основата на врата ѝ. — Какво те тревожи, скъпа?

— Разни неща.

— Кажу едно.

„Ти“ беше първата дума на езика ѝ, но я преглътна.

— Наближава време за онези тримесечни данъци, а продажбите намаляха.

— Колко намаляха?

— Не можахме да стигнем нивото от първите две седмици. Кейт казва, че Кенди не е нанесла чак такива вреди — било съвсем естествено регулиране при нов магазин. Но се страхувам, че направих грешка, като похарчих пари за този прием, когато би трябвало да ги използвам за ежедневни разходи. Господи, имаш разкошни ръце.

— Така казват всички.

— Огърлицата, която предоставям за наддаването, беше оценена на осем хиляди и петстотин. Доста голямо перо от капитала ни.

— Но също и чудесен отбив от данъците.

— Така твърди и Кейт. — Гласът ѝ стана по-плътен, докато с кръгообразни движения отстраняваше напрежението от раменете ѝ. — Уморих се да се страхувам, Джош.

— Знам.

— Преди никога и от нищо не се страхувах. Сега всичко ме плаши.

— Включително и аз.

— Хм. — Унасяше се, твърде уморена, за да отрича. — Не искам пак да объркам нещата.

— Няма да ти позволя. — Наведе се и докосна с устни рамото ѝ. — Заспивай, Марго. Всичко се движи в правилна посока.

— Не си отивай — успя да изрече, преди да потъне в сън.

— Кога ли съм го правил?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябва да е свършено. Марго бе твърдо решена, че вечерта ще бъде безупречно изпитана до най-дребната подробност. Бяха й нужни часове за преподреждане на стоката, преди да се увери, че е постигнала най-подходящото й излагане, най-добре организирани пространства за движение на гостите, най-привлекателния кът за арфиста, който в момента вече настройваше инструмента си.

Беше променила витринката, подчертавайки перлената огърлица само с няколко внимателно подбрани шишенца и кутийки за бижута, както и копринени шалове като допълнителни цветни петна.

По позлатения парапет, който обточваше целия втори етаж, искряха цветни лампиони. Имаше вази и декоративни урни, пълни с есенни цветя и оранжерийни рози, доставени от градините и парниците на Темпълтън и подредени от ръцете на майка й. На малката веранда имаше още цветя, пищно разцъфтели в големи медни купи и керамични гърнета.

Лично бе излъскала до блясък всяка повърхност на магазина.

Всичко е въпрос на контрол и над най-малкия детайл, каза си Марго, докато нервно дърпаше от цигарата. Да се погрижи всичко да е първокласно и нищо да не пропусне.

Пропуснала ли е нещо?

Обърна се и огледа отражението си в стената от декоративни огледала. Носеше късата черна рокля, която бе избрала за първата вечер след завръщането си в Темпълтън хауз. Деколтетото й, дълбоко изрязан квадрат, представляваше идеален фон за огърлицата. Стори й се умна идея да я извади от витрината и да я изложи върху нежната, женска плът. И разбра, че е направила добър избор, като избра точно този предмет за наддаването.

Не само защото е елегантна и красива. А и защото й напомняше за онези дни от живота й, които никога няма да се върнат отново. И за един самотен възрастен мъж, когото бе проявила достатъчно доброта да обича.

Такава рядкост беше, помисли си сега, Марго Съливан да действа от сърце, да направи нещо от доброта, а не от пресметливост.

Съществуват десетки Марго. Бяха ѝ нужни почти двацет и девет години, за да осъзнае, че са твърде различни. Една, която захвърля предпазливостта зад борда, и друга, която непрекъснато се тревожи. Една, която знаеше как да излъска с разтопен парафин старинната масичка, и друга, която можеше да мързелува цял ден с модно списание в ръце. Една, която разбираше неповторимото усещане от покупката на шише в стил Арт нуво с едничката цел да го постави върху полицата, и друга, която се бе научила да изпитва очарование от продажбата му. Тази, която можеше да заслепява с усмивка и да превръща мъжете в покорно тесто, независимо от възрастта им.

И онази, която изведнъж се оказа способна да мисли само за един мъж.

Къде е той? Изнервена до припадък, Марго запали още една цигара. Наближаваше. Решителният час почти настъпваше. Трябваше вече да е тук. Това е повратен момент в живота ѝ. Джош винаги бе до нея в решителните моменти.

Винаги, помисли си тя с лека изненада. Колко странно, че винаги беше до нея в повратните моменти от живота ѝ.

— Защо направо не налапаш целия пакет — сдъвчи го, преглътни го и да приключиш с него? — предложи ѝ Кейт, докато влизаше през вратата.

— Какво?

— Ако ще ядеш тази цигара, можеш да използваш поне зъбите си. Движението в района е направо убийствено — допълни тя. — Наложил се да паркирам три пресечки по-нататък, а никак не ми е приятно да се разхождам с тези глупави обувки, които ме накара да купя. — Освободи се от всекидневното си палто и вдигна ръце. — Е, ще издържа ли огледа?

— Я да видим! — Марго угаси цигарата и със сериозен вид направи знак с пръст, така че Кейт да се завърти. Дългата клош-пола от гладко черно кадифе подхождаше за ъгловатата ѝ конструкция, а свободният корсаж с извито деколте допълваше усещането за женственост. Гърбът бе съблазнително изрязан. — Знаех си, че ще бъде идеална за теб. Въпреки че си само кожа и кости и си плоска като дъска, така изглеждаш елегантна.

— Чувствам се като някаква измамничка и ще замръзна. — Кейт изпитваше еднаква неприязън както към критиките по адрес на тялото ѝ, така и към неудобството от разголените рамене. — Не виждам защо да не мога да облека собствените си дрехи. Онзи официален костюм, който имам, е чудесен.

— Онзи черен костюм е подходящ за следващия конгрес на счетоводителите — смръщи добре очертаните си вежди Марго. — Тези обеци...

— Какво? — Кейт покровителствено обхвана с ръце обеците си, украсени само с обикновени златни спиралки. — Тези са ми най-хубавите.

— И като от универсален магазин. Как е възможно да сме израснали в една и съща къща? — запита се Марго и се приближи до витринката с бижутата. След сериозен оглед, избра дълги кристални висулки.

— Няма да сложа тези полилеи. Ще изглеждам смешно.

— Недей да спориш с експерта. Сложи си ги като добро момиче.

— О, мразя да си играя на маскарад. — Приблужи се ядосано до едно огледало и ги смени. Още по-неприятно ѝ стана, защото Марго както винаги беше права. Наистина ѝ придаваха допълнителна елегантност.

— Кухнята е под контрол — показа се в горния край на стълбата Лора и тръгна, балансирайки със сребърен поднос с три високи чаши шампанско. — Помислих си, че можем да вдигнем един тост в тесен кръг, преди да... — Слезе долу, млъкна и се усмихна. — Ау! Не е ли направо страхотна?

Марго огледа тесния черен официален костюм на Лора, гарниран с коприна, по който проблясваха копчета от изкуствен кристал и перли.

— А не сме ли всички?

— Не разбирам защо и трите трябва да носим черно — възрази Кейт.

— Демонстрираме единство. — Марго пое своята чаша и я вдигна. — За съдружниците. — Отпи и бързо притисна ръка към стомаха си. — Организмът ми е напълно разстроен.

— Искаш ли хапче? — предложи Кейт.

— Не. За разлика от теб, не включвам антиацида в групата на четирите основни хранителни съставки.

— О, да, ти предпочиташ някой Ксанакс, който да прокараш с малко Прозак.

— Не вземам успокоителни. — Но имаше едно в чантата си, за всеки случай. Няма нужда да го споменава. — А сега занеси това нещо, което наричаш палто, в задната стая, преди да е уплашило някой от гостите. Сигурна ли си, че няма нужда да се качвам горе? — обърна се към Лора.

— Всичко е наред. Не се притеснявай толкова.

— Не се притеснявам. Това малко парти ни струва само около десет хиляди долара. Защо трябва да се притеснявам? Прекалила ли съм с цветните лампички?

— Изглеждат очарователно. Стегни се, Марго.

— Опитвам се. Но може би едно малко хапченце няма да ми навреди. — Не, не. — Измъкна нова цигара от пакета на плота. — Ще се справя без помощта на химикали. — Улови ироничния поглед на Лора към виното и цигарите и въздъхна тежко. — Не очаквай чудеса. — Но се застави да върне цигарата обратно. — Знам, че се вманиачавам.

— Е — с иронична усмивка вметна Лора, — след като знаеш.

— Това, което не разбирам, е, защо тази вечер се чувствам по-зле и от отварянето на магазина. Може би, защото родителите ти специално отложиха заминаването си за Европа, за да присъстват.

— И защото никак няма да е зле, ако натрием носа на Кенди с един зашеметяващ успех — допълни Кейт, която отново се появи откъм склада.

— Това е то — съгласи се Марго и изпита известно облекчение. — Най-важното е, че магазинът не е само средство към целта, както очаквах. И не се притеснявам единствено, че ще загубим това, което сме вложили в него. Има и още нещо, по-важно от парите. — Огледа подредените витрини, където се предлагаха неща, които някога ѝ принадлежаха. — Давам си сметка, че изпитвам и известно чувство на вина, понеже намесих тази благотворителна кауза, тези деца, само за да мога да задържа магазина отворен.

— Това са пълни глупости — лаконично заяви Кейт. — Благотворителното дело само ще спечели. Без дарители и спонсори, които се възползват от намаляването на данъците, то просто ще трябва да се ликвидира.

— Постарай се да ми го напомняш всеки път, когато забележиш алчен поглед в очите ми. — А в момента точно така гледаше. — По дяволите, искам да изпразня няколко дълбоки джоба тази вечер!

— Така вече е по-добре — одобрително вдигна чаша Кейт. — Бях започнала да се тревожа за теб. — Огледа се, защото в този момент вратата се отвори. — О, господи, сърцето ми! — притисна ръце към гърдите си. — Достатъчно е да се появи един мъж във фрак, за да забие луто.

— Ти също изглеждаш прекрасно. — Издокаран с черна папийонка, Джош протегна три бели рози. — Всъщност и трите можете да спрете дъха на всеки арабски принц.

— Да налеем на този очарователен мъж малко шампанско, Кейт — улови я настоятелно за ръка Лора и я поведе към стълбата.

— Няма нужда да ходим и двете.

— Осъзнай се.

Кейт хвърли поглед назад и видя начина, по който Джош и Марго се вираха един в друг.

— Божичко, не знаех, че освен дете спят заедно, трябва и да се гледат, като че ли ще се изядат с поглед. Хората трябва малко да се владеят.

— Ти се владееш за всички ни — промърмори Лора и я помъкна отново нагоре.

— Боях се, че няма да пристигнеш навреме.

Джош поднесе ръката на Марго към устните си, после извъртя китката си, за да погледне часовника.

— Разполагам с петнайсет минути. Помислих си, че ако пристигна като истински светски лъв със закъснение, вероятно ще ме убиеш, докато спя.

— И правилно. Как ти се струва? Всичко добре ли е?

— Наистина ли очакваш да гледам нещо друго, освен теб?

Марго се разсмя, а пулсът ѝ се ускори.

— Ох, трябва да съм в доста лоша форма, след като такава изтъркана забележка успява да ме трогне.

— Говоря сериозно — отвърна той и видя как усмивката ѝ се стопява. — Обожавам да те гледам. — Обхвана лицето ѝ в ръка и

накара коленете ѝ да омекнат с дълга, бавна и истинска целувка. — Красивата Марго. Моята Марго.

— Е, наистина успя да отклониш вниманието ми от... целуни ме пак.

— С удоволствие.

Този път по-настойчиво, по-дълго, докато всичко изчезна от съзнанието ѝ и остана само той. Когато тя се отдръпна, ръката му продължи да милва лицето ѝ.

— Различно е — успя да продума Марго.

— Започваш да свикваш.

— А не би трябвало. — Обзе я нова тревога, различна от предишната. — Не знам дали може да стане.

— Твърде късно е — прошепна той.

Отново я връхлетя паниката, пробивайки си път през омаята на удоволствието.

— Трябва да... — Почти потръпна от облекчение, когато чу, че вратата се отваря.

— Мисля, че сме изпреварили навалицата — възкликна Томас. — Махни си ръцете от момичето, Джош, и дай възможност и на другите. — Марго се втурна в прегръдките му и той закачливо намигна към сина си. — Най-напред беше моя.

Най-напред не означава нищо, помисли си Джош и небрежно се облегна на плота на щанда. Важен е последният.

Поне така се опитваше да си внуши.

Към десет, два часа след откриването на първия годишен прием с благотворително наддаване на „Претенции“, Марго беше в стихията си. Това бе нещо, което разбираше — красиво облечени хора, които разговарят непринудено, докосвайки обгърнатите си в коприна лакти, докато отпиват вино или маркова минерална вода.

Това бе светът, в който през целия си живот се бе стремил да влезе. И този път бяха дошли при нея.

— Решихме, че една-две седмици в Палм Спринг ще свършат работа.

— Чудя се как още може да се преструва, че не забелязва връзките му. Толкова е безочлив.

— Не съм го виждала от последното ми пребиваване в Париж.

Леки разговори между привилегировани, помисли си Марго. Знаеше какво точно трябва да отговори. Посрещането на гости бе едно от любимите ѝ занимания в Милано. Знаеше как да води едновременно три разговора, да хвърля по едно око на заплесналите се сервитьори и в същото време да си дава вид, че не я интересува нищо друго, освен следващата глътка шампанско.

Знаеше също и как да пропусне покрай ушите си, когато е необходимо, злобните и многозначителни подмятания.

— Представи си, да трябва да продадеш всичко. Искам да кажа, скъпа, дори и обувките...

— ... та едва преди седмица Питър поискал да подаде молба за развод, за да успее да запази благоприличие. Горкичката е фригидна. Докторите не могли да ѝ помогнат.

Точно тази Марго не би пропуснала, ако можеше да открие източника, но преди да успее да се придвижи и да се опита да го локализира, попадна на други.

— Колко умно да се оформи всичко като приятен европейски апартамент. И направо съм възхитена от колекцията с пудри. Трябва да взема малкото слонче.

— В другата стая има една рокля на Валентно, скъпа, която направо плаче за теб. Непременно трябва да я видиш.

Нека си говорят на воля, реши Марго и отново се усмихна. И нека купуват.

— Страхотно парти — промуши се към нея Джуди Принтис.

— Благодаря.

— Предполагам, че Кенди е имала някакъв предварителен ангажимент.

Марго ѝ се усмихна със същите лукави пламъчета в очите.

— Не беше поканена.

— Сериозно? — Джуди се наведе към ухото ѝ. — Това направо ще я подлуди.

— Харесваш ми.

— В такъв случай, нали няма да имаш нищо против да ми отделиш опази минодиера на цветя, докато успея да дойда да я взема?

— От Джудит Лейбър? Считай я за твоя. Към нея има и кутийка за червила, а също и пудриера. Получава се страхотен комплект.

— Истинското ти име е Сатана, нали? — потупа я с ръка Джуди.
— Отдели ми ги всичките. Ще дойда следващата седмица.

— Благодарни сме ти за спонсорството — постави ръка на рамото ѝ Марго, докато се канеше да се отдалечи.

— О, и не забравяй да си оставиш малко пари за наддаването. Чух, че огърлицата просто плаче за теб.

— Ти си самият дявол.

Марго се придвижи със смях към следващата групичка.

— Толкова се радвам да ви видя. Каква красива гривна.

— Съвсем естествена е, нали? — прошепна на сина си Сюзън. — Никой не би разбрал колко е напрегната.

— Виж как се плъзга ръката ѝ по столчето на чашата. Когато е напрегната, не може да владее ръцете си. Но се справя.

— Толкова добре, че току-що помолих Лора да ми задели две сака, една манта и инкрустирано шишенце за енфие. — Хвана Джош подръка и се разсмя на себе си. — Тези сака бяха на Лора, за бога! Купувам непотребните дрехи на собствената си дъщеря.

— Неслучайно е известна с превъзходния си вкус. С изключение на мъжете.

Сюзън го потупа по ръката.

— Беше прекалено млада, за да разбира, прекалено влюбена, за да я спрем. — Сега Лора е по-голяма, каза си наум, и е наранена. — Нали ще наглеждаш нея и момичетата, след като ние с баща ти заминем?

— Предполагам, че не се справях много добре с братските си задължения напоследък.

— Малко беше разсеян и се грижеше повече за собствения си живот. — Проницателните ѝ майчински очи огледаха стаята и успяха да открият Лора. — Малко се притеснявам, че се държи прекалено добре.

— А ти предпочиташ да се скапе.

— Предпочитам да съм сигурна, че когато предприеме нещо, край нея ще има близък човек. — После се усмихна, защото забеляза как Кейт и Марго размениха бързи ръкостискания с Лора. — И наистина ще има.

— Ще трябва да направим нещо като списък — прошушна Марго. — В противен случай ще обещаем едно и също нещо на различни хора. Няма да успея да запомня всичко.

— Казах ви, че касата трябва да работи — измърмори Кейт.

— Неудобно щеше да е.

Тя хвърли унищожителен поглед към Марго.

— Това е магазин, драга.

— Марго е права. Не е подходящо да правим продажби и да се занимаваме с връщане на ресто при такова събитие.

— Бог да ме пази от изисканите ви вкусове. — Кейт шумно въздъхна и въздухът раздвижи бретона ѝ. Ще се скрия в склада и ще опиша обещаната стока. Какво, по дяволите, беше онова, което ми каза, миниатюра?

— Минодиера — усмихна ѝ се с превъзходство Марго. — Просто запиши „инкрустирана официална чантичка“. Ще разбере за какво става дума. И не започвай да си играеш с компютъра. Трябва да общуваш с хората.

— Наобщувах се. С изключения на оня тип, той е доста готин — изви глава и посочи с поглед. — Ето онзи с мустаците и широките рамене. Виждаш ли?

— Линкълн Хауърд — веднага го идентифицира Лора. — Женен.

— Ясно — промърмори Кейт и се отдалечи.

— Трябва да я накараш да задържи тази рокля — отбеляза Лора. — Никога не съм я виждала да изглежда по-добре.

— Щеше да изглежда още по-добре, ако не върви, сякаш бърза за поредната ревизия. — Марго за момент се напрегна и отново притисна ръка към неспокойния си стомах. — Трябва да започваме наддаването, Лора. — Стисна здраво ръката на приятелката си. — Господи, имам нужда от една цигара!

— Тогава побързай. Представителката на благотворителното дружество от десет минути настоятелно ми дава знак.

— Не, ще се откажа и ще направя още една обиколка, за да могат хората да огледат алчно перлите. После ще отида при господин Ти и ще му кажа да започне наддаването.

Тръгна между множеството, като спираше тук-там, за да докосне нечие рамо, да размени някоя шега, да види кой има нужда от

допълване на чашата с шампанско. В момента, в който съзря Кейт, която се връщаше от склада, пристъпи към Томас.

— Време е за шоуто. Още веднъж искам да ти благодаря за помощта.

— Каузата е достойна, работата също — нежно я потупа по главата той. — Давай да ги издоим.

— Абсолютно вярно. — Задържа ръката си в неговата, докато се насочваха към предната част на помещението. Знаеше, че шушукането ще се усили, когато хората започнат да извържат глави, за да ги огледат. Знаеше и как да им даде тази възможност, като на свой ред се изправи пред тях и ги обхвана с поглед. Някъде наблизко долови любопитен шепот.

— Не разбирам за какво говори Кенди. Никак не ми изглежда посърнала и отчаяна.

— Томи Темпълтън нямаше да позволи нещата със сина му да стигнат толкова далеч, ако наистина е чак такава хитра уличница, както твърди Кенди.

— Скъпа, ако мъжете можеха да различават хитрите уличници от пръв поглед, най-древната професия просто нямаше да съществува.

Усети как ръката на Томас стиска по-здраво нейната и го погледна с безгрижна усмивка и блеснал поглед.

— Не се тревожи — повдигна се на пръсти и го целуна по бузата. — Все пак правилно са схванали за хитростта.

— Ако не бях мъж, щях да разбия носа на тази ревнива котка — светнаха очите му. — Ще накарам Сузи да го направи вместо мен.

— Може би по-късно. — Стисна за последен път ръката му и се извърна към множеството. — Дами и господа, може ли да ви прекъсна за момент. — Изчака, докато разговорите учтиво утихнаха. — Искам да благодаря на всички, че дойдохте на първия прием на „Претенции“. — Беше запаметила речта си — тази, която бяха подготвили и изгладили с Лора и Кейт, но сега всичко ѝ се губеше. Събра целия си кураж и плъзна поглед по лицата. — Особено сме ви благодарни, че останахте и след изчерпване на запасите ни от шампанско. Повечето от вас знаят за... превратностите в моята кариера, за начина, по който тя приключи, с един прекрасен малък скандал, за каквито всички много обичаме да четем. — Улови погледа на Лора и изписаната в него тревога, но само се усмихна. — Когато напуснах Европа и се върнах,

не беше, защото смятах Америка за страна на неограничените възможности и свободната инициатива. Върнах се, защото, когато си съкрушен, единственото място, където можеш да отидеш, е у дома. И бях щастлива, защото вратата бе отворена. — Зърна лицето на майка си сред останалите и задържа погледа си върху него. — Никога не мога да виня за грешките, които допуснах. Имах семейство, което ме обичаше, което се грижеше за мен, защитаваше ме. Същото не може да се каже за децата, които отчаяно се нуждаят от това, което им предлага организацията „Децата в сряда“. Те са нещастни, защото за тях няма кой да се грижи, да ги обича и пази. Защото не са имали същите възможности като нас, останалите в тази стая. Тази вечер, заедно с моите съдружнички Лора Темпълтън и Кейт Пауел, бихме искали да направим малка крачка, за да дадем възможност на тези деца. — Пресегна се и откопча огърлицата, после я плъзна между пръстите си. — Сбогом, скъпа — изрече по-тихо. — Надявам се да получиш щедри предложения. Не забравяйте, че това са само пари. — Нагласи огърлицата върху кадифената поставка и се извърна към Томас. — Имате думата, господин Темпълтън.

— Мис Съливан — пое ръката ѝ и я целуна той. — Вие сте добро момиче. Да започваме! — После се извърна и предпазливо огледа публиката, докато Марго се оттегляше към задната част на стаята. Гласът му се извиси с предизвикателни нотки, докато описваше качествата на единствения предложен за наддаване предмет и подканяше залагащите, много от които назоваваше по име, да разтворят портфейлите си.

— Беше по-добре от написаното — прошепна Лора.

— Много по-добре. — Обви талията ѝ с ръка в знак на одобрение и Кейт. — Да се надяваме, че ще трогне част от тези стиснати богаташи.

— Добре — извика отново Томас. — Кой ще постави началото и ще открие наддаването?

— Петстотин.

— Петстотин — навъси се Томас. — Божичко, Пикърлинг, та това е мизерно. Ако не беше в разрез с правилата, щях да се престоря, че не съм те чул.

— Седемстотин и петдесет.

Изпухтя и поклати глава.

— Тук дават някакви жалки седемстотин и петдесет. Чух ли хиляда? — Кимна към една вдигната ръка. — Там дават хиляда, а сега да започваме вече сериозно.

Наддаването продължи, някои подвикваха, други само даваха знак — вдигане на пръст, кимване с глава, небрежно махване. Марго започна да се отпуска, когато преминаха петте хиляди.

— Така е по-добре — прошепна тя. — Ще се опитам да мисля за нещо друго, вместо за печалбата.

— Мен пък ме изнервя — Кейт зарови в чантата си за опаковката с хапчетата.

— Имаме шест хиляди и двеста — продължаваше Томас. — Госпожо, имате лебедова шия. Тези перли сякаш са създадени за вас.

Жертвата му се разсмя.

— Томи, дявол такъв! Шест хиляди и петстотин.

— Колко каза, че струва? — поинтересува се Кейт.

— В „Тифани“? Може би дванайсет хиляди и петстотин. — Доволна, Марго се опита да надникне през навалищата, докато ръцете продължаваха да се вдигат. — Продължават пазарлъка. — Когато залозите стигнаха до девет хиляди, ѝ се прииска да затанцува. Когато станаха десет хиляди, съжали, че няма стол, за да може да вижда залагащите. — Изобщо не съм очаквала да се вдигне толкова много. Подценила съм щедростта им.

— И състезателния им дух — повдигна се на пръсти Кейт. — Изглежда, вече са само двама или трима, но не мога да видя.

— Сега вече работата става сериозна — тихо продума Марго. — Вече не извикват сами сумите.

— Дванайсет хиляди и очакваме дванайсет и петстотин. — Проницателният поглед на Томас се стрелкаше насам-натам и насочваше залагането. — Дадени са дванайсет хиляди. Тринайсет? — В отговор видя кимването с глава и насочи погледа си към другия участник. — Тринайсет? Да, имаме тринайсет. Дадени са тринайсет хиляди, кой ще даде тринайсет и петстотин. Очакваме предложение за тринайсет хиляди и петстотин. Дадени. Тринайсет и петстотин. Ще дадете ли четиринайсет? Ето един мъж, който знае какво прави. Дадени са четиринайсет хиляди. Очакваме предложение за четиринайсет и петстотин. Дотук са дадени четиринайсет хиляди. Четиринайсет хиляди веднъж, четиринайсет хиляди втори път.

Продадено за четиринайсет хиляди на господина с изискан вкус и усет към истинските стойности.

Чуха се любезни ръкопляскания и доволен смях. Марго бе твърде заета в опитите си да погледне през раздвижилото се множество, за да забележи насочените към нея погледи.

— Трябва да отидем да поздравим победителя. Да се погрижим вестниците да направят снимки. Който стигне пръв, нека го задържи.

— Марго, скъпа!

Не беше успяла да направи и две крачки, когато някой я улови за рамото. Взря се в лицето на жената и отчаяно се опита да си припомни името, но после предпочете обичайния подход.

— Скъпа, колко се радвам да те видя.

— Прекарах чудесно. Толкова добро дело, а и какво очарователно малко магазинче. Трябваше да дойда още преди седмици, но бях... затънала в работа. Ако ме поканят в още един комитет, направо ще трябва да се разполовя.

Една от приятелките на Кенди, спомни си Марго. Тери, Мери... Шери.

— Радвам се, че успя да ни вместиш в графика си.

— О, аз също. Прекарах чудесна вечер. И очите ми останаха в онези прелестни обеци. Тези малките с рубините и перлите. Толкова са сладки. Можеш ли да ми кажеш за колко ги продават? Ще настоявам Ланс да ми ги купи, след като не успя да спечели огърлицата от Джош.

— Трябва да проверя в... От Джош. — Умът ѝ престана да мисли за етикетчетата с цените и за момент просто изхвърча. — Джош ли купи огърлицата?

— Като че ли не знаеше — отново я потупа по рамото с лукаво блеснал поглед Шери. — Много хитро от твоя страна да го накараш да ти я откупи.

— Да, нали? Ще задържа обещите, Шери. Ела, когато искаш в работно време следващата седмица, за да ги разгледаш. Би ли ме извинила.

Проби си път през навалищата, пожела „лека ноц“ на десетина души, като същевременно се опитваше да задържи на лицето си щастливата, безгрижна усмивка. Откри Джош да флиртува дръзко с непълнолетната дъщеря на един от членовете на борда на директорите си.

— Джош, трябва да те отвлека за момент — започна веднага, тъй като момичето незабавно се нацупи. — Само ако може да ми помогнеш за онова нещо в склада. — Почти го напъха вътре и хлопна вратата. — Какво правиш?

— Само осигурявам на детето приятни сънища за тази нощ. — С невинно изражение той вдигна ръце с изпънати длани. — Изобщо не съм я докосвал. Имам свидетели.

— Не говоря за жалкия ти флирт с дете, което може да ти бъде дъщеря.

— На седемнайсет е. Недей така! Пък и всъщност аз ѝ позволих да флиртува с мен. Само за тренинг.

— Казах, че не говоря за това, макар че трябва да се срамуваш от себе си. Какво те прихвана да купиш огърлицата?

— О, това значи.

— О, това значи — повтори тя. — Знаеш ли как изглежда?

— Да-а, три реда красиво подбрани перли с полусферична диамантена закопчалка осемнайсет карата.

Марго нададе звук, сякаш изпуска пара.

— Знам как изглежда проклетата огърлица.

— Тогава защо ме попита?

— Не ми играй разни адвокатски игрички.

— В действителност въпросът е по-скоро политически, отколкото правен.

Сега вече тя вдигна ръце и затвори очи, докато ѝ се стори, че успя макар и мъничко да овладее яда си.

— Изглежда, сякаш съм те изнудила да я купиш, като платиш повече от реалната ѝ пазарна цена, така че и тортата да е цяла, и гостите сити.

Реши, че ако ѝ каже, че изобщо не е поднасяла торта, едва ли ще последва бурен смях.

— Бях останал с впечатление, че приходите отиват за благотворителност.

— Приходите да, но огърлицата...

— Се предоставя на победителя в наддаването.

— Хората мислят, че аз съм те накарала да я купиш.

Джош любопитно наклони глава. Да, лицето ѝ определено бе почервеняло, установи той. Очите ѝ блестяха разпалено. Смущението

беше нещо ново за нея.

— Откога се интересуваш, какво мислят хората?

— Опитвам се да се науча.

Джош се замисли.

— Защо?

— Защото... — Отново затвори очи. — Нямам представа. Нямам абсолютно никаква представа.

— Добре тогава. — Измъкна огърлицата от джоба си, прокара я през ръката си, като я оглеждаше внимателно. — Само зрънца пясък, парченца въглерод, оформени в красиви форми от природата и времето.

— Думи на мъж.

Вдигна поглед, прикова го върху лицето ѝ и накара стомаха ѝ да затрепери.

— Хрумна ми да я купя, докато прониквах в теб, а ти не носеше друго, освен нея, и ме гледаше така, сякаш на света не съществува нищо друго, освен теб и мен. Това също са думи на мъж. Мъж, който те обича, Марго. И винаги те е обичал.

Изплашена до смърт, но и изтръпнала от щастие, Марго го гледаше втренчено.

— Не мога да дишам.

— Усещането ми е познато.

— Не, аз наистина не мога да дишам. — Бързо се отпусна на един стол и наведе глава между коленете си.

— Е, това се казва реакция на обяснение в любов. — Пъхна перлите обратно в джоба си, за да може да разтрие гърба ѝ. — Така ли е винаги?

— Не.

Стиснатите му устни леко трепнаха.

— Тогава все е нещо.

— Не съм готова. — Бавно си пое въздух и се опита да го изпусне на съвсем малки порции. — Просто не съм готова. За теб. И аз те обичам, но не съм готова.

От всички сценарии, които си представяше за мига, когато най-после ще му каже, че го обича, нито един не предполагаше, че думите ще са изречени с глава между коленете.

— Имаш ли нещо против да се изправиш и да ми го кажеш отново. Само частта за „обичам те“.

Марго предпазливо надигна глава.

— Наистина те обичам, но... Не, не ме докосвай.

— По дяволите тази работа. — Издърпа я от стола и притисна устни към нейните по-скоро с нетърпение, отколкото внимателно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейт отвори вратата на склада и силно изохка от уплаха при вида на Джош и Марго, вкопчени в страстна целувка. Възможно е да изпита възбуждане, но нямаше причина да им позволи да го разберат.

— Вие двамата имате ли нещо против да овладеете жлезите си, та да можем да приключим вечерта с поне известно приличие?

Джош откъсна устни от тези на Марго, колкото да си поеме дъх.

— Пръждосвай се — нареди лаконично и отново се върна към заниманието си.

— Няма да се пръждосам. Вън все още има повече от петнайсет човека, които очакват сърдечно изпращане от собственичките. От трите собственички. Това включва и жената, на която в момента прилагаш спешна тонзилектомия^[1].

Джош я стрелна с поглед над главата на Марго.

— Каква романтична душа си, Кейт.

— Знам, това ми е недостатъкът. — Приблечи се и ги отлепи. — Сигурна съм, че ще запомните докъде бяхте стигнали. Хайде, партньоре. О, а ти, Джош, може да поостанеш тук, докато станеш малко по... за пред хора.

Той изруга и едва не се изчерви.

— Сестрите не би трябвало да забелязват такива неща.

— Тази вижда всичко и знае всичко. — После бързо изблъска Марго през вратата. — Какво ти е? — попита я тихичко. — Изглеждаш, сякаш са те цапардосали по главата.

— Така си беше. Дай ми едно от онези хапчета, по които толкова си падаш.

— Веднага щом се добера до чантата си. — Обезпокоена, тя потърка Марго по гърба. — Кажи ми какво не е наред, скъпа?

— Сега не мога. Утре. — И тъй като си разбираше от работата, тя изви устни в радостна усмивка и протегна две ръце към жената, която се приближаваше към тях. — Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Надявам се, че сте прекарали приятно вечерта.

Продължи да повтаря същите любезности с малки вариации още почти цял час, преди и последните гости да се изнижат. Чувството за дълг, заедно с аспирина и антиацида, успяха да я закрепят в движение. Мечтаеше си за тиха стая, да остане за малко сама, за да подреди чувствата, които бушуваха в нея, но вместо това беше повлечена заедно с останалите, когато семейство Темпълтън настояха да ги изведат да празнуват.

Почти приближаваше един, когато най-последно двамата с Джош се прибраха в апартамента. Досега вече трябваше да е обмислила всичко, каза си Марго. Трябваше да знае какво точно да каже и да направи. Но когато вратата се затвори след тях и двамата останаха сами, тя нямаше и най-малка представа.

— Майка ти и баща ти ще ми липсват... след като се върнат в Европа.

— На мен също. — По лицето му играеше щастлива усмивка. Сега папийонката му беше отпусната, както и копчетата на нагръдника. Марго си помисли, че изглежда като от изискана реклама за някой безбожно скъп и мъжествено съблазнителен одеколон. — Беше доста кротка.

— Знам. Опитвах се да мисля, да реша, какво трябва да кажа, когато отново разговаряме за това.

— Нямаше нужда да мислиш толкова усилено. — Пристъпи към нея и започна да измъква фибите от косата ѝ. Аз пък си мислех кога най-последно ще остана насаме с теб. — Косата ѝ се спусна свободно, а той захвърли фибите върху нощното шкафче. — За това не ми бяха нужни големи усилия.

— Един от нас трябва да прояви разум.

— Защо?

Във всеки друг момент тя щеше да се разсмее.

— Не съм сигурна защо, но просто знам, че трябва. А както изглежда, това няма да си ти. Джош, не съм сигурна, че и двамата знаем как да се справим.

— Имам доста добра идея откъде да започнем. — Ръцете му се обвиха около нея, бързо се плъзнаха нагоре, за да обхванат раменете ѝ и да я притеглят към него.

— Тази част е лесна, може би прекалено лесна и за двамата. Мисля, че не искаме да я променяме.

— И защо трябва? — Устните му едва-едва докоснаха скулите ѝ. Усети кожата ѝ горещца и копринена.

— Защото вече размътихме водата. — Как може да очаква от нея да мисли разумно, когато в същото време я вкухва като деликатес, който току-що си е избрал изпод кристалния похлупак? — Защото никога преди това не съм била истински влюбена, а мисля, че и ти не си бил. — Пулсът ѝ вече препускаше учестено. — Не знаем какво правим.

— Тогава ще импровизираме. — Настроението му бе твърде приповдигнато и освободено от задръжки, за да позволи на внезапния ѝ пристъп на логичност да го обезсърчи. Дръпна ципа на гърба на роклята ѝ и когато коприната се разтвори, плъзна ръце по нежната кожа.

— Да не би да казваш, че не е необходимо да променяме нищо? — Тръпките на облекчение се бореха с горещите езичета на желанието, докато роклята ѝ се изплъзваше надолу.

Искаше да ѝ каже, че всичко вече се е променило. Но я познаваше толкова добре и разбираше, че ако заговори за промяна, за обвързване завинаги, тя ще се стресне и ще се отдръпне, или просто ще побегне.

— Нищо, което не желаем. Като това например — прошепна Джош и леко плъзна палец по меките бледи хълмчета на гърдите ѝ. Те се издигаха, добре оформени и бели, над ръбовете на стегнатото черно дантелено боди без презрамки. Чорапите ѝ стигаха високо по бедрата — още един съблазнителен контраст на черно и бяло. Пръстите му очертаваха диря по чорапа, върху кожата и после върху дантелата. А през цялото време, очите му не се отделяха от нейните.

— В мига, в който ме докоснеш, вече те желая. Това е нещо, което, изглежда, не мога да овладея. — И то я тревожеше, толкова я тревожеше, че съзнателно отхвърли всички логични мисли и разтвори колосаната му бяла риза, за да помилва златистите косъмчета по кожата отдолу. — Никога не съм имала любовник, който така силно да ме вълнува само с присъствието си в стаята. Колко може да трае това?

— Нека разберем. — Повали я върху леглото — разпилени руси коси, млечнобяла кожа на фона на черна коприна и дантела. От нея се

излъчваха обещаващи ухания. Всички пищни извивки на тялото и дългите ѝ, гъвкави крайници се разтваряха, за да го приемат.

Притисна го плътно, отдавайки се на усещането за тежестта, която я приковаваше под себе си и която с бавни потърквания задържаеше двата чувствени органа притиснати един към друг. Единственото, което съзнаваше в момента, бе, че го желае. И устните ѝ нетърпеливо потърсиха неговите.

Кога започна да изпитва нужда от усещането за него, от аромата и допира на кожата му? Как така, след толкова години, приятелството и общото семейство изведнъж се превърнаха в страст и копнеж? И защо, след като телата им така съвършено си подхождаха, всичко това трябва да има някакво значение?

Кожата ѝ пламтеше под ръцете му — бавно плъзгащите се милувки, които за част от секундата се сменяха с по-груби и властни. Това, което се зараждаше у нея, бе прекалено многопластово и сложно, за да бъде анализирано. Марго се остави страстта да я завладее.

Джош чувстваше всяко потрепване и въздишка, разбра кога напрежението се разтопи в покорство. Тук, в това голямо меко легло, отпадаха всички въпросителни. Тя бе всичко, което някога е желал.

Дълги, гладки крайници, великолепни извивки, мека и уханна кожа. Тялото ѝ бе създадено, за да получава и дарява удоволствие. И никой друг, помисли си той, докато устните му се сливаха с нейните, никой друг и никога вече няма да го получи или да ѝ го даде. Никой друг не разбираше сърцето ѝ, мислите и мечтите ѝ така, както той.

Никой друг.

Сърцето ѝ за миг спря, после запрепуска лудо, когато желанието му стана неудържимо. Трескаво забързани ръце и ненаситни устни неуморно я обхождаха. Въздишките преминаха в стенания, докато отвърщаше на всеки удар на сърцето му, на всеки порив на страстта.

Колко прекрасно е това безумие!

Претърколи се отгоре му с ръце, които се движеха бързо като неговите, за да го обладаете така, както я обладаваше той. Опасни висоти. Удоволствие, което е само на трепетен миг от болката. Марго се надигна — на сумрачната светлина кожата ѝ проблясваше като влажна коприна. Очите ѝ, дива синева, бяха впити в неговите. Един удар на сърцето. Два.

Сега. Нуждата сякаш се взриви във въздуха край тях. В отговор, той сграбчи хълбоците ѝ и пръстите му се забиха дълбоко. С едно плавно движение, тя го пое дълбоко, дълбоко и го задържа там, задържа разтреперани и двамата. С животинско стенание Марго се изви назад, плъзна ръце по собственото си тяло, докато усети как бие сърцето ѝ. После бавно, много бавно, осъзнавайки отчетливо всяка тръпка на тялото си, осъзнавайки отчетливо как очите му следят всяко нейно движение, тя спусна ръцете си надолу, докато обхванаха и помилваха мястото на сливането на телата им.

Ликувайки при всяко вдишване, тя отново плъзна ръце нагоре, за да повдигне косата си. И започна ездата.

Ритъмът, който налагаше беше бърз, решителен и безмилостен. Наблюдаваше я как сама стига до кулминацията и се разтърсва в конвулсии. Чувствата го заляха като лавина, замъглявайки погледа му. Но разбра, че никога не е виждал нищо по-величествено от Марго, отдадена на страстта си.

Когато извика и се хвърли напред, когато ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, а косата ѝ покри лицето му, не му оставаше нищо друго, освен да се освободи едновременно с нея.

— Защо всеки път, когато се любя с теб, имам усещането, че се спускам от планински връх? — В действителност Марго не очакваше отговор. Смяташе, че Джош е заспал или че дори е в безсъзнание, но той се раздвижи, устните му докоснаха извивката на едната ѝ гърда, а после и другата.

— Защото двамата с теб, графиньо, заедно ставаме опасна двойка. А аз вече отново те желая. — Като лекичко я хапеше, измина разстоянието нагоре по шията ѝ, за да открие горещите ѝ, подпухнали устни.

Беше готова да полети отново, усещаше ръцете си леки и податливи, докато ги повдигаше, за да го обхване в тях.

— Никога преди не е било така. — През опиянението от надигащите се нови усещания, веднага почувства промяната. И разбра каква е причината. — Знам как ти звучи.

— Няма значение. — Не искаше да мисли за това. Искаше само да я има, да я държи.

— Има. И за двамата. — Изведнъж се почувства несигурна в това, в което винаги бе толкова уверена, улови лицето му в ръце, за да го вдигне нагоре. Погледът му бе натежал от желание, но сега започваше да се заражда и леко раздразнение. — Мисля, че трябва да поговорим за това.

— Никой от двамата не е давал обет за целомъдрие.

Това беше вярно. Знаеше също, че макар наистина, преди да бе имала любовници, пресата ѝ беше приписала цяла армия от разбити мъжки сърца, които излизаха далеч извън рамките на действителността.

— Трябва да поговорим за това — повтори тя.

— Не съм ти задавал никакви въпроси, Марго. Кой или колко е имало в живота ти преди това — съществува само сега. Само аз.

Спокойният му властен тон би могъл да я подразни при други обстоятелства. Това е типично за Джошуа Темпълтън — виждам, искам, вземам. Но все още бяха свързани, все още горещи от допира на телата си.

— Не е имало толкова много, колкото може би си представяш, Джош. Не съм спала с всички мъже, с които съм излизала.

— Чудесно. И аз не съм спал с всички жени, които съм водил на вечеря. — Изрече го сърдито, като в същото време се прехвърли по гръб и отметна косата от лицето си. — Във всеки случай, само сега има значение. Съгласни ли сме за това?

Искаше ѝ се да е така. Но гневът му и хладният му тон ѝ говореха друго.

— Джош, репутацията ми никога преди това не е имала значение за мен. Всъщност само увеличаваше банковата ми сметка. Но сега... сега има значение. — Изведнъж ѝ стана студено, изправи се седнала и обви ръце около тялото си. — Сега е важно, защото сега и ти си важен за мен. И не знам как да се справя. Не знам как и двамата ще се справим. Когато ставаше дума само за секс...

— За мен никога не е било само секс.

— Не го знаех — тихо отвърна тя. — Не знаех какво изпитваш, нито какво изпитвам аз, докато то просто не се оказа тук. И е толкова голямо, толкова важно. Толкова страшно.

Остана изненадан не само от това, което каза, но и от начина, по който го каза. Несигурност, съжаление, смущение. Всички тези неща

бяха такава рядкост у Марго, станеше ли дума за вечната игра между мъжете и жените.

— Уплашена си?

— До смърт. — Изпусна тежко въздуха от гърдите си и стана да вземе някакъв халат от гардероба. — И никак не ми е приятно.

— Аз също.

Погледът ѝ започваше да се нажежава от гняв и тя го изгледа през рамо. Висок, добре сложен мъжкар, пъхнал ръце под главата си и с едва загатната ехидна усмивчица на прекрасните си устни. Не беше сигурна дали ѝ се иска да го удари, или да се хвърли върху него.

— Ти също какво?

— Уплашен съм и никак не ми е приятно.

Марго стегна колана на халата и задържа ръцете си спокойни, докато се извъръщаше.

— Наистина?

— Знаеш ли какво си мисля, графиньо.

— Не. — Привлече я самодоволната му усмивка, тя я накара да се върне обратно и да седне на ръба на леглото. — Какво е това, което си мислиш?

— Всичко беше толкова лесно за нас преди. Прекалено лесно.

— А вече няма да бъде.

Пое ръката ѝ и леко преплете пръсти с нейните.

— Така изглежда. Вероятно имам малък проблем, лека засечка, когато става дума за другите мъже. В края на краищата жената, в която съм влюбен, се е сгодявала пет пъти.

— Три — рязко освободи ръката си тя и осъзна, че миналото ѝ винаги ще се прокрадва и ще я удря през лицето. — Другите два бяха журналистически фантазии. А и трите бяха... бързо поправени грешки.

— Въпросът е — изрече той с, както му се струваше, възхитително търпение, — че нито една от моите връзки не е стигала толкова далече.

— Което би могло да се изтълкува и като страх от обвързване от твоя страна.

— Би могло — отвърна той. — Но простата истина е, че бях влюбен в теб почти през половината си живот. Почти половината си живот — повтори отново и се надигна, за да могат мрачните му в този

миг очи да застанат на нивото на нейните. — Всяка жена, която докосвах, беше единствено заместител.

— Джош! — Марго само поклати глава. Не можеше да изрече нищо, нищо не можеше да надмогне вълната на чувството, което я заливаше.

— Това действа деморализиращо, Марго — да наблюдаваш как жената, единствената жена, която наистина желаш, отива при всеки друг, но не и при теб. Да чакаш и да наблюдаваш.

Изпълваше се с вълнение и страх да мисли за това. Да го знае.

— Но защо си чакал?

— Един мъж трябва да използва предимствата, с които разполага. Моето беше времето.

— Времето?

— Познавам те, Марго — плъзна пръст по извивката на скулата ѝ той. — Рано или късно щеше да си докараш неприятности, или просто щеше да ти писне от бурния живот.

— И ти щеше да си там, за да събереш отломките.

— Получи се — небрежно отвърна той и успя да я хване за китката, преди да скочи от леглото. — Нямах основание да се засягам.

— Имам пълно основание. Арогантен, егоистичен кучи син! Само изчакваш, докато Марго се провали, и излизаш на сцената. — Щеше да го удари, ако той не бе предусетил реакцията и не бе уловил и другата ѝ китка.

— Не бих го казал точно по този начин, но... — Усмихна се подкупващо. — Ти наистина се провали.

— Знам какво направих. — Изпъна раменете си, но успя да постигне единствено слаба имитация на достойнство. — Освен това сама се измъкнах от бъркотията с Ален. — Пламъчетата в очите му я накараха да млъкне. Появиха се само за миг, но тя познаваше всеки нюанс в погледа му. — Не?

— Разбира се, но въпросът е...

— Какво си направил? — Вече разярена, Марго стовари впримчените си ръце върху гърдите му. — Ти не беше в Гърция. Щях да разбера, ако си бил там? Как го уреди?

— Не съм го уредил. Не точно. — По дяволите! — Виж, обадих се на някои места, задвижих някои хора. За бога, Марго, нима си

очаквала да се излежавам спокойно на плажа, докато се канят да тикнат задника ти в затвора?

— Не. — Говореше спокойно, защото се страхуваше, че ще запиши. — Не, бях в беда и ти си се притекъл на помощ. Сега пусни ръцете ми.

— Не мисля — отвърна той, преценявайки изписания в очите ѝ гняв. — Чуй, аз само помогнах всичко да мине по-бързо. Нямаха нищо срещу теб, а и не искаха да имат. Но нямаше никакъв смисъл да си губиш времето в ареста повече от необходимото. Единствената ти вина беше, че си проявила лош вкус и липса на разум да се хванеш с някакъв хитър, набеден артист, който те е използвал за прикритие.

— Много ти благодаря.

— Няма защо.

— И както сам каза за пореден път, признавам, че наистина твърде често съм проявявала лош вкус и пълна липса на разум. — Дръпна ръцете си и яростно изфуча, понеже той я стисна още по здраво. — Но вече приключих с това. Аз поех отговорност за живота си, по дяволите. И го възстанових частица по частица. Нещо, което на теб никога не ти се е налагало. Аз поех риска, аз свърших работата, аз...

— Гордея се с теб. — За да премахне всяко съмнение, той поднесе пристегнатите ѝ в юмрука му ръце към устните си.

— Не се опитвай да извърташ нещата.

— Горд съм с начина, по който посрещна всички събития и ги превърна в нещо уникално и вълнуващо. — Разтвори пръстите ѝ и притисна устни върху дланта ѝ. — И съм трогнат от теб. От начина, по който се изправи пред всички тази вечер, от нещата, които каза.

— Върви по дяволите, Джош.

— Обичам те, Марго — усмихна се той. — Може би преди съм те обичал, като съм те преценявал погрешно. Но сега съм още по-влюбен в жената, с която съм в момента.

Обезоръжена, тя опря чело в неговото.

— Как го постигаш — да ме оплетеш, да ме омаеш? Вече не помня защо толкова ти се бях ядосала.

— Просто ела тук — придърпа я в ръцете си той. — Нека видим какво друго можем да забравим.

По-късно, докато лежеше сгушена в него, усещайки тежестта на ръката му около тялото си и звуците на сърцето му, което биеше спокойно и равномерно под ухото ѝ, Марго си спомни всичко. Даде си сметка, че не бяха разрешили нищо. Питаше се дали е възможно двама души, които се познават толкова отдавна и така добре, толкова малко да разбират чувствата си.

До тази вечер никога не се беше срамувала от мъжете, които бе допускала в живота си. Приятно прекарване, силните усещания и романтиката бяха единствените неща, които търсеше и за които мечтаеше. Повечето жени я възприемаха като конкурент. Дори и като дете не беше имала други приятелки, освен Лора и Кейт.

Но мъжете...

Въздъхна и затвори очи.

Разбираше мъжете, още от най-ранна възраст беше разгадала властта, която можеха да упражняват над тях красотата и сексапилът. Приятно ѝ беше да я упражнява. Но не за да наранява. Никога не беше играла с риск да причини истинска болка на която и да е от двете страни. Затова винаги внимаваше да подбира партньори, които познават правилата. По-възрастни мъже, опитни мъже, мъже с безупречни маниери, дебели портфейли и защитени сърца.

Никой от тях не пречеше на кариерата и на амбициите ѝ, тъй като правилата бяха прости и винаги се спазваха.

Приятно прекарване, силни усещания, романтика. Никакви обяснения, никакви усложнения, никакви неприятни емоции, когато реши да си тръгне.

Изобщо без емоции. Но с множество заблуди.

А сега Джош. Властта ѝ над него беше по-различна, мечтите ѝ бяха по-различни. И правилата бяха различни. О, прекарваше си чудесно, имаше ги и силните усещания, както и романтиката. Но вече възникваха обяснения и усложнения.

Означаваше ли това, че единият ще бъде наранен?

Колкото и да я обичаше, тя още не бе спечелила доверието му. А едва след доверието, смяташе Марго, идва и уважението.

Обича жената, с която е сега, припомни си думите му. Но се питаше дали не изчаква да види ще остане ли тя, или ще избяга.

Питаше се също, дълбоко в себе си се питаше, дали и самата тя не изчаква.

В края на краищата беше роден за привилегирован живот, притежаваше вроденото предимство да разполага с възможност за избор или отказ от всичко — и от всеки — според желанието си. Ако наистина е вярно, че я желае толкова отдавна, сигурно е изчаквал и дебнал. И понеже става дума за Джош, е изпитвал удоволствие от предизвикателството.

Сега, след като предизвикателството е преодоляно...

— Ще те намразя, ако го направиш — прошепна тя и притисна устни към рамото му. — Който и от нас да остане наранен, ще те намразя. — Сгуши се по-близо и ѝ се прииска да се събуди, да се събуди и отново да я лиши от разсъдък, за да не изпитва тревога и да не си задава въпроси. — Обичам те, Джош. — Постави длан на сърцето му и отброи ударите, докато нейните влязоха в ритъм с неговите. — Господ да ни е на помощ и на двамата!

[1] Оперативно отстраняване на сливиците. — Бел.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скалите винаги са били мястото, на което Марго отиваше за размисъл. Всички важни решения в живота ѝ бяха взети тук. Кого да покани на рождения си ден? Наистина ли иска да си подстриже косата? С Биф ли да отиде на бала, или с Маркърс?

Всички тези решения изглеждаха толкова важни навремето. Разбиването на вълните, мирисът на море и диви цветя, нащърбеният склон на скалите и шеметната височина едновременно я успокояваха и вълнуваха. Чувствата, които изпитваше тук, преливаха във всичките ѝ решения.

Именно тук дойде в деня, преди да избяга в Холивуд. Веднага след сватбата на Лора, припомни си сега. Беше на осемнайсет и толкова сигурна, че животът с всичките си тайнства преминава край нея. Нямахше търпение да види какво я очаква, да види какво може да направи с него. Да направи от него.

Колко пъти се бе карала с майка си през онези последни седмици? Прекалено много, за да ги брои.

„Трябва да отидеш в колеж, момиче, ако искаш от теб да излезе нещо.“

„Скучно е. Няма смисъл. Там няма нищо за мен. Искам повече.“

„Винаги си искала. Повече от кое този път?“

„Повече от всичко.“

И беше го намерила, нали? — каза си Марго. Повече емоции, повече внимание, повече пари. И повече мъже.

А сега, след пълен кръг, отново беше тук и какво има? Нова възможност. Нещо свое. И Джош.

Изпъна глава назад и се загледа в една чайка, която се плъзна във въздуха и се понесе навътре към океана. Още по-нататък, по прозрачно синята вода се плъзгаше корабче, лъскаво и бяло, а слънцето искреше и примигваше в бронзовите му части. Вятърът смени посоката си и се завъртя като танцьор, заигра се с косите ѝ и изплющя в свободно падащата коприна на бялата ѝ туника.

Почувства се удивително самотна, малка и незначителна тук, върху високите стръмни скали, където унищожението или величието бяха само на няколко крачки.

Метафора за любовта? — помисли си Марго, развеселена от собствените си разсъждения. Никога не е била особено силна в дълбокомислените разсъждения. Чувстваше се сама без него, откъсната. Ако обвързването с Джош може да се сравни със скок от скала, дали жена като нея ще полети, или ще падне и ще се разбие?

Ако тя е готова да поеме този риск, как ще го приеме той? Ще ѝ повярва ли? Може ли? Ще ѝ се довери ли, ще застане ли зад нея? И най-вече ще бъде ли готов да премине през всички възходи и спадове на един съвместен живот?

И как, за бога, беше стигнала от любовта до женитбата? Господи, та тя наистина си мисли за женитба!

Трябва да седне.

Настани се разтреперана на една от скалите и изчака сърцето ѝ да се успокои. Бракът никога не е бил цел на живота ѝ. Годешите бяха само шега, закачка, нищо по-сериозно от едно намигане или усмивка.

Бракът предполагаше обещания, които не могат да се нарушават с лека ръка. Той означава цял един живот, споделяне на всичко. Дори деца. Марго потрепери и притисна ръка към стомаха си. Не беше майчински настроен тип. Закачените по възетата пелени и сбирките на майките от квартала бяха на светлинни години отвъд нейните представи.

Не — Марго почти се разсмя на глас, — това дори не подлежи на разглеждане. Би живяла с него. Сегашното положение беше идеално. Естествено и той иска нещата да останат така. Не може да се разбере защо толкова се впряга. Апартаментът в хотела напълно удовлетворява нуждите им, начина им на живот, дава възможност на всеки от двамата да заминава, с другия или сам, в зависимост от желанието си.

Нищо постоянно, нищо, което намеква за трайни задължения. Разбира се, това е бил отговорът през цялото време. Животът в хотел е в кръвта му, а беше също и част от нейния начин на живот. Уморен си да виждаш все един и същи изглед? Събирай си багажа и намери нещо друго.

Разбира се, че точно това желае той. С което и тя ще се чувства добре.

После се обърна и погледна нагоре, още по-нагоре, към къщата с вечното си като скалите постоянство, със силата и красотата си. Кулите, добавени от новите поколения, цветните плочки, поставени от по-старите. Знаеше, че родените там спомени остават завинаги. Възникналите там мечти никога не изчезват напълно. Изречената там любов избуява свободно и диво, като преплетените стебла на дивите лози.

Но тя не беше нейна. Понятието за собствен дом винаги ѝ се беше изплъзвало. Отново се извърна и погледна към океана, учудена, че очите ѝ парят.

Какво искаш, Марго? Какво искаш, за бога?

Повече. Повече от всичко.

— Сетих се, че ще си тук — настани се на скалата до нея Кейт. — Хубав ден за съзерцаване на морето.

— Сигурно си въодушевена тази сутрин — постави ръка на рамото ѝ Лора. — Снощи беше страхотен успех, началото на края.

— Недоволна е — вдигна очи към нея Кейт. — Тя никога не е удовлетворена.

— Влюбена съм в Джош. — Докато изговаряше думите, Марго се взираше право напред, сякаш говореше на вятъра.

Кейт стисна устни и прецени положението. Тъй като не можеше да види очите на Марго изпод тъмните очила, тя ги смъкна надолу.

— „В“ или „ф“?

— Не сме в гимназията, Кейт — продума Лора.

— Въпросът си остава. Какъв е отговорът?

— Влюбена съм в Джош — повтори Марго. — И той е влюбен в мен. Дватама сме си загубили ума.

— Говориш сериозно — бавно изрече Кейт и премести погледа си от очите на Марго към тези на Лора. — Говори сериозно.

— Трябва да се движа — бързо се изправи Марго и тръгна по извитата ивица на брега. — В мен кипи цялата тази енергия, с която не знам какво да правя. Цялата тази нервност, която непрекъснато циркулира между главата и слабините ми.

— Не би трябвало да е неприятно — каза ѝ Лора.

— Ти си била влюбена в Питър, нали?

Лора сведе поглед към краката си, като си казваше, че трябва да внимава къде стъпва.

— Да, да, бях. Някога.

— Точно това си мислех. Била си влюбена в него, започнали сте съвместен живот и после всичко се разпадна. Имаш ли представа колко двойки съм виждала да се разпадат или просто да се разделят. Нищо не е вечно.

— А моите родители?

— Те са ярък пример за изключение от правилото.

— Почакай за момент — улови я за рамото Кейт. — Вие с Джош да се жените ли възнамерявате?

— Не. Мили боже, не! В никакъв случай. Никой от нас не е от типа „докато смъртта ни раздели“. — Марго изпита нужда да бъде по-близо до морето и започна да се спуска по скалите.

— Искат ли ти се да си влюбена в него?

Думите на Кейт я накараха да погледне назад, подразнена и нетърпелива.

— Това не е въпрос на избор.

— Разбира се, че е. — Кейт не вярваше, че любовта или което и да е друго чувство не може да бъде овладяно.

— Любовта не е пролетен костюм — намеси се Лора, — който можеш да пробваш дали ти е по мярка.

Кейт само леко сви рамене и пъргаво се спусна до издатината.

— Ако не ти пасва, просто го оставяш, поне що се отнася до мен. Е, Марго, пасва ли ти, или не?

— Не знам. Но си го нося.

— Може би постепенно ще пораснеш за това. — Или, помисли си с тревога Лора, ще го надраснеш.

Тонът ѝ накара Марго да спре на място. Загрижеността служеше само за прикритие на съмнението.

— Наистина го обичам — изрече тихо. — Все още не знам как да се справя с това, но го обичам. Дватама, изглежда, не сме способни да разговаряме разумно за това. Знаем, разбираме, че част от него още не може да се отърси от начина ми на живот в миналото. От мъжете, с които съм била.

— О, да, бе. Като че ли през последните десет години той е бил в манастир и е преписвал ръкописи — изпъна рамене Кейт и развя високо знамето на феминизма. — Не е негова работа дали си имала

пет, шест или седем любовници. Жената има също толкова право, колкото и мъжът на неразумни и глупави връзки.

Марго понечи да каже нещо, но успя единствено да се разсмее на хитроумната ѝ, хаплива подкрепа.

— Много ти благодаря, сестра Непорочност.

— Няма защо, сестра Поквара.

— Според мен — продължи сухо Марго, — при Джош не става дума за някаква необоснована ревност. Ако беше така, можех да не ѝ обръщам внимание или само да се дразня. Но в случая той има право да се съмнява и не съм сигурна колко време ще ни е нужно да докажа и на двама ни, че с тази част от живота ми е приключено.

— Мисля, че си прекалено отстъпчива с него — промърмори Кейт.

— И прекалено строга към себе си?

Кейт се усмихна доволно.

— Не съм казала такова нещо.

— Тогава аз ще го кажа — намеси се Лора и с лакът сръчка Кейт в ребрата.

— Не са само мъжете. — Загледана в океана, Марго се опитваше да осмисли всичко. — Ревността е само външна проява, предполагам. Казва, че се гордее с мен, с това, което съм направила, за да сложа отново ред в живота си. Бих казала, че най-силно от всичко е изненадата му. И точно заради това — продължи да говори бавно — осъзнавам, че както изглежда, всъщност той не очаква от мен да продължа докрай, да издържа и да остана. И защо ли трябва? — изрече почти на себе си, припомняйки си острата му реакция при скорошния ѝ фотосеанс. — Очаква отново да се откажа, да се втурна към нещо по-голямо, по-лесно.

— Бих казала, че не му вярваш достатъчно. — Кейт присви вежди и се вгледа в лицето на Марго. — Възнамеряваш ли наистина да избягаш?

— Не! — Това поне беше нещо, в което бе абсолютно сигурна. — Приключих с бягането. Но при моето предишно поведение...

— По-добре е двамата да се съсредоточите върху настоящето — прекъсна я Лора. — Къде сте сега и какво изпитвате един към друг. Всичко останало... ами то ще ви доведе само там, където вече сте стигнали, и при този, с когото сте в момента.

Звучеше толкова просто, толкова ясно. Марго положи усилие да повярва, че е така.

— Окей! Мисля, че е най-добре да напредваме стъпка по стъпка — реши тя. — Като възстановителна програма в обратен ред. — Наведе се, взе едно камъче и го метна в морето. — Междувременно сме в междувремието. Може и да е забавно.

— Така трябва да е в любовта — усмихна се Лора. — Когато не е ад.

— Ти си единствената от нас, която вече си го изпитала. — Марго погледна Кейт за потвърждение.

— Съгласна!

— Ако не ти е неприятно, имаш ли нещо против да ми кажеш какво е от другата страна? Искам да кажа, когато падаш.

Неприятно ѝ беше. Беше унищожило всичко в нея и беше оставило огромна празнота. Но никога нямаше да го признае.

— Става постепенно, също като вода, която постепенно разяжда скалата. Не е някакво внезапно откритие, както да се събудиш някоя сутрин и да разбереш, че не обичаш съпруга си. Това е бавен и мъчителен процес, нещо като калциране на чувствата. Накрая вече не изпитваш абсолютно нищо към него.

Каква ужасяваща мисъл, каза си Марго. Да не изпитва нищо към Джош. Беше сигурна, че по-скоро би го намразила, отколкото да не изпитва нищо към него. И още по-лошо, много по-лошо — той да не изпитва нищо към нея.

— Можеше ли да го спреш?

— Не. Вероятно бихме могли да го спрем, но аз не. Не и сама. Той никога не ме е обичал. — О, как боли! — Затова е съвсем различно от теб и Джош.

— Съжалявам, Лора.

— Недей! — Вече поуспокоена, Лора потърси опора в рамото на Марго. — Имам две прекрасни дъщери. Това само по себе си е нещо чудесно. А ти имаш възможност за нещо различно, нещо само твое.

— Може и да се възползвам от тази възможност. — Взе друго камъче и го метна.

— Е, ако си търсиш любовно гнездо, един от клиентите ми иска да се освободи от имот на по-малко от километър южно оттук. — Кейт

отново си възвърна обичайното състояние, наведе се и взе едно камъче. — И е истинско бижу. Калифорнийски испански стил.

— Напълно щастливи сме и в апартамента. — Няма риск в апартамента, прошепна едно тънко гласче в главата ѝ. Само временно.

— Както искате — сви рамене Кейт. Тя твърдо вярваше в стойността на инвестициите в недвижима собственост. Домът е едно — не може да се измери с термини като краткосрочна или дългосрочна капиталова печалба. Обаче собствеността, добре подбраната собственост, е необходима съставка на всеки оформен инвестиционен пакет. — Но има жестока гледка.

— Откъде знаеш?

— Веднъж ходих да нося едни документи. — Зърна ехидната усмивка на Марго. — Ама че мръсно подсъзнание. Клиентът е жена. Получи къщата по договора след развода и иска да я продаде, за да си купи нещо по-малко, с по-ниска издръжка.

— За къщата на Лили Фармър ли става дума? — попита Лора.

— Точно за нея.

— О, красива е. На два етажа, хоросан и тухли. Преди две години я реставрираха изцяло.

— Аха. Довършили са я точно навреме, преди да си кажат „адиос“. Той взема яхтата, БМВ-то, лабрадора и колекцията от монети. Тя получава къщата, роувъра и сиамската котка — усмихна се Кейт. — Нямах тайни от счетоводителя.

— Точно за неща от този род говорех и затова не искам къща, кола с четири предавки или куче. — Самата мисъл накара стомаха на Марго да се присвие. — Сега животът ми е съвсем прост. Във всеки случай е влязъл в някакви релси и проклета да съм, ако отново проваля всичко. Шепата ѝ беше пълна с малки камъчета и тя ги изстрелваше като куршуми над ръба на скалата. — Какво беше онова, дете все повтаряше майка ми? Започни така, както смяташ да продължаваш? Е, точно това и правя. Започвам просто и продължавам така. Джош не желае всички тези задължения повече от мен. Ще живеем като...

— Чакай! — Лора я сграбчи за китката, преди да успее да хвърли следващото камъче. — Какво е това? Не е камък.

Марго присви очи и започна да го търка с палец.

— Някой сигурно е изтървал монета. Не обърнах внимание. Само... О, господи!

Докато отстраняваше натрупаната пръст, монетата проблесна насреща ѝ.

— Златна е. — Кейт се улови за ръката на Лора и сега трите бяха свързани заедно. — Това е дублон! Мили боже, това е златен дублон!

— Не, не — задъхано поклати глава Марго. — Сигурно е някой от онези фалшиви сувенири, които раздават под аркадата в града. — Но усещаше тежестта му. А и така приятно сияеше. — Не мислите ли?

— Погледни датата — тихо продума Лора. — 1845.

— Серафина — притисна ръка към челото си Марго, тъй като главата ѝ се завъртя като въртележка. — Ковчежето на Серафина. Възможно ли е?

— Трябва да е така — настоя Кейт.

— Но монетата просто си лежеше тук. Минавали сме оттук стотици пъти. Дори претърсвахме като деца. Никога нищо не открихме.

— Предполагам, че никога не сме търсили, където трябва. — Очите на Кейт искряха от възбуда, докато се пресягаше да залепи силна и звучна целувка на Марго. — Дайте да потърсим сега.

Със смешно нетърпение, също както някога като малки момичета, трите запълзяха из праха и скалите.

— Може би не го е скрила все пак — предположи Марго. — Може би, след като той не се върнал и тя решила, че няма да може да живее без него, е изхвърлила всичко. Разпиляла е монетите в морето.

— Затваряй си устата! — Кейт изтри потта от челото с мръсната си китка. — Трите винаги сме се клели, че ще го намерим, а сега, когато действително имаме една монета, искаш да изкараш, че е отнесла съкровището заедно със себе си в морето!

— Не мисля, че го е направила. — Лора изпъшка, защото одра кокалчето си на една скала и се облегна на пети.

— Зестрата вече не е била важна за нея. Нищо не я е интересувало. Горкото съществуване, та тя е била още дете. — Издуха косата от очите си. — И като говорим за деца... погледнете се.

Кейт и Марго спряха, но не заради думите ѝ, а заради начина, по който се разсмяха. Беше толкова рядко чуван звук напоследък — ниският, клокочещ смях на Лора.

И като се вгледа в една от най-уважаваните в обществото дами, сега с раздърпани коси, със зацапано от прах лице, а някога старателно

изгладената ѝ памучна риза бе цялата в петна от пот и мръсотия, Марго се разсмя заедно с нея.

После се улови за стомаха и посочи с пръст към Кейт, която ги гледаше, подпряна на ръце и колене. Успя да се улови за някакъв камък, преди следващия пристъп на смях да я запрати надолу в бездната.

— Божичко, Кейт! Божичко, дори и веждите ти са мръсни.

— И ти не си като току-що извадена от кутийка, мила. Само ти можеш да тръгнеш да търсиш съкровище, издокарана в бяла коприна.

— О, майната му, забравих — сепна се и се вгледа в себе си Марго. Безупречно чистата ѝ преди свободна туника беше зацапана и лепнеше по кожата ѝ. Тихо простена.

— Това беше Унгаро.

— Сега е парцал — любезно вметна Кейт. — Следващия път опитай с дънки и тениска, като останалите простосмъртни. — Изправи се и изтупа прахта от дънките си. — Нищо няма да намерим по този начин. Трябва да се организираме. Трябва ни метален детектор.

— Наистина добра идея — съгласи се Марго. — Къде можем да намерим?

Когато Марго най-последно се върна в апартамента, вече беше тъмно. Влезе, накуцвайки, през вратата и веднага започна да се съблича, като се насочи директно към масажната вана.

Джош тъкмо си наливаше чаша бяло вино.

— Какво си направила, за бога? — Забърза се насреща ѝ, а стъклото се удари в дървения плот. — Някаква злополука ли? Боли ли те някъде?

— Не е злополука, но ме боли навсякъде. — Марго изхлипа, докато посягаше да пусне топлата вода. Пръстите ѝ бяха болезнено свити. — Джош, ако наистина ме обичаш, ще ми налееш чаша от онова, което се канеше да пиеш, и независимо колко много ти се иска, няма да ми се смееш.

Никъде по тялото ѝ не забеляза кръв, докато се отпускате във водата. С облекчение се върна в стаята и донесе две чаши, пълни с бледозлатисто вино.

— Само ми кажи... от скалата ли падна?

— Не точно. — Взе едната чаша от ръцете му и изпи виното на няколко големи жадни глътки. Пое си дъх, върна му празната чаша и взе другата. — Благодаря.

Джош само вдигна вежди и се върна за бутилката.

— Сетих се, завела си момичетата на плажа и си им позволила да те заровят в пясъка с новите ти дрехи.

Марго се облегна назад, като изпъшка.

— Сега вече функционирам нормално. Как е възможно да има още мускули, които не съм използвала? И как може да болят толкова? Можеш ли да ми поръчаш масаж?

— Сам ще ти направя, ако престанем да играем на отгатване.

Отвори очи, защото искаше да види дали ще се разсмее. Само ако забележи и най-лекото трепване, той ще трябва да умре.

— Бях с Лора и Кейт.

— И?

— И търсихме съкровище.

— Тър... — Джош прокара език по зъбите си. — Хм.

— Това усмивка ли беше?

— Не, беше „хм“. Прекарали сте следобеда и голяма част от вечерта в търсене на съкровище?

— На скалите. Имаме и метален детектор.

— Имате и... — Опита се джентълменски да прикрие смеха си с кашлица, но очите ѝ се присвиха. — Успяхте ли да разберете как се работи с него?

— Не съм глупачка. — Но се нацупи и тъй като нивото на водата се беше повишило, натисна бутона за включване на струите. — Кейт го измисли. А преди да си направил поредната си умна забележка, върви вън и погледни в джоба на клина ми. — Потопи се по-дълбоко, отпи от виното и почувства, че в крайна сметка може и да оживее. — После можеш да се извиниш.

Готов да се включи в играта, Джош остави чашата си на ръба на ваната и бодро измарширува към стаята. Клинът ѝ се намираше близо до вратата, само на няколко сантиметра от мястото, където беше изхлузила обувките си. Беше толкова мръсен, че се принуди да го вдигне гнусливо само с два пръста.

— Ще ти трябва нов костюм за търсене на съкровища, скъпа. Този е съсипан.

— Млъквай, Джош! Погледни в джоба.

— Сигурно са намерили диамант, изпаднал от нечий пръстен — промърмори той. — И си мисли, че са попаднали на основната жила.

Но пръстите му докоснаха монетата и той я измъкна с объркано изражение. Испанска монета отпреди повече от век, лъскава като слънце.

— Не чувам никакво хихикане — обади се Марго. — Нито пък извинение. — Започна да си тананика, докато кипналата вода отпускате мускулите ѝ. Усети, че е застанал на вратата, и му хвърли поглед през спуснатите си клепачи. — Не е нужно да падаш на колене. Просто кажи „Моля те да ме извиниш, Марго. Държах се като глупак“ и всичко ще е наред.

Джош подхвърли монетата и я улови във въздуха, а после седна на ръба.

— Един дублон съкровище не прави.

— Ръдиард Киплинг?

Нямаше как да не се усмихне.

— Дж. С. Темпълтън.

— А, той ли — отново затвори очи Марго. — Винаги съм го смятала за циничен и претенциозен.

— Поеми си дъх, скъпа — предупреди я той и я потопа във водата. Когато отново изплува, пръхтейки, той завъртя монетата в ръка. — Признавам, че е любопитно. Къде точно я намерихте?

Марго нацупено примигваше от водата в очите си.

— Не виждам защо трябва да ти кажа. Съкровището на Серафина е женска работа.

— Окей — сви рамене той и вдигна виното си. — И какво друго свърши днес?

— Поне те бива да извърташ — изрече с погнуса Марго.

— Отдавна приключих с извъртането — подаде ѝ сапуна той. — Действително имаш нужда от него.

— Добре тогава. — Над водата се показва един дълъг, разкошен крак и тя щедро го насапуниса. — Близко до скалите, точно срещу къщата. Кейт остави купчина камъни, за да отбележи мястото. Но търсихме часове наред, след като намерих монетата, и не открихме дори тенекиена капачка.

— А какво точно представлява тенекиената капачка? Беше само риторичен въпрос — побърза да добави, след като тя изсъска насреца му. — Виж какво, графиньо, няма да ви развалям удоволствието. Намерила си един хубав, малък трофей, а и датата е точна. Кой знае?

— Аз знам. Кейт и Лора също — прокара пръсти през мократа си коса тя. — И ще ти кажа още нещо. Имам предвид Лора. Изчезна онзи поглед в очите ѝ, погледа на ранено животно, който, изглежда, се появява винаги, когато си мисли, че не я наблюдаваш. — Изразът на лицето му стана мрачен и тя съжали за думите си. Постави ръка върху неговата. — Аз също я обичам.

— Не беше достатъчно, че уволних копелето.

— Счупи му носа.

— Поне това. Не искам тя да страда. Не познавам друг, който да го заслужава по-малко от Лора.

— Или който да се справя по-добре — допълни Марго и стисна лекичко ръката му. — Трябваше да я видиш днес. Смееше се и беше развълнувана. Взехме с нас дори и момичетата. Не съм виждала Али да се усмихва така от седмици. Беше толкова забавно. Самото предчувствие за онова, което бихме могли да намерим.

Джош отново огледа монетата, преди да я остави да блести на ръба на ваната.

— Кога ще ходите пак, значи?

— Решихме да го превърнем в редовно неделно излизане — сбърчи нос над водата тя. — Бих могла да си направя и кална баня. — После издърпа тапата. — Умирам от глад. Имаш ли нещо против да хапнем тук тази вечер? Трябва да си измия и подсуша косата.

Наблюдаваше я как се изправя и водата се стича на струи по гладката ѝ кожа.

— А може ли да се храним голи?

— Зависи — разсмя се Марго и тръгна към душа. — Какво е менюто?

На следващата сутрин, отмаляла от любов, Марго се протегна, докато Джош се опитваше да се промъкне сред задръстването.

— Нямахше нужда да ме караш, но съм ти благодарна.

— И без това искам да намина през вилното селище. Трябва да проверя някои неща.

— Не си споменавал за предстоящи пътувания.

— Нещата са овладени.

Тя се загледа през прозореца, сякаш погълната от гледката навън.

— След като намериш заместник на Питър, ще трябва да се върнеш в Европа, предполагам.

— Евентуално. Засега се справям достатъчно добре и оттук.

— Това ли искаш? — Въпросът ѝ трябваше да прозвучи небрежно, заради двамата. — Да останеш тук?

Той бе не по-малко предпазлив от нея.

— Защо питаш?

— Никога не си се задържал дълго на едно място.

— Никога не е имало причина.

Устните ѝ леко се раздвижиха.

— Това е хубаво, но не искам да се чувстваш обвързан. И двамата трябва да разберем, че работата на другия налага своите задължения. Ако „Претенции“ продължи да върви добре, ще трябва да започна да пътувам за покупки.

Беше обмислил този въпрос и вече започваше да действа по решаването му.

— Къде по-точно имаш предвид?

— Не съм сигурна. Местните разпродажби няма да свършат работа. А специално за дрехите, трябва първо да подновя контактите си. Вероятно бих могла да получа нещо по-добро, ако отида лично. Лос Анджелис със сигурност, също и Ню Йорк, Чикаго. И ако нещата се задвижат, Милано, Лондон, Париж.

— Това ли искаш?

— Искам магазинът да процъфтява. Понякога Милано ми липсва, усещането да бъдеш в центъра на нещо, да го чувствам как вибрира край мен. — Марго леко въздъхна. — Трудно е да се откажеш окончателно. Надявам се, че ако мога да ходя два-три пъти в годината, от време на време да работя нещо там, ще ми бъде напълно достатъчно. На теб не ти ли липсва — извърна лицето си към него тя. — Хората, събиранията?

— Някои. — Беше твърде зает да променя живота си, а също и нейния, за да мисли за това. Но като се замислеше сега, можеше да

признае, че движението е в кръвта му.

— Няма причини да не можем да координираме пътуванията ти с моите. Просто трябва да планираме нещата.

— Започвам да ставам добра в планирането. — Спря на отбивката пред „Претенции“ и тя се наведе да го целуне.

— Това е добре, нали? Ето това.

— Да. — Улови я за шията, за да удължи целувката. — Това е много хубаво.

Единственото, което трябва да направят, каза си Марго, е да задържат нещата по същия начин.

— На връщане ще взема такси. Не, съвсем сериозно. — Целуна го още веднъж, преди да успее да възрази. — Трябва да се прибера към седем, така че се опитай да не работиш до късно. Ще ми се да отидем на някое хубаво място за вечеря и да се целуваме над коктейлите с шампанско.

— Мисля, че мога да го уредя.

— Не знам някога да си се провалил.

Джош улови ръката ѝ в мига, в който се канеше да излезе от колата.

— Обичам те, Марго.

Тя му отвърна с щастлива усмивка.

— Знам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Изпита чувство на задоволство — да прекара деня в собствения си магазин, сред собствените си неща и да бере плодовете на първия си успешен прием. Същото каза и на майка си, когато Ан пристигна по обяд с кутия от любимите ѝ шоколадови бисквити.

— Просто не мога да повярвам, че всичко това става — каза Марго, докато лакомо отхапваше. — Цял ден идват хора. Сега за първи път успявам да си почина. Мамо, вече наистина смятам, че имам мой бизнес. Искам да кажа, че през цялото време ми се искаше да го вярвам, и почти бях повярвала, след като първият ден мина толкова добре. Но в събота вечерта... — Затвори очи и напъха остатъка от бисквитата в устата си. — В събота вечерта наистина повярвах.

— Хубава работа свърши. — Ан отпиваше от чая, който сама запари в кухничката на горния етаж. Макар да вдигна учудено вежди при избора на Марго — шампанско по обедно време! — тя нищо не каза. — Хубава работа си свършила. През всичките години...

— През всички тези години пропилявах живота, времето и парите си — сви рамене Марго. — Пак ли приказката за баба мравка и щуреца, мамо?

Ан усети как въпреки желанието ѝ, на устните ѝ трепна лека усмивка.

— Никога не се вслуша в тази приказка и никога не си остави житце за зимата. Поне така си мислех. — Стана и се приближи до вратата, за да огледа мебелирания с вкус будоар. — Изглежда, че си понатрупала нещичко все пак.

— Не, това е друга поговорка — неволята учи. Или може би по-скоро отчаянието. — Тъй като упорито работеше по въпроса за честността у новата Марго, можеше да започне още сега. — Не предвиждах да стане по този начин, мамо. Нито съм искала да стане така.

Ан се извърна и огледа жената, седнала на кокетната издута табуретка с яркорозова възглавничка. По-спокойна от обикновено,

помисли си тя. Около очите и устните. Чудеше се, че Марго, която винаги така добре бе познавала всеки милиметър от собственото си лице, сега, изглежда, не забелязваше промяната.

— Значи не си — бавно изрече Ан. — И сега?

— Сега ще се постарая да заработи. Не, не точно това. — Взе нова бисквита и я чукна в чашата си като тост. — Ще се постарая да заработи страхотно. „Претенции“ ще се разрасне, след година или две ще открия клон и в Кармел. После — кой знае? Някое изискано елегантно магазинче в Сан Франциско, моден магазин в Лос Анджелис.

— Още си мечтаеш, а, Марго?

— Да, вярно е. Още мечтая. Още витая из разни места. Само че по-различни места. Отметна коса назад и се усмихна, но в усмивката ѝ имаше малко тъга. — Под всичко това аз съм все още същата Марго.

— Не, не си. — Ан прекоси стаята и улови брадичката на дъщеря си. — Не си, но у теб има достатъчно от малкото момиченце, което отгледах, за да те позная. Откъде се появи такава? — каза тихо. — Дедите ти ловяха риба, за да преживеят. Бабите ти търкаха пода и закачаха прането с дървени щипки под бурния вятър. — Хвана ръката ѝ и разгледа дългата, тясна длан и тънките пръсти, украсени с красиви пръстени. — Ръката на майка ми сигурно е била два пъти колкото твоята. Беше едра, здрава, създадена за работа. Също като моята.

Видя изненадата в очите на Марго, задето заговори така свободно и непринудено за хора, за които никога преди това не бе говорила. Поради егоизъм, беше осъзнала вече Ан. Защото ако не говори за тях, няма да ѝ е толкова мъчно, че не е с тях.

О, допуснала бе грешки, упрекуваше се Ан. Големи, сериозни грешки спрямо единственото дете, с което Господ я бе дарил. И ако от опитите сега да ги поправи боли, то е само защото така е справедливо.

— Името на майка ми беше Маргарет. — Наложил се да прочисти гърлото си. — Преди не съм ти го казвала, защото умря няколко месеца след като напуснах Ирландия. И аз се чувствах виновна, че я изоставих, докато беше болна, и не успях да се върна да си взема сбогом. Не говорех с теб за нея, нито пък с някой друг. Тя щеше да се натъжи, ако знаеше.

— Съжалявам — беше единственото, което успя да каже Марго. — Съжалявам, мамо.

— Аз също — за това, че не ти казах по-рано как ти се радваше през малкото време, което прекара с теб.

— Каква... — Въпросът бе на езика ѝ, но Марго се боеше да го изрече, боеше се, че отново ще остане без отговор.

— Каква беше? — Устните на Ан се раздвижиха в крепка усмивка. — Все ме затрупваше с такива въпроси, когато беше мъничка. После престана да питаш, защото никога не ти отговарях. А трябваше. — Извърна се, приближи се до красивите ниски прозорчета, които разкриваха звуците и движението на оживените улички. Нейният грях, каза си наум, е, че бе проявила малодушие, егоизъм. Ако наказанието е болката от спомените, то е съвсем недостатъчно. — Преди да ти отговоря, искам да ти кажа, че досега не го направих, защото се бях зарекла да не поглеждам назад. — С лека въздишка на съжаление тя отново се върна при дъщеря си. — Смятах, че е по-важно да те възпитам добре, отколкото да ти пълня главата с хора, които вече ги няма. Главата ти и без това вече беше пълна с толкова неща.

Марго за момент докосна ръката на майка си.

— Каква беше?

— Беше добра жена. Трудолюбива, но не груба. Обичаше да пее, докато работи. Обичаше цветята си и можеше да отгледа всичко. Учеше ни да се гордеем с дома ни и с нас самите. Не търпеше никакви глупости от наша страна и раздаваше еднакво скъпернически и наказания, и похвали. Очакваше завръщането на баща ми у дома с един особен израз, който разбрах едва когато пораснах.

— Дядо ми? Какъв беше той?

— Едър мъж със силен глас. Обичаше да ругае, така че майка ми все го хокаше. — Около устните на Ан трепна сянка на усмивка. — Връщаше се от морето, ухаещ на риба, вода и тютюн, и ни разказваше разни истории. Умееше да разказва славни истории. — Ан се опита да се успокои и тръсна няколко трохи от масата. — Казах ти как беше името на майка ми. Когато се шегуваше с нея, баща ми я наричаше Марго. Макар че не забелязвам голяма прилика с теб, нито пък с мен, ако става дума за това. Може би донякъде в очите — допълни тя, когато Марго продължи да се взира мълчаливо. — Не цветът, а формата и онзи упорит израз, който понякога се появява. Това е по-скоро от мен, но цветът е като на баща ти. Той имаше поглед, в който

жената можеше да потъне. И такъв блясък, мили боже, такъв блясък, който можеше да те ослепи.

— Никога не си говорила за него.

— Мъчно ми беше. — Ан отпусна ръце и отново седна уморено. — Мъчно ми беше и затова не говорех, а после така свикнах и те лиших от него. Не бях права, че не споделях с теб, Марго. Направих така, че го запазих само за себе си — изрече с разтреперан глас. — Само за себе си. Лиших те от баща.

Марго неуверено си пое дъх. Сякаш някаква огромна, плътна тежест я притискаше върху гърдите.

— Мислех, че не си го обичала.

— Да не съм го обичала? — Първо я заля изумлението, после продължителен, неудържим смях. — Света Богородице, момиче, аз да не съм го обичала? Толкова много го обичах, че сърцето ми не можеше да го побере. Всеки път, когато го погледнех, то се мятеше като някоя от рибите, които изсипваше на масата след улов. А когато ме вдигнеше високо, както имаше навик, и ме завъртеше около себе си, свят ми се завиваше не толкова от въртенето, колкото само от миризмата му. Все още усещам миризмата му — на влажна вълна, на риба и на мъж.

Опита се да си го представи — майка й, млада и засмяна, уловена в силните мъжки ръце и безумно влюбена.

— Мислех, че... Смятах, че си се омъжила за него, защото така е трябвало.

— Ами да, трябваше — започна Ан, после млъкна с широко отворени очи. — О, трябвало! Ами че баща ми щеше да го смаже от бой. Не че не е правил опити моят Джони — допълни с бегла усмивка тя. — Нали все пак беше мъж и си имаше своите мерици. Но и аз си имах мои и легнах в брачното си ложе като чиста, макар и нетърпелива девица.

— Не бях ли аз... — Марго взе чашата си и отпи малка глътка. — Не бях ли аз причината да се ожени за теб?

— Аз бях причината да се ожени за мен — отвърна Ан с горда нотка в гласа. — И не мога да изкажа колко съжалявам, че тази мисъл се е загнездила в съзнанието ти и че го разбирам едва сега.

— Мислех си... чудех се... — Как да го обясни, питаше се Марго, когато в нея се вихреха толкова чувства? — Била си толкова

млада — продума отново. — И в непозната страна, с дете, което да отглеждаш съвсем сама.

— Ти никога не си била бременна за мен, Марго. Много пъти си била истинска мъка — добави с иронична усмивка. — Но нито за миг бременна. Нито пък беше грешка, така че избий си тази мисъл от главата. Трябваше да се оженим, Марго, защото се обичахме. Обичахме се до безумие. Влюбени и нетърпеливи, и толкова млади — и от тази прекрасна и безумна любов се роди ти.

— О, мамо, толкова съжалявам.

— Съжаляваш? За тези четири години, които Господ ни даде, аз получих повече, отколкото някои по-нещастни жени могат да получат за два живота.

— Но си го загубила.

— Да, загубих го. А също и ти. Не можа да живееш много с него, но беше добър баща и обожаваше всеки сантиметър от тебе. Обичаше да те гледа, докато спиш, и докосваше лицето ти с връхчето на пръста си, сякаш се боеше, че ще те счупи. И се усмихваше така, сякаш лицето му ще се разцепи. — Притисна ръка към устата си, защото си го представяше твърде добре — и досега.

— Няма нищо. — Тежестта вече се бе смъкнала от гърдите ѝ, но там напиреха неудържими сълзи. — Няма нищо, мамо. Сега вече ми каза.

Ан за момент затвори очи. Как би могла да обясни, че човек може за цял живот да носи в сърцето си мъката, любовта и радостта?

— Той ни обичаше и двете, Марго, и беше много мил мъж, нежен и изпълнен с мечти за живота ни, за другите деца, които възнамерявахме да си родим. — Бръкна в джоба си, откри кърпа и избърса сълзите. — Глупаво е да плача за това. След двайсет и пет години.

— Не е глупаво. — За Марго всичко това беше истинско откровение, красиво и мъчително. Щом след половин век мъката още не е отминала, значи е имало и любов. Прекрасна и безумна. И нещо повече, трайна. — Не е нужно да говорим повече за това.

Но Ан поклати глава и подсуши очите си. Ще довърши докрай и ще даде на детето си, на детето на Джони, онова, което беше нейно рождено право.

— Когато се върнаха онази вечер в бурята... О, господи, каква буря беше само. Виеше и фучеше, а светлините раздираха небесата. — Отвори очи и срещна погледа на дъщеря си. — Разбрах — не исках да повярвам, но разбрах, че съм го загубила още преди да ми кажат. Защото нещо си отиде от мен. Ето тук — притисна ръка към сърцето си тя. — Просто си отиде и знаех, че е отнесъл тази част от сърцето ми заедно със себе си. Мислех, че няма да мога да живея без него. Знаех, че не искам да живея без него. — Ан здраво сплете пръстите на ръцете си, защото следващите думи бяха още по-трудни за изричане. — Бях почти в третия месец с друго бебе.

— Ти... — Марго избърса една сълза. — Била си бременна?

— Исках син за Джони. Казваше, че ще е хубаво, защото вече си имаме най-красивата дъщеричка в целия свят. Същата сутрин ни беше целунал за довиждане. Първо теб, после мен, а след това постави ръка на корема ми, там, където растеше бебето. И се усмихна. Повече не се върна. Въобще не го откриха, така че не можах да го погледна още веднъж. Да го погледна за последен път. Същата нощ загубих бебето — в бурята, мъката и болката. Загубих Джони и бебето и ми остана само ти.

„Как е възможно някой да преживее всичко това и да се съвземе?“ — питаше се Марго. Каква ли сила е необходима?

— Ще ми се да го знаех. — Взе здраво стиснатите ръце на майка си в своите. — Ще ми се да го знаех, мамо. Щях да се опитам да бъда... по-добра.

— Не, това са глупости. — След толкова години Ан чувстваше, че отново се държи не както трябва. — Не ти разказах достатъчно за хубавите неща. Не беше само мъката и болката. Истината е, че той беше в живота ми много по-отдавна. За първи път го видях, когато бях на шест, а той на девет. Хубаво и мускулесто момче беше тогава Джони Съливан — с усмивка на дявол и очи на ангел. И аз го харесах. Така че се мъкнех след него и му правех мили очи.

— Ти? — подсмръкна Марго. — Флиртувала си с него?

— Най-безсрамно. А когато станах на седемнайсет, направо го притиснах и му измъкнах предложението за женитба, преди да успее да си довърши изречението. — Изпусна тежка и дълга въздишка. — Можеш ли да го разбереш и повярваш? Обичах го, Марго, ненаситно. А когато умря, и бебето в мен също си отиде, исках и аз да умра. И

може би така щеше да стане, ако не беше ти. Ти имаше нужда от мен. И аз също имах нужда от теб.

— Защо напусна Ирландия? Там е било семейството ти. Сигурно си се нуждаела от тях.

Все още можеше да погледне назад и да го види — скалистите брегове и бурните води.

— Загубих нещо, което смятах, че имам завинаги. Нещо, което обичах, към което се бях стремила през целия си живот. Не можех да понасям дори въздуха без него. Не можех да дишам. Беше време за ново начало. За нещо различно.

— Страхуваше ли се?

— До смърт. — Устните ѝ отново потрепнаха и изведнъж изпита нужда и тя да опита от шампанското. Взе чашата на дъщеря си и отпи. — Успях да се справя, така че вероятно у теб има повече от мен, отколкото смятах. Бях сурова с теб, Марго. Доскоро не разбирах колко строга съм била. Молих се Бог да ми прости. Ти беше ужасно красиво дете, но и много своенравно. Опасна комбинация. А съществуваше и една част от мен, която се боеше да те обикне прекалено силно, защото... защото смятах, че да обичам отново толкова силно е равносилно на предизвикателство към Бога. Не можех да ти покажа обичта си, смятах, че не трябва да си позволявам тази дързост, защото ако загубя и теб, никога няма да успея да се съвзема отново.

— Винаги съм мислела... — Марго не довърши и поклати глава.

— Не, кажи го. Трябва да изречеш онова, което е в теб.

— Смятах, че не съм достатъчно добра за теб.

— Грешката е моя. — Ан здраво стисна устни и се запита как е могла да остави толкова години да изминат с това недоразумение помежду им. — Никога не съм смятала така, Марго. Страхувах се от теб и за теб. Изобщо не можех да разбера защо винаги искаш толкова много. А и се боях, че растеш в място, където има толкова изобилие и всичко принадлежи на други хора. Може би не те разбирам дори сега, но те обичам. Трябваше да ти го казвам по-често.

— Невинаги е лесно да се каже или усети. Но аз винаги съм знаела, че ме обичаш.

— Но не знаеше, че се гордея с теб — въздъхна Ан. Нали точно собствената ѝ гордост в крайна сметка я беше карала да мълчи. — Бях горда, когато за първи път видях твоя снимка в списание. И после

всеки следващ път. — Отпи отново и се приготви за изповед. — Събирах ги.

Марго примигна изумена.

— Събирала си ги?

— Всички картинки. Господин Джош ми ги изпращаше и аз ги слагах в албум. Е, няколко албума — поправи се тя. — Нали са толкова много. — Усмихна се глуповато към празната чаша. — Струва ми се, че малко се напих.

Без да се замисля, Марго стана да вземе бутилката от хладилника, махна сребърната капачка и наля още вино на майка си.

— Събирала си снимките ми и си ги подреждала в албуми?

— Също и статиите, малките колонки с клюките — махна с чашата тя. — От тях невинаги бях горда, трябва да ти кажа, и имам чувството, че онова момче не ми изпращаше най-лошите.

Марго разбра, че „онова момче“ е Джош, и се усмихна.

— Мислел е само за теб.

— Не, той винаги е мислел за теб — наклони глава Ан. — Ако съществува мъж, заслепен от любов, това е той. Какво ще правиш с него, Марго? Ще бъдеш ли и ти толкова хитра като майка си, та да не позволиш да ти се изплъзне един силен и красив мъж, който ще те направи щастлива в леглото и извън него? — Марго изсумтя и Ан се опита да запази достойнство. — От пиенето е. Грях е да се пие посред бял ден.

— Пийни още и вземи такси до дома.

— Може би така ще направя. Е, какъв е отговорът ти? Ще оставиш ли мъжа да се помайва, или ще го уловиш здраво на въдицата?

Преди помайването ѝ се струваше добра идея, най-добрата. А сега вече не беше сигурна.

— Ще трябва да си помисля по въпроса. Мамо, благодаря ти, че ми разказа за баща ми.

— Трябваше...

— Не — поклати глава, малко изненадана от себе си Марго. — Не, нека не се тревожим за това, което е трябвало. Иначе цял ден ще стоим тук и ще си го прехвърляме. Да започнем отсега.

Ан отново се наложи да ползва носната си кърпа.

— Свършила съм с теб по-добра работа, отколкото вярвах, че сме постигнали и двете. Имам чудесна дъщеря.

Трогната, Марго притисна устни към страните на майка си.

— Да кажем, че работата ти още не е приключила. И като заговорихме за работа — допълни тя, давайки си сметка, че и двете са готови отново да се разплачат, — допий си виното, а аз трябва да сляза и да отворя. Обедната ми почивка свърши.

— Имам снимки — мъчително преглътна Ан. — Бих искала да ти ги покажа някой път.

— С удоволствие ще ги видя. Много ми се иска да ги видя — приближи се до вратата Марго и спря. — И аз се гордея с теб, мамо. И с това, което си постигнала в живота.

Джош дочу детски смехове, докато заобикаляше през източната тераса към басейна. Писъците и пляскането зарадваха сърцето му. Когато развълнуваната повърхност на водата се разкри пред погледа му, той се усмихна. Водеше се състезание.

Лора очевидно се задържаше назад, като правеше по-бавни и малки загребвания. Когато плуваше сериозно, никой не би могъл да я победи. Някога това го вбесяваше — че малката му сестричка го надминава. Но пък като капитан на плувния си отбор тя бе стигнала до общонационални състезания и за малко не отиде на олимпиада.

Сега се оставяше да бъде победена от дъщерите си, като едва ли не пълзеше покрай ръба, докато Али развиваше яростна скорост.

— Победих! — запляска във водата тя. — Победих те на тази дължина. — После долната ѝ устна се издаде нацупено. — Нарочно ме остави.

— Дадох ти малко преднина. — Лора прокара ръка по отметнатите назад мокри коси на Али, после се усмихна на Кейла, която изплува с отворена като риба уста. — Както ти даде преднина на сестра си, защото си по-голяма, по-бърза и по-силна.

— Искам сама да си победея.

— Ако продължаваш така, ще стане. — Наведе се и целуна Кейла между очите. — И двете плувате като русалки.

Тази мисъл прогони сърдития поглед от очите на Али, а Кейла заплува по гръб със замечтана усмивка.

— Аз съм русалка — извика тя. — Цял ден плувам с делфините.

— Аз пък съм по-бърза. — Али понечи да се хвърли обратно, но с ъгълчето на очите си долови някакво движение. Забеляза мъж, висок, с костюм и светла коса. Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Но когато погледът ѝ се избистри от водата, видя, че това все пак не е баща ѝ.

— Вуйчо Джош!

— Вуйчо Джош! Вуйчо Джош е тук! — зарита с крака и разпръска вода Кейла. — Ела да плуваш с нас! Ние сме русалки.

— Всеки може да го забележи. Страхувам се, че не съм подходящо облечен за игри с русалки. Но е приятно и само да ги наблюдавам.

За да го зарадва, Кейла се изправи на ръце и се преметна. Да не остане по-назад, Али изтича на дъската за скокове, за да му покаже как напредва с гмуркането. Той подсвири и изръкопляска, после ѝ даде някои съвети, а в това време Лора излезе от водата и взе кърпата да се подсуши.

Отслабнала е. Дори и един брат можеше да го забележи. Наложил се да внимава усмивката да не напуска лицето му заради момичетата, макар че му се искаше да изскърца със зъби.

— Имаш ли една минутка? — попита я той, когато се загърна в буклирания халат.

— Разбира се. Момичета, само на плиткото. — Това предизвика мърморене и протести, но и двете заплуваха нататък. — Някакъв проблем в работата ли има?

— Не точно. Спомена, че искаш да вземеш по-активно участие. — Едва сега се намръщи и се приближи към един храст гардения. Искане момичетата да не чуват разговора им. — Разполагаш с доста голям дял, Лора.

— Не искам твоята работа, Джош. — Усмихна се и прокара пръсти през косите си, които от водата се бяха накъдрили на буйни спирали. — Просто смятам, че е време и аз да проявя интерес. Оставих нещата да ми се изплъзнат. Това никога повече няма да се случи.

— Ще ме ядосаш, ако започнеш да обвиняваш себе си.

— За брака са нужни двама — въздъхна Лора, като внимаваше да не изпусне от поглед дъщерите си, докато двамата с Джош крачеха покрай градината. В далечината се виждаха конюшните, прекрасни стари постройките, измазани с бял хоросан и с потъмнели от времето

греди, сгушени зад склона на стръмната поляна. Искаше ѝ се вътре да има коне, които да тичат в заградения двор. Искаше ѝ се да има време да се занимава с тях, както правеше като момиче. — Не поемам вината върху себе си, Джош. Това, което стори Питър, е неппростимо. Не само, че не се интересувахте от децата си, но и взе техните...

— И твоите — напомни ѝ той.

— Да, и моите. Ще възстановя всичко. Ще ми отнеме малко време, но ще възстановя всичко.

— Скъпа, знаеш, че ако имаш нужда от пари...

— Не — поклати глава тя. — Не, няма да взема пари от теб или от мама и татко, няма да използвам парите на Темпълтън, които не съм спечелила, за да се издържам. Не и докато момичетата се справят без тях. — Усмихна се лекичко ѝ плъзна ръка по рамото му, докато вървяха заедно. — Да бъдем реалисти, Джош. Трите си имаме хубава къща и храна на масата. Таксата за обучението им е платена. Има сума жени в моето положение, на които не им е останало нищо.

— Това изобщо не прави положението ти по-малко неприятно. Колко още ще можеш да плащаш на прислугата, Лора, а и таксите за училище, ако действително си решила да използваш само дела си от печалбата на магазина?

И тя се тревожеше за прислугата. Как би могла да ги освободи, след като повечето от тях от години са в Темпълтън хауз? Какво ще прави госпожа Уилямсън или старият градинар Джо, ако се наложи да намали персонала?

— „Претенции“ печели добре, а и разполагам с дивидентите от акциите в „Темпълтън“, които възнамерявам да започна сама да си печеля. Разполагам с достатъчно време, Джош, и се уморих да го запълвам със събрания на комитети, обеда и спонсори. Това беше стилът на живот, наложен от Питър.

— Искаш да работиш?

— Всъщност си мислех, че бих могла да работя на непълнен работен ден. Дори да не съм изпаднала в мизерия, отдавна беше време да се заема с нещо сама. Като гледам как Кейт винаги е работила, за да постигне онова, което иска. Марго също. А като погледна себе си...

— Престани.

— Трябва да докажа нещо — упорито повтори тя. — И твърдо съм решила да го направя. Ти не си единственият Темпълтън от това

поколение, който познава хотелиерския бизнес. Знам как се организират нещата, как се сервира, как се посрещат гости. Разбира се, ще трябва да разпределям времето си между работата, магазина и момичетата.

— Кога можеш да започнеш?

Тя го погледна изненадано.

— Сериозно ли говориш?

— Лора, ти имаш същите права в „Темпълтън“, както и аз.

— Никога нищо не съм направила по този въпрос. Във всеки случай, не и от години.

— Защо?

Тя направи гримаса.

— Защото Питър не желаше. Моята работа, както често обичаше да ми казва, беше да бъда госпожа Риджуей. — Разбираше, че винаги ще се чувства унизително да си го признае. — Знаеш ли какво установих в крайна сметка някъде преди около година, Джош? Моето име го нямаше никъде. Никъде го нямаше.

Джош се почувства неудобно и погледна към басейна, където племенниците му се надпреварваха коя ще издържи по-дълго под водата.

— Предполагам, че бракът е нещо като загуба на индивидуалността.

— Не, не е така. Не би трябвало. — Беше като посипване на сол в раната да си го признае, но... — Аз го позволих. Винаги съм искала да бъда съвършена — съвършената дъщеря, съвършената съпруга, съвършената майка. Беше като болезнена плесница през лицето да осъзная, че не мога да бъда нищо такова.

Постави ръце на раменете ѝ и леко я разтърси.

— Ами съвършена сестра? От мен няма да чуеш никакви оплаквания.

Развълнувана, Лора постави ръцете си върху неговите.

— Ако бях съвършената сестра, щях да те попитам защо още не си помолил Марго да се омъжи за теб. — Улови по-здраво ръцете му, когато той се опита да се измъкне. — Двамата се обичате, разбирате се. Бих казала, че имате повече общи неща, от които и да е други двама души, които познавам. Включително и в страха да направите следващата стъпка.

— Може пък да ми харесва стъпката, на която съм сега?

— Достатъчно ли е, Джош? Наистина ли е достатъчно — за теб, за Марго?

— По дяволите, много си досадна.

— Това е само едно от необходимите качества за съвършената сестра.

Той неспокойно се отдалечи, спря и попипа един от бледорозовите цветове.

— Мислил съм за това — брак, деца, пълна програма. Доста натоварена — промърмори като на себе си. — И вътре има много изненади.

— Навремето обичаше изненадите.

— Да. Но едно от общите неща между мен и Марго е, че ценим възможността да вдигнем платна и да отплуваме винаги когато ни се прииска. През последните десетина години живеех по хотели, защото обичам преходността и удобствата. По дяволите! — Откъсна цветето и разсеяно го подаде на Лора. — Цял живот само нея съм чакал. Винаги съм си представял, че след като чакането свърши, ще разполагам с достатъчно време. Година или две за забавления и игри. И тя точно това очаква от мен. Така ме възприема. После постепенно ще й внуша идеята за женитба.

Лора леко се изсмя и поклати глава.

— Това партия шах ли е, или човешки взаимоотношения, Джош?

— Доскоро беше като шах. Ход и ответен ход. Успях да я накарам да се влюби в мен.

— Наистина ли мислиш така? — изцъка с език Лора и пхна розовата пъпка под ревера на сакото му. — Мъжете са такива наивници. — Надигна се на пръсти и лекичко го целуна. — Предложи й. Хайде да те видя!

— Ще ми се да не ме предизвикваш по този начин — навъси се той.

— Още едно качество на съвършената сестра е да знае къде е най-слабото място на брат й.

В блажено неведение за плановете, които се крояха, Марго наблюдаваше как един доволен клиент напуска магазина. Тъй като я

боляха краката, изпитваше облекчение, че утре Лора ще я смени за половин ден. Вече беше шест без петнадесет и за момент си помисли дали да не затвори и да подремне за малко, преди да се прибере в хотела, за да се приготви за специалната вечеря, която Джош ѝ бе обещал.

Хубавите неща в новия ѝ живот ставаха все повече, реши тя, докато заобикаляше плота и изуваше обувките си. Не само доказваше, че освен тяло има и мозък, но и откри съвсем нови страни от живота си, които да проучва.

Родителите ѝ са се обичали. Може би е глупаво за голяма жена да изпитва такова задоволство и радост от този факт. Но съзнаваше, че то е отключило нещо в сърцето ѝ. Някои неща остават завинаги, каза си. Любовта може да продължи.

И тази вечер ще каже на Джош какво е разбрала, в какво вярва и какво желае. Истински живот. Пълноценен.

Семеен живот.

Представи си физиономията му, когато му направеше предложение, и това я накара да се разсмее. Трябва внимателно да подбере думите си, продължи да разсъждава тя, докато прехвърляше парите от касата в торбата за банката. Трябва да бъде някакво хитро предизвикателство, но не прекалено хитро, реши накрая.

Ще го направи щастлив. Ще пътуват заедно по света, ще посетят всички онези вълнуващи места, които и двамата обичат. И винаги ще се завръщат тук. Защото и за двамата това е техният дом.

Трябваше ѝ твърде много време, за да го приеме.

Вратата се отвори и тя погледна нагоре, като се опитваше да прикрие досадата си с любезна усмивка. После изпищя.

— Клаудио! — Тичешком излезе иззад щанда и се хвърли с разперени ръце към високия и елегантен мъж. — Това е чудесно! — Разцелува го и по двете страни, после се отдръпна и го изгледа сияеща.

Естествено, изглеждаше зашеметяващо. На слепоочията му проблясваха сребристи нишки, които се сливаха с гъстата му черна коса. Лицето му беше гладко и загоряло, подчертано от дългия му римски нос и блясъка на тъмните му очи.

— Bella! — поднесе двете ѝ ръце към устните си той. — Molto bella! Бях решил да ти се разсърдя, Марго mia, но сега, след като те видях, нямам сили за това.

Марго го изгледа изпитателно и се разсмя.

— Какво търси най-успешният италиански филмов продуцент в моя затънтен край?

— Търся теб, единствената си истинска любов.

— Ах! — Това, разбира се, беше шега, но двамата винаги се бяха разбирали отлично. — Ето, че ме откри, Клаудио.

— Точно така. — И веднага можеше да забележи, че не е било нужно да се тревожи. Тя просто цъфтеше. — Значи слуховете и клюките, които дочух, щом се върнах от снимки, са били верни в крайна сметка. La Margo върти търговия.

Марго вирна брадичка с предизвикателен блясък в погледа.

— Е, и?

— И какво? — изразително разпери ръце той. — Нищо.

— Чакай да ти наля шампанско, скъпи, и тогава ще ми разкажеш какво правиш в Монтерей.

— Казах ти, че дойдох да търся своята изгубена любов. — Но докато поемаше чашата, хитро ѝ намигна. — Имах малко работа в Лос Анджелис. Как мога да бъда толкова наблизко и да не те видя?

— Много мило от твоя страна. И аз се радвам да те видя.

— Трябваше да ми се обадиш, когато си имала неприятности.

Струваше ѝ се, че е било много отдавна.

— Оправих се — само сви рамене.

— Този Ален! Истинска свиня. — Клаудио закрачи из магазина с големи енергични крачки, както бе свикнал да прави във филмовите студия. Вулканът от италиански ругатни назова Ален с още по-обидни имена.

— Мога само да се съглася с теб — каза Марго, след като той се поуспокои.

— Ако се беше обадила в офиса ми в студиото, щяха да ми предадат съобщението ти. И аз щях да се метна на крилатия си кон и да те спася.

Представяше си го. Клаудио беше един от малкото мъже, който нямаше да изглежда смешно на крилат кон.

— Сама се спасих, но ти благодаря.

— Загубила си „Бела Дона“. Много съжалявам.

— И аз съжалявах, но сега имам това.

Клаудио наклони глава и иронично размърда устни.

— Собственичка на магазин ли, Марго mia?

— Да, Клаудио.

— Ела — отново улови ръката ѝ той и макар гласът му да беше шеговит, очите му гледаха сериозно. — Нека те отведе оттук. В Рим, с мен. Имам нов проект, който започвам след два месеца. Има една роля само за теб, сага. Тя е силна, сексапилна, бляскава. Безсърдечна.

Марго се разсмя с удоволствие.

— Клаудио, ласкаеш ме! Само преди шест месеца щях да я грабна, без да се притеснявам, че не съм актриса. Сега си имам бизнес.

— Остави тогава някой друг да се погрижи за него. Ела с мен. Аз ще се грижа за теб. — Протегна ръка и подръпна косата ѝ, но погледът му беше все така сериозен. — Най-последно ще осъществим връзката, за която винаги сме се канили.

— Така и не стигнахме до нея, а? Затова все още се обичаме. Не, Клаудио, макар че съм много, много трогната и много, много благодарна.

— Не те разбирам — отново тръгна да се разхожда той. — Ти не си създадена да връщаш ресто и да опаковаш кутийки. Това не е... Dio! Тези са твоите чинии — спря пред една лавица и зяпна в недоумение. — Поднасяла си ми спагети в тези чинии.

— Имаш набито око — отвърна тя.

Очите му се изпълваха с все по-нарастващо изумление, докато разпознаваха наоколо и други неща, на които се беше възхищавал при гостуванията си в дома ѝ в Милано.

— Мислех, че е шега — просташка шега — това, че продаваш нещата си. Марго, не трябваше да се стига дотук.

— Казваш го, сякаш съм тръгнала да продавам с количка по улицата.

— Унизително е — процеди той между зъбите си.

— Не, не е. — Обзе я раздразнение, после се успокои. Той е само загрижен за нея. Или за жената, която познаваше. Тя, съзнаваше Марго, сигурно щеше да се чувства унижена. — Не е. И аз смятах, че ще бъде, но се лъжех. Искаш ли да знаеш какво е, Клаудио?

Той отново изруга, доста грубо, и сериозно се замисли дали да не я метне на рамо и да я измъкне оттук.

— Да, искам да знам какво е.

Марго се приближи до него, докато застанаха един срещу друг.

— Забавно е.

Той едва не се задави.

— Забавно?

— Страхотно, невероятно, безумно забавление. И знаеш ли какво още? Бива ме. Наистина ме бива.

— Сериозно ли говориш? Доволна ли си?

— Не, не съм доволна. Щастлива съм. Всичко това е мое — аз излъсках пода, аз боядисах стените.

Той леко пребледня и притисна ръка към гърдите си.

— Моля те, сърцето ми.

— Аз изстъргах баните — разсмя се тя и силно го целуна. — И ми беше приятно.

Опита се да кимне, но доста трудно му се удаде.

— Ще пийна още малко вино, ако може.

— Добре, но след това ще трябва да поразгледаш. — Напълни чашите и го хвана подръка. — И докато разглеждаме, ще ти кажа какво можеш да направиш за мен.

— Всичко.

— Познаваш много хора. — Умът ѝ работеше бързо, докато го водеше към стълбите. — Хора, на които им е писнало от миналогодишните дрехи или дрънкулки, които са си купили. Можеш да ги свържеш с мен. Искам първа да получа достъп до излишните им вещи.

— Исусе! — беше единственото, което успя да промълви, докато изкачваха стъпалата.

Първото нещо, което Джош забеляза, когато прекрачи през вратата, беше торбичката с парите. Поклати глава заради нехайството ѝ и след това заключи. Мина зад щанда, напъха парите обратно в касата... и забеляза обувките ѝ.

Ще трябва да си поговорят малко по въпроса за основните предпазни мерки, но това може да почака. В джоба му беше пръстенът от баба му. Все още не се беше освободил от вълнението, което изпита, когато го извади от малкия сейф. Изрязаният като квадрат бял руски диамант сякаш бе изработен специално за Марго. Беше гладък, бляскав и искреше със синкав пламък.

Направо ще я зашемети. Възнамеряваше дори да падне на колене — след като я подготви с малко шампанско. Един мъж трябва да бъде нащрек с Марго.

Вероятно ще се стресне от идеята за брак, но той ще успее да я убеди. Ако трябва, ще я прелъсти. Каква жертва само! Представи си я без абсолютно нищо друго по себе си, освен неговия пръстен, и това бе достатъчно съблазнително, за да успокои нервните спазми в стомаха му.

Стига толкова игри и закачки, време е за сериозни дела.

Тръгна нагоре по стъпалата и тъкмо се канеше да я извика, когато чу смеха ѝ, който се издигна лек като пяна. Почти се усмихна, преди да чуе тихия мъжки смях, който последва в ответ.

Някой клиент, каза си Джош, подразнен от незабавния пристъп на ревност. Но когато се приближи до вратата на будоара, пристъпът му се разрази в истинска, разрушителна буря.

Марго беше в прегръдките на мъжа и в целувката им имаше достатъчно жар, за да го изпепели на място.

Обзе го мисъл за убийство — кърваво убийство с натрошени кости и размазан мозък. Ръцете му се свиха в юмруци и в гърлото му се надигна рев. Но гордостта бе чувство също толкова силно като мъстта. Тя го охлади като леден вятър, докато Марго се отдръпваше назад.

— Клаудио! — Гласът ѝ беше като кадифено мъркане. — Толкова се радвам, че дойде. Надявам се, че ще можем да... — Точно в този миг зърна застаналия на прага Джош и по лицето ѝ преминаха различни чувства. Изненада, удоволствие, вина, усмивка. Но усмивката не трая дълго. Очите му бяха сурови и студени, и с твърде ясен израз. — Джош!

— Знам, че не бях очакван — иронично изрече той. — Но не смятам да се извинявам за нахлуването.

— Това е един приятел от Рим — започна Марго, но той прекъсна обясненията ѝ с поглед, който я прониза чак до мозъка на костите.

— Спести си представянето, Марго. Не желая да ти преча да забавляваш приятеля си.

— Джош! — Когато успя да стигне на площадката, той вече бе слязъл до средата на стълбата. — Почакай!

Хвърли ѝ последен, смъртоносен поглед и свирепо издърпа резето на входната врата.

— Остани си със здраве, Марго. Стой далече от мен.

— Cara! — постави ръка на рамото ѝ Клаудио, докато тя стоеше разтреперана в основата на стълбата. — Изненадан съм, че ни остави живи.

— Трябва да му обясня. Трябва да го накарам да ме изслуша. Имаш ли кола?

— Да, разбира се. Но бих ти предложил да му оставиш малко време да се поуспокои и...

— С Джош не става така. — Докато посягаше за чантата, забравяйки обувките си, ръката ѝ видимо трепереше. — Моля те, Клаудио. Трябва да ме закараш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Преди да влети през вратата на апартамента, вече беше под пълна пара. По-добре да е сърдита и бясна, отколкото да умира от страх.

А беше изпитала смъртен страх, когато прочете хладното отвращение в погледа му, ледената категоричност в гласа му. Няма да търпи това. Не, господине, за нищо на света няма да стане! Ще се наложи да пълзи в краката ѝ.

— Джош Темпълтън, копеле такова! — Затръшна вратата след себе си и съвсем боса решително закрачи към спалнята. — Как смееш да ме изоставяш по този начин! Как смееш да ме излагаш така пред приятеля ми! — Дъхът ѝ секна и сърцето ѝ подскочи в гърдите, щом го зърна пред гардероба, зает спокойно да прехвърля дрехи в пътната си чанта. — Какво правиш?

— Събирам си багажа. Трябва да прескоча до Барселона.

— Няма да стане! Няма да мръднеш оттук. — Вече беше направила две крачки към него с намерение да издърпа дрехите от ръцете му, но тогава той се извърна към нея.

— Недей! — беше единственото, което продума, и това накара гневът ѝ пак да премине в уплаха.

— Това са детинщини — заговори отново, но зъбите ѝ затракаха, докато паниката впиваше смразяващите си пипала по гърба ѝ. — Не заслужаваш обяснение, но съм готова да забравя обидното ти поведение и да го сторя. Ние с Клаудио...

— Не съм те молил за обяснения — с резки движения закопча ципа той.

— Не — бавно изрече Марго. — Ти вече си си съставил мнение за това, което видя, какво означава и каква съм аз.

— Ще ти кажа какво видях. — Пъхна ръце дълбоко в джобовете си, за да не я улови за гърлото. Но пръстите му докоснаха кадифената кутийка и удвоиха яростта и болката му. — Видях те в спалнята, с чаши шампанско, с проникваща през пердетата приглушена светлина.

Много романтична обстановка. Целуваше се с друг мъж — и то точно твоят тип, ако не се лъжа. Около петдесетте, богат и чужденец. — Вдигна чантата от стойката и я сгъна. — Това, което означава, Марго, е, че съм пристигнал по време на първо действие. А би трябвало и сама да предположиш на какво ми приличаш.

Би предпочела да я удари с юмруци. Със сигурност по-малко щеше да я заболи.

— Вярваш ли го?

Джош се поколеба. Как може да звучи толкова нещастна? Как се осмелява да звучи нещастно, след като разкъса сърцето му и го стъпка, докато още биеше.

— Цял живот си продавала секс, графиньо. Защо трябва да се променяш?

И малкото цвят, който бе останал на лицето ѝ, се отдръпна.

— Предполагам, че е истина. Изглежда, грешката ми е, че на теб го дадох безплатно.

— Нищо не е безплатно. — Преглъщаше думите като жилаво месо. — Ти също се позабавлява. Нали и аз отговарям на повечето изисквания? Вярно, не съм достатъчно стар, за да ти бъда баща, но останалото е точно. Богат, свободен, безотговорен. Още една светска пираня, която живее от семейното богатство.

— Това не е вярно — изрече тя, разтърсвана от обзелата я паника. — Не мисля, че...

— Двамата знаем какво мислим един за друг, Марго. — Вече говореше спокойно, трябваше да говори спокойно. — Никога не си изпитвала към мен повече уважение, отколкото към самата себе си. Мислех, че ще мога да живея с това. Сбъркал съм. Казах ти в началото, че не деля с други и не желая жена, която ме смята за толкова глупав или повърхностен, че да търпя старите ѝ приятели.

— Джош! — Пристъпи напред, но той метна чантата през ръката си.

— Искам да си се изнесла до края на седмицата.

— Разбира се. — Остана на мястото си, докато той мина покрай нея. Не се заплака дори и след като чу затварянето на вратата. Просто се свлече на пода и се разлюля.

— Байрън де Уит се съгласи да поеме поста на Риджуей. Ще бъде готов да се премести в Калифорния в следващите месец и половина — два.

— Това е чудесно. — Томас отпи от кафето след вечерята и се спогледа с жена си, докато синът им крачеше из всекидневната на вилата. — Той е добър мъж. Проницателен и разумен.

— И ти ще се върнеш, докато трае този преходен период — кръстоса крака Сюзън.

— Всъщност не се налага. Нещата вече се движат в обичайните си релси. Не успях да уговоря стария ни майстор готвач да се върне — усмихна се за момент, — но и този, който отмъкнах от ВНН, се справя добре.

— Хм. — Трябва да се върне обратно, помисли си Сюзън, и се налага да поработи върху това. — Как се справя с работата Лора?

— Тя е Темпълтън. — Насочи се към коняка, но си каза, че е твърде лесно, и предпочете кафето. — Има усет за работа с хора.

Сюзън вдигна вежди — сигнал, че прехвърля топката обратно в полето на съпруга си. Той я пое без проблеми.

— А ходи ли и в магазина? Нали не се претоварва?

— Кейт казва, че не, а тя е надежден източник.

— Щях да се чувствам по-спокоен, ако някой от нас можеше да я наглежда още известно време. Преживява тежък момент.

— Справя се, татко. Не мога да си играя на бавачка.

— Изглеждаш уморен — нежно продума Сюзън. — Може би затова си толкова нервен. Помниш ли, Томи, как пищеше, ако пропуснеше спането?

— За бога! Не съм нервен. Опитвам се да си свърша работата. Утре следобед трябва да съм в Глазгоу. Нямам време да... — Сам се усети, като забеляза снизходителните усмивки, с които го наблюдаваха родителите му. Няма нищо по-лошо от това да те третират като капризно дете. Освен ако наистина не си капризно дете. — Извинявайте.

— Остави това — изправи се от мястото си Томас и го потупа по гърба. — Това, от което се нуждаеш, е нещо за пийване, пура и една хубава игричка билиард.

Джош разтърка уморените си очи. Кога беше спал за последен път, истински сън? Преди две седмици? Три?

— Няма да ми навреди — съгласи се той.

— Ти върви и пригответи нещата за часа на мъжете, Томи. — Сюзън потупа възглавничката до себе си. — Искам Джош да ми прави компания още няколко минутки.

Томас я разбра и енергично се насочи към вратата.

— По петдесет на топка — извика, докато излизаше.

— Ще ме разори — измърмори Джош, докато седнаше. — Винаги става така.

— Всеки си има своя номер — потупа го по коляното тя. Нейният беше в умението да притиска с умели и безмилостни въпроси. — А сега ще ми кажеш ли какво се е случило между теб и Марго?

— Кейт не ти ли даде пълен отчет?

Не обърна внимание на раздражението в гласа му, но ѝ стана мъчно за горчицината, която се долавяше под него.

— Сведенията са откъслечни. Очевидно Марго упорито мълчи. Всичко, което Кейт е успяла да измъкне от нея, било, че двамата сте решили да приключите по взаимно съгласие.

— Е, добре.

— И очакваш да повярвам, че всичко е толкова просто, като те гледам как стоиш тук нещастен и отчаян.

— Хванах я с друг мъж.

— Джошуа — остави рязко чашата с кафето си Сюзън.

— Не — изрече убедено, — не си!

— Влязох в проклетата спалня и ги видях.

Болеше я за него, не можеше да му помогне, но я болеше. Въпреки това поклати глава.

— Нещо си се объркал.

— Какво има да обърквам, по дяволите? — сопна ѝ се той и скочи, като отново закрачи из стаята. — Влязох вътре, а тя се целуваше с друг мъж. Шибаният Клаудио.

— Джош! — Не беше шокирана толкова от думата, но възприе казаното в буквалния смисъл. — Не го вярвам.

— Не, нямах предвид, че... — Объркан, той прокара ръце през косата си. — Още не бяха стигнали чак дотам. Така го нарече Клаудио.

— О! — Сърцето ѝ отново си дойде на мястото. — И какво беше обяснението ѝ.

Джош спря да крачи и я изгледа.

— Наистина ли мислиш, че съм стоял да чакам обяснения?

Сюзън въздъхна тежко и отново взе кафето си.

— Не, разбира се, че не. Изхвърчал си навън, като си ги пратил и двамата да се пържат в ада. Изненадана съм, че междувременно не си го изхвърлил през прозореца.

— Мина ми такава мисъл — отвърна с облекчение той. — Помислих си да ги изхвърля и двамата. Но ми се стори... по-цивилизовано да си изляза.

— По-твърдоглаво — поправи го тя. — О, седни долу, Джошуа. Уморявам се само като те гледам. Знаеш, че е трябвало да й дадеш възможност да ти обясни.

— Не желяех — и не желяя — извинения и обяснения. По дяволите, мога да й простя за тълпите мъже преди това, но...

— Аха — възкликна и кимна със задоволство Сюзън. Ето, че стигнаха до същността. — Можеш ли? Наистина?

— Опитвам се. — Установи, че все пак му се пие коняк, и си наля щедра доза в чашата, преди да се подчини на заповедта й да седне. — Когато се прибрах и я сварих да позира гола в леглото, успях да го преглътна. — Улови погледа на майка си. — Доста добре го преглътнах. Ставаше въпрос за работа. Когато излизаме на ресторант или в някой клуб и на всички мъже на половин миля им потичат лигите, просто не обръщам внимание. Най-често.

— Какъв позор за мен. Отгледала съм ревнив глупак.

— Благодаря ти за подкрепата.

— Изслушай ме. Разбирам, че сигурно в известни отношения е трудно да обичаш жена, която изглежда като Марго. Този тип жена, която винаги привлича мъжките погледи и пробужда желанията.

— Добре — отпи от коняка си той. — Вече се чувствам по-добре.

— Въпросът е, че точно в такава жена си се влюбил. Сега искам да те попитам нещо. И ти ли се влюби в нея, защото има красиво лице и изумително тяло? Само това ли виждаш, когато я погледнеш?

— Тези неща ти се набиват в очите. — Но после въздъхна и капитулира. — Не, не виждам само това. Не затова се влюбих в нея. Тя е сърдечна, смела и упорита. Притежава повече ум и сърце, отколкото сама осъзнава. Великодушна е и е лоялна.

— А, лоялна — усмихна се многозначително Сюзън. — Надявах се да не го пропуснеш. Това е едно от най-прекрасните й качества. А

жена с чувството за лоялност на Марго няма да направи това, в което я обвиняваш. Върни се у дома, Джош, и оправи нещата.

Остави чашата и затвори очи.

— Не са само мъжете. Става дума и за начина, по който гледам на нея, и в същото време ясно си давам сметка какво притежаваме и какво не притежаваме заедно. Да ѝ кажа, че я обичам, сякаш не е достатъчно. Да ѝ покажа, че я обичам, също. Тя не желае това, което аз искам, и ще онемее от изненада, ако разбере какво е то.

— А ти какво искаш, Джош? — усмихна се и го помилва по косата Сюзън. — Аз няма да онемеем от изненада.

— Всичко — отвърна той. — Марго обикновено много добре разбира всичко, но не и това. Тя не вижда в мен брак, семейство и трайно обвързване. Вижда в мен само един разглезен глупак, загрижен повече да усъвършенства бекхенда си, отколкото да се занимава със семейния бизнес или да създаде свой собствен живот.

— Мисля, че подценяваш и двамата ви. Но ако си прав, само си потвърдил мнението ѝ, като си избягал, преди да си изясните нещата.

— Щях да я убия, ако бях останал. Не знаех, че може така да ме нарани. Не знаех, че изобщо някой би могъл.

— Знам, съжалявам. Когато беше малък и беше обиден, можех да ти помогна, като те взема в скута си и те поддържа.

Той я погледна с обич.

— Дай да опитаме. — Вдигна я в скута си и я задържа. — Мисля, че ще стане.

Кейт се появи в магазина някъде към средата на следобед. Наложил се да излезе от работа за един час, но обичаше да бъде вестносец.

— Как върви, дружина?

Лора вдигна поглед, докато поставяше обратно апарата за кредитни карти. Автоматично погледна часовника си, за да се увери, че не ѝ се губят часове. Точно в шест и половина трябваше да прибере момичетата от урока им по балет.

— Доста добре върви. Какво правиш тук по това време?

— Малко почивка. Къде е Марго?

— В гардеробната е с две клиентки. Кейт... — Лора снижи глас и се приведе над щанда. — Продадохме рубините ми.

Мисълта на Кейт бързо превключи.

— Колието? О, Лора, но ти обичаше това колие.

Тя само сви рамене.

— Питър ми го подари за петата годишнина. Всъщност го купи с моите пари. Радвам се, че се отървах. — А и делът ѝ ще помогне значително за изплащане на училищната такса за следващата година. — Има и още нещо. Шефът ми се обади тази сутрин и ми съобщи, че ми повишават заплатата.

Кейт изчака за секунда.

— Дъщерята на собствениците има шеф и ѝ повишават заплатата? Не разбирам този живот.

— Искях да започна от начална позиция. Така е справедливо.

— Окей, окей! — Вдигна ръка, за да я спре Кейт. Разбираше необходимостта да се докаже, самата тя цял живот точно това бе правила. — Приеми моите поздравления, приятелко. Предполагам, че в такъв случай всички са щастливи.

Лора въздъхна и хвърли поглед назад към гардеробната.

— Не всички.

— Още ли се прави на стоик и се инати?

— Изобщо не се трогва — сърдито отвърна Лора. — Цял ден пърха наоколо, сякаш всичко си е в реда на нещата. И като че ли няколко пласта перлена пудра могат да скрият сенките под очите ѝ.

— Още ли отказва да се премести обратно в къщата?

— Във вилното селище имало всичко, от което се нуждае. Там ѝ харесвало — пое си шумно въздух през носа Лора. — Следващия път, когато пак ми го каже, ще я фрасна по носа. И вече ми се извини, че щяла да пропусне търсенето на съкровище този уикенд. Неделя бил единственият ден, в който можела да си направи маникюр. Пълни глупости!

— Охо. Значи се отказваш! Хубаво. Сигурно ще ти хареса какво ще стане, когато ѝ съобщя новините.

С изненадваща бързина и сила Лора се пресегна през плота и сграбчи ръката на Кейт.

— Какво става? Какво си намислила? Можем ли да я притиснем и двете?

— Това е идея. Слушай... Оп-а-а, ето я идва. Само следвай мисълта ми.

Марго забеляза Кейт и я изгледа учудено, без да спира да бърби оживено с клиентките си.

— Мисля, че едва ли ще намерите нещо по-подходящо за вас. Червената рокля на Ив Сен Лоран ще привлече всички погледи.

Жената, която в момента я притискаше към себе си, нервно прехапа устни.

— И все пак е малко рано за пазаруване за празниците.

Марго само се усмихна и Лора зърна металния блясък в погледа ѝ.

— Никога не е рано. Не и за нещо толкова специално.

— И цената е чудесна. — Остави я върху плота и възхитено прокара ръка по сатенената пола на роклята. Никога не съм притежавала дизайнерски тоалет.

— Значи е крайно време. Точно това е целта на „Претенции“ — да даде на всеки възможност да се докосне до разкоша.

— Нямах право да се двоумиш — окуражително я сръчка приятелката ѝ. — На мен не можеш да ми измъкнеш от ръцете това зелено кадифе дори и с кран. — Разсмя се и подаде роклята на Марго. — Добре, направо я маркирайте и ми я опаковайте. Но не залепяйте кутията — добави решително. — Ще ѝ се порадвам още в колата.

— Това се казва дух — пое пластмасовата кредитна карта Марго и погледът ѝ стана по-мил. — Наистина ви стои разкошно. Съжалявам, че нямаме никакви подходящи обувки.

— Все ще намеря... или ще ходя боса. — Зачервена от удоволствието след успешния улов, жената отново смушка с лакът приятелката си. — Дай на жената кредитната си карта, Мери Кей, и се отпусни малко.

— Окей. Децата могат да получат нови обувки и следващия месец. — Марго смутено отдръпна ръката си и Мери Кей се разсмя неудържимо и високо. — Само се шегувам. Но ако искате да смъкнете още десет процента от...

— За нищо на света. — После маркира на апарата и двете продажби, докато Лора сръчно сгъваше и поставяше роклите в кутиите. — Трябва да ви взема десет процента повече, защото едва не получих сърдечен удар.

— Да кажем, че сме квит, но ще добавя, че много ми харесва тук при вас. Когато съвестта ми се поуспокои, ще дойда пак за онази сребриста вечерна чантичка с форма на слон.

— Ако я купите сега, ще ви направя отстъпка от десет процента.

— Ами аз... — Устните на Мери Кей за момент продължиха да се движат безмълвно, после тя здраво стисна очи. — Пишете я. Давайте, но нямам сили да гледам.

Няколко минути по-късно Марго проследи как вратата се затвори след тях и доволно потърка ръце.

— Още една задоволена жертва — искам да кажа клиентка.

— Правилно, убиец. — Лора попълни кредитните фишове. — Предложи ѝ страхотна сделка.

— Да, но и двете ще се върнат пак, а официалните тоалети се продават бавно. Какво става, Кейт? Да не ти е свършило червеното мастило?

— О, винаги мога да си намеря нови запаси. Всъщност трябваше да изпълня няколко поръчки, така че се измъкнах малко по-рано. Освен това обичам да проверявам инвестициите си.

— Ще преглеждаш счетоводните книги?

— Не преди началото на годината — нехайно отвърна тя. — На каква цена продава партньора ми онези винени чаши — тези със златните ръбове? Внукът на шефа ми ще се жени.

Марго реши да изпуши една цигара.

— Плащаш пълната сума и си приспадаш твоята част от печалбата.

— Господи, много си стисната. Добре, сложете ми ги в някаква хубава кутия, но искам Лора да ги опакова. Теб още не те бива.

— Съжалявам, но сме в почивка — усмихна ѝ се мило Марго. — Опаковай си ги сама.

— Човек вече не може да получи любезно обслужване — промърмори Кейт. Но все пак пое кутията, която Лора ѝ подаде, и с леко изплезен език внимателно започна да подрежда чашите вътре. — О, познайте кой се обади в офиса точно преди да тръгна?

— Доналд Тръмп, който си търси нова счетоводителка.

— И на мен ми се ще. — Хвърли небрежен поглед към Марго и остави кутията на щанда. — Беше Джош.

С крайчеца на окото си забеляза как ръката на Марго замръзна във въздуха на път към устните, трепна и после продължи. Димът излезе на неравна струйка.

— По-добре да отида да оправя другите дрехи, които Мери Кей и приятелката ѝ пробваха. — Угаси цигарата, като няколко пъти нервно я натисна в пепелника, а Кейт продължи.

— Върнал се е в града.

— Върнал се е? — Цигарата продължи да тлее, а ръката на Марго се отпусна безжизнено. — Тук?

— Ами в хотела. Лора, искам сребърни камбанки със сребърна панделка. Каза, че имал да свърши някаква работа. — После се усмихна мило към Марго. — Нещо, което оставил... недовършено.

— И реши, че трябва да дотичаш право тук и да ми го навреш в лицето.

— Не. Дотичах право тук, за да ти го хвърля в лицето.

— Грубо, но ефикасно средство за събуждане — обади се Лора и в отговор получи изумен поглед.

— Не очаквах такова нещо от теб.

— А трябваше. — С резки и умели движения на ръцете тя постави лъскава сребриста лента върху кутията. — Щом не искаш да ни кажеш какво се е случило между теб и Джош, добре. Но не можеш да очакваш от нас да си седим кротко и да те наблюдаваме как страдаш.

— Не страдам.

— Вече няколко седмици чистим кръвта, която капе от сърцето ти. — Кейт подаде кредитната си карта на Лора. — Признай си, приятелко, вече никак не си забавна.

— И само затова ли е приятелството? За забавление? Мислех, че мога да получа някаква подкрепа, малко съчувствие и състрадание.

— Съжалявам. — Лора с уверено движение прокара картата в цепнатината. — Изостанала си.

— Добре, вървете по дяволите — грабна чантата си тя. — Вървете по дяволите и двете.

— Обичаме те, Марго.

Това я спря. Извърна се рязко и втренчено изгледа Кейт.

— Как можа да кажеш такава гадост. Мръсница! — Кейт се усмихна насреща ѝ и тя се опита да отвърне със същото, но вместо

това изпусна чантата си обратно на плота и избухна в сълзи.

— О, майната му! — Объркана, Кейт се хвърли напред и я прегърна. — О, по дяволите! Майната му! Заклучи вратата, Лора. Съжалявам, Марго. Съжалявам! Идеята беше лоша. Помислих си, че направо ще откачиш и ще отидеш да съдъреш задника му. Какво ти направи това копеле, мила? Аз ще го нашиbam вместо теб.

— Изхвърли ме. — Напълно засрамена, тя ридаше жално на рамото на Кейт. — Мрази ме. Искam да не беше жив. Искam наистина да бях спала с Клаудио.

— Чакай! Уоу! — Кейт решително я издърпа от рамото си, а Лора донесе чаша чай. — Кой е Клаудио и кога не си спала с него?

— Той ми е приятел, само приятел. И никога не съм спала с него. — Сълзите бяха толкова горещи, че сякаш в очите ѝ гореше огън. — Особено пък когато Джош ни завари в спалнята.

— Охо — направи гримаса към Лора Кейт. — Това френски фарс ли е, или гръцка трагедия? Ти си специалистът.

— Млъкни, Кейт! Хайде, Марго, ела да седнеш. Този път ще ни разкажеш всичко.

— Божичко, чувствам се като глупачка. — След като всичко, насъбрано в нея се беше изляло навън, сега се чувстваше не само като глупачка, но и напълно освободена.

— Той е глупакът — поправи я Лора. — Че си е направил прибързани заключения.

— Оставете момчето на мира. — Кейт ѝ подаде нова кърпа. — Обстоятелствата са били доста уличаващи. Не че е трябвало да бяга, преди да те е изслушал — добави бързо, докато Марго подсмърчаше. — Но трябва да погледнеш за малко нещата и от негова страна.

— Разбирам как изглеждат от негова страна. — С плача беше приключено. — Наистина не мога да го обвинявам.

— Нямах предвид чак дотам.

— Не, наистина не мога. Миналото е налице. Защо трябва да ми вярва?

— Защото те обича — намеси се Лора. — Защото те познава.

— Точно това си повтарях, докато се опитвах да си внуша, че го мразя. Но сега, след като изрекох всичко на глас, и на мен самата ми е

трудно да си вярвам. Той мисли, че гледам на него и на връзката ни като на поредното вълнуващо забавление. И може би е по-добре, че стана така, преди да съм...

— Преди да си...? — настоя Кейт.

— Преди да съм му предложила да се ожени за мен. — Внезапно закри лицето си с ръце, но този път не бяха сълзи, а неудържим смях. — Представяте ли си? Щях да му направя предложение. Бях подготвила целия сценарий — свещи, вино, музика — и смятах, след като го завъртя на малкото си пръстче, да му изтърся въпроса. Ама че мозъчна атака!

— Мисля, че е чудесно! Мисля, че е направо идеално. — Този път очите на Лора бяха плувнали в сълзи.

Кейт измъкна една кърпа и за себе си.

— Аз пък мисля, че трябва да го направиш.

— Ти върви да го направиш — изсумтя Марго. — Та той дори не може да ме гледа.

— Върви да си оправиш физиономията, мила, приведи се във форма и няма да има никакъв шанс.

Какъв невероятен риск. Марго си повтаряше, че той дори няма да дойде, а и да дойде, няма да я изслуша. Но искаше да помечтае още веднъж. Стиснала златната монета в джоба си, тя тръгна по затревения склон пред къщата.

Думите на Кейт бяха абсолютно верни, къщата беше превъзходен образец на най-добрия испански калифорнийски стил с елегантно извити прозорци и бледочервени ръчно изработени керемиди на покрива. Вдадената навътре врата на входната кула беше обградена с цветни плочки. Над нея пищно бяха избуяли дивите лози.

Също и гледката. Извърна се нататък и жадно впери поглед. Само море и скали отвъд лъкатушния път. Може би точно там е стояла Серафина, точно там се е разхождала и оплаквала загубената си любов. Но Марго се надяваше, че се е разхождала тук с него, когато надеждите и мечтите още са били живи. Имаше нужда от тази надежда сега, забелязвайки колата на Джош, която криволичеше долу по пътя, после сви по извитата алея.

О, господи, само още една възможност! Този път или всичко, или нищо.

Сърцето ѝ биеше като вълните на океана, докато го наблюдаваше как слиза от колата. Вятърът рошеше косите му, слънцето се отразяваше в тъмните очила, които носеше. И не можеше да види очите му. Но устните му бяха сериозни и напрегнати.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Казах, че ще дойда. — Все още беше под въздействие на обаждането ѝ, което дойде в мига, в който се проклрнаше и посягаше към телефона, за да ѝ се обади. — Това ли е новата ти находка?

— Не, още не съм се замогнала чак толкова. Собственичката е клиент на Кейт. Изнесла се е и сега е свободно. — Дишането ѝ беше почти равномерно и беше доволна от спокойния си и безгрижен тон. — Сметнах, че ще е най-добре да се видим на неутрална територия.

— Чудесно. — Искаше му се да я докосне, просто да я докосне, и желанието беше толкова силно, че ръцете го боляха. — С обичайните въпроси ли ще започнем? Как си? Как върви работата?

— Не. — Беше по-лесно да вървят, отколкото да се взират един в друг. Вече чувстваше унижението и се примиряваше. Веднъж вече го беше загубила. Сега можеше да преживее всичко. — Ще го кажа направо, за да знаем, че сме приключили с това. Не спях с Клаудио. Всъщност никога не съм спала с него. Той е един от малкото такива приятели. Истински приятел. Не ти го казвам, за да се върнем там, където бяхме стигнали. Не искам нещата да бъдат по същия начин. Но не искам да мислиш, че съм се държала нечестно.

— Извинявам се — сковано изрече той. Все още му се искаше да я докосне, да обвие ръце около врата ѝ. Дойде, като добре знаеше, че ще я моли да се върне, да му прости, че се е проявил като ревнив, безчувствен глупак, а тя вече му говори, че не го желае.

— Не искам извинения. Сигурно и аз щях да реагирам така. — Извърна се и му се усмихна. — След като ѝ издера очите и ти счупя врата.

— Размина се на косъм — отвърна той, опитвайки се да влезе в шеговития ѝ тон.

— Знам. — Усмивката ѝ стана по-топла. — Познавам те достатъчно дълго, за да видя смъртоносния поглед в очите ти. — Колко много ѝ се искаше да може да види очите му сега. — И мисля, че

разбирам защо си тръгна, преди да си направил или казал нещо, което никой от нас няма да може да прости.

— Казах повече, отколкото трябваше, и със сигурност повече, отколкото заслужаваше. Извинявам се също и за това.

— Тогава пък аз ще кажа, че съжалявам, задето целунах Клаудио, макар това да беше приятелска целувка от благодарност. Беше дошъл да ми предложи помощ и роля в новия си филм.

Трябваше му само секунда.

— О, значи този Клаудио! — Врълхлетяха го противоречиви чувства, които заплашваха да го удавят. — Е, това е хубаво за теб.

— Би могло — отвърна с безгрижно свиване на раменете тя и отново тръгна. — Във всеки случай, като погледна назад, мога да видя как са изглеждали нещата и защо реагира по този начин.

Джош тихичко изруга.

— Колко виновен искаш да се чувствам?

— Вероятно това е достатъчно. — Обърна се и този път постави ръка на рамото му. — Но трябва да ти кажа, че не беше прав и за нещо друго. Не мисля за теб по начина, по който, изглежда, ти си представяш. Знам, че не си разглезен и безотговорен. Може би някога съм смятала така и вероятно съм изпитвала завист заради факта, че си роден с всички облаги, които мислех, че искам да имам. По дяволите, наистина ги исках — поправи се с мимолетна усмивка. — Дразнех се, че на теб не ти се налага да се бориш за тях.

— Винаги ясно си давала да се разбере.

— Предполагам. Но това, което не съм разкрила ясно, е колко много се възхищавам от мъжа, който си сега. Знам колко си важен за „Темпълтън“ и колко важна е „Темпълтън“ за теб. Разбрах колко големи са задълженията ти и колко сериозно се отнасяш към тях, след като... да, след като заживяхме заедно. За мен е важно да го знаеш и да ми повярваш.

— Караш ме да се чувствам като идиот. — Трябваше да се отдалечи от нея, затова прекоси застланата с плочки тераса и се загледа в скалите. — Важно е — продума развълнуван. — Важно е какво мислиш за мен. — Извърна се обратно. — Бях очарован и често се дразнех от теб като момиче, Марго.

Тя иронично повдигна едната си вежда.

— Винаги ясно си давал да се разбере.

— Все още съм очарован и често се дразня, но се възхищавам от жената, която си станала, Марго. Много се възхищавам.

Значи има надежда, каза си тя и за момент затвори очи. А там, където има надежда, може да има доверие и уважение — и, разбира се, любов.

— Искам отново да бъдем приятели, Джош. Ти си твърде важен за мен, за да живея без теб. Преди можехме да сме приятели. Искам отново да бъдем такива.

— Приятели! — Думата заплашваше да го задуши.

— Мисля, че и двамата го забравихме с тази история. Не искам да се случва отново.

Усмиваше му се, а вятърът съблазнително рошеше красиво сплетената ѝ коса. Слънцето се отразяваше в очите ѝ, докато лениво се спускаше към хоризонта на запад.

— Можеш да си стоиш там и да ми разправяш, че според теб решението е в приятелството?

— Това е едно от решенията. Важно е.

Не можеше да започне всичко отново. Това би го убило. Бушуващата у него любов никога няма да утихне до толкова спокойно чувство като приятелството. Бавно прекоси разстоянието и се върна при нея.

— Някой от нас си е загубил ума.

— Нека да имаме малко време. Можем да започнем, като ми дадеш приятелски съвет. — Мека като коприна, тя го хвана с две ръце подръка и го поведе край къщата. — Не е ли страхотно това място? Чакай само да видиш фонтана в задния двор. Очарователен е. Разбира се, мисля, че трябва да има и басейн. Но има достатъчно място за някой малък с неправилна форма. А гледката от онзи балкон на втория етаж... там трябва да са стаите на родителите, не мислиш ли? Сигурно е невероятна. Предполагам, че има поне две камини. Още не съм влизала вътре, но се надявам, че едната е в спалнята.

— Чакай малко. Задръж за момент! — Главата му бе замаяна. Парфюмът ѝ замъгляваше съзнанието му, а думите ѝ се размиваха в мозъка му.

— Ами погледни тези диви лози. Трябва да се подрежат наистина, но на мен ми харесват, както са избуяли. Терасата е идеална за посрещане на гости, нали? А местоположението не би могло да е по-

добро. Точно на хълма над магазина и направо врата до врата с Темпълтън хауз.

— Казах, задръж за малко. — Завъртя я и здраво я улови за раменете. — Да го купиш ли възнамеряваш?

— Такъв шанс се пада веднъж в живота. — Единственият ѝ шанс. — Кейт казва, че е страхотна сделка и много солидна инвестиция, а знаеш добре каква е песимистка. Чак следващата седмица ще го предложат на пазара, тъй като има някакви проблеми с нотариалния договор, така че е на базисна цена.

— Божичко, графиньо, никога няма да се промениш.

Сърцето ѝ трепна със слаба надежда от шеговитото отчаяние в гласа му.

— А трябва ли?

— Слушай, за това място сигурно са отишли поне триста хиляди.

— Триста и петдесет, но Кейт смята, че с триста хиляди може да стане.

— Мечтай си — измърмори той.

— Мечтая си.

— Няма и година, откакто се захвана с бизнес, а само месец преди това беше на границата на фалита. Няма банка на тази планета, която да ти отпусне толкова голям заем. Просто не можеш да си го позволиш, Марго.

— Знам. — Отправи му най-хубавата си усмивка — тази, с която си бе спечелила някогашната слава и пари. — Но ти можеш.

Джош зяпна от изненада.

— Искаш да купя някаква шибана къща за теб?

— Нещо такова. — Докосна копчето на ризата му и го погледна през спуснатите си мигли. — Мислех си, че ако я купиш и се ожениш за мен, можем да живеем тук.

Просто не можеше да проговори. Погледът му се замъгли и усети, че дори не диша.

— Трябва да седна.

— Знам как се чувстваш. — Сключи ръце и усети, че дланите ѝ са потни, докато в това време Джош се настани на една пейка.

— Искаш да купя къща и да се ожения за теб, за да можеш да живееш в нея?

— Да можем да живеем в нея — поправи го тя. — Заедно. Когато не пътуваме.

— Нали току-що ми разправяше, че не искаш нещата да се върнат в предишното положение.

— Не искам. Преди беше много лесно. Прекалено лесно да го започнем и прекалено лесно да караме така. Искам да го направя трудно. Искам да бъде много, много по-трудно. Обичам те. — Извърна се, защото очите ѝ се наляха. — Толкова много те обичам, че не мога да живея без теб. Няма нужда да се тревожиш, че ще се хвърля от скалите като Серафина, ако си идеш. Но не искам да живея без теб. Искам да се ожения за теб, да създадем семейство, да изградим тук нещо общо. Това е всичко, което имам да кажа.

— Това е всичко, което имаш да кажеш — повтори той. Сърцето му се беше върнало отново на мястото си, но изглежда, бе придобило огромни размери, толкова огромни, че гърдите го боляха. Също както и лицето го болеше от широката усмивка. — Предполагам, сега е мой ред да кажа нещо.

— Никога не съм те мамила.

— Млъкни, Марго. Няма да имаш повече възможност да ме хванеш натясно по този въпрос. Не бях прав, държах се глупаво и безотговорно с теб, но това няма да се повтори. Ще добавя само, че винаги съм имал много по високо мнение за теб, отколкото ти самата. Това е всичко, което имам да кажа.

— Добре тогава. — Помъчи се да намери достоен изход. Но той постави ръка на рамото ѝ и пъкна под носа ѝ онова, което държеше в ръка.

Пръстенът засия с огнени отблясъци и обещания. Марго закри уста с ръка, докато погледът ѝ остана заслепен от мечтите, които той излъчваше.

— О, господи!

— Годежният пръстен на баба ми Темпълтън. Помниш ли я?

— Аз... Да, да.

— Завеща го на мен. Бях го взел от сейфа и беше в джоба ми в деня, когато налетях на теб и италианския ти приятел.

— Ох!

— Не, няма да сядаш. — Издърпа я и я задържа в ръцете си. — Искам коленете ти да омекнат. Нямам нищо против и да дрънкаш

безсмислици, след като провали романтичните ми планове да ти го дам, паднал на колене под светлината на свещите.

— О! — Ръцете ѝ се отпуснаха върху гърдите му. — Ох!

— Не плачи. Не мога да понасям, когато плачеш.

— Не плача. — За да му докаже, тя вдигна лице, за да види, че се смее. — Аз щях да те помоля.

— Какво да ме помолиш?

— Божичко, защо все не можем да влезем в крачка? — попи с пръст сълзите си тя. — Онази вечер смятах да те помоля да се ожениш за мен. Смятах, че ще е нужно доста труд и ласкателства, за да те придумам. Затова бях планирала всичко. Щях да те предизвикам.

— Шегуваш се.

— Махни тези проклети очила. — После сама ги смъкна, захвърли ги нетърпеливо през рамото му и чу как се разбиват върху теракотата. — Пак те победих. Пак първа те помолих. — Преди да успее да реагира, Марго издърпа пръстена от ръката му. — И ти каза да. Това го доказва.

— Още нищо не съм казал — поправи я той и понечи да я хване. — По дяволите, Марго, ела тук. Ако не те прегърна, ще експлодирам.

— Кажи да! — завъртя се извън обсега му тя и вдигна пръстена над главата си като факла. — Първо кажи да.

— Добре, де. Да. Какво толкова. Ще те хвана.

Улови я в движение и я завъртя. И тя усети как нещо в нея се надига. Не, не е заради въртенето, мамо, каза си Марго. Заради мъжа е.

Устните му се озоваха върху нейните, преди пръстите ѝ да докоснат земята.

— За цял живот — прошепна и улови лицето ѝ в ръце.

— Не, завинаги — отново докосна устните му тя. — Искам да е завинаги.

Джош взе ръката ѝ и без да откъсва очи от нея, постави пръстена. Той прилегна на пръста ѝ като в приказка.

— Съгласен съм.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.